C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Flewelling_Lynn-Nocni_bezci_1-Stesti_ve_stinech.PDB

PDB Name: Flefelling NB1 Stesti ve stine
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.2.2009
Modification Date: 4.2.2009
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Noční běžci 1
ŠTĚSTÍ VE STÍNECH
Lynn Flewelling

Sotva vytrhl meč z protivníkova těla, zaregistroval koutkem oka pohyb, a tak se vyhnul ráně, kterou mu třetí bojovník chtěl zasadit do ramene. Micum levou rukou vytáhl dlouhou dýku a ustoupil, pokoušeje se udržet oba soupeře před sebou. Tihle byli mladší a méně sebejistí než první muž, ale ve svém řemesle se vyznali. Kroužili kolem jako vlci a drželi se daleko od sebe, takže bylo obtížné bránit se oběma najednou. Micum však už prošel příliš mnoha podobnými souboji, než aby se nechal svést. Pomocí meče a dýky se mu dařilo jejich útoky odrážet a ještě učinil i pár vlastních výpadů.
Muž po jeho pravici podnikl klamný manévr a poté prudký výpad a podařilo se mu škrábnout Micuma na žebrech právě tak hluboko, aby ho přiměl zalitovat, že nechal kroužkovou košili ve Wolde. Avšak když útočník uskakoval, uklouzla mu na sněhu noha a zavrávoral. Micum ho zabil, než stačil znovu získat rovnováhu. Právě se obracel, aby se postavil poslednímu protivníkovi, když ho ostré bodnutí zezadu srazilo na kolena. Podíval se dolů a spatřil zkrvavenou hlavici šípu, která mu čněla z koženého kabátce vpravo pod rukou. Dva bojovníci, kteří nedokázali prorazit jeho obranou, ho zahnali k cestě na dostřel lučištníků.

ŠTĚSTÍ
VE STÍNECH
Lynn Flewelling
FANTOM Print
1999

Poděkování
Jako mnohé prvotiny, ani tato by nebyla úplná bez poděkování. Ti z vás, kdo mne neznají, mohou, pokud chtějí, tuto část přeskočit. Opravdu. Nevadí mi to.
S nejhlubšími díky prvním čtenářům, kteří věřili v můj projekt dřív než já sama: mamince, Fran a sestřičce Sue, Bůh je miluj; babičce, nechť odpočívá v pokoji; K. & A. Jeffovým; laskavým sestrám Darbyovým, Laurie, Lynn a Nancy; Bonnie; Cheryl; Marcovi a celé partě z BookMarc's; Cathie Pelletierové, za vedení a oporu; Gretě, Sandy F., Garymu, Billymu & Dorothy, Marii, Sabině, Scottovi & Julii, Marcovi & Lise, Toddovi, Jen, Gail N.; K.& C. Suzanneovým; a Petovi "Varhaníkovi" K. a Debbie C, kteří se zjevili z elektronického éteru v nejlepší možný čas. Omlouvám se všem, na něž jsem zapomněla.
S láskou také Mattovi a Timovi, kteří až příliš často slýchají "teď ne, maminka píše,"; a tatínkovi, který se mnou nejspíš nahoře v nebi chlubí, jak to dělal vždycky.
A nakonec zvláštní díky mým literárním porodním asistentkám, Lucienne Diverové, Eleanor Woodové a Anne Groellové, které tomu všemu pomohly na svět.

Poznámka autorky
Pradávný hierofantský kalendář je založen ha lunárním roce, rozděleném do dvanácti měsíců o devětadvaceti dnech a čtyř sezónních svátků, které zahrnují zbývajících dvanáct dnů.
Zimní slunovrat - obřad nejdelší noci a oslava nadcházejícího prodlužování dne. (Truchlivá noc a Sakorův svátek ve Skale.) Následují:
sarisin
dostin
klesin
Svátek jara - příprava k setbě, Dalnova oslava plodnosti. (Slavnost květů v Myceně.) Následují:

lithion
nythin
gorathin

Letní slunovrat - oslava nejdelšího dne, následují:
shemin
lenthin
rhythin

Dožínky - dokončení sklizně, čas díkůvzdání. (Velký Dalnův svátek v Myceně.) Následují:
erasin
kemmin
cinrin

Text © 1996 Lynn Flewelling
Cover © 1999 Jan Patrik Krásný
Translation © 1999 Hana Vlčinská

Prolog

Když lord Mardus a Vargůl Ashnazai sestupovali do malé komnaty pod hliněnou mohylou, zetlelé kosti se jim rozpadaly pod nohama. Mardus zapomněl na pronikavý zápach bažiny a zatuchliny i na vlhkou hlínu, která mu padala na záda a do vlasů. Rozdrtil další kosti ležící na hrubě otesané kamenné desce v zadní části komnaty, smetl stranou křehká žebra i lebky a s úctou zvedl z kamene malý váček. Zpráchnivělá kůže se při dotyku rozpadla na kusy a na Mardovu dlaň se vysypalo osm vyřezávaných dřevěných kotoučů.

"Zdá se, že jsi dosáhl svého cíle, Vargůle Ashnazai." Mardus se usmál a jizva pod jeho levým okem se napjala.

V matném světle vypadala Ashnazaiova ostře řezaná, zažloutlá tvář jako tvář ducha. Se zadostiučiněním přikývl a přiložil nad kotoučky dlaň. Jejich podoba se na okamžik rozvlnila, naznačujíc skutečný tvar.

"Po všech těch staletích byl získán další úlomek!" pronesl měkce. "To je znamení, můj pane. Už přichází čas."

"To je nejpříznivější znamení. Doufejme, že zbytek naší výpravy také uspěl. Kapitáne Tilde!"

Na vrcholu mohyly ve zpola zasypaném vstupu se objevila tvář s černými vousy. "Jsem zde, můj pane."

"Shromáždili jste vesničany?"

"Ano, můj pane."

"Dobře. Můžeš začít."

"Musím učinit přípravy k jejich bezpečné přepravě," řekl Vargůl Ashnazai a natáhl ruku ke kotoučům.

"Mohl bys snad ty udělat něco, co už neudělali dávní?" otázal se chladně Mardus a shrábl disky lhostejně do kapsy, jako by šlo jen o pár hracích kamenů. "Nic není tak bezpečné jako to, co se zdá bezcenné. Prozatím budeme důvěřovat moudrosti našich předků."

Ashnazai rychle stáhl ruku zpět. "Jak si přejete, můj pane."

Mardovy bezcitné černé oči se utkaly s jeho. Hleděli na sebe, když se za nimi ozvaly první výkřiky.

Vargůl Ashnazai uhnul pohledem jako první.

Kapitola 1.

Štěstí ve stínech

Asengaiovi mučitelé se drželi svých zvyků - končili při západu slunce. Alek, přikovaný v koutě studené cely, otočil tvář k hrubé kamenné stěně a vzlykal, dokud ho nerozbolelo na prsou.

Vítr, profukující mřížemi nad jeho hlavou, kvílel a přinášel jemnou vůni blížícího se sněhu. Vzlykající chlapec se zahrabal hlouběji do shnilé slámy. Bolestivě mu rozdírala šrámy a podlitiny, které vykvetly na jeho nahé kůži, ale bylo to lepší než nic, a stejně měl jen ji.

Byl tu sám. Mlynáře včera pověsili a ten, kterému říkali Danker, během mučení zemřel. Předtím, než Aleka chytili, ani jednoho z nich neznal, ale byli k němu laskaví. Plakal i pro ně a pro jejich hroznou smrt.

Když mu došly slzy, znovu se podivil, proč byl ušetřen, proč lord Asengai opakovaně říkal mučitelům: "Toho kluka příliš nepoznamenejte." Proto ho nepálili do ruda rozžhaveným železem, neuřezali mu uši ani mu nerozsekali kůži důtkami s uzly, jako to dělali ostatním. Místo toho ho zručně tloukli a potápěli, až si myslel, že se utopí. Ať však vykřičel pravdu kolikrát chtěl, nepodařilo se mu své věznitele přesvědčit, že když se potuloval po vzdálené Asengaiově državě, hledal jenom kůže skvrnitých koček.

Jeho poslední nadějí bylo, že s ním rychle skoncují; smrt se zdála být vítaným únikem od hodin bolesti a nekonečného proudu otázek, kterým nerozuměl a na které nedokázal odpovědět. Přimkl se k té hořké útěše a upadl do přerušovaného spánku.

* * *

O chvíli později ho z dřímoty vytrhly důvěrně známé zvuky podrážek narážejících na podlahu. Oknem teď pronikalo měsíční světlo a ozařovalo slámu vedle něj. S útrobami sevřenými strachem se stáhl do hlubšího stínu v koutě.

Kroky se přiblížily a nad zvuky šarvátky se náhle hlasitě rozezněly výkřiky a kletby. Dveře cely se s prásknutím

otevřely a proti světlu loučí z chodby za nimi na okamžik zahlédl dvě tmavé siluety dozorců a zápasícího zajatce.
Vězeň byl malý, útlý muž, ale bojoval jako rohatá lasička.
"Dejte ty pracky pryč, vy pitomá hovada!" řval, svá vzteklá slova však poněkud pokazil tím, že si znatelně šlapal na jazyk. "Já žádám, abyste mě odvedli ke svému pánovi! Jak se opovažujete mě uvěznit! Nemůže snad poctivý bard projít touhle zemí bez obtěžování?"
Vytrhl jednu ruku ze sevření a máchl k dozorci po levici pěstí. Větší muž ránu snadno odrazil a znovu mu pevně sevřel rameno.
"Nedělej si starosti," vyštěkl strážný a vyťal věznı ostrý políček. "Brzo se s naším pánem setkáš a ještě si budeš přát, aby k tomu nedošlo!"
Jeho společník se odporně zachechtal. "Jo, donutí tě hlasitě a dlouho zpívat, než s tebou skončí." Přitom menšímu muži uštědřil několik rychlých, tvrdých ran do obličeje a do břicha, čímž další námitky umlčel.
Odvlekli ho ke zdi naproti Aleka a připoutali mu ruce a nohy.
"A co tenhle?" zeptal se jeden z nich a mávl palcem směrem k Alekovi. "Zejtra nebo tak ho odnesou. Co si trochu pohrát?"
"Ne, slyšel jsi pána. Sedře z nás kůži, jestli ho otrokářům poničíme. Pojď, hra už začne." Klíč v zámku za nimi zaskřípěl a hlasy v chodbě se postupně vytratily.
Otrokáři? Alek se schoulil do stínu ještě hlouběji. V severních zemích nebyli žádní otroci, ale slýchal dost příběhů o lidech odvlečených do dalekých krajů, které už nikdy nikdo neviděl ani o nich neslyšel. Nová vlna paniky mu sevřela hrdlo. Zoufale zaškubal řetězy.
Bard se zasténáním zvedl hlavu. "Kdo je tu?"
Alek ztuhl a ostražitě si muže prohlédl. Bledá sprška měsíčního světla byla dost jasná, aby viděl, že je muž oděný v okázalém stylu příslušníků svého cechu: tunika s dlouhými, nařasenými rukávy, pruhovaná šerpa a punčochy. Výstroj doplňovaly vysoké, zablácené cestovní boty. Alek však nedokázal rozeznat tvář svého společníka: tmavé vlasy bardovi splývaly k ramenům v parádivých prstýncích a částečně mu skrývaly rysy.
Alek se vtiskl do svého rohu, příliš vyčerpaný a zbídačelý, aby se pokoušel o planý rozhovor. Měl pocit, že se na něj muž stále po očku dívá, ale než stačil znovu promluvit, zaslechli, že se stráže vracejí. Když dovnitř vtáhli třetího vězně, tentokrát nádeníka s býčí šíjí, v prostých šatech a zašpiněných kalhotech, bard klesl na slámu a ležel nehybně.
Když muže připoutávali na řetěz asi stopu od barda, navzdory své výšce se ve zděšeném tichu dozorcům podrobil.
"Máš tu dalšího společníka, hochu," řekl jeden z dozorců s úšklebkem a postavil do výklenku nad dveřmi malou hliněnou lampu. "Někoho, kdo ti pomůže dočkat se rána!"
Na Aleka dopadlo světlo. Na světlé kůži se mu rýsovaly tmavé podlitiny a šrámy. Oděný jen v rozedraných zbytcích lněných hadrů, chladně muži pohled vrátil.
"U Stvořitele, chlapče! Cos provedl, že s tebou takhle zacházejí?" zvolal nádeník.
"Nic," zachraptěl Alek. "Mučili mě - i ostatní. Umřeli - včera? Co je dneska za den?"
"Třetí den erasinu, svítá."
Aleka sužovala tupá bolest hlavy; byly to opravdu pouhé čtyři dny?
"Ale proč tě uvěznili?" vyptával se muž, hledě na Aleka se zjevným podezřením.
"Za špehování. Ale já nejsem špeh! Pokoušel jsem se vysvětlit…"
"Se mnou je to úplně stejný," vzdychl rolník. "Zmlátili mě, okradli a neposlouchali ani slovo z toho, co jsem jim říkal. Řek' sem jim, že jsem Morden Swiftford. Obyčejnej oráč, nic víc! A skončil jsem tady."
Bard se s hlubokým povzdechem posadil a nemotorně se snažil rozmotat řetězy, které ho poutaly. S vynaložením značného úsilí se mu podařilo opřít se zády o zeď.
"Za tuhle potupu mi ta hovada pořádně zaplatí," vrčel zničeně. "Jen si to představte, Rolan Stříbrný List a špeh!"
"Ty taky?" zeptal se Morden.
"To je naprosto absurdní. Ještě minulý týden jsem hrál na dožínkové pouti ve Vraním Vrchu. Mám tady pár vlivných patronů a věřte mi, že se doslechnou, co jsem tu musel snášet!"
Jejich společník dál žvanil, poskytuje jim encyklopedický přehled všech míst, kde měl kdy představení, a vysoce postavených lidí, u kterých bude hledat spravedlnost.
Alek mu moc pozornosti nevěnoval. Zahalen ve vlastním trápení, choulil se mrzutě ve svém koutě, zatímco Morden zíval.
Ani ne za hodinu se věznitelé vrátili a odvlekli vyděšeného oráče pryč. Brzy k nim chodbou dolehly až příliš důvěrně známé výkřiky. Alek tiskl obličej ke kolenům a zacpával si uši ve snaze je neslyšet. Věděl, že ho bard pozoruje, ale bylo mu to jedno.
Když stráže vtáhly Mordena zpět a přikovaly ho na místo, měl vlasy a halenu zhnědlé krví. Ležel tam, kam jím mrštili, a chraplavě oddychoval.
Po chvíli vešel jiný dozorce a rozdal jim skrovné příděly vody a tvrdého chleba. Rolan se zjevnou nechutí kousek ochutnal.
"Je to prolezlé červy, ale ty bys jíst měl," řekl a hodil svou porci Alekovi.
Alek si chleba nevšímal. Jídlo znamenalo, že se blíží svítaní a s ním i začátek dalšího hrozného dne.
"Jen do toho," jemně ho povzbuzoval Rolan. "Ještě budeš sílu potřebovat." Alek odvrátil tvář, ale bard vytrval. "Vezmi si alespoň trochu vody. Můžeš chodit?"
Alek netečně pokrčil rameny. "K čemu to je?"
"Možná se ti to bude brzy velmi hodit," odvětil jeho druh s podivným náznakem úsměvu. V hlase mu zaznělo cosi nového, mazaný tón, který se rozhodně nehodil k jeho světáckému zjevu. Matné světlo lampy se dotklo bardova

obličeje, ukazujíc delší nos a jedno z bystrých očí.
Alek vodu nejprve usrkl a pak, když se ozvaly potřeby jeho těla, ji jedním dlouhým lokem dopil. Už víc než den nic nejedl ani nepil.
"Tak je to lepší," zamumlal Rolan. Vyškrábal se na kolena, odsunul se tak daleko, jak mu řetězy dovolovaly, a potom se naklonil dopředu, dokud mu pouta nestáhla natažené ruce zpět. Morden zvedl hlavu a se zasmušilou zvědavostí ho pozoroval.
"To není k ničemu. Jenom přivoláte stráže," zasyčel Alek, který si přál, aby byl bard zticha.
Rolan na něj nečekaně mrknul, začal kroutit rukama a zároveň roztahoval prsty a ohýbal palce. U protější zdi Alek zaslechl tiché, nepříjemné lupnutí kloubu. Rolanovy ruce vyklouzly z pout. Upadl dopředu, opřel se o lokty a rychle vrátil klouby obou palců zpět na místo.
Lemem rukávu si otřel slzy z očí. "Tak, a teď nohy." Strhl svršek levé boty a z vnitřního švu vytáhl dlouhý nástroj podobný šídlu. Po chvilce práce na zámcích okovů, které mu poutaly nohy, byl volný. Zvedl Mordenův i svůj vlastní pohár s vodou a přešel k Alekovi.
"Vypij to. Jenom pomalu, pomalu. Jak se jmenuješ?"
"Alek z Kerry." Vděčně vypil příděl navíc, ačkoliv stěží dokázal uvěřit tomu, co právě viděl. Poprvé od chvíle, kdy ho chytili, ucítil závan naděje.
Rolan si ho pozorně prohlédl a zdálo se, že dospěl k ne zcela snadnému rozhodnutí. Povzdechl si a pravil: "Nejspíš bys měl jít se mnou." Netrpělivě si odhrnul vlasy z očí a se slabým, nepřátelským úsměvem se obrátil k Mordenovi.
"Ale ty si, příteli, jak se zdá, ceníš svého života pozoruhodně nízko."
Morden zakoktal a přikrčil se: "Jsem jenom neurozený rolník, ale život pro mě znamená jistě stejně…"
Rolan ho netrpělivým gestem přerušil, natáhl ruku a sáhl pod mužovu umouněnou halenu. Strhnul tenký stříbrný řetízek a zahoupal jím Mordenovi před obličejem.
"Víš, nejsi moc přesvědčivý. Asengaiovi muži jsou sice hlupáci, ale takovouhle cetku by rozhodně nepřehlédli."
Změnil se mu hlas! pomyslel si Alek, zmateně sledující podivnou hádku. Rolan už vůbec nešeptal; zněl nebezpečně.
"Měl bych ti ještě připomenout, že lidé, kteří byli mučeni, jsou obvykle neobyčejně žízniví," pokračoval bard. "Pokud z nich ovšem netáhne pivo, jako z tebe. Řekl bych, že jsi s dozorci příjemně povečeřel. Rád bych věděl, čí krev máš na sobě."
"Krámy tvý matky!" vyštěkl Morden, a když vytáhl z kalhot dýku a skočil po Rolanovi, jeho přihlouplý výraz zmizel.
Bard se útoku vyhnul, sevřenou pěstí se rozpřáhl proti Mordenovu krku a udeřil ho do hrtanu. Hbitou ranou loktem do spánku Mordena složil jako dobytče; ten se skácel do slámy Rolanovi k nohám a z úst i uší mu crčela krev.
"Tys ho zabil!" řekl Alek bázlivě.
Rolan přiložil prst na Mordenův krk a přikývl. "Zdá se, že ano. Ten hlupák mohl přivolat stráže."
Když se k němu Rolan otočil, přitiskl se Alek ke slizkému kameni.
"Už se uklidni," řekl muž. Aleka překvapilo, když spatřil, že se usmívá. "Chceš se odsud dostat nebo ne?"
Alek bez hlesu kývl, a zatímco mu Rolan odmykal řetězy, strnule seděl. Když s ním bard skončil, vrátil se k Mordenovu tělu.
"Teď se podíváme, kdo jsi vlastně byl." Zastrčil si mužovu dýku do boty a vyhrnul mu špinavou halenu, aby si zarostlé tělo prohlédl.
"Hmm, to není moc velké překvapení," zamumlal, když zkoumal levé podpaždí.
Alek, navzdory strachu zvědavý, se přisunul tak blízko, aby mohl Rolanovi nahlížet přes rameno.
"Vidíš tohle?" Rolan mu ukázal trojúhelník ze tří tenkých modrých kroužků, vytetovaný do bledé kůže v místě, kde se ruka napojovala na tělo.
"Co to znamená?"
"To je značka cechu. Byl to kejklíř."
"Mastičkář?"
"Ne," zavrčel Rolan, "špeh, špicl. Kejklíři udělají za správnou cenu jakoukoliv špinavou práci. Hemží se kolem bezvýznamných pánů, jako je Asengai, víc než mouchy kolem mršiny."
Stáhl mrtvému halenu a hodil ji Alekovi. "Na, oblékni se. A pospěš si! Říkám ti to jenom jednou - jestli zůstaneš pozadu, budeš se o sebe muset postarat sám!"
Oděv byl špinavý a na zádech nasáklý krví. Alek se otřásl, když si ho natahoval, přesto rychle uposlechl. Zatímco se oblékal, Rolan už pracoval na zámku.
"Rezavý čubčí syn," poznamenal, když plivl do klíčové dírky. Konečně zámek s cvaknutím povolil a bard vyhlédl ven.
"Vzduch je čistý," zašeptal. "Drž se u mě a dělej, co ti řeknu."
Když se vydal chodbou za Rolanem, bušilo Alekovi srdce až v krku. Jen pár yardů od nich byla místnost, kde pracovali Asengaiovi kati. Za ní byly otevřené dveře strážnice, takže slyšeli hluk jakési probíhající hlučné hry.
Když se plížili k otevřeným dveřím, nebyly Rolanovy boty o nic hlučnější než Alekovy bosé nohy. Rolan pootočil hlavu a zvedl čtyři prsty. Rychlým mávnutím naznačil, že má Alek kolem otevřených dveří projít hbitě a tiše.
Chlapec kradmo nahlédl dovnitř. Na podlaze kolem pláště klečeli čtyři dozorci. Jeden hod kostkami a mince za šťavnatého klení změnily majitele.
Alek počkal, až se začnou plně soustředit na další vrh, a proklouzl kolem na druhou stranu. Rolan se k němu nehlučně připojil, rychle zahnuli za roh a po schodech dolů. V mělkém výklenku na úpatí schodiště hořela lampa. Rolan ji sebral a pokračoval v cestě.
Alek o uspořádání podobných míst nic nevěděl, a když postupně procházeli stáčejícími se chodbami, rychle ztratil jakoukoliv představu o směru, kterým šli. Nakonec se Rolan zastavil, otevřel úzké dveře, a než zmizel v temnotě za nimi,

zašeptal, ať Alek dává pozor, kam šlape - právě včas, uchránil tím chlapce pádu ze schodů, které začínaly ani ne o krok dál.
Dole bylo chladněji a vlhko. Chvějivý kruh světla vycházející z Rolanovy lampy se letmo dotýkal lišejníky porostlých kamenných zdí. I podlaha byla kamenná, hrubá a neudržovaná.
Poslední, rozpadající se schody je přivedly k nízkým, železem pobitým dveřím. Bosé nohy Aleka na dláždění studily. Rychle dýchal a z úst vydechoval malé obláčky. Rolan mu podal světlo a začal se vrtat v těžkém zámku, visícím na oku petlice u rámu dveří.
"Tak," zašeptal bard, když zámek odemkl, "zhasni lampu a nechej ji tady."
Vyklouzli do stínu zdí kolem nádvoří. Měsíc se skláněl nízko k západu; na obloze se vedle hvězd objevovaly první ranní červánky. Celý dvůr pokrývala silná jinovatka: hranice dřeva, studna, výheň podkováře - všechno se v měsíčním světle mírně lesklo. Zima letos přichází brzy, pomyslel si Alek. Už ji cítil ve vzduchu.
"Tohle je dvůr dolní konírny," zašeptal Rolan. "Za hranicí dříví je brána a vedle ní postranní branka. Zatraceně, to je ale zima!"
Prohrábl si směšné kudrny rukou a znovu si Aleka prohlédl. Chlapec byl až na špinavou halenu nahý. "Takhle celou zemí cestovat nemůžeš. Jdi tamhle k brance a otevři ji. Neměla by tam být stráž, ale měj oči otevřené a buď zticha! Hned jsem zpátky."
Než mohl Alek cokoliv namítnout, Rolan se vytratil směrem ke stáji.
Alek se chvilku krčil u dveří a tiskl ruce k hrudi, aby mu nebyla taková zima. Zatímco postával ve tmě sám, odvaha ho opouštěla. Díval se ke konírně, ale po jeho podivném příteli nebylo ani stopy. Pod křehkou slupkou chlapcova odhodlání vřel nefalšovaný strach.
Přemohl obavy a přiměl se k soustředění, aby odhadl vzdálenost k temné straně hranice dříví. Nedostal jsem se tak daleko, aby mě tu kvůli slabosti nechal, huboval sám sebe. Stvořiteli Dalno, teď nade mnou drž ochrannou ruku!
Tiše, zhluboka se nadechl a vyrazil vpřed. Byl už téměř u dřeva, když se ze stínu u výhně, pouhých pár stop vedle, vynořila vysoká postava.
"Kdo jsi?" dožadoval se muž odpovědi, zatímco něco vytahoval zpoza opasku. "Stůj a mluv, hned!"
Alek se vrhl na zem, za hranici dříví. Když přistál, uhodil se do prsou o něco tvrdého. Sáhl po tom a ruka se mu sevřela kolem hladkého topůrka sekery. Odkutálel se, aby unikl těžké holi, kterou muž napřahoval nad hlavou. Alek držel sekeru jako obušek a podařilo se mu vyhnout strážcovu úderu. Byl však mnohem slabší, a jak dopadala rána za ranou, zbytky sil ho opouštěly. Uskočil zpět a blízko dveří do stáje zahlédl Rolana. Místo aby mu přišel na pomoc, bard ustoupil zpět do stínu.
Tak takhle je to, pomyslel si. Dostal jsem se do nesnází a on mě opustil.
Veden vztekem zrozeným z naprostého zoufalství se Alek vrhl na překvapeného strážného a divokými rozmachy dvoubřité sekery ho donutil k ústupu. Pokud má na tomhle příšerném místě umřít, padne pod širým nebem, v boji.
Jeho protivník se rychle vzpamatoval a snažil se ho zabít, ale oba je překvapil hluk poblíž. Dveře konírny se rozlétly a vyřítil se z nich Rolan na neosedlaném hřbetě obrovského černého koně. Za ním se vyhrnul houf podkoních, pomocníků a strážných, kteří křičeli na poplach.
"Brána, sakra! Otevři bránu!" zařval Rolan, který prchal před svými pronásledovateli v bláznivé štvanici kolem nádvoří.
Rozptýlený strážce nemotorně odrazil úder a Alek jeho obranu krutým výpadem prorazil. Ostří zasáhlo cíl a muž se s výkřikem sesunul k zemi. Chlapec odhodil sekeru, vyrazil k bráně, zvedl těžkou závoru a doširoka rozevřel křídla vrat.
A co teď?
Ohlédl se a spatřil, že Rolan má plno práce na opačné straně nádvoří.
Strážný ho držel za kotník a ruka podkoního se sápala po uzdě. Jakmile Rolan zahlédl otevřenou bránu, uzdou strhl koně, otočil ho a kopnutím pobídl k bláznivému cvalu napříč nádvořím. Zvíře snadno přeskočilo studnu a pádilo k bráně. Rolan přitáhl otěže, zabořil prsty jedné ruky do černé hřívy a přidržel se koňské šíje. Druhou ruku natáhl dolů.
"Pojď!" zařval.
Alek se ho chytil právě včas. Rolanovy prsty se mu sevřely kolem zápěstí, zvedly ho do vzduchu a vyhodily na široký koňský hřbet. Zatímco se řítili bránou a po cestě za ní, vyškrábal se nahoru a chytil Rolana rukama okolo pasu.
Minuli vísku uhnízděnou pod hradbami pevnosti a prolétli cestou k zalesněnému horskému úbočí, kde končilo Asengaiovo panství.
Po několika mílích Rolan cestu opustil a zajel do hustého lesa, který ji lemoval. V bezpečí mezi stromy přitáhl koni uzdu a zastavil ho.
"Vezmi si tohle," zašeptal a hodil Alekovi do rukou jakýsi ranec.
Byl to plášť. Hrubá tkanina nakysle páchla stájí, ale chlapec se do ní vděčně zavinul a přitáhl nahoru i bosé nohy, aby si je zahřál o zpocené boky koně.
Seděli tiše a Alek si po chvíli uvědomil, že určitě na něco čekají. Chvíli nato zaslechli blížící se klapot kopyt. Nedokázali spočítat projíždějící jezdce, protože byla příliš velká tma, ale soudě podle zvuku, bylo jich alespoň půl tuctu. Počkali, až budou všichni pryč, a pak Rolan otočil vraníka zpět k cestě a vyrazil po ní směrem k pevnosti.
Alek zatahal Rolana za rukáv. "Jedeme špatně," zašeptal.
"Neboj se," odpověděl mu s tichým pousmáním jeho společník.
Za okamžik odbočili z hlavní cesty na hodně zarostlý úvoz. Cesta se rychle vytrácela, a když sjeli ze stezky pod úkryt stromů, šlehaly je do tváří větve. Rolan znovu zastavil, sebral chlapci plášť a přehodil ho koni přes hlavu, aby zvíře zůstalo klidné. Brzy znovu zaslechli jezdce, kteří se tentokrát pohybovali pomaleji a vzájemně na sebe volali. Dva z nich se zkusmo vydali úvozem a minuli místo, kde se zatajeným dechem stáli Rolan a Alek, sotva o deset yardů.
"Říkám ti, že to musí být čaroděj!" řekl jeden. "Nejdřív si vezmi ten způsob, jak zabil toho bastarda z jihu, pak zmizel z

cely, a teď tohle!"
"K čertu s čarodějem," odsekl hněvivě druhý. "Sám budeš chtít být čaroděj, jestli ho Berin na cestě nedohoní. Lord Asengai z nás všech stáhne kůži!"
Kůň klopýtal a plašil se.
"U Bilairyho střev! Tady je to potmě beznadějné. Už by si srazili vaz," zavrčel muž, který jel vpředu. Jezdci se vzdali a vyrazili cestou, po které přijeli, zpět.
Rolan počkal, až se vše uklidní, nasedl před Aleka a vrátil mu plášť.
"Co budeme dělat teď?" zašeptal hoch, když se znovu vydali horským úvozem.
"Pár mil odsud jsem nechal nějaké zásoby. Doufám, že tam ještě jsou. Drž se pevně, máme před sebou těžkou cestu."

Kapitola 2.
Přes Duny
Alek otevřel oči do poledního světla. V první vteřině rozespale zamžoural na větve nad hlavou, pokoušeje si vzpomenout, kde je, a byl udivený, proč je mu drsná přikrývka na kůži tak příjemná.
Náhlý příval vzpomínek ho zprudka probral. Vyškrábal se na kolena, přitáhl si houni kolem těla a vyplašeně se rozhlédl. Rolan v dohledu nebyl, ale kradený kůň stál pořád na mýtince, spolu s hnědou kobylou a ošumělým koženým rancem, které Rolan ukryl, ještě než se pustil na Asengaiovo území. Alek se zahrabal zpět do pokrývek, znovu zavřel oči a čekal, až se mu zklidní tep.
Překvapovalo ho, že Rolan vůbec dokázal najít cestu zpátky. Naprosto vyčerpanému Alekovi se celá jízda jevila jako dlouhá, neskutečná řada obtíží: houštiny, potoky a suťová pole, jež museli projít pěšky. Rolan, který nikdy neklopýtl, ho popoháněl vpřed sliby horkého jídla a teplých přikrývek. Než se však dostali na mýtinku, byl už Alek příliš unavený a prochladlý, a tak se dokázal jen svalit na lůžko z kapradí, předem připravené v úkrytu pod mohutnou jedlí. Poslední, nač si vzpomínal, bylo, že poslouchal, jak Rolan, který se k němu ukládal do společné hromady plášťů a houní, proklíná zimu.
Navzdory zářícímu slunci bylo lezavě chladno. V rozbahněné hlíně vedle jejich lůžka jako svazky drobných skleněných čepelek vyrostly velké ledové krystaly. Mlhavé nebe nad nimi bylo poseto cáry mraků. Brzy napadne první letošní sníh.
Tábor ležel poblíž malého vodopádu a šumění vody jim pronikalo do snů. Přehodil si přes ramena ukradený plášť, vydal se do křoví, aby ulevil močovému měchýři, a pak sešel k okraji jezírka pod vodopádem. Když nabíral ledovou vodu do dlaní, všechny modřiny a šrámy protestovaly, ale nic si z toho nedělal, na to byl příliš šťastný; byl živý a svobodný! Ať je Rolan Stříbrný List kdokoliv, ať je čímkoliv, Alek mu dlužil život.
Ale kde je?
Na protějším břehu jezírka zapraskaly větve a zpoza stromů vyšla k napajedlu laň. Aleka svrběly prsty, jak toužil natáhnout tětivu luku.
"Kéž tě Stvořitel udrží vykrmenou, než se znovu setkáme!" zvolal měkce. Překvapená laň odskákala na štíhlých nohou a Alek vyrazil hledat nějaké krmení pro koně.
Byl to starý les. Vysokánské jedle zadusily téměř všechen podrost, až na ten nejodolnější, takže mezi jejich silnými, rovnými kmeny bylo možné projet s vozem. Sluneční světlo, které proniklo hustým baldachýnem ze spletených větví vysoko nad hlavami, bylo tlumené jako pod vodou. Svah byl posetý mechem pokrytými balvany. Když mezi nimi procházel, trsy mrtvých kapradin suše ševelily. Minul pár pozdních hub, sebral je a cestou okusoval.
Když míjel velký balvan, ke svému údivu našel oko a v něm mrtvého králíka. Doufaje, že je to Rolanova práce, zabité zvíře vytáhl a přičichl k němu. Bylo čerstvé. Nad vidinou prvního teplého jídla po mnoha dnech se mu sbíhaly sliny, a tak chvatně vyrazil zpět k táboru. Když se blížil k mýtince, zaslechl úder křemene o ocílku. Spěchal, aby Rolanovi ukázal snídani.
Vystoupil z úkrytu stromů a ztuhl hrůzou.
Ó, Dalno, našli nás!
Zády k Alekovi stál prostě oblečený cizinec a hleděl za tůň. Halena z doma předeného zeleného plátna a kožené jezdecké kalhoty nestály za povšimnutí; chlapcovu pozornost upoutala dlouhá pochva meče, která vetřelci visela u boku.
První, co Aleka napadlo, bylo zmizet zpátky do lesa a najít Rolana. Sotva však udělal opatrný krok zpět, šlápl na suchou větev. Hlasitě zapraskala; muž se prudce obrátil a tasil meč. Alek zahodil králíka i houby a dal se na útěk.
Známý hlas za ním ho přiměl zastavit se.
"To je v pořádku. To jsem já, Rolan."
Alek se opatrně otočil, stále připraven k útěku - a pak si uvědomil svůj omyl. Byl to opravdu Rolan, ačkoliv měl s nafintěným frajírkem z předešlé noci společného jen málo.
"Dobré ráno," zavolal Rolan. "Radši bys měl sebrat toho králíka, kterého jsi zahodil. Mám jen jednoho dalšího a jsem dost vyhladovělý!"
Když Alek chvatně sbíral houby a králíka a nesl je k ohni, zrudly mu tváře.
"Nepoznal jsem tě," vysvětloval. "Jak se dokážeš tak změnit?"
"Prostě jsem se převlékl." Rolan si odhrnul husté hnědé vlasy, které mu teď v navlhlých vlnách splývaly přes ramena. "Řekl bych, že sis mě předtím, když jsme se řítili tmou, příliš dobře neprohlédl."
To je pravda, připustil Alek, prohlížeje si svého společníka. V denním světle vypadal Rolan poněkud vyšší, ačkoliv statný muž to rozhodně nebyl. Byl spíše štíhlý, s jemnými rysy, výraznýma šedýma očima posazenýma nad velkými

lícními kostmi a dlouhým, protáhlým nosem. Měl užší, skoro tenké rty, a s mírně křivým úsměvem v tu chvíli vypadal mladší, než by Alek odhadl předtím.
"Nevím, Rolane…"
"No, ještě jméno." Úsměv se pokřivil ještě o trochu víc. "Ve skutečnosti se nejmenuji Rolan Stříbrný List."
"Jak ti tedy mám říkat?" zeptal se nepříliš překvapeně Alek.
"Můžeš mi říkat Seregil."
"Jakže?"
"Ser-ah-gill."
"Aha." Jméno znělo cize, Alek však cítil, že víc se v tuto chvíli nedozví. "Kde jsi byl?"
"Zjišťoval jsem, jestli nás někdo nestopuje. Stopy Asengaiových mužů tu ještě nejsou, ale pro případ, že by měli štěstí, bychom se měli brzy přesunout. Ale nejdřív se najíme. Vypadáš hladově."
Alek si klekl k ohni a se žalostným úsměvem si prohlédl dva hubené králíky. "Kdybych měl svůj luk, mohli jsme jíst vysokou. Ti bastardi mi sebrali všechno. Nemám ani nůž! Půjč mi nějaký a já je vyvrhnu."
Seregil sáhl do jedné z vysokých bot a podal mu dlouhou, tenkou dýku.
"Díky Stvořiteli, to je krása!" zvolal Alek a uznale přejel nehtem palce podél úzké, trojhranné čepele. Jakmile se však dal do čištění králíka, musel Seregil obdivovat jeho.
"Na tyhle věci jsi dost šikovný," poznamenal, když Alek jedním hbitým řezem otevřel zvířeti břicho.
Chlapec mu nabídl červenohnědý lalok jater. "Chceš kus? V zimě jsou dobrá na krev."
"Díky." Seregil sousto přijal, usadil se u ohně a pozorně Aleka sledoval.
Chlapec pod upřeným pohledem trochu zčervenal. "Díky, že jsi mi minulou noc zachránil život. Jsem tvým dlužníkem."
"Vedl sis docela dobře. Mimochodem, kolik je ti let? Vypadáš mladý na to, aby ses tu potloukal sám."
"Loni v létě mi bylo šestnáct," odvětil trošku nevrle Alek. Často ho považovali za mladšího, než ve skutečnosti byl. "Celý život jsem prožil v lese."
"Ale jistě ne sám?"
Alek zaváhal, nevěda, co všechno chce podivnému cizinci doopravdy odhalit. "Můj otec zemřel těsně po letním slunovratu."
"Chápu. Byla to nehoda?"
"Ne, měl úbytě." Alekovi vytryskly z očí slzy. Sklonil se nad králíkem v naději, že si jich Seregil nevšimne. "Byla to těžká smrt. Nakonec mu nedokázaly ulevit ani drysiánky."
"A celé tři měsíce ses potloukal sám?"
"Ano. Zmeškali jsme jarní ptačí trh, a tak jsem musel strávit léto v Kamenném Vrchu, abych odpracoval náš dluh v hostinci, kde otec stonal. Pak jsem vyrazil klást pasti, jak jsme to dělali vždycky. Už jsem měl plnou šňůru kožešin, a dobrých, když jsem narazil na Asengaiovy muže. Teď nemám ani výstroj, ani koně, nic, tak nevím…"
Přestal mluvit, ve tváři rozčilení; vzpomínal na dlouhou řadu hladových dní, které prožil.
"Nemáš někde rodinu?" optal se po chvíli Seregil. "Kde je tvá matka?"
"Nikdy jsem ji nepoznal."
"A přátelé?"
Alek mu podal staženého králíka a popadl druhého. "Většinou jsme byli sami. Otec neměl města rád."
"Aha. A co tedy budeš dělat teď?"
"Nevím. V Kamenném Vrchu jsem pracoval jako umývač nádobí a pomáhal podkoním. Asi se k tomu na zimu vrátím."
Seregil na to neřekl nic a Alek chvíli pracoval mlčky. Pak, pozoruje páru z vyvrhovaného zvířete, která mu stoupala mezi prsty, se zeptal: "To všechno minulou noc - to hledali tebe?"
Seregil se lehce usmál, nabodl prvního králíka na dlouhý prut a podepřel ho nad ohněm. "Je nebezpečné takhle se vyptávat neznámého člověka. Pokud ano, nejspíš bych tě zabil - jen proto, že ses zeptal. Ne, jsem jenom potulný sběratel příběhů. Takhle jich získám hodně."
"Takže jsi doopravdy bard?"
"Občas. Nedávno jsem byl nahoře nad Kerry, sbíral jsem příběhy Faieů, kteří prý žili v horách Železného Srdce za průsmykem u Havraního vrchu. Ty jsi přímo odtamtud, musíš o nich něco vědět."
"Myslíš starší lid?" ušklíbl se Alek. "To byly vždycky mé nejzamilovanější příběhy. Často jsme se stýkali se skaldem, který o nich věděl všechno. Říkal, že jsou čarovný lid, jako trollové nebo kentauři. Když jsem byl malý, hledával jsem je ve stínech stromů, třebaže si otec myslel, že je to hloupost. ‚Tyhle příběhy nejsou ničím jiným než kouřem ze lhářovy dýmky!' říkával…"
Alek se zajíkl a zmlkl, oči se mu zaleskly, jako by se do nich dostal kouř.
Seregil jeho zármutek taktně přešel. "Každopádně, před pár dny jsem se srazil s Asengaiem, stejně jako ty. Teď míří do Wolde. Mám tam za tři dny trochu práce, nějaké zpívání."
"Tři dny?" Alek zavrtěl hlavou. "Musel bys jet přímo přes Duny, aby ses tam dostal tak rychle."
"Zatraceně! Musím být daleko západněji, než jsem si myslel. Slyšel jsem, že Duny jsou nebezpečné, když nevíš, kde jsou prameny."
"Mohl bych tě vést," nabídl se Alek. "Jezdím tudy většinu svého života. Možná bych ve Wolde taky mohl najít nějakou práci."
"Znáš to město?"
"Prodávali jsme tam každý podzim na dožínkové pouti."
"Vypadá to, že jsem našel průvodce." Seregil natáhl ruku. "Za kolik?"
"Nemůžu si vzít tvoje peníze," protestoval Alek, "po tom, co jsi pro mě udělal."

Seregil ho s křivým úsměvem odbyl. "Čest je pro muže, kteří mají peníze v kapsách. Máš před sebou dlouhou, studenou zimu. Pojď, řekni si cenu a já ti s radostí zaplatím."
Mělo to nespornou logiku. "Dvě stříbrné marky," odpověděl Alek po chvilce počítání. Když však natáhl ruku, aby si plácli, ozval se mu kdesi vzadu v hlavě otcův hlas. Stáhl dlaň zpět a dodal: "V mincích, polovinu předem."
"To je od tebe velmi moudré."
Když si na potvrzení dohody potřásali rukama, ucítil Alek v dlani cosi oblého. Pustili se a Alek zjistil, že drží velkou stříbrnou minci. Ležela mu v ruce, těžká, dva palce v průměru, s krásnou ražbou.
"To je příliš!" namítl.
Seregil pokrčil rameny. "Menší nemám. Nech si ji, vyrovnáme se ve Wolde. Pěkná věcička, nemyslíš?"
"Nikdy jsem nic takového neviděl!" Jediné oběživo, které kdy viděl, byly hrubé kosočtverce z mědi nebo stříbra, lišící se jenom vahou a několika jednoduchými vyraženými symboly. Ani v klenotníkově stánku nikdy neviděl nic, co by ražbu na téhle minci předčilo.
Jedna strana zobrazovala štíhlý oblouk měsíčního srpku v pozici úsměvu, s pěti stylizovanými paprsky vějířovitě vycházejícími zpoza něj k protější hraně mince. V srpku se kolébal symbol plamene. Na líci byl obraz korunované ženy. Přes splývavé roucho měla oblečený jakýsi kyrys a před tváří držela zvednutý meč.
"Jak jsi mi ji dal do ruky?" zeptal se.
"Kdybych ti to řekl, trik by se pokazil," odpověděl Seregil a hodil mu čtverec mokré pytloviny. "Dohlédnu na vaření. Jdi se umýt. Možná by ti pomohlo, kdyby sis krátce zaplaval."
Alekův úsměv zmizel. "U Bilairyho koulí, je skoro zima a ty chceš, abych se koupal?"
"Pokud se máme několik dalších dní dělit o přikrývky, tak ano. Bez urážky, ale život v jeskyni tvému společenskému chování příliš neprospěl. Jen běž, já dám pozor na oheň. A zbav se toho oblečení! Mám pro tebe čisté."
Alek byl na pochybách, ale nechtěl vypadat nevděčně, a tak zvedl houni a vydal se k jezírku. Když si však všiml kamenů, které byly stále obroubeny ledovou krajkou, usoudil, že jeho vděčnost zašla příliš daleko. Stáhl ze sebe hadry, zběžně se vydrhl a ovinul si houni kolem pasu. Když se naklonil, aby ponořil hlavu pod vodu, při pohledu na svůj odraz strnul. Viděl sám sebe, jak se krčí a chvěje na mokrých kamenech. Před pouhým dnem ho Asengaiovi muži připoutali k prknu a ponořili do velké kádě s vodou, kde ho znovu a znovu drželi pod hladinou, až si myslel, že mu prasknou plíce. Pěkně děkuji, teď měl vody dost.
* * *
Když pozoroval chlapcovo spěšné mytí, Seregil se pro sebe suše usmíval. Zdá se, že tihle seveřané mají v zimě k vodě nefalšovaný odpor. Trhnutím rozvázal vak a vyhledal rezervní halenu, kalhoty a opasek.
Alek přispěchal zpátky k ohni a Seregil mu oděv hodil. "Tohle by ti mělo sedět. Jsme skoro stejně velcí."
"Díky." Třesoucí se hoch o pár stop poodešel a než nechal houni spadnout, otočil se zády.
"Koukám, že na tobě Asengaiovi lidé důkladně zapracovali," řekl Seregil, přejížděje kritickým pohledem modřiny na chlapcových zádech a stehnech.
"U Dalnových rukou, existuje přece něco jako slušnost," zamumlal chlapec, když si navlékal kalhoty.
"Slušnost mi nikdy k ničemu nebyla a nechápu, proč s ní tolik naděláš. Pod těmi modřinami a bez toho mračení je na tebe docela hezký pohled." Seregilův výraz neprozrazoval nic než pozorné soustředění muže odhadujícího koně, jehož se chystá koupit.
Opravdu, vypadá dobře, pomyslel si Seregil, pobavený znepokojením svého společníka. Chlapec byl štíhlý, pružný, s tmavýma, inteligentníma modrýma očima a pravidelnými rysy tváře, která snadno zčervenala a jen málo skryla. To poslední se dalo snadno vyléčit, ačkoliv čestná tvář se občas hodí. Rozcuchané, medově zlaté vlasy vypadaly, jako by je někdo zkracoval porcovacím nožem, ale i to by čas dal do pořádku.
Přesto bylo na chlapcově vzhledu ještě cosi, co ho zaujalo. Hoch měl šikovné ruce a byl přirozeně, nenacvičeně hbitý. A vyptával se.
Alek dokončil oblékání a chystal se vložit stříbrnou minci, kterou mu Seregil zaplatil, do kapsy ve vypůjčeném opasku.
"Počkej chviličku. Dívej se," řekl Seregil a vytáhl z váčku ještě jednu. Balancoval mincí na hřbetě ruky, pak prudce škubl zápěstím, vytáhl zpod ní ruku a než stačila o půl palce spadnout, znovu ji chytil. "Chceš to zkusit?"
Zmatený, ale zaujatý Alek trik vyzkoušel. Při prvním pokusu mu mince spadla. Při druhém a třetím se odrazila od konečků prstů. Napočtvrté ji chytil.
Seregil souhlasně přikývl. "To není špatné. Teď to zkus levačkou."
Jakmile se Alek naučil chytat minci oběma rukama, nechal ho Seregil, ať to zkusí jen palcem a ukazováčkem, a posléze trik prováděl se zavřenýma očima.
"No, to je pro tebe příliš snadné," řekl nakonec. "Teď zkus tohle."
Položil minci na zem vedle sebe a dal ruku vlevo od ní, asi tak o palec. Jemným pohybem malíčku ji smetl pod dlaň, aniž by byť nepatrně zvířil prach. Když zvedl ruku, mince byla pryč. S komickým máváním ji vytřásl z rukávu haleny a předvedl, jak ji chytil. Alek to po pouhých několika pokusech svedl taky.
"Máš ruce rozeného zloděje," poznamenal Seregil. "Už bych ti asi neměl nic dalšího ukazovat!"
Po tomto dvojsmyslném komplimentu Alek naposled polapil minci do rukávu a úšklebek mu vrátil.
Rychle pojedli a zakryli veškeré stopy tábora, zahrnuli oheň a hodili odpadky do jezírka. Seregil se při práci přistihl, jak přemítá nad tím, co se dosud o Alekovi dozvěděl, zvědavý, co by z takového chlapce mohl udělat. Alek byl rychlý a překvapivě zdvořilý. Jeho povaha tvořila zajímavou směs - neústupná vytrvalost a hrozivá otevřenost. S trochou ohlazení, malým školením…?
Seregil myšlenku se zavrtěním hlavy odsunul pryč.
Když nasedali na koně, přelétla nad mýtinou drobná sova. Přistála na suchém stromě, zamžourala do odpoledního

světla, načepýřila se a měkce zahoukala: húú, húú, húú.
Seregil na sovičku s uctivostí kývl; spatřit Světlonošova ptáka za bílého dne nebylo nevýznamné znamení.
"Co asi dělá venku tak brzy?" poznamenal Alek.
Zadumaný Seregil zavrtěl hlavou. "Nemám tušení, Aleku. Ani tušení."
* * *
Když se vydali dolů úbočím, studený vítr přivál skrze stromy první lehký sníh.
Seregil volně uvázal hnědáka a prohledal okolní les, aby našel případné stopy Asengaiových vojáků jedoucích za Alekem. Chlapec neměl sedlo, musel se držet koleny i rukama. Vedl si velmi dobře, ale byla to obtížná jízda a nedalo se při ní příliš povídat.
Okraje Dun dosáhli v pozdním odpoledni. Když vyklusali z úkrytu pod stromy, šedohnědé monotónní stepi se před nimi táhly až k obzoru. Nad pustinami vytrvale kvílel vítr a v lehkých poryvech přinášel jemný, krupičný sníh. Na nebi visela svraštělá šedivá hradba mraků.
"U Illiorova prstu, jak já nenávidím zimu!" pravil Seregil a zastavil, aby si zavázal kapucí a vytáhl rukavice.
"A ty pořád něco o koupání," škaredil se Alek. "Tohle není nic ve srovnání s tím, co přijde dál…" Náhle se zarazil a zahleděl se na svého společníka: "Ty přísaháš při Illiorovi!"
"A ty přísaháš při Dalnovi. Co z toho?"
"Při Illiorovi přísahají jenom jižani. Jsi z jihu? Ze Tří Zemí?"
"Ve skutečnosti ano," odvětil Seregil, kochaje se chlapcovým bezelstným úžasem. Pro většinu seveřanů byly Tři Země stěží víc než představou z příběhů bardů; mohl stejně tak prohlásit: ‚Jsem z odvrácené strany Měsíce.' "Víš toho o jihu hodně?"
"Jenom málo. Z Wolde až k zemi Mycena vede Zlatá stezka. Většina lidí z karavan, které jsem potkal, byli Myceňané, i když mezi nimi bylo i pár Skalanů. Skala je blízko odtamtud, že?"
"Ano, je to velký poloostrov mezi Vnitřním a Osijským mořem, západně od Myceny. Na východě je Plenimar, který leží na dalším poloostrově východně od Myceny, u pobřeží Gathwaydského oceánu. Zlatá stezka, jak jí říkáte, je hlavní obchodní cestou mezi Třemi Zeměmi a severními panstvími."
"Odkud jsi ty?"
"Potloukám se kolem."
Pokud si Alek vytáčky všiml, nechal ji být. "Někteří obchodníci tvrdí, že na jihu jsou draci a mocní čarodějové. Jednou jsem viděl čarodějku na trhu." Při té vzpomínce jeho tvář zjasněla, snadno čitelná jako vývěsní štít krčmy. "Za peníze nechala ze slepičino vejce vylíhnout salamandra a přiměla ohně hořet modře a rudě."
"Opravdu?" Seregil sám už pár těch otravných triků několikrát předváděl. Přesto až moc dobře chápal, jaký úžas mohou vyvolat.
"Jeden skalský kupec se mi pokoušel vyprávět o městech, které mají ulice dlážděné zlatem," pokračoval Alek. "Ale já jsem mu nevěřil. Pokoušel se mě od otce koupit. Bylo mi sotva osm nebo devět."
"Opravdu?" Seregil uhýbavě zvedl obočí.
Aleka naštěstí víc zajímalo to, co mu leželo na srdci. "Slyšel jsem, že Skala a Plenimar mezi sebou pořád bojují."
Seregil se posmutněle usmál. "Pořád ne, ale často."
"Proč?"
"To je stará a složitá otázka. Tuším, že tentokrát půjde o získání kontroly nad Zlatou stezkou."
"Tentokrát?" Alekovi se rozšířily oči. "Chystají se k další válce? A zasáhne i sem?"
"Vypadá to tak. Někteří lidé věří, že Plenimarští zamýšlejí skalské a mycenské kupce zahnat a rozšířit svůj politický vliv na severní panství."
"Myslíš, že je chtějí dobýt?"
"Vzhledem k jejich minulosti bych řekl, že si Plenimarští přejí právě to."
"Ale proč jsem ještě o ničem neslyšel? V Kamenném Vrchu nikdo o válce nemluvil, dokonce ani při dožínkové pouti!"
"Kamenný Vrch je daleko od hlavních obchodních cest," připomněl mu Seregil. "Vlastně o tom ví jen pár seveřanů, kromě těch, kteří v tom mají prsty. Jak to teď vypadá, až do jara se nikdo nepohne."
"Ale Asengai a ten chlap, Morden, v tom jedou?"
"Zajímavá otázka." Seregil si znovu přitáhl kapuci do čela. "Myslím, že koně už šli dost dlouho, viď? Do tmy musíme urazit ještě kus cesty!"
* * *
Jízda Dunami byla příjemná. Alek věděl o prameni, kde by se mohli utábořit, a nasadil rovnoměrné tempo, kterým jeli až do večera.
Znal okolní krajinu dobře, ale dovedl si představit, jak asi musí připadat jeho společníkovi. Když nechali hory za sebou, byl Seregil zjevně nejistý a stále se ohlížel přes rameno, jako by se pokoušel podle vzdálených vrcholků určit, jak daleko postoupili.
S přicházejícím soumrakem a větrem, který přinášel sníh, však hory rychle zmizely. Slunce, už ne víc než bledý náznak za nízkými mraky, bylo jejich jediným průvodcem.
"Nakonec si budeme muset obstarat něco k jídlu," poznamenal Alek, když zastavili na noc. "Většina ptáků po létě odtáhla na jih - ne že bych bez luku dokázal něco ulovit," dodal hořce.
"Mám dost sýra a klobás pro oba," řekl mu Seregil. "S lukem umíš dobře zacházet, že?"
"Dost dobře." Vlastně se bez něj Alek cítil jako bez ruky. Luk, o který ho připravili Asengaiovi muži, byl nejlepší, co kdy udělal.
Sesedli a vydali se hledat dříví na oheň, našli však jen nízké keříky, samá pryskyřice, které hořely příliš rychle a víc

svítily než hřály. Co nejvíce se zabalili, aby na ně vítr nemohl, a přisedli si k sobě ke studené večeři.
"Říkal jsi, že boj mezi Skalou a Plenimarem je stará záležitost," ozval se konečně Alek. "Co jsi tím myslel?"
"To je dlouhá historie," odvětil Seregil s pousmáním a přitáhl si plášť těsněji. "Ale předpokládám, že s takovým příběhem se nekonečná noc může zdát kratší. Pro začátek, víš, že Tři Země byly kdysi zemí jedinou?"
"Ne."
"Tak tedy byly a vládl jim král kněz nazývaný hierofant. První hierofant a jeho následovníci připluli přes Gathwaydský oceán odkudsi z daleka před více než dvěma tisíci lety. Odtamtud pochází i tvůj Dalna Stvořitel, spolu s Astellem a dalšími. Přistáli nejprve na poloostrově Plenimar. Benshâl, hlavní město Plenimaru, stojí na místě původního hierofantova sídla."
Alek nedůvěřivě přivřel oči, když pomyslel na tak staré město nebo na to, že by jeho důvěrně známý patron měl tak exotický původ. Nechal si však pochybnosti pro sebe, nechtěl vyprávění přerušovat.
"Během let tito lidé a jejich náboženství osídlili pobřeží kolem celého Vnitřního a Osijského moře a založili budoucí Mycenu a Skalu," pokračoval Seregil.
"A tihle lidé přinesli uctívání Dalny i na sever?"
"Správně. Hierofantovi lidé uctívali Svatou Čtveřici: Dalnu Stvořitele a Astella Cestovatele, které znáš; a Illiora Světlonoše a Ohnivého Sakora, kteří se na severu nikdy neuchytili.
Ale vraťme se k našemu příběhu. Jednota Tří Zemí nevydržela. Jak míjela staletí, odlišné oblasti se vyvíjely po svém. Například Plenimarští zůstali u ohromného Gathwaydského oceánu, větší vodní plochy, než jakou si vůbec dokážeš představit. Jsou to stále vynikající námořníci a objevitelé. Právě Plenimarští propluli Balskou úžinou a objevili Aurënfaie…"
"Počkej! Aurënfaie? Jako Faieové za Havraním vrchem?" skočil mu Alek vzrušeně do řeči; vzápětí ucítil, jak rudne, když se Seregil zasmál.
"Správně. Váš starší lid, správně nazývaný Hâzadriëlfaieové, jsou prý potomci skupiny Aurënfaieů, kteří přišli do severních oblastí ještě před časem hierofantů. Aurënen leží jižně od Tří Zemí, na druhé straně Osie, za Ashekskými horami."
"Ani Aurënfaieové tedy nejsou lidé?"
"Ne. Faie v jejich jazyce znamená ‚lid' nebo ‚náležející', zatímco Aura je jejich jméno pro Illiora; odtud Aurënfaie, Illiorův lid. Ale to je úplně jiný příběh…"
"Ale jsou opravdoví?" trval Alek na svém; tentokrát Seregil prozradil víc než minule. "Viděl jsi někdy nějakého? Jak vypadají?"
Seregil se usmál. "Moc se ode mě nebo od tebe neliší, opravdu. Je to hezký lid, z valné části. Hlavní rozdíl mezi lidmi a Aurënfaiei je ten, že faieové obvykle žijí tři nebo čtyři sta let."
"Ne!" zasupěl Alek. Tentokrát si byl jistý, že ho jeho společník tahá za nos.
"Mysli si, co chceš, ale já soudím, že je to pravda. Každopádně důležitější je skutečnost, že oni první ovládli magii. Samozřejmě, všichni nejsou čarodějové."
"Ale kněží mají magii," skočil mu do řeči Alek. "Zvlášť drysiáni. Kdysi dávno, když Stvořitel ještě žil mezi lidmi, přišel Dalna k ženě jménem Drysia a zjevil jí všechna tajemství země a jejich správné užití. Drysiáni umějí přivést sílu země a znají tajemství užívání rostlin a kamenů. Někteří dokonce znají i řeč zvířat."
Seregil ho znovu obdařil příznačným pokřiveným úšklebkem. "Koukám, že máš v sobě taky trochu talentu skalda. Máš pravdu, kněží mají magii, ale není to totéž jako u skutečných čarodějů. Kdybys někdy viděl při práci skutečného čaroděje, ten rozdíl bys poznal."
"Takže všichni čarodějové jsou ve skutečnosti Aurënfaieové?"
"Ne, nic takového. Ale smísili krev s Tírfaiei."
"S Tírfaiei?"
"Promiň. Dobrý vypravěč musí vždycky znát své publikum. Tírfaieové je slovo Aurënfaieů pro nezasvěcené. Hrubě přeloženo, znamená to ‚lid krátkého života'."
"Zřejmě by si to mysleli, kdyby žili tak dlouho, jak říkáš," připustil Alek.
"Přesně tak. Každopádně během let začali Aurënfaieové obchodovat se Třemi Zeměmi, lidé se mísili a mnoho dětí smíšené krve se narodilo s darem magie. Některé příběhy dokonce tvrdí, že Aura - nebo Illior, záleží, z které strany Osie pocházíš - vyslal posla v podobě ohromného draka, aby tyto míšence učil, jak užívat moc."
"Draci jsou taky skuteční?" vydechl Alek, oči rozevřené jako nikdy předtím.
Seregil se ušklíbl. "Nedělej si naděje. Pokud vím, od těch dob ve Skale nikdo draka nespatřil."
"Skala? Myslel jsem, že Aurënfaie objevili Plenimarští."
"A já jsem myslel, že jsi ten příběh ještě nikdy neslyšel," suše odpověděl Seregil.
"Neslyšel jsem ho, ale tys říkal, že Plenimarští…"
"Ano, ale Aurënfaieové nakonec lépe vycházeli se Skalany. Mnozí z těch, kdo zůstali ve Třech Zemích, se usadili právě tam. Ale to už bylo velmi dávno, před více než osmi sty lety. Nakonec se Aurënfaieové stáhli zpět do své vlastní země."
"Proč odešli?"
Seregil rozhodil ruce. "Jak to bývá se vším, měli mnoho důvodů. Ale jejich odkaz zůstal. Stále se rodí čarodějové a stále se chodí učit do Rhíminee. To je hlavní město Skaly, mimochodem."
"Rhíminee." Alek zkusil ten exotický zvuk vyslovit. "Ale co čarodějové? Už jsi někdy nějakého viděl?"
"Pár jich znám. Teď bychom se raději měli trochu prospat. Obávám se, že před sebou máme pár těžkých dnů."
Ačkoliv se Seregilův výraz nezměnil, Alek vycítil, že zabloudil na zakázané území.

Usadili se na noc a sdíleli pod přikrývkami a plášti teplo, zatímco Dunami skučel vítr.
* * *
Příštího jitra Alek znovu zkoušel chytit minci, ale měl příliš ztuhlé prsty.
"Jen co se dostaneme do Wolde, měli bychom ti raději obstarat rukavice," řekl Seregil, sklánějící se nad skrovným ohněm. Zvedl ruce a ukázal Alekovi jemné kožené rukavice, které nosil. Chlapec si uvědomil, že je měl i včera. "Ukaž mi ruce."
Otočil Alekovy ruce dlaněmi vzhůru a když spatřil praskliny a mozoly, které je pokrývaly, nelibě si odkašlal.
"Příliš drsné živobytí. Žádná citlivost na dotek." Stáhl si rukavici a přejel svou dlaní po Alekově. Měl překvapivě jemnou kůži.
"Rozeznám zlato od stříbra i potmě, jen na dotek. Když se podíváš na moje ruce, pomyslíš si, že jsem nikdy v životě nepracoval. Ale ty! Mohli bychom tě obléknout jako šviháka a tvoje ruce by tě prozradily dřív, než bys otevřel ústa."
"Pochybuji, že bych si někdy s něčím takovým musel dělat starosti. Ale ty triky se mi líbí. Můžeš mi ukázat ještě něco?"
"Dobrá. Sleduj moje ruce." Aniž by zvedl ruku položenou na koleně, Seregil rychle a jemně zavlnil prsty, jako by krátce zabubnoval na neviditelnou stolní desku.
"Co je to?" zeptal se zmateně Alek.
"Právě jsem ti řekl, abys připravil koně. A tohle…" zvedl pravý ukazováček, jako by se chtěl poškrábat pod bradou, pak se mírně ohlédl doleva a stáhl prst zpět směrem k uchu, "znamená, že vzadu je nějaké nebezpečí. Samozřejmě že ne všechna znamení jsou tak jednoduchá, ale když se jednou naučíš jejich systém, můžeš komunikovat, aniž by to kdokoliv věděl. Řekněme, že jsme v přeplněné místnosti a já ti chci něco sdělit. Zachytil bych tvůj pohled, pak trochu sklonil bradu, takhle. Teď to zkus ty. Ne, to je příliš. To bys mohl rovnou křičet! Ano, to je lepší. Teď znamení koně. Dobře!"
"Využíváš to hodně?" zeptal se Alek, zatímco se s obstojným výsledkem pokoušel udělat znamení nebezpečí.
Seregil se usmál. "Byl bys překvapený."
* * *
Vyrazili rychlým klusem. Seregilovi připadalo okolí stále nepříjemně stejné, ale zdálo se, že Alek ví, co dělá. Minulou noc našli pramen, což bylo povzbudivým svědectvím Alekových průvodcovských schopností, a tak si Seregil nechal pochyby pro sebe.
Chlapec stále po očku sledoval oblohu, i když si prohlížel obzor - Seregil jen hádal, že hledá orientační body. Ponechán sám sobě byl Alek spíše tiché povahy. Nebyl nijak zamlklý nebo napjatý - zřejmě se prostě pokojně soustředil na vlastní záležitosti.
Brzy se však ukázalo, že se mu hlavou honí i jiné věci. Právě před polednem, když dojeli k dalšímu malému prameni, se Alek obrátil na Seregila, jako by předtím přerušili probíhající rozhovor, jen aby se nadechli, a zeptal se: "Budeš ve Wolde pracovat jako bard?"
"Ano. V okolí Wolde vystupuji pod jménem Aren Větroplach. Už jsi o mně možná slyšel."
Alek se na něj skepticky zadíval. "Ty jsi Aren Větroplach? Minulé jaro jsem ho slyšel zpívat v Lišákovi, ale neřekl bych, že ti byl podobný."
"No, právě teď nejspíš nevypadám ani jako Rolan Stříbrný List."
"To je pravda," připustil Alek. "Kolik jmen vlastně používáš?"
"Všechna, co se mi hodí. A jestli mi nevěříš, že Aren a já jsme stejná osoba, dokážu ti to. Která z mých písní se ti líbí nejvíc?"
"Aramanův zpěv," odpověděl Alek bez zaváhání. "Melodie mi ležela v hlavě celé týdny, ale nikdy jsem si nedokázal povzpomínat všechny verše."
"Tak tedy Aramanův zpěv." Seregil si odkašlal a spustil píseň, sytým, jasným tenorem. Alek se k němu po chvilce připojil. Neměl tak hezký hlas, ale nápěv zvládl.

"Přes moře vyplul Araman,sto mužů pod sebou,loď v barvě oka Smrti měla plachtu krvavou.
K vzdálené Simře mířilina zavolání Cti.
Stovka na moře vyplula,zpět ani jediný.

Ocel a krev jsou cenou Cti
Smrt bude bratrem tvým.
Vojákův život samý svár,však pohrdám jiným!

Na hradbách stál král Mindar sám,loď nocí vyhlížel.
Pět set mužů za sebou měl,válečný pokřik zněl.
Na bitevní pláň zamířibýt nepříteli blíž,a Araman a mužů stose vylodilo níž.

Ocel a krev jsou cenou Ctis životem koupíš ji,nic bojovníky nezdolá,dámy je milují!

Araman vstoupil na polesetkat se s Mindarem,a zdraví ho: ‚Tvá prolhanostnás přivedla až sem!
Ač vojska tvá jsou v přesile,zástup tě provází,stejně mým mečem zahyneš,příliv už přichází.'

Ocel a krev jsou cenou Cti,však meč prorazí hruď.
Vojáku, pak ti odměnoutvá přeslavná smrt buď!

Pak armády se utkalymeč o štít zazvonil.
Žádný v té řeži krvavévoják neustoupil.
Až sami generálovéna pláni zůstali,
Vojáci, šest set statečných,už dobojovali.

Ocel a krev jsou cenou Ctia vdovy plačícíznají tu cenu vysokouza chlapce ležící!

Hrot na hrot, ostří na ostříse válečníci rvou,zasáhnout srdce soupeřeje touhou jedinou.
Na trávu prýští jejich krev,ruce už svírá křeč.
A s odlivem král Mindar padna Aramanův meč.

Ocel a krev jsou cenou Ctipro kmány i pány,přečasto vojsko zamířído pekelné brány!

Araman smělý zvítězila meč svůj odkládá,však z ran mu život odtéká,s odlivem uvadá.
Životy, krví, ocelícena Cti splacena,tam u mrtvého pobřežís vítězem pohřbena.

Ocel a krev jsou cenou Cti,proklatě drahá Čest,na konci bitvy vítěznékdyž vítěz mrtvý jest!"

"Zpíval jsi dobře!" zatleskal Seregil. "Se správným učitelem z tebe může být uznávaný bard."
"Ze mě?" odvětil Alek s rozpačitým úšklebkem. "Umím si představit, co by mi na to řekl otec!"
I já, pomyslel si Seregil, který usoudil, že mrtvý musel být pěkně tvrdohlavý.
Většinu odpolední jízdy strávili tím, že si vyměňovali písně. Jakmile Seregil zjistil, jak se Alek při oplzlých písničkách červená, předsevzal si, že jich ho naučí spoustu.
* * *
Putovali celé dva dny a spali v chladu, ale čas plynul rychle. Seregil se projevil jako dobrý společník na cesty - jak Alek doufal - a dlouhé hodiny jízdy vyplnili příběhy, písněmi a legendami. Jediná věc, ve které byl Seregil neústupně nesdílný, byla jeho minulost a Alek se rychle naučil na něj nenaléhat. Jinak spolu vycházeli dobře. Aleka obzvlášť zajímaly příběhy ze života na jihu.
"Nedokončil jsi vyprávění, proč spolu Tři Země tak často bojují," řekl odpoledne, po docela dlouhém tichu, doufaje v další příběh.
"Často odbočuji, viď? Co bys rád věděl?"
"Všechno o tom králi knězi. Říkal jsi, že to bývala jediná země, ale teď jsou tři. Co se přihodilo?"
"To, co se děje vždycky, když si jedni usmyslí, že druzí mají víc půdy a moci než oni - byla válka.
Asi před tisíci lety vládl na různých územích spadajících pod hierofantovu vládou nepokoj. Hierofant jim v naději, že udrží lid pohromadě, zaručil državy a rozdělil je do celků nyní známých jako Skala, Mycena a Plenimar. Každá oblast měla vlastního regenta, kterého pochopitelně jmenoval on sám.
Bylo to logické rozdělení, z geografického hlediska, ale Plenimar naneštěstí dostal nejtvrdší krajíc. Skala ovládala bezpečné roviny pod pásmem Nimry, Mycena měla úrodná údolí a zavedené strážní hlásky na severu. Ale Plenimar, nejdříve osídlené území, ležel na poloostrově s ubývajícími zdroji. Aby to bylo ještě horší, ze severu brzy dorazily první zprávy o zlatě a cesty ovládala Mycena. Co však Plenimar měl, byli válečníci a lodě, a netrvalo jim dlouho, než se rozhodli je použít. Právě dvě stě let po rozdělení zaútočili na Mycenu a začali válku, která trvala sedmnáct let."
"Jak je to dávno?"
"Skoro osm set let. Plenimar by nejspíš zvítězil, kdyby se v posledních letech nezapojil do boje Aurënen."
"Zase Aurënfaieové!" vykřikl potěšeně Alek. "Proč ale čekali tak dlouho?"
Seregil pokrčil rameny. "Aurënfaieové nevěnovali činům Tírfaieů pozornost. Teprve když se boje přiblížily k jejich vlastním vodám, uzavřeli se Skalou a Mycenou spojenectví."
Alek se na chvíli zamyslel. "Ale jestliže ty druhé země měly zlato, půdu a všechno ostatní, proč nebyly silnější než Plenimar?"
"Měly by být. Skalští čarodějové byli tehdy taky na vrcholu moci. Dokonce i drysiáni byli odvedeni, a jak si určitě umíš představit, když chtějí, jsou silou, se kterou se musí počítat. Některé ze starých balad hovoří o plenimarských nekromantech a armádách chodících mrtvol, které mohly být zahnány jen těmi nejsilnějšími kouzly. Ať jsou ty příběhy pravdivé či ne, byla to nejstrašlivější válka, jaká kdy byla vybojována."
"A Plenimar nevyhrál?"
"Ne, ale vítězství měl na dosah. Na jaře patnáctého roku války byl zabit hierofant Estmar; to rozdělilo Tři Země navždy. Naštěstí vzápětí připluly Balskou úžinou aurënské černé lodě a zaútočily na Benshâl, zatímco se aurënská armáda a její čarodějové připojili k bitvě u Cirny. Ať to způsobila magie nebo prostě čerstvé jednotky, síly Plenimaru byly nakonec zlomeny. V bitvě u Isilu zabila skalská královna Ghërilain I. Krycopta, prvního plenimarského vládce, který si dal titul nejvyšší pán."
"Zadrž!" Alek sáhl do měšce a vytáhl stříbrnou minci. "To je ona, ta žena na minci?"
"Ne, to je Idrilain II., současná královna."
Alek minci otočil a ukázal na obraz srpku a plamene. "A co znamená tohle?"
"Měsíční srpek je symbol Illiora; plamen nad ním patří Sakorovi. Spolu tvoří erb Skaly."
Skala! pomyslel si Alek, když strkal minci zpět. Dobrá, aspoň vím, odkud jsi.

Kapitola 3.
Seregil činí nabídku
Třetího jitra jejich putování Dunami se rozjasnilo.
Seregil se probudil jako první. Předchozí noc hustě sněžilo; naštěstí Alek těsně před západem slunce objevil opuštěné doupě, takže strávili noc uvnitř. Díra ještě páchla po svých dřívějších obyvatelích, byla však dost velká na to, aby se v ní oba mohli natáhnout. S pomocí rance a Seregilova sedla, kterými ucpali vchod, aby dovnitř nefoukal vítr, se poprvé od doby, kdy vjeli do Dun, udrželi v teple.
Skrčený, ale zahřátý Seregil se málem nechal Alekovým klidným, slabým dechem opět ukolébat do spánku. Zadíval se na spícího chlapce a prohlédl si rysy jeho tváře.
Vidím jen to, co chci vidět? tázal se v duchu, když mu instinkt znovu napovídal, co poznává. Na to však bude čas později; teď se musí soustředit na Wolde.
Šťouchl do Aleka a vylezl z úkrytu. Zlatě růžové světlo omývalo neporušené sněhové pláně, které je obklopovaly. Po několika zamračených dnech Seregila jejich jas oslňoval.
Koně hrabali ve sněhu, hledajíce potravu, a Seregilovi při pohledu na ně solidárně zakručelo v břiše; už měl tuhých klobás i starého sýra dost, a dnes ráno skrovná snídaně jejich zásoby vyčerpá.
"Díky Stvořiteli, že je vidět slunce!" zvolal Alek, který se vydral ven za ním.
"Chceš říct díky Sakorovi," zazíval Seregil a shrnul si vlasy z očí. "Ze Čtveřice - k čertu, je moc časně na filozofii. Myslíš, že se dneska dostaneme do Wolde?"
Alek se strnule zahleděl k jihu a pak přikývl. "Řekl bych, že před západem slunce."
Seregil se přebrodil sněhem ke koním a poškrábal hnědáka pod hřívou na čele. "Dnes večer dostaneš oves, kamaráde, a já horkou koupel a večeři. Pokud náš průvodce stojí za stříbro, které dostal."
* * *
Dopoledne byl Seregil neobvykle zamlklý. Když však v poledne zastavili, aby si koně odpočinuli, Alek vycítil, že ho to konečně přešlo. Seregil na něj upíral stejný zamyšlený pohled, na který si Alek vzpomínal už z Asengaiovy pevnosti, když mu bard nabídl, že ho zachrání - jako by si Seregil nebyl jistý, zda je to, co se chystá udělat, to nejmoudřejší.
"Minulou noc jsem se žertem zmínil, že bych tě učil," prohodil přes rameno, když upevňoval popruh sedla. "Co si o tom myslíš?"
Alek se na něj překvapeně podíval. "Myslíš vyučit se bardem?"
"Vyučit se možná není přesný výraz. Nepatřím k žádnému cechu, natož k bardům. Jsi rychlý a chytrý. Můžu tě toho hodně naučit."
"Třeba co?" zeptal se Alek, trochu ostražitě, ale se zájmem.
Seregil na okamžik zaváhal, jako by ho odhadoval, a potom řekl: "Specializuji se na získávání zboží a informací."
Alekovo srdce pokleslo. "Ty jsi zloděj."
"Nic takového!" Seregil se zamračil. "Alespoň ne v tom smyslu, jak si myslíš."
"A čím tedy jsi?" dožadoval se Alek. "Špeh, jako ten kejklíř, kterého jsi zabil?"
Seregil se ušklíbl. "Kdybys věděl, o čem mluvíš, urazil bych se. Pro tuto chvíli stačí říci, že jednám jako agent, najatý neobyčejně ctihodným gentlemanem ke sběru informací, které se týkají jistých neobvyklých událostí zde na severu. Víc prozradit nemohu, ale ujišťuji tě, že mám ušlechtilý cíl - i když na to moje metody vždycky nevypadají."
Alek měl podezření, že se za nabubřelou přednáškou přece jen skrývá fakt, že je Seregil špehem. Co hůř, o tom, že mu řekl pravdu, neměl žádný důkaz, jen jeho slovo. Stále tu však byla skutečnost, že ho Seregil zachránil, i když ho klidně mohl nechat za sebou, a nabídl mu přátelství.
"Myslím, že už dovedeš obstojně stopovat a podobné věci," pokračoval nenuceně Seregil. "Tvrdíš, že jsi dobrý lukostřelec a, když nad tím teď přemýšlím, vedeš si dobře i se sekerou. Umíš zacházet s mečem?"
"Ne, ale…"
"Nevadí, s dobrým učitelem by ses to rychle naučil. Jednoho takového znám. Pak tu samozřejmě máme etiketu, zámečnictví, maskování, heraldiku, boj - asi neumíš číst a psát?"
"Znám runy," odsekl Alek, ačkoliv ve skutečnosti dokázal napsat jen své jméno a pár slov.
"Ne, ne, myslím pořádné čtení a psaní."
"Počkej," vykřikl Alek zdrceně. "Nechci být nevděčný - zachránil jsi mi život a všechno, ale…"
Seregil netrpělivě mávl rukou. "Dostat tě ven bylo vzhledem k okolnostem tvého zajetí to nejmenší, co jsem mohl udělat. Ale teď mluvíme o tom, co chceš ty, Aleku, a nejen zítra, nejen příští týden. Čestně, opravdu hodláš strávit zbytek života kydáním hnoje ve stáji pro nějakého tlustého hostinského ve Wolde?"
Alek zrozpačitěl. "Nevím. Víš, jediný život, který znám, je lov a kladení pastí."
"To je jen další důvod, proč toho nechat!" prohlásil Seregil a šedé oči mu plály nadšením. "Kolik že je ti let?"
"Šestnáct."
"A ještě nikdy jsi neviděl draka."
"Víš, že ne."
"No, já ano," řekl Seregil a znovu se vyšvihl do sedla.
"Říkal jsi, že už žádní draci nejsou!"
"Říkal jsem, že už nejsou ve Skale. Viděl jsem je letět v zimě, při úplňku. Tančil jsem na velkém Sakorově svátku a ochutnal jsem vína Zengatu, slyšel jsem v mlhách za úsvitu zpívat sirény. Prošel jsem sály paláců vystavěných v pradávných dobách a cítil jsem dotek prvních obyvatel. Nevyprávím legendy nebo smyšlenky, Aleku, to všechno jsem

zažil, a ještě víc, než vůbec dokážu vypovědět."
Alek mlčky jel vedle něj, zaplaven zpola neskutečnými obrazy.
"Říkal jsi, že si nedokážeš představit být někým víc než tím, kým jsi dosud," pokračoval Seregil, "ale já ti říkám, že jsi jen nikdy neměl šanci pokusit se o to. Tu šanci ti nabízím. Jeď se mnou přes Wolde na jih a uvidíš, jak velký svět leží za tvými lesy."
"Ale krást…"
V Seregilově křivém úsměvu nebylo ani stopy po výčitce. "No, připouštím, že jsem kdysi odřízl jeden či dva měšce a něco z toho, co dělám, je možné nazvat krádeží, záleží, koho se zeptáš. Zkus si však představit výzvu k překonání neuvěřitelných překážek, abys dosáhl ušlechtilého cíle. Pomysli na cesty do zemí, kde ulicemi za denního světla kráčejí legendy, a dokonce ani barva moře se nepodobá ničemu, co jsi kdy spatřil! Táži se tě znovu, chceš být celý život prostým Alekem z Kerry nebo se podíváš, co leží za obzorem?"
"Ale je to čestný život?" trval Alek, lpící na posledním kousku předsevzetí, na svém.
"Většinou mě zaměstnávají významní a urození lordi."
"To vypadá na pěkně nebezpečnou práci," poznamenal chlapec, který si uvědomoval, že se Seregil už jednou takové otázce vyhnul.
"To je přece jejím kořením," vykřikl Seregil. "A můžeš skončit jako boháč!"
"Nebo na šibenici?"
Seregil se zachechtal. "Jak chceš."
Alek si roztržitě okusoval nehet na palci, čelo zamyšleně svraštělé. "Tak dobrá," řekl nakonec. "Chci jít s tebou, ale nejprve mi musíš dát několik přímých odpovědí."
"Je to proti mé přirozenosti, ale zkusím to."
"Ta válka, o které jsi mluvil, ta, která se chystá. Na čí straně jsi?"
Seregil si dlouze povzdechl. "Dost zpříma. No, sympatizuji se Skalou, ale pro tvou i mou bezpečnost ti o tom teď víc neřeknu."
Alek zavrtěl hlavou. "Tři Země jsou odsud daleko. Těžko věřit, že jejich válka dosáhne až sem."
"Pro zlato a půdu udělají lidé hodně a obojího zůstalo na jihu, obzvlášť v Plenimaru, už pěkně málo."
"A ty se je chystáš zastavit?"
"To sotva," ušklíbl se Seregil. "Ale možná pomůžu těm, kteří to dokáží. Ještě něco?"
"Kam půjdeme z Wolde?"
"Naším konečným cílem je dostat se domů, do Rhíminee, ale nejdřív…"
"Cože?" Alek vyvalil oči. "Chtěl jsi říct, že žiješ tam! Ve městě čarodějů?"
"Co na to říkáš?"
Alekovi ještě zbývala malá, poslední pochybnost. Podíval se Seregilovi do očí a zeptal se: "Proč?"
Seregil zmateně nadzdvihl jedno obočí. "Co proč?"
"Sotva mě znáš. Proč chceš, abych šel s tebou?"
"Kdo ví? Možná mi trochu připomínáš…"
"Někoho, koho jsi znával?" Alek mu pochybovačně skočil do řeči.
"Někoho, kým jsem byl." Zatímco si Seregil stahoval pravou rukavici, znovu mu tváří probleskl pokřivený úsměv. Natáhl ruku k Alekovi. "Dohodnuto?"
"Říkám ano." Stiskli si ruce a Aleka překvapilo, když v očích svého společníka zahlédl cosi jako úlevu. V mžiku to bylo pryč a Seregil rychle přešel k plánům pro nejbližší budoucnost.
"Než dojedeme do města, musíme se postarat o několik detailů. Jak dobře tě ve Wolde znají?"
"S otcem jsme vždycky bydleli v obchodnické čtvrti," odvětil Alek. "Obyčejně jsme spávali v Zelené Větvi. Kromě hostinského by tam v tuhle roční dobu neměl být ze známých skoro nikdo."
"To je jedno, nebudeme riskovat. Potřebujeme důvod, proč cestuješ s Arenem Větroplachem. Tohle bude tvá lekce: uveď tři důvody, proč by Alek Lovec cestoval ve společnosti barda."
"No, mohl bych říct, jak jsi mě zachránil a…"
"Ne, ne, to rozhodně nedělej!" přerušil ho Seregil. "Za prvé, nechci, aby někdo věděl, že jsem se já - nebo spíš Aren - vyskytoval poblíž Asengaie. Kromě toho nikdy, nikdy, nikdy nesmíš použít pravdu, pokud to není poslední možnost nebo pokud nebude natolik neobyčejná, že ti stejně nikdo neuvěří. Pamatuj si to."
"Tak dobře," řekl Alek. "Mohl bych říct, že na mě zaútočili banditi a ty…"
Seregil zavrtěl hlavou a pokynul Alekovi, ať pokračuje.
Alek neklidně trhal uzdou, jak si třídil různé nápady. "No, tohle je vlastně pravda, ale lidi by uvěřili, že sis mě najal jako průvodce. Otec a já jsme se občas nechávali najímat."
"To není špatné. Pokračuj."
"Nebo…" Alek se otočil na svého společníka s triumfálním úšklebkem, "možná by mě Aren vzal s sebou jako svého učně!"
"Napoprvé to není špatné," připustil Seregil. "Ta historka o záchraně je vlastně výborná. Lidi snadno pochopí loajalitu k člověku, který ti zachránil život, a zřídka zapochybují. Aren má bohužel takovou pověst, že by tomu nikdo neuvěřil. Obávám se, že je poněkud zbabělý. Historka s průvodcem má ale vážný kaz. Aren Větroplach je v okolí Wolde dobře známý; pokud si bard vydělává na živobytí putováním, proč by si potřeboval najímat průvodce územím, které zná?"
"Ach." Alek trochu schlíple přikývl.
"Ten nápad s učněm by měl fungovat dobře. Naštěstí umíš zpívat. Ale umíš jako bard uvažovat?"
"Jak to myslíš?"

"Nu, řekněme, že jsi v krčmě u silnice. Jaký druh zákazníků budeš mít?"
"Obchodníky, vozky, vojáky."
"Výborně! A předpokládejme, že už se hodně pilo a teď se dožadují písně. Co bys vybral?"
"Nejspíš něco jako ‚Aramanův zpěv'."
"Dobrá volba. A proč?"
"No, je o boji a o cti; to by se líbilo vojákům. A je hodně známá, takže by se mohli připojit všichni. A má dobrý refrén."
"Výborně! Aren tu píseň zpíval mnohokrát, přesně z těch důvodů. Teď řekněme, že jsi minstrel v sále nějakého lorda a hraješ baronům a jejich dámám."
"Možná ‚Lilie a růže'? V té není nic hrubého."
Seregil se sklonil a se smíchem poplácal Aleka po rameni. "Možná bys měl vzít Arena do učení! Asi nehraješ na žádný nástroj?"
"Bohužel ne."
"Dobře. Aren tě bude muset omluvit, že jsi začátečník."
Zbytek odpolední jízdy strávili rozšiřováním Alekova repertoáru.
* * *
Pozdě odpoledne ustoupily Duny nerovnému, svažitému terénu údolí Brythwin. V dálce rozeznávali čtverce holých polí a budovy farem, které označovaly hranice území Wolde. Samotná řeka, černá, stromy lemovaná stužka hluboko pod nimi, vtékala do jezera Černovír pár mil na východ od města, ležícího na jeho břehu. Lesklá vodní plocha se nepřerušeně táhla až k obzoru, ohraničená na severu rozlehlým Jezerním hvozdem.
"Říkáš, že Gathwaydský oceán je větší než tohle?" zeptal se Alek a zastínil si oči. Celý život lovil u břehu jezera a nic většího si představit nedokázal.
"Mnohem větší," odvětil Seregil srdečně. "Pojeďme, než bude tma."
Podvečerní slunce zalévalo údolí měkkými paprsky. Když sjížděli kamenitým svahem, narazili na hlavní cestu vedoucí podél řeky k Wolde. Hladina Brythwin byla nízká, koryto lemovaly ostrohy z oblázků. Břeh byl hustě porostlý jasany a vrbami, skrze které často nebylo řeku vůbec vidět.
Asi míli předtím, než dojeli ke břehu jezera, odbočila cesta od řeky, aby se vyhnula hustému mlází. Seregil vjel do podrostu a chvíli si hradbu větví prohlížel, potom sesedl a pokynul Alekovi, aby ho následoval.
Když se prodírali k mýtince vedle Brythwin, holé vrbové větve je šlehaly a zachytávaly se jim o kapuce a postroje. Ve svahu u břehu, obklopeno plotem z proutí a jílu, stálo malé kamenné stavení.
Jakmile se Seregil přiblížil k brance, vrhl se na ně zpoza rohu strakatý pes, vrčel a cenil zuby. Alek chvatně ustoupil ke svému koni, ale Seregil zůstal na místě. Tiše zamumlal pár slov a udělal levou rukou jakési znamení. Pes se za brankou zastavil a pak se schoval tam, odkud přišel.
Alek zíral. "Jak jsi to udělal?"
"Jen takový malý zlodějský trik, který jsem někde pochytil. Pojď dál, je to naprosto bezpečné."
Na Seregilovo klepání přišel velmi malý, úplně plešatý mužík.
"Kdo je tam?" zeptal se, prázdný pohled upřený za ně. Od temene až k nosní přepážce se mu táhla hluboká jizva a bělala se mu na tuhé kůži.
"To jsem já, tatíku," odvětil Seregil a cosi mu vložil do napřažené dlaně.
Stařík natáhl ruku a dotkl se Seregilova obličeje. "Myslel jsem si to, když Drtič tak tiše odešel. A tentokrát nejste sám, ech?"
"Nový přítel." Seregil přisunul slepcovu ruku k Alekově tváři.
Chlapec stál tiše, zatímco vyschlé prsty hbitě zkoumaly jeho rysy. Nepředstavili se.
Stařík se uchichtl. "Holobrádek, ale děvče to není. Pojďte oba dál a vítejte. Posaďte se k ohni, než připravím něco k jídlu. Všechno je tak, jak jste to nechal, pane."
Domek sestával z jediné místnosti s půdou nahoře. Všechno bylo čisté a úsporné, stařík ovy prosté věci úhledně uloženy v policích u zdí.
Seregil a Alek se vděčně zahřáli u přívětivých plamenů ohniště, zatímco jejich hostitel přecházel místností a chystal pro ně na vydrhnutý dřevěný stůl chléb, polévku a vařená vejce.
Seregil zhltl večeři a zmizel na půdě. Když znovu sešel dolů, měl na sobě vyšívanou tuniku barda a pruhované punčochy. Přes rameno měl přehozenou přenosnou harfu z tmavého dřeva, vykládanou stříbrem. Alek s mírným překvapením zaznamenal, že se znovu umyl. Nikdy se nesetkal s nikým, kdo by mytí tak vyhledával.
"Poznáváš mě, chlapče?" zeptal se Seregil nadutým, lehce nosovým hlasem, a komplikovaně se Alekovi uklonil.
"U Stvořitele, ty jsi doopravdy Aren Větroplach?"
"Vidíš? Nepamatuješ si Arenův obličej tak dobře, jako jeho okázalé vystupování, křiklavý oděv a afektovaný způsob mluvy. Věř mi, mám k tomu všemu dobrý důvod. Když jdeš k jádru věci, tak si kromě toho, že jsme s Arenem fyzicky stejní, nejsme vůbec podobní."
Jejich hostitel se na svém místě u ohniště suše zasmál.
"Co se týká tvého vzhledu," pokračoval Seregil, "nachystal jsem ti nahoře pár věcí. Běž se umýt a pak uvidíme, co uděláme s tvými vlasy. Aren by nikdy nedovolil, aby jeho učeň vypadal tak zanedbaně."
Na půdě bylo stejně málo nábytku jako v místnosti dole, jen postel, umyvadlo a truhla na šaty. V zaprášeném nástěnném svícnu hořela zaprášená svíčka, v jejímž světle Alek spatřil široký meč visící v poškrábané pochvě zčernalé stářím na zdi nad postelí. Na lůžku ležela tunika z červenohnědé vlny, kalhoty ze srnčiny a opasek s navlečenou dýkou a váčkem. Otevřel ho a našel deset stříbrných pencí. O sloupek postele se opíral pár vysokých kožených bot. Boty i šaty byly čisté, ale obnošené - bezpochyby další věci, které Seregil odložil.

Naštěstí jsem se seznámil s někým, kdo je stejně velký jako já, pomyslel si Alek, prohlíželeje si boty blíž. Jak čekal, uvnitř levé byla kapsa na dýku. Natáhl si je a z opatrnosti před zloději zastrčil do kapsy svou skalskou minci a pět pencí; otec mu říkával, aby nikdy, když jde do města, nenosil všechny peníze na jednom místě.
Když se převlékl, zaslechl, jak Seregil dole brnká na harfu. Za chvíli zaznělo lehké chvění strun a útržky melodií.
Hraje stejně dobře, jako zpívá, pomyslel si Alek, zvědavý, jaké další nadání ještě objeví, až pozná Seregila lépe. Za tóny však znenadání postřehl zvuk tichého rozhovoru. Po chvilce váhaní se ve snaze zaslechnout víc vplížil na kraj půdy.
Oba muži hovořili potichu, takže zachytil jen útržky.
"…před …dny. Vypadají dost mírumilovně, proč ale tolik?" říkal slepec.
"Bezpochyby…" Seregilův hlas bylo slyšet hůře. "Asi se starostou."
"Říká si Boraneus a tvrdí o sobě, že je obchodní vyslanec nejvyššího pána."
Nejvyššího pána? pomyslel si Alek. Ten titul už slyšel! A neříkal Seregil, že byl vyslán na sever, aby se rozhlédl, co mají Plenimarští za lubem? Zadržel dech a pomalounku se posunul blíž k žebříku, snaže se zachytit nit rozhovoru.
"Ona ho znala?" zeptal se Seregil.
"…včera večer…, tmavý, dobře oblečený… rána mečem…"
"Které oko?"
"Říkal, že levé."
"U Illiorových prstů! Mardus?" v Seregilově hlase na okamžik zazněl nefalšovaný úlek. Stařík něco zamumlal a Seregil odpověděl: "Ne, udělám všechno, abych se přesvědčil, že ne… ďábelštější než…"
Oba muži chvíli mlčeli, pak Seregil vykřikl: "Aleku! Usnul jsi tam nahoře?"
Alek rychle smotal své staré oblečení do uzlíku a počkal, až se přestane provinile červenat.
Pohled, kterým ho Seregil obdařil, když spěchal dolů po žebříku, prozrazoval jen netrpělivost, Alek si však byl jistý, že když horlivě balil jejich cestovní oděv, cítil jeho pohled v zádech.
Seregil si vzal harfu pod paži a šel se rozloučit s hostitelem.
"Štěstí ve stínech," řekl slepec, když jim ve dveřích podával ruku.
"I tobě," odvětil Seregil.

Kapitola 4.
Wolde

Wolde - největší z osamělých obchodních středisek roztroušených po severních zemích - vděčilo za svou prosperitu Zlaté stezce, menší šířce řeky Gallistrom a drobné žluté květině.
Zlatá stezka začínala na severu na úpatí hor Železného Srdce, kde se už od dávných časů těžilo zlato. V Kerry vzácný kov tavili, odlévali do okrouhlých, mělkých ingotů nazývaných bochánky a všívali do čtvercových žoků z ovčí kůže napěchovaných vlnou. Tato vlna, stříhaná z místních horských ovcí, byla obzvlášť měkká a jemná a brzy se stala druhým zdrojem bohatství oblasti. Původní příčina balení do žoků však byla pouze ochrana zlata, neboť na cestě číhalo plno nebezpečí, z nichž zdaleka ne nejmenším byli bandité. Žoky, těžké jako dva muži, se obtížně kradly, pokud však spadly do některé z mnoha řek křižujících cestu, plavaly. Přepravovali je do Boersby naložené na volských potazích a tam je překládali na pramice a sváželi po řece Folcwine k mycenskému přístavu Nanta.
Území mezi Kerry a Boersby bylo, až na pár osídlených míst, pusté. Cestující tudy putovali ve velkých karavanách a najímali si šermíře a lukostřelce, kteří je chránili. Město Wolde na březích řeky Gallistrom bylo posledním bezpečným útočištěm mezi jezerem Černovír a Boersby.
Na rozdíl od poklidné Brythwin byla řeka Gallistrom nebezpečná, hluboká a široká. Pramenila na Železném Srdci a valila se dolů rozlehlým Jezerním hvozdem až do jezera Černovír. Původně se dala bezpečně překročit jen pomalými, nejistými přívozy. Vozy, čekající na břehu na další převoznický prám, se stávaly snadnou kořistí lupičů. Mnoho dalších zmizelo v samotné řece, když silný jarní proud prámy převracel a splachoval z nich lidi, dobytek i zlato.
Nakonec postavili kamenný most a malá osada ležící u přívozu se rozrostla ve vesnici. Oblast postupně zbohatla. Mezi jezerem a lesem rostlo hojně barvířských rostlin a mezi nimi i žlutý kvítek nazývaný wolde, po němž dostalo městečko jméno. Díky těmto rostlinám mohli získat téměř jakékoliv barvivo a mnohá byla sytější než ta z jihu. Zřídili si tu dílny barvíři, valcháři i výrobci plsti a vlna z Kerry se náhle stala velmi žádanou. Štočky měkkého, lesklého ‚woldského sukna' byly teď na jihu vyhledávány téměř stejně dychtivě jako zlaté žoky. Alek znal Wolde jako bohaté obchodní středisko soustředěné kolem mostu, chráněné mohutnou dřevěnou palisádou.
Když Seregil s Alekem dojeli podél břehu jezera k městským hradbám, slunce už na západě klesalo k obzoru. Na druhé straně jezera viděli spoustu barevných plachet rybářských člunů, které se na noc vracely do města.
"Je příliš brzy na to, aby byla brána zavřená, že?" poznamenal Seregil, jakmile k ní dojeli. "Kdykoliv předtím, když jsem tu byl, zůstávala otevřená až do setmění."
Alek si prohlédl palisádu. "Taky hradba je vyšší."
"Uveďte laskavě svá jména a povolání," ozval se jim nad hlavami znuděný hlas.
"Aren Větroplach, bard," ohlásil Seregil Arenovým lehce okázalým stylem. "Doprovází mě učeň."
"Větroplach?" strážný se naklonil přes hrazení a prohlédl si příchozí pozorněji. "Ovšem, pamatuju si vás! Hrál jste na letním trhu a byl jste nejlepší ze všech bardů, kteří dorazili. Vejděte, pane, i s chlapcem."
Hlavní brána se zhoupla a otevřela. Alek a Seregil sklonili hlavy a vjeli dovnitř. Strážný, mladík v koženém kabátci, spustil dolů košík na mýtné.
"Měďák za koně a stříbrnou půlpenci za každého jezdce, pane. Víte, od té doby, co jste tu byl posledně, jsme tu pořádného barda nebo skalda neměli. Kde se ubytujete tentokrát?"

"Zamýšlím začít u Ryb, doufám však v něco lepšího, než odjedu," odpověděl Seregil a pokynul Alekovi, aby zaplatil mýtné. "Pokud si vzpomínám, na zavírání bran je ještě brzy. A není zde více strážců než obvykle?"
"Už je to tak, pane," odvětil muž a potřásl hlavou. "Za posledních pár měsíců jsme tu měli tři nájezdy na karavany, dva z toho ani ne deset mil od města. Lidi v karavanách jsou z toho rozdivočelí jako opařené kočky a tvrdí, že město má cestu hlídat. Ale starosta se víc bojí útoku na samotné Wolde. Zvýšili jsme palisádu a posílili hlídky. No, zdá se, že od té doby, co přijeli jižani, to už utichá."
"Jižané?" Alekovi neuniklo, že Seregil překvapení jenom předstírá.
"Jo, pane. A zrovna Plenimarští! Jak jsem slyšel, jejich vyslanec, lord Boraneus, sem přijel uzavřít obchodní dohody."
Boraneus? Alek se po očku podíval na Seregila; to bylo jedno z jmen, která zachytil, když tajně poslouchal ve starcově domku. Druhé začínalo na M.
"Přivedl s sebou taky dost vojáků," pokračoval strážce brány. "Musí jich být aspoň čtyřicet. Když jsme se doslechli, že k nám míří, nevěděli jsme nejprve, co si o tom myslet, ale ukázalo se, že jde o dobrou věc. S těmi lupiči se vypořádali raz dva, to vám říkám! Hostinští tvrdí, že jsou hodně drsní, ale platí dobře, ve stříbře. Ručím vám za to, že s nimi taky uděláte dobré obchody."
"V to pevně doufám." Seregil rozhrnul plášť, vytáhl ze svého vlastního měšce stříbrnou minci a hodil ji strážnému.
"Díky za užitečné informace. Věřím, že se ve Třech Rybách napiješ na moje zdraví."
Muž si šťastně strčil peníz do kapsy a pokynul jim, ať jedou.
Za palisádou cesta vedla středem města k tržišti, které se rozkládalo na obou stranách mostu.
Ulice byly posety pestrými, páchnoucími dílnami barvířů. Bohatší uličky lemovaly vyvýšené dřevěné chodníky, aby si zákazníci nepotřísnili oděv blátem. Od krámku ke krámku se celý den valily káry sběračů, naložené barvířskými rostlinami a nerosty. I nejchudší děti měly na sobě barevné hadříky; dokonce i prasata a psi, kteří se tu potulovali, byli překvapivě pestrobarevní. Všude zněl klapot a údery tkalcovských stavů a na šňůrách natažených mezi domy visely a sušily se čerstvě nabarvené látky, které čtvrti propůjčovaly trvale slavnostní vzhled.
Tady se Alek vyznal. Rozhlížel se kolem a cítil bodavý smutek. Naposledy tu byl, když byl otec ještě naživu.
"Tohle je sídlo starosty, tady bydlí ten chlapík Boraneus," řekl, když vjeli na otevřené prostranství ve středu města.
Příliš pozdě si uvědomil, že se o Boraneovi dozvěděl hlavně při tom, když tajně poslouchal na půdě.
Seregil si ho prohlédl s nečitelným výrazem ve tváři a Alek rychle dodal: "Důležité návštěvy vždycky ubytují u starosty. To je tu zvykem."
"Jsem rád, že mám tak zkušeného průvodce," odvětil s tichým pobavením Seregil.
Velký, bohatě zdobený starostův dům stál vedle Dalnova chrámu. Na straně přiléhající k mostu lemovaly náměstí cechovní domy a obchody řemeslníků. Astellův chrám vévodil druhému břehu řeky, vedle sídla cechu rybářů, krčmy, dalších obchodů a několika hostinců.
Nyní je vedl Seregil. Přejeli most do Jezerní čtvrti. Jak se blížili k vodě, ulice se zužovaly a více se kroutily. Zápach barvířů byl nahrazen pronikavým puchem ryb a vlhkých sítí.
"Do téhle čtvrti jsme s otcem nikdy nechodili," řekl Alek a nervózně se rozhlížel po opile vypadajících domech sklánějících se nad ulicí a po uličkách plných temných stínů.
Seregil pokrčil rameny. "Tady si lidé umí hledět svého."
Krčmy ožívaly; odevšad se ozývaly hlasité zvuky hádek a úryvky opileckých písní. Když míjeli jeden z tmavých vchodů, kdosi na ně na uvítanou zasykl. Než dojeli k vodě, ještě několikrát zatočili.
Z obou stran čtvrti zasahovaly do vody palisády. V jejich objetí se táhla dlouhá mola, skladiště a krčmy, všechno postavené nad svahem tvořeným naplavenými oblázky. Alek se zahleděl přes vodu a pokusil se představit si, jak velký musí být oceán, aby předčil tohle. Voda na druhé straně se táhla téměř donekonečna, opačný břeh bylo možné spatřit jen za nejjasnějších dnů.
Seregil spěchal ulicí k úzkému stavení vmáčknutému mezi mola. Štít nad dveřmi zobrazoval tři propletené ryby a zevnitř vycházel chraptivý křik hospodské bandy. Pod oknem se shromáždil malý hlouček povalečů s dýmkami a džbány.
Seregil sesedl a podal Alekovi harfu a ranec.
"Pamatuj na roli, kterou jsem ti dal," zašeptal. "Od této chvíle jsi učeň Arena Barda. Viděl jsi, jaký je; chovej se podle toho. Pokud k tobě budu příkrý nebo ti budu rozkazovat jako sluhovi, nebuď rozmrzelý - to je Arenův styl, ne můj. Upřímně řečeno, nezávidím ti tvoje postavení. Připraven?"
Alek přikývl.
"Výborně. Hra začíná." Nato Seregil ustoupil a jeho místo zaujal Aren.
"Odveď koně do boční stáje," nařídil a pro přihlížející zvýšil hlas. "Ujisti se, že je o ně dobře postaráno. Pak požádej hostinského o pokoj. Řekni mu, že bych chtěl ten v podkroví, co má výhled na jezero, ale neplať za něj tomu lotrovi víc než stříbrnou marku! Až se postaráš o zavazadla, přines mi do hlavní síně harfu. A hni sebou."
S těmi slovy zmizel ve vyhřáté krčmě.
"U Starého Námořníka, hochu, řekl bych, žes dostal pár rozkazů!" zasmál se jeden z pobudů, spíš pro pobavení svých kumpánů.
Alek se zaškaredil a zavedl koně do stáje. Navzdory Seregilovu spěšnému vysvětlení si nebyl jistý, jestli se mu takový běh událostí zamlouvá. Jakmile byli koně zaopatřeni, vzal ranec a Seregilovo sedlo a odchvátal do kuchyně, plné páry a shonu.
Chytil za rukáv spěchající číšnici a řekl: "Hledám hostinského."
"Ve výčepu," odsekla a stroze kývla směrem k blízkým dveřím. Nechal věci u dveří a vešel do výčepu, kde se ocitl tváří v tvář tělnatému zarudlému obrovi v kožené zástěře.
"Potřebuji ubytování pro svého pána a pro sebe," pravil Alek, snaže se napodobit Arenovy pánovité způsoby.

Hostinský, který právě narážel nový sud, sotva vzhlédl. "Velká místnost nahoře nad schody. Dneska večer by tam neměli být víc než tři nebo čtyři nocležníci."
"Můj pán si přeje pokoj nahoře," řekl Alek.
"Opravdu? No, za tři marky na noc ho může mít."
"Dám vám jednu," odporoval mu Alek. "Zdržíme se tu několik nocí a jsem si jistý, že můj pán…"
"K čertu s tvým pánem!" zavrčel hostinský. "Je to můj nejlepší pokoj a ani samotnému starostovi nebo té zatracené cechovní radě bych ho nedal za míň než za tři! Ne, když se tu povalují všichni ti jižani, co mají měšce větší než mozky. Od kohokoliv z nich bych mohl dostat pět."
"Prosím vás za prominutí," Alek pečlivě volil slova, "ale myslím, že můj pán, Aren Větroplach, a já vám můžeme každý večer, který se tu zdržíme, přinést desetkrát víc."
Hostinský, spokojený s tím, jak narazil sud, strčil prsty za opasek a zamračil se. "Dobrá, já prosím za prominutí tebe, štěně, ale jak si představuješ, že to uděláte?"
Alek se tvrdohlavě držel svého; jeho otec smlouvat uměl. Vzpomněl si na něj a zeptal se: "Máte větší zisk z pokojů nebo z piva?"
"Řekl bych, že z piva."
"A kolik vám vynáší?"
"Pět měďáků na džbánek, půl stříbrňáku na soudek. A co z toho?"
Alek vycítil mužovu rostoucí netrpělivost a rychle přešel k věci. "Potřebujete tedy něco, co lidi přiměje pít. A co přitahuje pijáky víc než dobrý bard? Vy možná Arena Větroplacha neznáte, ale mnozí ve městě ano. Rozhlaste, že hraje ve vaší krčmě, a myslím, že budete muset poslat pro další pivo. Nejspíš bych mohl přemluvit pár vojáků, aby si zítra večer přivedli kamarády. Vždyť víte, jak válečníci pijí!"
"Jo, sám jsem býval vojákem," přikývl hostinský, prohlížeje si Aleka od hlavy k patě. "Promyslím si to. Myslím, že jsem o tom chlápkovi Větroplachovi už slyšel. Loni přitáhl k Jelenovi a k Větvi celé davy. Možná bych vám ten pokoj dal za dvě a půl."
"Můžu zaplatit dopředu," ujistil ho Alek. Pak, unesený vlastní vynalézavostí, dodal: "Mistr Větroplach bude hrát i starostovi, uvidíte."
"Starostovi?" zabrblal překvapeně hostinský. "Proč jsi to neřekl! Hrát u starosty i u Ryb? Tak dobrá. Jdi a řekni svému pánovi, že ten pokoj dostane za dvě marky."
"No…" dumal Alek tvrdohlavě.
"Sakra, mám kvůli tobě přijít na buben? Tak teda za jednu a půl, ale musím z toho mít nějaký zisk, rozumíš?"
"Dohodnuto," svolil Alek. "Ale včetně svíček a večeře, že ano? A povlečení by raději mělo být čisté! Mistru Větroplachovi na povlečení velmi záleží."
"Opravdu chceš, abych přišel na buben," zavrčel majitel. "Ano, ano, dostane večeři i to svoje proklaté povlečení. Ale, při Starém Námořníkovi, radši by měl být tak dobrý, jak tvrdíš, jinak si na něm rybáři smlsnou."
Alek zaplatil na dvě noci dopředu, aby ukázal dobrou vůli, a obtížený výstrojí a svícnem se trmácel do schodů. Minul společnou noclehárnu v prvním patře a vyškrábal se po příkrých schodech do podkroví. Ke dveřím vedla krátká chodba bez oken.
U štítu domu byla přilepená místnost, kterou si Seregil vybral - malá, se šikmými stěnami na obou stranách. Stěsnaný prostor skoro vyplňovala úzká postel a umyvadlo. Alek našel v nakřáplé míse levnou lojovou svíčku, připálil ji od své vlastní, a pak odstrčil okenice na okně nad postelí. Zadní část hostince stála na pilířích, nad vodou. Když se vyklonil, spatřil dole nad hladinou jednoduchý jeřáb k vykládání lodí.
Velký rostoucí srpek měsíce se odrážel na jezerní hladině jako lesklá stezka. Tady nahoře v podkroví bylo příjemně, ticho a teplo. Alek si uvědomil, že by nejspíš mohl spočítat na prstech jedné ruky, kolikrát byl sám v opravdovém domě, a nikdy v pokoji, který by byl tak vysoko. Chvíli se zdržel, aby ten nový pocit vychutnal, pak povzdychl a zamířil po schodech zpět dolů.
Rozhlédl se po rušné krčmě a zahlédl Seregila, jak se baví s krčmářem. Znovu ho udeřil do očí rozdíl mezi Arenem a Seregilem; jejich pohyby, postoj, výraz úst, všechno se lišilo, jako by skutečně šlo o dva různé lidi.
Pak Seregil vzhlédl a netrpělivě mu pokynul, ať jde blíž. Alek se vyhnul několika číšníkům se džbánky a dřevěnými miskami a proklestil si cestu davem.
"Přirozeně, právě jsme dojeli do města," říkal Seregil, "ale představím se nejctěnějšímu starostovi zítra." Delikátně si odkašlal do dlaně a dodal: "Zdá se, že jsem dnes chytil kašel, ale jsem si jist, že se mi hlas přes noc zlepší. Mezitím vás jistě potěší schopnosti mého učně."
Hostinský se zřetelně zamračil a Alek se na Seregila překvapeně podíval; bard však jeho pohled ignoroval.
"Nemusíte se obávat," pokračoval Seregil lehkým tónem. "Rychlé pokroky toho hocha mě neustále překvapují. Dnes večer ukáže svůj talent."
"Uvidíme, pane Větroplachu," pochybovačně zamumlal hostinský. "Váš chlapec se osvědčil jako dobrý obchodník, takže čím dřív začne, tím líp."
Ačkoliv se odcházející hostinský Seregilovi uklonil, byl si Alek jistý, že v jeho očích spatřil záblesk škodolibého pobavení.
"Máš spoustu práce," poznamenal suše Seregil, když kontroloval, zda je harfa naladěná. Lidé se na ně neustále tlačili, očekávajíce představení.
"S hlasem nic nemáš!" zašeptal Alek neklidně.
"Potřebuji dnes ještě udělat pár věcí, a proto nemůžu být celý večer středem pozornosti. Neboj se, budeš dobrý. Vyrozuměl jsem, že jsi s hostinským usmlouval cenu za pokoj na jednu a půl marky. Nemyslel jsem, že bys toho starého

lotra umluvil na méně než dvě. Jsem ale zvědavý, jak sem zamýšlíš přivést Plenimarské."
"Nevím," připustil Alek. "Prostě se mi v tu chvíli zdálo jako dobrý nápad, říct mu to."
"Dobrá, doufám, že budeme na cestě dřív, než budeme přinuceni dodržet příliš mnoho ze tvých slibů. Pokud ale ne, tak pozor - drž se z dosahu vojáků, zvlášť pokud vyjdeš ven sám. Jsou to plenimarští námořníci a je jen málo věcí, kterých by nebyli schopní, jestli mi rozumíš."
"Myslím, že nerozumím," řekl Alek, zmatený Seregilovým tónem.
"Tak si přeber tohle. Mají takové přísloví: ‚Když je děvek málo, stačí i kluk'. Chápeš?"
"Aha." Alek cítil, jak mu hoří tváře.
"Každopádně jsem tě varoval. Teď, myslím, přišel čas, aby ses ukázal, bardíčku."
Než stačil Alek cokoliv namítnout, Seregil vstal a odkašlal si.
"Dobří lidé," prohlásil a zamával rukama, aby upoutal pozornost. "Jsem Aren Větroplach, skromný bard, a tento chlapec zde je můj učeň. Obávám se, že zatímco jsme cestovali do vašeho odlehlého města, dostal jsem do hrdla zánět. Přesto vás prosím, abyste nám dovolili uspořádat představení."
Za nadšeného pokřikování a tlučení džbánků se znovu posadil. Lidé se dožadovali oblíbených balad a dalšího piva. Když se k němu všechny tváře v místnosti nedočkavě otočily, vyschlo Alekovi v ústech. Párkrát už byl v podobném publiku, ale nikdy nebyl středem pozornosti.
Seregil mu se škodolibým mrknutím podal džbánek piva.
"Moc se neboj," zašeptal, "mají plná břicha a poloprázdné džbánky."
Alek si dal dlouhý doušek a dokázal se na něj slabě ušklíbnout.
Seregil znal rozsah jeho repertoáru a podle toho vybral ze žádaných písní. Pro začátek spustil "Má láska je daleko za vodou".
Pro tohle publikum byl Alekův hlas dost dobrý, i když nedosahoval kvalit barda. Zazpíval všechny rybářské písně, které znal, a slušně zvládl i několik baladických příběhů, které ho Seregil naučil v Dunách. I díky Seregilově vynikající hře brzy získali přízeň davu. Jakmile chlapci začal slábnout hlas, Seregil vytáhl kovovou píšťalu a pro změnu spustil k tanci.
Jak se novina o bardovi šířila, objevovali se další zákazníci, tlačili se dovnitř a dožadovali se piva a zpěvu. Mezi nově příchozími bylo půl tuctu mužů v lehké kožené zbroji a v přilbicích se širokým okrajem. Za opasky jim visely těžké meče. Alek nepotřeboval Seregila, aby poznal, že jsou to námořníci, před nimiž byl varován. Vypadali jako neotesanci.
Alek zpíval víc než hodinu, pak Seregil představení přerušil a požádal o malý oddech.
"Zůstaň tady a dávej pozor na harfu," řekl chlapci a vrazil mu nástroj do rukou. "A obstarej si vodu, aby sis svlažil hrdlo. Pivo je dobré pro ducha, ale špatné pro hlas. Vedeš si skvěle!"
"Kam ale…"
"Hned jsem zpátky."
Alek sledoval, jak se Seregil prodírá k opačnému rohu místnosti, kde osaměle seděl u stolu vysoký, ramenatý muž. Tvář skrýval pod velkou kápí, měl však na sobě kožený kyrys a za pasem dlouhý meč, takže Alek odhadl, že se živí jako strážce karavan. Seregil cizince pozdravil a ten ho pozval, aby si k němu přisedl na lavici. Brzy se pohroužili do hovoru.
Alek měl zjevně chvíli volna, a tak si prohlédl zbytek davu a zjistil, že poblíž dveří sedí drysiánka. Rozeznal ji podle prostého roucha a bronzového přívěsku - hada stočeného ve tvaru lemniskáty - který jí visel kolem krku na koženém řemínku. Už ji obklopoval kroužek lidí hledajících léčení. Měla na klíně nemluvně. Vyšetřovala ho a lidé tiše stáli kolem a se směsí naděje a úcty ji pozorovali. Alek, zvědavý jako vždy, k nim zamířil.
Tmavý cop, který jí padal přes rameno, když se skláněla, už byl dost protkaný šedinami, ale ruce vyšetřující dítě byly pevné a jemné. Přeběhla prsty po tělíčku, pak dítě zvedla a přiložila ucho k hrudi a bříšku. Uchopila hůl, která byla po straně opřená o lavici, pronesla nad dítětem pár laskavých slov a podala je zpět matce.
"Každé ráno jeden svař v šálku čisté vody," nařídila, když odpočítala z váčku za opaskem šest suchých lístků. "Přidej trochu medu a mléka. Pak nápoj ochlaď a podávej jí ho během celého dne. Až spotřebuješ poslední lístek, bude dítě zdravé. Ten den přineseš na oltář v Dalnově chrámu tři měďáky a vzdáš díky. Teď mi dej měďák a milost Stvořitele tě provázej."
Pak pokračovala s ostatními, občas někomu dala byliny nebo amulet, občas se nad trpícím pouze modlila. Když skončila s dětmi, odvážilo se blíž několik rybářů, a nakonec i jeden bohatý kupecký pár, který plaše představil svou mladou dceru. Po obvyklé prohlídce dala drysiánka matce svazek bylin a uložila jí obětovat stříbro místo mědi, kterou žádala od ostatních. Manželský pár beze slova zaplatil a rodina odešla.
Alek už se chystal odejít, když se drysiánka podívala přímo na něj a zeptala se: "Proč myslíš, že jsem po nich žádala víc?"
"Já - já nevím," zakoktal Alek.
"Protože si to mohou dovolit," prohlásila a zaskočila ho vědoucím mrknutím. "Snad bych mohla být něčím nápomocna tvému mistru. Nocujete dnes tady?"
"Ano, v podkrovním pokoji," odpověděl Alek, zvědavý, co by mohla dělat se Seregilovou předstíranou nemocí.
"Mohu mu říci vaše jméno?"
"To nebude potřeba. Pověz mu, že se mu budu věnovat později."
Vstala, aby se protáhla, a hůl jí sklouzla stranou a udeřila o podlahu. Alek ji bez uvažování zvedl a podal ženě zpět. V kratičkém okamžiku, kdy ji držel oběma rukama, ucítil silné a vůbec ne příjemné zachvění, které dřevem projelo.
"Stvořitelovo požehnání buď dnes večer s tebou," řekla a zmizela v davu.
Zpívání pokračovalo až do půlnoci. Ačkoliv Alek vyčerpal svůj skromný repertoár už dávno předtím, pijáci volali na Seregila, aby hrál dál, a pár jich vstalo, aby zpěv vedli. Když nakonec majitel ohlásil, že musí zavřít okenice, dav obdařil

barda i jeho učně bouřlivým potleskem a mnozí nechali na stole u dveří jednu či dvě mince. Hostinský, spokojený se svou investicí, jim oběma nalil závěrečné pivo, takže se vydali nahoru se džbánky v rukou.
Seregil se složil na postel, zkontroloval večerní výdělek a polovinu mincí podal Alekovi. "Dařilo se dobře. Třicet měďáků, dva stříbrňáky. Všiml jsem si, že ses setkal s Erisou."
"S kým?"
"S tou drysiánkou. Co si o ní myslíš?"
"Vypadá jako všechny ostatní. Nějak…" odmlčel se, hledaje správný výraz.
"Znepokojující?"
"Ano. Ne děsivá, jenom znepokojující."
"Věř mi, drysiánky dovedou být zatraceně děsivé, když chtějí." Než však mohl vysvětlit jak to myslel, petlice se zvedla a Erisa tiše vklouzla dovnitř.
"Už jsem myslela, že v tom toho ubohého hocha necháš celou noc," vyplísnila ho. "Tuším, že ve skutečnosti mou pomoc nepotřebuješ."
Seregil pokrčil rameny a křivě se ušklíbl. "Sotva bych tě mohl ošidit. Aleku, seběhni do kuchyně, ano? Po všem tom pivu oba potřebujeme něco k jídlu a jsem si jistý, že ani Erisa neměla čas povečeřet."
"Pro mě jen čaj a kousek chleba," řekla Erisa a založila si ruce na prsou. Oba zjevně čekali, až odejde.
Zase mě vykázali pryč! pomyslel si, když se za ním dveře pevně zavřely. Byl však spíš zvědavý než roztrpčený. Tahle drysiánka musí být tajemná "ona", o níž mluvil slepec, ale kdo byl ten bojovník v kápi?
Na půl cestě dolů zaváhal a pak se tak tiše, jak jen dokázal, připlížil zpět ke dveřím.
"V Západních Pustinách nad Dračím Strukem jich hlásili padesát," říkala Erisa. "Connel je zahlédl poblíž brodu Enly sedmého dne erasinu, ale od té doby tam po nich není ani stopy."
"Chápu, že si předcházejí horské pány a zkoušejí se udržet na Zlaté stezce," ozval se Seregil, "ale tím směrem není nic než několik barbarských kmenů. Po čem tam, pro všechno na světě, jdou?"
"Connel doufal, že se to dozví. Jakmile jsme se doslechli, co se děje, vydal se je sledovat. Bohužel od něj nikdo nemáme žádné zprávy - Aleku, prosím, pospěš si s mým čajem."
Když Alek spěchal ze schodů, zaplavilo ho na okamžik nepříjemné chvění, které s jeho hořícími tvářemi nemělo nic společného. Vařil vodu a bál se, že se před ni bude muset znovu postavit, když se však vrátil do pokoje, prostě mu poděkovala a zvedla se k odchodu.
"Tohle je docela dobrá postel, ale široká jen pro jednoho. Kde budeš spát?" zazíval Seregil, když si svlékal tuniku. K Alekově poslouchání za dveřmi zjevně neměl co říci.
"Myslím, že jako tvůj učeň bych měl spát ve stáji," zkusil Alek, ačkoliv se mu takové vyhlídky moc nezamlouvaly.
"Uvažuješ jako dráteníkův spratek. K čemu bys mi byl někde venku? Tvé místo je přede dveřmi, pro případ, že bychom měli v noci nějakou návštěvu. Nachystej si slamník."
Když se uložili ke spánku, přistihl se Alek, že znovu přemýšlí o drysiánce.
"Znáš ji už dlouho?" zeptal se, hledě do tmy.
"Erisu? Ano."
Po krátkém tichu bylo zřejmé, že to Seregil považuje za dostatečnou odpověď. Alek se rozhodl naléhat.
"Jak ses s ní seznámil?"
Chvíli si myslel, že Seregil usnul nebo odmítá odpovědět, pak ale zaslechl zavrzání postele.
"Měl jsem práci v Alderisu," řekl. "To je v Myceně, blízko pobřeží. Byla to obtížná záležitost a já jsem v oboru teprve začínal, byl jsem hodně mladý. Každopádně jsem to zpackal a chytili mě. Mí věznitelé dali svou nelibost najevo velmi důrazně, a to, co ze mě zbylo, zahodili dosti daleko za městem. Mysleli si, že jsem mrtvý; vzpomínám si, že ani já jsem o tom moc nepochyboval. Když jsem se po několika dnech probral, byl jsem v chatce a se mnou tam byla Erisa."
"Vsadil bych se, že má větší moc než jenom léčitelskou," podotkl Alek a vzpomněl si na ostré zachvění její hole.
"Může lidi ovládat, pokud chce. Viděl jsem, jak to dělala, ačkoliv k tomu má silný odpor. Něco ti povím. Několikrát mi zachránila život, i já jí, ale jsem z ní trochu nesvůj. Málokdy víš, co si drysiánka myslí nebo co vidí."
"Věděla, že poslouchám."
Seregil se ve tmě zasmál. "Věděla by, i kdybych poslouchal já. Neboj se, dělal jsi to na začátečníka velmi dobře. Ale teď už bude lépe si odpočinout. Zítra máme hodně práce. Potřebuješ výstroj a já se chci pořádně podívat na ty vojáky."
Alek znovu uslyšel zavrzání postele. Vlny pod oknem měkce olizovaly pilíře a ukolébávaly ho do příjemné dřímoty. Zrovna usínal, když ho znenadání probudil Seregilův smích.
"A tys na nás přivolal zpívání u starosty!"

Kapitola 5.
Staří přátelé, noví nepřátele

Příštího dne časně zrána otevřel Seregil okenice. Alek se posadil a mžoural kolem sebe. Místnost zaplavil chladný vzduch a paprsky ranního slunce.
"Pochybuji, že bys v noci slyšel jakéhokoliv zloděje, ale alespoň jsi pěkně blokoval dveře," poznamenal Seregil a sevřel harfu pod paží. "Zatímco jsi chrápal, přemýšlel jsem. Inspiroval mě tvůj nápad zpívat starostovi. Konec konců tam ten chlapík Boraneus bydlí. Potřebuji si obstarat na trhu pár věcí. Najdi si něco k jídlu a pak se tam potkáme a podíváme se ti po pořádném vybavení. Pokud se neuvidíme dřív, najdeš mě za hodinu u mečíře Maklina. A teď uhni!"
Jen co odešel, Alek vstal a natáhl si boty. Venku nad klidnou hladinou jezera svítilo slunce a odráželo se na vzdálených plachtách, rozesetých na vodě až k obzoru.

Přestože byl znepokojený, že musí stihnout Seregila, vůně ovesné kaše a smažených klobásek, kterou ucítil cestou ze schodů, byla příliš lákavá, než aby jí odolal.
"Ty jsi ten bardův učeň, viď?" zeptala se ho jakási žena, když se zastavil ve dveřích. "Pojď dál, hochu! Tvůj mistr tu zrovna byl a říkal, že ti mám dát, co budeš chtít."
Seregil je určitě štědrý, pomyslel si Alek, když si plnil dřevěnou mísu tučnými klobásami a ovesnou kaší, a zašel si ještě pro džbánek mléka a pár sladkých koláčků.
"Jak můžeš být tak hubený, když máš tak laskavého pána, co?" usmála se kuchařka a spokojeně pozorovala, jak Alekovi to, co připravila, chutná.
"Jsem u něj teprve chvilku," odpověděl jí Alek s plnými ústy. "Předtím jsem zažil zlé časy."
"Tak se ho drž, milánku. Udělá z tebe pořádného člověka."
Alek souhlasně přikývl, ačkoliv k tomu stále měl určité výhrady. Dojedl, nechal na stole svou vlastní minci a vyrazil na trh.
"Jediné, co musím udělat, je vrátit se stejnou cestou, jakou jsme včera večer přišli," říkal si, když se pěšky vydal ven. Ale přes všechny své schopnosti v divočině vždycky shledával města poněkud matoucími. Jedna úzká, stáčející se ulice se za denního světla podobala druhé a za chvíli se v nich tak zamotal, že nemohl najít ani cestu k nábřeží. Proklínaje všechna města a ty, kdo je staví, se vzdal a rozhodl se zeptat na cestu.
Naneštěstí bylo kolem velmi málo lidí. Rybáři už dávno vypluli a většina jejich žen byla v tuto dobu na trhu nebo zavřená za svými dveřmi. Už dříve minul několik tlup dětí, ale ulice, ve které se nacházel teď, končila shlukem skladišť a byla úplně opuštěná. Zdálo se, že nemůže dělat nic jiného než vrátit se zpět po vlastních stopách a doufat, že se trefí. Za rohem našel krčmu a rozhodl se zkusit štěstí. Byl téměř u ní, když se rozlétly dveře a ven na ulici se vyhrnul houf vrávorajících plenimarských námořníků. Bylo jich pět, potáceli se a opilecky zpívali cizí řečí. Než se Alek stačil stáhnout z dohledu, všimli si ho a vydali se směrem k němu.
Alek na ně zdvořile kývl a pokusil se kolem nich rychle projít, ale jeden z nich ho chytil za cíp pláště a hrubě ho vtáhl mezi ně. Únosce, muž s kulatou tváří a jizvou přes dolní ret, zabreptal jakousi poznámku a zdůraznil ji tím, že Alekovi zaryl prstem do prsou.
"Hloupý ožrala," zabručel vyšší chlapík s černými vousy a odstrčil toho se zjizveným rtem pryč. Pak položil Alekovi těžkou ruku kolem ramen. Měl silný přízvuk, ale dalo se mu rozumět. "Můj bratr v boji říká, že jsi na námořníka slibný dítě. Proč se nepřidáš k nám?"
"Nemyslím, že bych chtěl být vojákem," odpověděl Alek. Pár námořníků lhostejně vytáhlo dýky. "Myslím tím, že nejsem dost dospělý a velký - jako vy!"
Jednooký voják chytil Aleka za rukáv tuniky. "Pěkný, pěkný. Jseš snad příliš dobrý pro Bratrstvo vojáků?"
"Ne!" vykřikl Alek a v kruhu mužů se otočil. "Vážím si Bratrstva vojáků. Skvělí muži! Dovolte mi, abych vám koupil pití."
Jednooký a ten s kulatou tváří mu bez varování spoutali ruce. Vousáč utrhl Alekovi váček od opasku a vyprázdnil si jeho obsah na dlaň.
"Určitě, koupíš nám spoustu pití!" řekl, když si prohlížel kořist, a zašklebil se. Náhle jeho tvář potemněla a zamával čímsi Alekovi před očima.
Byla to skalská mince; předešlou noc ji vytáhl a zapomněl ji vrátit zpátky do boty.
"Kdes to vzal, chlapečku?" zavrčel vousatý Plenimarský. "Nevypadáš jak špinavěj Skalan! Co děláš se špinavýma penězma tý čubčí královny?"
Než mohl Alek odpovědět, muž ho udeřil do žaludku a odplivl si. "Možná špinavěj špeh?"
Pro milost Stvořitele, tohle už ne!
Alek zalapal po dechu a chytil se za břicho. Vzápětí ho srazili na zem, do zpola zmrzlého bahna. Kdosi ho kopl do zad, až se mu bolestí zajiskřilo před očima. Snažil se dostat na kolena a modlil se, aby plášť zakryl pohyb ruky sahající po dýce.
"Hej, Tilde! Dneska je ještě trochu brzo na mučení dětí, ne?"
Alek neviděl, kdo to mluví, ale hlas měl vítaný přízvuk severních zemí. Vousáč se otočil a námořníci si s ním přestali hrát.
"Zdravím, Micume Cavishi! Vůbec žádný mučení, jen výslech špeha."
"To není špeh, ty zatracený hlupáku, to je syn mého bratra. Nech ho jít, dřív než zničíš naše přátelství!"
Alek v úžasu zvedl hlavu, aby si toho Micuma Cavishe lépe prohlédl. Zachytil mužův pohled a začalo mu docházet, co se děje.
Cavish byl muž v kápi, se kterým Seregil včera v noci rozmlouval. Kápě byla nyní vzadu a pod hustou hřívou světle hnědých vlasů odkryla pihovatou tvář s energickými rysy. Husté nazrzlé obočí zastiňovalo světle modré oči a přes koutky úst mu visel bohatý knír. Stál uvolněně, ale pravou ruku měl nedbale položenou na opasku, jílec meče na dosah. Zjevně nevěnoval ani nejmenší pozornost skutečnosti, že stojí proti pětinásobné přesile.
"Musíš prominout," říkal Tildus, "hodně jsme pili. Rozzuřilo nás, když jsme uviděli peníze tý čubčí královny, chápeš?"
"Od kdy dělá jediná mince z někoho špeha?" Micum Cavish mluvil škádlivým tónem, ale ruku nechal na opasku.
"Nedávno vstoupil do učení k bardovi. Na karavanní cestě získali všemožné mince. Tady na severu je stříbro stříbrem, ať je na něm jakýkoliv obličej."
"No tak jsme se spletli," lehce se ušklíbl Tildus a kývl na ostatní, aby Alekovi pomohli vstát. "Moc to nebolí, viď, chlapečku? Třeba bychom si mohli zajít poslechnout tvůj zpěv a dát ti pořádný plenimarský stříbro! Pojďte, bratři, trochu vystřízlivíme, ať nemáme další potíže." Sebral své zamračené kumpány a odpotáceli se uličkou pryč.
"Díky," řekl Alek, když sbírali rozkutálené peníze. Pak si svého zachránce prohlédl blíže a překvapily ho šediny, které mu prokvétaly na skráních. "Takže vy jste můj strýček Micum?"

Mohutný válečník se ušklíbl. "To bylo první, co mě napadlo. Naštěstí jsem šel kolem v pravou chvíli. Tildus je odporný bastard, raději si s ním nezačínat, tím spíš, když se napije. Proč se tady potloukáš sám?"
"Měl jsem namířeno na trh, ale ztratil jsem se."
"Prostě se vrať ulicí nahoru, zahni doleva a pak rovně a budeš na místě." Obdařil Aleka vědoucím mrknutím a dodal: "Myslím, že Arena najdeš u druhého krejčího vpravo za rohem."
"Ještě jednou díky," zavolal Alek za odcházejícím Micumem. Vysoký muž ho zvednutím ruky krátce pozdravil a zmizel za rohem.
* * *
Alek Seregila zastihl při handrkování se o cenu nějaké tuniky. Jakmile bard postřehl, jak pocuchané chlapec vypadá, rychle přerušil jednání a poodstoupil od stánku.
"Co se ti stalo?"
Alek mu svůj příběh rychle převyprávěl. Když se zmínil o tom, jak Micum zasáhl, Seregil pozvedl obočí, ale nic nekomentoval.
"Dnes je na náměstí pěkně živo," řekl Alekovi. "Zdá se, že jsme přišli v pravý čas. Plenimarští zítra odjíždějí a starosta večer pořádá hostinu na jejich počest. Bude to docela důležitá událost. Jenže mu jaksi schází baviči. Zrovna jsem vymýšlel, jak na sebe upozornit."
"Co budeš dělat - budeš zpívat na schodech jeho domu?"
"Nic tak okatého. Vpravo přes ulici je velmi hezká kašna. Myslím, že je to dost blízko, viď?"
Uzavřel s krejčím obchod a vyrazili přes most ke Zbrojířské ulici.
Alek skoro nemohl snést bušení kladiv o kov, ale když procházeli kolem dílen lukařů, zastavil se a tvář se mu zřetelně rozjasnila.
"Moc o těchhle věcech nevím, ale slyšel jsem, že nejlepší jsou Cordovy," poznamenal Seregil.
Alek pokrčil rameny, nespouštěje oči z vystavených kusů. "Cordovy luky jsou dost zdobené, ale nemají takový dostřel jako Radlyho. Stejně na žádný z nich nemám. Jestli ti to nevadí, rád bych se zastavil u Dlouhána. Je mi nepříjemné cestovat bez luku."
"Jistě, ale nejdřív si chci promluvit s Maklinem o meči."
V zadní místnosti mečířova krámu dopadala kladiva na ocel a Alek musel potlačit nutkání zacpat si uši. Seregil se však šťastně prohraboval oslnivou sbírkou mečů a nožů, které pokrývaly stěny. Většina z vystavených zbraní byla mečířovým vlastním dílem, v jedné části ale byly uspořádány starší zbraně, které byly znovu na prodej. Seregil se u nich na chvíli zastavil a ukazoval mu ty starobylé a cizí, i jejich jisté chytré úpravy. Alek ho sotva slyšel.
Naštěstí hluk náhle ustal, když dveřmi ze zadní části dílny vešel statný muž v umazané kožené zástěře a hlasitě Seregila pozdravil.
"Rád tě vidím, mistře Větroplachu! Co pro tebe můžu udělat dnes?"
"I já tě rád vidím, mistře Makline," zahulákal na oplátku Seregil. "Potřebuji nějakou čepel tady pro svého mladého přítele."
"Pro mě?" zeptal se překvapeně Alek. "Říkal jsem ti přece…"
Mečíř ohodnotil Aleka pohledem. "Už jsi někdy měl meč, hochu?"
"Ne."
Kovář vytáhl sadu měřidel a začal Aleka různě přeměřovat. S vážným výrazem mu prohmatal svaly na rukou, zaburácel: "Mám tu něco přesně pro něj!" a znovu zmizel v dílně. Když se vrátil, houpal se mu přes ruku dlouhý meč v pochvě. Podal Alekovi jílec a pobídl ho, ať tasí.
"Je dost vysoký a má dost dlouhé ruce, aby ho zvládl," řekl Maklin Seregilovi. "Je to dobrá čepel, vyvážená a snadno se s ní pracuje. Vyrobil jsem ji na míru pro jednoho chlapa, který jezdí s karavanami, ale ten prevít si pro ni nepřišel. Není moc líbivá, ale je to hezký kousek oceli. Při kování jsem ji zakalil v býčí krvi. Víš, že není nic lepšího než tohle malé čarování."
Dokonce i Alek viděl, že je mečíř dost skromný. Lesklá čepel mu připadala jako přirozené prodloužení paže. Nebyla lehká, ale když mu Maklin vedl ruku, pohybovala se jaksi samozřejmě. Jílec byl ovinutý drátem, s okrouhlou, lesklou hruškou. Dva bronzové bodce pod jílcem se od něj lehce odkláněly a byly zakončeny malými plochými knoflíky ve tvaru pevně svinutého listu kapradiny. Čepel nebyla zdobená, ale modravě se leskla.
"Půvabná práce," poznamenal Seregil, vzal meč do rukou a prohmatal chránič ruky. "Jak jsi říkal, není líbivý, ale není marný. Vidíš, jak se bodce odklánějí od jílce, Aleku? S tím se dá soupeři skvěle vytrhnout meč z ruky nebo zlomit mu čepel, pokud víš, jak na to." Tasil vlastní meč a přidržel je vedle sebe, aby chlapec viděl, v čem jsou si podobné. Alek si teprve teď všiml, že bodce na Seregilově zbrani, zakončené sešlými dračími hlavami, nesly zřetelné stopy užívání.
"Je to pěkná čepel, Makline. Kolik?" zeptal se Seregil.
"Padesát marek i s pochvou," odvětil kovář.
Seregil bez dohadování zaplatil a Maklin přihodil pás na meč a předvedl Alekovi, jak si ho má dvakrát ovinout kolem pasu a jak upevnit závěs, aby mu meč visel podél boku ve správném úhlu.
Jakmile vyšli na ulici, pokusil se Alek Seregilovi poděkovat.
"Tak či tak mi všechno vrátíš," odbyl celou záležitost Seregil. "Pro teď mi jen slib, že ho nebudeš vytahovat na veřejnosti, dokud se s ním nenaučíš zacházet. Držíš ho právě tak dost dobře na to, aby si to s tebou někdo rozdal."
Když znovu míjeli krámy lukařů, zastavil se Seregil před Radlyho dílnou.
"Nemá smysl tam chodit," řekl mu Alek. "Dobrý Radlyho luk stojí stejně jako tenhle meč."
"A stojí za to?"
"No, ano."

"Tak pojď. Pokud budeme bránit své životy pomocí luku, nechci, abys používal nějaký prut za tři pence."
Když vešli do krámku, Alekovi se mírně rozbušilo srdce. Jeho otec, který sám vyráběl slušné luky, mu tohle místo často a s neobvyklou úctou ukazoval. Říkával svému synovi, že mistr Radly má víc než jen talent k výrobě luků. Alek si nikdy nepředstavoval, že by sem mohl přijít jako zákazník.
Mistr, přísný, mrzutý muž, právě dával svému učni pokyny, jak upevnit pírka. Přivítal je krátkým vzhlédnutím a pokračoval v příkazech.
Alek byl ve svém živlu, prohlížel si šik luků se stejným požitkem, jaký zjevně cítil Seregil u mečíře.
Na lanech od stropu visely nádherné dlouhé luky; nenatažené měřily šest stop. Na širokých policích byly vystaveny různé druhy kuší spolu s dámskými luky a skládacími jezdeckými luky - téměř všechny druhy známé na severu.
Alekovy oči však spočinuly na těch, které prosluly prostě jako Černý Radly.
Byly poněkud kratší než obvyklé dlouhé luky a byly zhotoveny ze dřeva černých tisů z Jezerního hvozdu, se kterým se obtížně pracovalo. Méně zkušení lukaři běžně zničili půl tuctu prutů na každý vydařený luk, ale Radly a jeho učni měli fortel. Černé luky napuštěné olejem a včelím voskem se leskly jako z rohoviny.
Sedm z nich leželo na stole uprostřed krámu. Alek si je všechny prohlédl, vyzkoušel, zda jsou zužující se ramena luku rovná, drážky hladké a slonovinová destička se značkou výrobce těsně přiložena k zadní části lučiště. Pak si jeden vybral, uchopil oba konce lučiště a prudce ho ohnul; spodní rameno zbraně mu zůstalo v ruce.
"Co to děláš?" zasyčel vyplašeně Seregil.
"Tohle je cestovní luk." Alek Seregilovi ukázal ocelové kování na konci ramena, s drobounkou závlačkou, která zapadala dovnitř kování uprostřed lučiště. "Snadněji se přepravují v nerovném terénu nebo na koni."
"Taky se lépe skryjí," poznamenal Seregil, když skládal části luku zpět. "Jsou stejně dobré jako dlouhý luk?"
"Mají tah více než osmdesát liber, podle délky."
"A co to, prosím tě, znamená?"
Alek vzal jiný luk a podržel ho před sebou, jako by ho chtěl natáhnout. "To znamená, že kdybys přiměl dva muže, aby si stoupli za sebe, mohl bys je jedním šípem s širokou hlavicí proklát oba. Složí téměř všechno, od zajíce po jelena. Slyšel jsem, že prostřelí dokonce i kroužkovou košili."
"Dostaly by krev i ze srdce měděné větrné korouhvičky!" ozval se Radly, který se k nim konečně připojil. "Zdá se, že o lukostřelbě něco víte, mladý pane. Co si o nich myslíte?"
"Tyhle se mi líbí," ukázal Alek na dva luky, které odložil stranou. "Ale nejsem si jistý délkou."
"Raději vás přeměříme," řekl Radly.
Alek odložil luk a natáhl k uchu neviditelnou tětivu. Lukař změřil vzdálenost mezi koncem jeho levého ukazováčku a okrajem čelisti pod pravým okem.
"Vyhovovaly by vám oba," uzavřel Radly, "případně i tenhle." Ukázal na jeden z těch, které Alek odložil.
"Vyberu si z těch dvou," odpověděl Alek, trvaje na původní volbě.
Radly položil všechny tři luky vedle sebe. "Podívejte se na značku."
Obchodní známka, černý tis zdobící slonovinu, mu připadala stejná, dokud mu lukař neukázal maličké "R" v koruně stromu na obou lucích, které si vybral Alek, označující, že jde o práci mistra a ne některého z jeho učňů.
"Na mladíka máte dobré oko," řekl lukař. "Pojďte, vyzkoušejte je."
Radly vzal luky a odvedl muže ven z dílny do zadní ulice.
Na jejím konci bylo připraveno několik terčů. První tvořily obyčejné kružnice namalované na průřezu velkého špalku. Druhý vypadal stejně, ale aby šíp zasáhl střed, musel proletět třemi železnými kruhy zavěšenými na brankách mezi cílem a lučištníkem. Poslední sestával z osmi vrbových prutů zasazených v zemi.
"Co to má všechno znamenat?" zašeptal Seregil, když lukař odešel upravit pruty.
"Slyšel jsem, že neprodá Černý nikomu, kdo nezasáhne všechny tři cíle," odpověděl Alek šeptem, omotávaje si levé zápěstí koženým chráničem.
Radly se vrátil a podal mu toulec šípů. "A teď se podívejme, jak střílíte."
Alek si pečlivě vybral první šíp a poslal ho přímo doprostřed prvního terče. S druhým lukem svůj výkon hladce zopakoval, přičemž lehce pošramotil opeření prvního šípu.
U druhého terče zavadil první šíp o kruh a nezasáhl. Chlapec vzhlédl k modrému nebi a zhluboka se nadechl, aby získal nezbytný klid. Při druhém pokusu uspěl, pak zásah zopakoval, jen aby získal jistotu. Vzal si druhý luk a rychle třikrát za sebou terč čistě zasáhl.
Usoudil, že je dobrý den pro střelbu, a zaplavil ho téměř nadpřirozený klid. Zamířil na poslední cíl a rychle za sebou vypustil čtyři šípy. Zasáhl a odštípl každý druhý prut téměř ve stejné výšce.
Seregil dlouze obdivně hvízdl, ale Alek stále hleděl na terče.
Vyměnil luk a rychle zasáhl zbývající pruty. Tentokrát je odstřihl v různých výškách. Jakmile luk sklonil, ozval se za ním potlesk. Otočil se a spatřil Seregila, Radlyho a několik učňů, jak se souhlasně usmívají.
Začervenal se a zamumlal: "Myslím, že si vezmu tenhle."
* * *
Seregilova odpolední výprava ke kašně byla úspěšná; vrátil se s novinou, že budou večer hrát na starostově hostině. Jakmile se omluvil majiteli hostince, odvlekl Aleka do blízkého lázeňského domu. Pak se vrátili zpět do pokoje, aby mohl dokončit úpravy chlapcova vzhledu.
"Vypadáš v tom ještě lépe než já," poznamenal Seregil, když Alekovi narovnal šerpu.
Alek měl na sobě "Arenovo" druhé nejlepší oblečení: dlouhou modrou tuniku z jemné vlny, s vyšívanými stuhami kolem spodního lemu a rukávů. Jedna z umývaček nádobí dostala zaplaceno, aby mu náležitě vyleštila boty.
Sám Seregil vypadal v karmínové tunice, lemované kolem krku, rukávů i spodního okraje spletitým černobílým vzorem,

velkolepě. Černé vlasy měl na šíji staženy červenočernou hedvábnou stuhou, svázanou na zádech do propracovaného uzlu. Přes rameno měl přehozený nový, sytě tmavomodrý plášť, sepnutý těžkou stříbrnou sponou.
"Zatímco jsem se starostovým šafářem uzavíral dohodu o mzdě, přeptal jsem se ho na pár věcí," řekl Seregil. "Lord Boraneus, který předstírá, že je obchodní vyslanec, je vůdcem plenimarské výpravy. Je s ním ještě jeden šlechtic, lord Trygonis, který má zřejmě taky jistý vliv, i když toho moc nenamluví. Trošku jsem si popovídal s jednou služkou a dozvěděl jsem se, že Boraneus a Trygonis bydlí v prvním patře, v nejlepších pokojích. Myslím, že kromě obvyklých čestných stráží se bude během hostiny venku potloukat spousta vojáků. A teď - jsi si naprosto jistý, že chápeš, co musíme dnes v noci udělat?"
Alek se s malým úspěchem pokoušel naaranžovat záhyby na plášti tak, jak to viděl u Seregila. "Budeme zpívat, dokud nebudou všichni opilí. Uděláš přestávku, abys naladil harfu, a přetrhneš strunu. Pak mě pošleš domů pro novou a vyjdeš si na vzduch. Vzadu je malé schodiště pro služebnictvo, které vede do prvního patra. Tam se setkáme a půjdeme společně nahoru."
"A máš s sebou strunu navíc?"
"Je v tunice."
"Dobře." Seregil sáhl do rance ležícího na posteli a vytáhl cosi zabaleného v kousku pytloviny. Vybalil to a ukázal Alekovi pěknou dýku. Rukojeť byla z černé rohoviny, vykládaná stříbrem, štíhlá čepel byla vražedně ostrá.
"To je pro tebe," řekl Seregil a chvilku balancoval dýkou na dlani. "Všiml jsem si jí, když tě Maklin obskakoval. Je delší než tvoje a lépe vyvážená. Třeba je to pro bardova učně jenom hračička, ale v botě ji nikdo neuvidí. Pokud dnes večer odvedeme dobrou práci, nebudeš ji potřebovat."
"Seregile, nemůžu…" zakoktal přemoženě chlapec. "Nikdy ti to nemůžu splatit a…"
"Co splatit?" zeptal se Seregil překvapeně.
"Tohle, tohle všechno!" zavolal Alek a zeširoka mávl rukou. "Oblečení, meč, luk - za celý život jsem nevydělal tolik, abych to mohl zaplatit. Pro milost Stvořitelovu, ještě před týdnem jsem tě vůbec neznal a…"
"Nebuď hloupý. To patří k živnosti. Bez těch věcí bys mi nebyl k ničemu. Už na to nemysli a neurážej mě řečmi o splácení. Nevím o ničem, co by pro mě mělo menší cenu než peníze; jsou příliš snadno k mání."
Alek zavrtěl hlavou, vsunul si dýku do kapsy v botě a usmál se: "Sedí."
"Dobrá, tak do práce. Kéž nás Illior dnes v noci střeží."
* * *
Když vyrazili ke starostově síni, hvězdy už svítily. Přitáhli si pláště k tělu, aby se chránili před chladem, protože od jezera vanul studený vítr. Seregil obstaral Alekovi rukavice, jak slíbil, a měl za to, že chlapec právě oceňuje, jak je v nich teplo.
Seregil se ten den už poněkolikáté ptal sám sebe, jak to, že s sebou táhne zelenáče, který není zlodějem ještě ani týden. Či pro změnu jak to, že Alek jde s ním. Ačkoliv byl chlapec v některých záležitostech velmi bystrý, zdálo se, že mu až příliš důvěřuje. Jelikož Seregil vždycky odpovídal jen sám za sebe, nebyl si úplně jistý, co s tím. Věděl jen, že přijmout Aleka za partnera se tehdy v Dunách zdálo být dobrým řešením. Jakkoliv mu logika tvrdila opak, když se zadíval na Aleka kráčejícího vedle sebe, cítil, že měl kus štěstí.
V starostově domě je, jak bylo zvykem, zavedli do kuchyně na jídlo. Závěs u dveří byl roztažený, takže mohli sledovat, jak jakýsi kejklíř v síni baví hosty. Když byly poslední mísy odneseny zpět do kuchyně a na stolech leželo víno a ovoce, ohlásili Arena Větroplacha.
Velkou síň osvětloval oheň a voskovice. Třínožky byly rozestavěny do tvaru písmene U otevřeného směrem ke krbu, a když Seregil a Alek zaujali svá místa na vyvýšeném pódiu, společnost, tvořená většinou bohatými kupci, cechovními mistry a woldskými řemeslníky, souhlasně tleskala. S rozmáchlým gestem, které se naučil ani ne před hodinou, podal Alek Seregilovi harfu a pak zdráhavě ustoupil.
Seregil se představil nejkvětnatějším stylem Arena Větroplacha a pronesl krátkou řeč, vyjadřující vděčnost starostovi a jeho ženě. Slova byla dobře přijata, začínal zpívat uprostřed potlesku. Ihned zaujal publikum vzrušující loveckou písní, pak přešel k řádce písní milostných a balad, a když viděl, že dámy nejsou proti, přidal občas i nějaký drsnější popěvek. Alek často zpíval s mistrem a podle potřeby mu nosil pivo.
Muž, který si říkal Boraneus, seděl na čestném místě po pravici tlustého starosty. Seregil ho při hře kradmo studoval. Boraneus byl vysoký, se silně nabarvenými, hustými černomodrými vlasy pravého Plenimarského. Byl mladší, než Seregil čekal, nebylo mu víc než čtyřicet, a byl mimořádně hezký, až na tenkou jizvu, která se táhla od vnitřního koutku levého oka až k lícní kosti. Když prohodil nějaký žert ke starostově ženě, černé oči se mu prostopášně leskly, ale jakmile úsměv zmizel, zahalil jeho tvář nečitelný výraz.
U Světla, je to vévoda Mardus - ať si tady říká, jak chce, pomyslel si Seregil při hře. Ačkoliv ho ještě nikdy neviděl, znal vévodův popis i jeho pověst. Nejvyšší úředník plenimarských zpravodajců byl známý jako krutý a nelítostný inkvizitor. Když na Seregilovi krátce ulpěl Mardův necitelný pohled, přeběhl mu po zádech mráz. Když si vás taková osoba důkladně prohlédla, znamenalo to největší smůlu.
Druhý z vyslanců nepůsobil tak významně. Trygonis, hubený muž s obličejem v barvě syrovátky a se zplihlými dlouhými vlasy, se zjevně zarputile snažil vyvarovat rozhovoru s upovídanými matrónami, které seděly vedle něj. Ačkoliv byl oděn v nádherném úboru plenimarských diplomatů, Seregilovy zkušené oči viděly za jeho bledou kůží a tichými šlechtickými způsoby jiný příběh. Vypadal spíše jako někdo, kdo strávil život v místnostech, kam sluneční světlo nikdy nezasvítí, shrbený nad knihami.
Než si vyžádal oddech, hrál Seregil skoro hodinu. Pak začal ladit harfu, ale přetrhl strunu. Po napjaté, šeptané rozmluvě s Alekem vstal a uklonil se starostovi.
"Můj nedobrotivější hostiteli," řekl se stěží skrývaným rozčilením, zatímco se Alek usilovně snažil vypadat zahanbeně,

"zdá se, že můj učeň opominul vzít náhradní struny k mému nástroji. S vaším laskavým svolením pošlu chlapce zpět do hostince, ve kterém jsme ubytováni, pro nové."
Starosta, spokojeně skloněný nad číší, souhlasně kývl a Alek odchvátal.
Seregil se znovu poklonil. "Smím-li požádat o další laskavost, rád bych využil příležitosti a šel se osvěžit na chladný noční vzduch."
"Rozhodně, mistře Větroplachu. Myslím, že bude dlouho trvat, než vás propustíme. Váš krásný zpěv se k vínu dobře hodí."
Jakmile se Seregil ocitl venku, okatě si větral plíce a obdivoval hvězdy. Před budovou zahlédl plenimarského strážce, zeptal se, kudy na toaletu, a byl nasměrován do dvora vzadu za domem. Když se bezpečně dostal za roh, schoval se do stínu a znovu se rozhlédl. Tady vzadu žádné stráže nebyly. Alek ho čekal pod schody pro služebnictvo.
"Viděl tě někdo?" zašeptal Seregil.
Alek zavrtěl hlavou. "Přešel jsem náměstí a prokličkoval jsem zpět z druhé strany domu."
"Dobře. Drž se poblíž a dávej pozor. Pokud se něco nepovede, jsme tu každý sám za sebe, chápeš? Kdyby se něco stalo, udělám, co budu moci, abych se pro tebe vrátil, ale nejlepší bude, když se v prvé řadě pokusíš všem potížím vyhnout. Jsi připravený?"
Alek odhodlaně přikývl, i když ho Seregilova rada příliš neuklidnila, a následoval ho po schodech do prvního patra domu.
Dveře byly zamčené, ale Seregil vytáhl dlouhý šperhák. Uvnitř našli matně osvětlenou chodbu pro služebnictvo. Seregil udělal znamení rychle a přešel ke dveřím na opačném konci. Za nimi byly zezdola slyšet zvuky veselice. Lehounce je pootevřel a zjistil, že vedou na horní odpočívadlo hlavního schodiště.
Zrovna když se chystali proběhnout k pokojům pro hosty, vystoupal ze síně nahoru černě oděný námořník a zmizel v jednom z pokojů s okny do ulice. Za okamžik se vynořil s malou truhličkou a sešel zpět dolů. Seregil pozvolna napočítal do deseti a pak vytáhl Aleka do síně. Rychle přešli ke dveřím, ze kterých vyšel námořník, a zjistili, že je odemčeno. "To je Trygonisův pokoj," zašeptal Seregil. "Hlídej, a pokud se něčeho, čehokoliv, dotkneš, ujisti se, že to zůstane tak, jak jsi to našel."
U pravé zdi stála vyřezávaná postel, v nohách truhla na šaty, u okna vysoká šatní skříň a psací stůl.
"Tohle nejdřív, myslím," zamumlal Seregil a klekl si před truhlu. Po chvíli zkoumání vytáhl z tuniky svinutou kůži a obratně ji rozbalil na podlaze vedle sebe; obsahovala působivou sbírku různých šperháků a dalších nástrojů, uložených po jednom v úzkých kapsách v kůži. Těžký visací zámek na truhle odemkl na první pokus.
Kromě mosazného tubusu na mapy obsahovala truhla jen obvyklé všední kusy oděvů a výstroje. Všechny potvrzovaly, že patří spíše diplomatovi než vojákovi. Rychle vytřepal z tubusu pergamen, přešel ke stříbřitému proužku světla u dveří a rozvinul ho. Našel mapu severních zemí. Alek mu chvíli nahlížel přes rameno, a pak se vrátil k hlídání, zatímco Seregil mapu podrobně studoval, ukládaje si detaily do paměti.
Vedle měst na Zlaté stezce, Wolde, Kerry a Sarku, byly vyznačeny červené tečky. Několik dalších teček označovalo vzdálená panství podél úpatí hor Železného Srdce, Asengaiovo bylo mezi nimi.
To nebylo nic příliš překvapujícího. Seregil mapu svinul a uložil obsah truhly tak, jak ho našel. Ve stole nebylo nic cenného, ale v šatníku našel hedvábný váček obsahující zlatý kotouč zavěšený na zlatém řetězu.
Jedna strana přívěsku byla hladká; na druhé vystupoval podivný, abstraktní reliéf tvořený spletitými liniemi a křivkami. Ačkoliv se o to Seregil ze všech sil pokoušel, nedokázal symbol dostatečně pochopit, aby ho mohl později reprodukovat. S lehkým znepokojením vrátil přívěsek na místo a připojil se k Alekovi stojícímu u dveří. To všechno netrvalo ani pět minut.
Vedlejší místnost se podobala první, kromě schránky na úřední depeše, ležící na stole. Byla pobitá nýtovanými kovovými pásy a nebyla zabezpečená petlicí, ale zabudovaným zámkem. Seregil se znovu přesunul ke světlu, prozkoumal kování a kolem klíčové dírky zaregistroval nepatrné vady. Méně zkušený zloděj by je možná pustil z hlavy jako prohlubně v kovu; Seregil rozeznal dírky na jehly lehce zakryté voskem a mosazným prachem. Kdyby se někdo pokoušel otevřít zámek násilím, dokud bylo zařízení v činnosti, skončil by bezpochyby se silně otrávenou jehlou zabodnutou v dlani. Přejel citlivými prsty po hlavičkách mosazných nýtů a na zadním levém rohu našel jeden, který se dal se sotva znatelným cvaknutím zatlačit. Ještě dvakrát se ujistil, že nevynechal žádný jiný, odemkl zámek a zvedl víko.
Nahoře byl svazek dokumentů psaných číslicemi. Odložil je stranou a našel mapu, velmi podobnou té větší, ale jen se dvěma vyznačenými červenými body; jedním hluboko v srdci Černovírských močálů na jižní straně jezera, druhý byl patrný kdesi v Dalekém lese. Bod v močálech byl zakroužkovaný.
Vedle mapy byl kožený váček obsahující další ze zlatých přívěsků.
Ve jménu Bilairyho, co to je? podivil se, znovu zklamaný, že smysl vzoru nedokáže pochopit.
Opatrně prohmatal vrstvy tunik a roucha v truhle na šaty, až se jeho prsty u dna setkaly s čímsi dřevěným, pobitým nýtky. Zvedl šaty a našel hranatou etuji, asi stopu dlouhou a půl stopy hlubokou, víčko zajištěné jen háčkem. Když ji opatrně otevřel, zkřivila se mu ústa v neveselém úsměvu. Uvnitř ležela sbírka malých, ale účinných mučících nástrojů a několik kameninových lahviček. Přesvědčenější než kdy dřív, že jeho muž je skutečně Mardus, věnoval Seregil zvláštní péči tomu, aby krabičku uložil tak, jak ji našel. Když však ukládal šatstvo zpět, ze záhybů jednoho roucha vypadl další kožený váček. Podíval se dovnitř a nalezl pár plenimarských mincí, dva prsteny a několik malých dřevěných kotoučů. Bylo jich celkem osm, vyrobených z tmavého dřeva, a uprostřed měly čtvercový otvor. Na omak byly lehce mastné a všechny měly na jedné straně vyřezaný stejný rozčilující vzor, jaký už viděl na zlatých přívěscích.
Konečně trochu štěstí, pomyslel si. Tyhle hrubě opracované věcičky nevypadaly jako něco, co by někomu brzy chybělo. Zastrčil si jeden disk do kapsy, aby ho prostudoval později.
Sotva zamkl truhlu, Alek na něj ode dveří rozčileně mávl. Někdo přicházel.

S Alekem v patách proklouzl k oknu. Doširoka otevřel křídla a vyhlédl ven, hledaje nějaký výčnělek střechy, který by byl snadno na dosah.
Už se vytáhl na břidlici nahoře, když si všiml, že u kašny postávají dva strážci. Na okamžik se mu zastavil dech; kdyby vzhlédli, byl by jim přímo na očích. Zvuky ze síně však musely šramot, který způsobil, když se drápal nahoru, přehlušit, nebo snad byli strážci opilí.
Alek vyklouzl stejným způsobem a Seregil ho zachytil za zápěstí, aby mu pomohl. Chlapec vypadal zděšeně, ale zachoval si dost rozumu na to, aby za sebou cestou nahoru opatrně zavřel okno nohou.
Hladká břidlicová střecha byla velmi strmá, dokázali však přes její hřeben přelézt na druhou stranu a bez nehody se spustili ke schodišti pro služebnictvo. Dole vzal Seregil Aleka s tichým souhlasem za rameno a pak ho nasměroval ke dveřím kuchyně.
Alek už byl skoro u nich, když ze stínu vystoupila vysoká postava a chytila ho za plášť. Seregil strnul a ruka mu sjela k dýce. Alek sebou instinktivně trhnul zpět a muž se rozesmál. Zrovna když se Seregil chystal přiskočit Alekovi na pomoc, uslyšel, jak muž promluvil, a uvědomil si, že to musí být jeden z vojáků, kteří chlapce obtěžovali už dřív.
"Hej, zpíváš dobře," ozval se muž. Mluvil docela přátelsky, ale stále držel Aleka za plášť. "Zazpíváš mi teď ještě něco?"
"Musím zpět dovnitř." Alek se odtáhl, jak jen to šlo, vytáhl strunu na harfu a mával jí jako propustkou. "Můj mistr potřebuje tohle. Budu mít potíže, jestli ho nechám čekat."
"Potíže?" Muž zašilhal na strunu. "Nebudeš mít žádné potíže, Cavishův chlapečku. Jen běž zpívat tomu tlustému starostovi a mému pánovi!" Pustil Aleka a s plácnutím po zádech ho nechal jít.
Seregil úlevně vydechl a počkal, až bude cesta volná. Pak se přesunul stínem, aby se znovu objevil ze směru od záchodku.
* * *
Když se vrátili ke Třem Rybám, bylo už po půlnoci. Přesto Seregil trval na tom, aby se připravili za svítání odjet.
"Dnes večer sis vedl dobře," řekl, když dokončoval svazování svého rance. "Rychle ti to myslelo, s tím oknem."
Alek se při té pochvale šťastně usmál a dál si prohlížel nové nástroje. Cena mistra Radlyho zahrnovala voskované pouzdro na luk a uzavřený toulec, do kterého Alek přidal dvacet šípů, lněný provázek, vosk na tětivu a svazek červených a černých peříček.
Seregil se zrovna otočil, aby ještě něco dodal, když je polekal dusot na schodech. Do pokoje vtrhl Micum Cavish. Se supěním řekl: "Nevím, cos provedl tentokrát, Seregile, ale právě teď sem míří tlupa plenimarských námořníků!"
Zezdola zaslechli, jak se dveře s bouchnutím otevřely, a vzápětí následoval zvuk těžkých kroků.
"Popadni své věci, Aleku!" přikázal Seregil a otevřel okenice.
Když do místnosti vtrhnul Tildus a tucet plenimarských vojáků, nalezli ji temnou a prázdnou.

Kapitola 6.
Alek si vyslouží svůj luk

Všichni tři seskočili z okna třicet stop dolů do vody. Byla dost studená na to, aby jim vyrazila dech.
Alek sebou zmítal a lapal po dechu ve snaze nepustit své věci a udržet hlavu nad vodou. Kolem zápěstí ho uchopila silná ruka; Micum ho odtáhl k místu, kde se mohl chytit kluzkého pilotu podpírajícího budovu.
"Tiše!" zašeptal mu do ucha Seregil.
Propracovali se k mělčině, vyplazili se ven na úzký hliněný násep a schoulili se, když jim nad hlavami zněly zvuky zuřivého hledání.
"Pochybuji, že budete u Ryb znovu vítáni," procedil Micum mezi jektajícími zuby.
Byla to mizerná, studená a nebezpečná noc. V jednu chvíli se několik námořníků dostalo pod budovu, a než odešli, přinutili tři uprchlíky potopit se zpět do ledového jezera. Teprve více než za hodinu Micum usoudil, že je cesta bezpečná.
Když se vypotáceli ze stínů hostince, tvořili vskutku politováníhodnou trojici. Pokrytí bahnem, vlasy a oblečení ztvrdlé do fantaskních tvarů, pohybovali se tak rychle, jak jen jim ztuhlé nohy dovolily, míříce na tržiště.
Micum je vedl k Astellovu chrámu, který stál na náměstí vedle cechovního domu rybářů. Byla to prostá budova bez oken, ale mohutné dvoukřídlé hlavní dveře byly pokryty pečlivě propracovanými řezbami lodí a vodních tvorů. Překlad nade dveřmi zobrazoval stylizovaný symbol vlny Astella Cestovatele. Podle zvyklostí nebyly dveře chrámu nikdy uzamčeny, a tak bez vyzvání vklouzli dovnitř.
Alek ještě nikdy předtím nebyl uvnitř, ačkoliv šel mnohokrát kolem. Omítnuté stěny hlavního sálu zářily pestrými výjevy zpod vodní hladiny a ikonami ukazujícími několik nejpozoruhodnějších děl božského patrona.
Poblíž centrálního oltáře dřímal na svém stanovišti mladý akolyta. Tiše ho obešli a zamířili ke dveřím vzadu, vedoucím do skladiště.
Obětiny, vaky na jídlo pro kněží a menší kousky nábytku byly bezstarostně nakupeny všude kolem. Alek se posadil na převrácený proutěný koš, zatímco Micum slídil kolem a něco hledal.
"Není to víc vlevo?" zeptal se Seregil.
"Mám to." Micum nadzvedl padací dveře v podlaze.
Alek, který mu nahlížel přes rameno, spatřil žebřík klesající do tmy. Ze šachty stoupal chladný vzduch páchnoucí hlínou.
"Doufejme, že starosta zapomněl svým návštěvníkům o téhle cestě říct," zamumlal Seregil.
Micum pokrčil rameny. "Dobrý boj ti zapálí v žilách Sakorův oheň. Myslím, že se všichni potřebujeme zahřát!"
Seregil se podíval na Aleka a nadzvedl obočí. "Snaží se stejně pilně potíže najít, jako se jim já snažím vyhnout."

Micum se s výsměšným zasmáním vydal po žebříku dolů a Alek ho následoval. Seregil mezitím ještě opřel pár beden tak, aby spadly na dveře, až se za nimi zavřou.
Jakmile byl dole, Micum zašátral ve váčku na opasku a vytáhl malý svítící předmět. Matná zář mu plynula mezi prsty a vytvářela malý kruh světla.
"Kouzlo?" zeptal se Alek a naklonil se blíž.
"Světelný kámen," odpověděl Seregil. "Přede dvěma měsíci jsem svůj prohrál v kostkách a od té doby se potloukám světem s křemenem a ocílkou."
"Velká škoda, že vůbec nehřeje," podotkl Micum, když je vedl chodbou, a zamnul si ruce.
"Kde vlastně jsme?"
"V únikovém tunelu, který vede ven z města," objasnil Micum. "Ústí poblíž břehu jezera a další východ je přímo v lesích. Jeden je i v Dalnově chrámu. Cílem bylo mít možnost v případě obležení město tajně evakuovat. Nicméně, pochybuji, že by fungoval - nejspíš by vás zavedl přímo před nepřítele. No, vymysleli ho kupci, ne generálové. Seregil a já jsme v posledních pěti letech zřejmě přišli na to nejlepší využití."
"A kam teď? Do jeskyně?" Seregil se už viditelně třásl a pokoušel se přitáhnout si plášť co nejtěsněji k tělu.
"To je nejblíž."
Chodba vedla od řeky docela přímým směrem. Byla široká stěží pro dva muže a strop byl tak nízký, že se Micum musel občas sklonit. Z vlhkých hliněných stěn v pravidelných rozestupech podepřených trámy čišel nepříjemný chlad, z podpůrných nosníků vyrážely trsy lišejníků a bledých plísní. Po nějakém čase se tunel rozvětvil.
Micum tasil meč, zašeptal přes rameno: "Pořádně se dívej, hochu, jestli nemáme společnost," a vybral si pravou odbočku.
Alek se také chystal tasit zbraň, ale Seregil mu odstrčil ruku z jílce. "O to se nestarej," řekl. "Stejně by ses k boji nedostal a kdybys klopýtl, nejspíš bys probodl Micuma. Jestli někoho potkáme, vycouváme a budeme se držet stranou."
Nepotkali však nikoho než pár krys a pomalu se pohybujících mloků a tunel brzy začal stoupat, až skončil v úzké jeskyni. Byla sotva větší než puklina ve skále a prudce se zužovala do V, takže se tudy dalo projít jen stěží.
Vyplazili se štěrbinou, nohy, ruce i hlavy odřené o ostré hrany kamenů. Jakmile se dostali na povrch, dal si Micum světelný kámen do kapsy. Pak se začali prodírat hustým ostružiním u ústí jeskyně.
Alek se rozhlédl a spatřil, že jsou někde v lese; kolem nich hustě rostly duby, břízy a jedle. Ubývající měsíc vrhal přes baldachýn z větví visících nad jejich hlavami spletité stíny a čeřil tmu pod jedlemi. Do svítání zbývalo ještě několik hodin a všude vládl klid.
Seregil se chvěl víc než ostatní.
"Tys nikdy nemohl zimu vystát," řekl Micum a odepjal si plášť. Seregil chtěl odmítnout, ale Micum ho přísným pohledem zastavil a sám mu ho přehodil kolem ramen.
"Šetři si hrdost na teplejší dny, hlupáku zatracený. Chlapec i já jsme se tu narodili. Máš moc řídkou krev. Pojďme."
Seregil se mračil, ale bez dalších protestů si svázal tkanice pláště pod bradou.
Zamířili do hloubi lesa, tiše se pohybujíce po zasněžené půdě. Terén byl nerovný a stíny temné, ale Micum je vedl tak jistě, jako by kráčeli po silnici.
Na půli cesty úbočím narazili na další jeskyni. Byla větší než ta první a ústí bylo dobře patrné. Mělká jeskyně s vysokým stropem se na konci zužovala v úzkou chodbu, vedoucí dovnitř do úbočí hory. Alek i Seregil byli dost štíhlí, aby se tudy bez velkých obtíží protáhli bokem, ale když se prodíral skrz Micum, nadával a klel.
"Nevzpomínám si, že bys měl před pár lety tolik potíží," poznamenal Seregil.
"Sklapni," zasípal Micum, jakmile se konečně probil dovnitř.
Štěrbina se několikrát prudce stočila a hrozila, že se uzavře docela, nakonec se však otevřela do volnějšího prostoru. Micum znovu vytáhl světlo a Alek spatřil, že jsou v další jeskyni, tentokrát docela prostorné.
V kruhu kamenů leželo dřevo připravené k podpálení. Seregil si k němu dřepl a vedle polen a klestí našel malou nádobku s čímsi, co vypadalo jako horký uhlík na troudu.
"Tady máš další kouzlo," s úsměvem podal nádobku Alekovi. Kousíčky kamene zářily jako uhlíky, ale stejně jako světelný kámen vůbec nehřály.
"To jsou ohňové kameny," vysvětlil. "Zacházej s nimi opatrně. Nespálí ti kůži, ale jakmile se dotknou něčeho hořlavého - oděvu, dřeva, pergamenu - vznítí se. Viděl jsem příliš mnoho nehod, než abych je bral s sebou na cesty."
Plameny olízly suché dřevo a zahnaly chlad i tmu. Místnost se jim nad hlavami zužovala ve štěrbinu a průvan pěkně odváděl kouř přímo tímhle přírodním komínem.
Na různých římsách ve stěnách jeskyně leželo dřevo na topení, svinuté houně a pár hliněných nádob. U zdí byla jednoduchá lůžka vytvořená z hromad suchého kapradí a borových větví.
"Tohle je příjemné tábořiště," pochvaloval si Alek.
"Našel ho nedávno Micum," řekl Seregil, choulící se nad plameny tak blízko, jak jen si troufl. "Víme o něm jen my a pár přátel. Kdo tu byl naposledy?"
Micum si prohlédl kamennou římsu, na které byly nádoby, a zvedl černé pírko. "Erisa. Musela se tu stavit, než šla do města. Podívejme se, co nechala ve špižírně."
Přinesl k ohni několik nádob a prohlédl si značky, pečlivě vyryté ve vosku, který je utěsňoval. "Jen se podívejme. Tady je včela, to znamená med. Pšeničný klas, to jsou suchary. Včela a číše. A co máš ty?"
"Nevím to jistě." Seregil přidržel nádobu blíž u světla. "Sušené srnčí. A tady je nějaký tabák pro tebe."
"Požehnání jejímu laskavému srdci." Micum vytáhl odněkud ze své tuniky dýmku a napěchoval ji. "V tom zmatku jsem zapomněl svůj váček."

"A v těchhle dvou musí být byliny," pokračoval Seregil. "Vypadá to jako řebříček a horkomor. No, díky našemu dobrému příteli Micumovi se nepotřebujeme léčit. Chci se jen usušit!"
Svlékli si špinavé šaty, rozložili je kolem ohně a zavinuli se do pokrývek.
Pro tentokrát byla Alekovi příliš zima, než aby se staral o cudnost. Všiml si, že oba jeho společníci mají spoustu jizev, ačkoliv Micumovy byly četnější a vypadaly hůře. Nejhorší byl pruh silné rudé kůže, který mu začínal pod pravou lopatkou. Běžel kolem těla a skončil poblíž pupku. Micum postřehl chlapcův zájem, otočil se ke světlu a hrdě přejel po šrámu palcem.
"Tehdy jsem byl nejblíž Bilairyho bran." Zapálil si dýmku a vyfoukl pár kroužků voňavého dýmu. "To bylo před devíti zimami, že, Seregile?"
"Mám za to, že ano," mrkl Seregil na Aleka. "Potulovali jsme se kolem Jalového moře a narazili jsme na obzvlášť nevlídný kočovný kmen."
"Nevlídný!" vyštěkl Micum. "Nikdy jsem nikoho podobného neviděl - vlasatí obři. Ještě pořád nevíme, odkud jsou. Neměli čas odpovídat na naše otázky, měli moc práce s tím, jak se nás snažili pozabíjet. Jednou večer jsme omylem narazili na jejich tábor. Představovali jsme si, že je pozdravíme a zkusíme doplnit zásoby. Ale sotva jsme došli k hlídce, vyrojili se na nás nevím odkud, celá smečka - velcí jako medvědi a dvakrát divočejší. My byli na koních, oni pěší, ale obklíčili nás dřív, než jsme si stačili uvědomit, co se děje. Měli zbraně, které vypadaly jako velké cepy; dlouhá rukojeť s několika kusy řetězu, každý dvě nebo tři stopy dlouhý. Jenže články řetězů byly zploštělé a jejich hrany ostré jako břitva. To jsme samozřejmě nevěděli, dokud jsme nezačali bojovat. Cyril přišel o ruku, čistě mu ji uťali, a Berrita oslepili a brzy potom umřel. Jeden z těch bastardů zasáhl přední nohu mého koně a pak se pustil do mě. Proto mám tuhle ozdobu." Znovu přejel rukou po jizvě. "Zamotal jsem se do třmenů, ale dokázal jsem vytasit meč a krýt se - zasáhl mě jen jeden řetěz, ale proťal mi kožený kabátec a maso až na kost. Kdybych nevykryl ty zbylé, určitě by mě rozsekly vejpůl. Odněkud se objevil Seregil a toho bastarda zabil, právě když se chystal k další ráně. Ještě štěstí, že s námi cestoval drysián, Valerius, jinak bych tu už nebyl."
"Myslím, že moje nejhorší zranění bylo tohle," řekl Seregil a ukázal Alekovi hluboké stopy zubů na levém stehně. "Zkoumal jsem opuštěný čarodějčin hrad. Byla už roky mrtvá, ale některé její ochrany byly stále na místě. Byl jsem velmi opatrný, zkoumal jsem všechny značky, zneškodňoval jednu past po druhé. Byla svým způsobem geniální a já byl na sebe patřičně hrdý. Ale ať jsi jakkoliv dobrý, vždycky je někde past, na jejíchž čelistech je napsáno tvé jméno, a já jsem tehdy jednu takovou našel. Přehlédl jsem nějakou spoušť - nikdy jsem nepochopil, jak pracovala - a pak už vím jen to, že jsem se propadal podlahou. Kolem vystřelily železné hroty a propíchaly mi nohu jako kopí rybu. Půl palce doleva a vykrvácel bych. Nemohl jsem se vyprostit, nedokázal jsem si tu nohu useknout. Neměl jsem na takovou bolest žaludek. Matně si vzpomínám, že jsem střídavě řval a omdléval, dokud mě Micum nenašel a nevynesl ven. Bojím se, že to není příliš hrdinský příběh."
Alek vybalil z voskového plátna luk a prohlížel si ho, jestli není poškozený. Aniž by vzhlédl od své práce, plaše podotkl: "Přesto jsi byl dost odvážný, abys to všechno dokázal."
"Najednou máš nějak krátkou paměť," ušklíbl se Seregil a podal mu nádobu s medovinou. "Nejsi snad ten hlady polomrtvý kluk, který přežil Asengaiovo vězení a utekl se mnou - nemluvě o tom, co jsme zažili dnes v noci? Máš být na co pyšný, a to ještě nejsi dospělý."
Alek rozpačitě pokrčil rameny. "To nebyla statečnost. Prostě se nedalo nic jiného dělat."
Micum se pochmurně zasmál. "U Sakora, tak to už jsi poznal tajemství statečnosti. Jediné, co potřebuješ, je trocha cviku."
Sáhl přes oheň a vzal si džbán s medovinou od Seregila zpět. "A co tedy uděláš teď?"
Seregil zavrtěl hlavou. "Chtěl jsem se přidat k nějaké karavaně a jet Zlatou stezkou do Nanty, teď ale nevím. Co to bylo minulou noc za potíže? Byl jsem si jistý, že nás nikdo neviděl."
"Pozoroval jsem starostův dům z náměstí. Všude byl klid ještě dlouho poté, co jste odešli. Večírek brzy skončil, hosté se rozešli domů a světla uvnitř postupně hasla. Už jsem se chystal odejít, když se rozpoutalo peklo. Někdo začal ječet, pak se rozsvítila světla a všude pobíhali vojáci. Šel jsem tak blízko, jak to šlo - v tom zmatku to nebylo moc těžké - a nahlédl jsem do síně. Ten velký chlápek, Boraneus, zahnal starostu do kouta. Slyšel jsem jenom, že všichni, kdo byli na slavnosti, mají být zatčeni a ihned přivedeni zpět. Proto jsem vyrazil za vámi. Ti Plenimarští jsou zatraceně dobře zorganizovaná parta. Už jsem myslel, že se k vám nestihnu dostat."
Seregil si dlouhým ukazovákem zaťukal na bradu. "Pokud by nás někdo viděl, neuvěznili by všechny hosty. Řekl bych, že přece jen máme trochu štěstí."
"A co přesně jsi ukradl?"
"Jenom tohle." Seregil hrábl do váčku na opasku a podal Micumovi dřevěný kotouč. "Chtěl jsem ten vzor ukázat Nysanderovi."
Micum disk obrátil v dlani a hodil mu ho zpět. "Připadá mi to jako něco na hraní - nic, kvůli čemu by někdo nadělal takový povyk. Víš, myslím, žes možná nebyl dnes v noci jediný, kdo se plížil kolem. Možná má některý ze strážných dlouhé prsty."
"Než jsme vešli, viděli jsme někoho z Boraneova pokoje vycházet s krabičkou," vzpomněl si Alek. "A když jsme byli na odchodu, někdo nás skoro přistihl ve druhé místnosti. Mohl to být jeden z nich."
"Zřejmě." Seregil se chvíli mračil do plamenů. "Každopádně po tom, jak jsme utekli, teď nejspíš vypadáme jako viníci. Vyhněme se Zlaté stezce. Najdeme si nějaké koně…"
"Najdeme?" skočil mu sarkasticky do řeči Micum.
"…a zamíříme přímo k brodu u Boersby," pokračoval Seregil, naprosto ignoruje jeho poznámku. "To by mělo být dost daleko, abychom všechny pronásledovatele setřásli. Pak se necháme po Folcwine převézt do Nanty. S trochou štěstí

nám to nepotrvá ani týden. Jestli vydrží počasí, můžeme se přeplavit do Rhíminee."
"Myslím, že bychom se radši měli držet z dosahu Wolde, dokud nebudou ti Plenimarští pryč," řekl Micum, natáhl se na lůžko a zívl, až mu zapraskaly čelisti. "Půjdu s vámi až k Boersby, pro případ, že by byly nějaké potíže."
"Viděli tě pořádně?"
"Určitě ne. Ale byli mi v patách celou cestu k Rybám. Lepší být v bezpečí než mrtvý, což?"
Chráněni ve skryté jeskyni, hluboce spali až do odpoledne.
"Raději bychom měli vyrazit až za tmy," řekl Seregil a pohlédl úkosem na úzký proužek světla, který dopadal komínem. Vytáhl z pouzdra harfu. Potěšilo ho, že přežila koupel z minulé noci, a začal ji ladit. "Musíme ještě nějak zabít pár hodin. Micume, jak by se ti líbilo dát mému mladému učni pár lekcí šermu? Bude mu k užitku, když se naučí tvoje i moje metody."
Micum na Aleka mrkl. "Chce říct, že můj styl není tak vybraný jako jeho, ale i já si umím poradit dost dobře."
"Ale jdi, starý příteli," namítl Seregil, "měl bych velké potíže, kdybych se ti musel postavit v boji."
"To je pravda - ale bývaly doby, kdy bych se ti bez obav nepostavil! Pojď, Aleku, ukážu ti, jak bojovat za denního světla."
Micum začal od základů, učil Aleka, jak zbraň držet, aby byla výhodně vyvážená, v jakých pozicích je pro protivníka nejtěžším cílem a jednoduché seky a kryty. Seregil skončil s laděním a líně brnkal, s občasnými pomlkami, kdy jim udílel rady nebo připomínky ke stylu.
Když Alek zvolna procházel Micumovým výcvikem, vyklíčilo v něm podezření, že ho učí dva skuteční mistři. Ruka ho brzy rozbolela, jak se pokoušel odrážet Micumovy klamné výpady. Ačkoliv byla Micumova zbraň těžší než jeho, muž s ní mával, jako by nevážila víc než rukavice.
"Omlouvám se," řekl Alek nakonec a otřel si z čela pot. "Je těžké pohybovat se tak pomalu."
Micum si uvolnil ramena. "Je to těžké, ale musíš se naučit řídit pohyb a nasměrovat čepel, ne jenom kolem sebe máchat tak dlouho, dokud něco nezasáhneš. Seregile, pojď mu ukázat, jak se to dělá."
"Mám práci," odvětil Seregil, který nacvičoval jakési obtížné gesto prstů.
Micum se nad něj postavil a zabručel: "Nech plavat ty své laciné triky, ty cucáku, a ukaž mi délku své čepele!"
Seregil s povzdechem odložil harfu. "Proboha, to zní spíš jako výzva…"
Vyskočil na nohy, hbitě proklouzl kolem Micuma, tasil meč a vyrazil naplocho proti Micumově pravačce. Micum výpad zablokoval a kontroval. S divokými úšklebky se vzájemně častovali útoky, bojovali v omezeném prostoru jeskyně, skákali přes ohniště a hrozili Alekovi pošlapáním, dokud hoch moudře neustoupil do úzké štěrbiny vzadu. Odtud s lehkým obdivem pozoroval, jak se oba muži pohybují po nerovné podlaze, ladně jako akrobati nebo tanečníci.
Nejprve měl dojem, že Seregil tráví více času tím, že se útokům vyhýbá, než tím, že je vrací - zdánlivě bezstarostně skákal sem i tam, meč se mu blýskal, aby blokoval údery, pak zase uskočil, aby Micuma přiměl následovat ho a změnit postoj. Ani Micum však nebyl žádný neohrabaný medvěd. V jeho pohybech byla síla i ladnost, v útocích neochvějný, nesmiřitelný rytmus. Alek brzy nedokázal rozlišit, zda Micum útočí nebo je štván, zda Seregil vede či se brání.
Falešný souboj vlastně skončil nerozhodně; Micum si vyčíhl správný okamžik, vyhnul se útoku, vyrazil Seregilovi zbraň a propíchl mu volný záhyb tuniky.
V tutéž chvíli se však v Seregilově levačce odkudsi objevila až nemravně tenká dýka a její hrot probodl Micumovi kožený kabátec těsně pod srdcem. Na okamžik oba ztuhli a pak se rozešli se smíchem.
"Projdeme Bilairyho branami ruku v ruce!" řekl Micum, když vracel meč do pochvy. "Koukám, žes mi zničil kabátec."
"A tys mi proděravěl novou tuniku."
"U Sakora, vždyť ti slouží jenom k tomu, abys mohl uprostřed řádného souboje na meče vytáhnout ten svůj žabikuch, ty potměšilý bastarde!"
"Nebylo to švindlování?" otázal se Alek, který vylezl ze své spáry.
Seregil na chlapce mrkl a křivě se zašklebil. "Samozřejmě že ano!"
"Není divu, že přísaháš při Illiorových rukách," zabručel Micum s hraným znechucením. "Nesmím spustit oči z těch tvých."
"Illior a Sakor." Alek zavrtěl hlavou. "Říkáš, že jsou podobní mým bohům, ale byli na severu zapomenuti."
"To je pravda," řekl Seregil. "Dalna, Astellus, Sakor a Illior; společně tvoří Svatou Čtveřici. Na jihu ve Skale o nich budeš muset vědět víc."
Micum obrátil oči v sloup. "Teď zůstaneme až do konce týdne tady. V takových záležitostech je horší než kněz!"
Seregil námitku ignoroval. "Každý z nich vládne jiné části života," vysvětloval. "A náleží jim svatá dualita."
"Máš na mysli něco v tom smyslu, že Astellus je pomocníkem při zrození i průvodcem zemřelých?" zeptal se Alek.
"Přesně tak."
"Ale co ti ostatní?"
"Sakor hlídá oheň a vede slunce," odpověděl mu Micum. "Je přítelem vojáků, ale zároveň zapaluje mysl tvých nepřátel a přináší bouře a sucha."
Alek se obrátil zpět na Seregila. "A ty vždycky přísaháš při Illiorovi."
"Kde máš tu minci, co jsem ti dal?" Vzal si ji a obrátil nahoru stranou se srpkem měsíce. "Tohle je nejběžnější Illiorův symbol. Představuje částečné odhalení velkého tajemství. Světlonoš sesílá sny a magii a bdí nad věštci, čaroději a dokonce i zloději. Ale Illior sesílá i šílenství a noční můry.
Celá Čtveřice je směsí dobrého i zlého, kletby i požehnání. Někteří o nich dokonce mluví jako o mužích i ženách zároveň. Nesmrtelní nám ukazují přirozenou povahu věcí, v nichž se mísí dobro i zlo; oddělením jednoho od druhého ztrácí obojí svůj význam. V tom je síla Čtveřice."
"Jinými slovy, pokud jsou někteří lidé kněžími, jiní musí být vrahy," kysele poznamenal Micum.

"Správně, takže můj podvod v boji je ve skutečnosti svatý čin."
"Ale co další bohové?" vyptával se Alek. "Ashi, Ptačí Mora, Bilairy a všichni ostatní?"
"To jsou většinou severské přízraky a legendy," odvětil Seregil, zvedl se a začal si sbírat věci. "A Bilairy je jenom strážce duší u brány, zajišťuje, aby nikdo nevešel dovnitř nebo nevyšel ven dřív, než v čase určeném Stvořitelem. Pokud vím, existoval jen jeden další bůh dosti mocný, aby vyzval Čtveřici - zlý, temný bůh."
"Myslíš Seriamaie?" zeptal se Micum.
Seregil udělal spěšné ochranné znamení. "Víš, že vyslovit jméno Prázdného boha nosí smůlu! To říká dokonce i Nysander."
"Ti Illiorani!" ušklíbl se velký muž a šťouchl do Aleka. "Jsou hrozně pověrčiví. Stejně to jsou všechno legendy, počínaje nekromanty ve Velké válce. Dobrá ocel si s nimi poradila."
"Ale ne bez pomoci drysiánů a čarodějů," namítl Seregil. "A k ukončení války bylo třeba Aurënfaieů."
"Ale co ten jiný bůh?" zeptal se Alek a po zádech mu přeběhl mráz. "Odkud přišel, když není součástí Čtveřice?"
Seregil svázal řemínky svého rance. "Říká se, že Plenimarští přivezli kult Prázdného boha odkudsi ze zámoří. Má se za to, že to byly pěkně nechutné záležitosti - všechny druhy odporných obřadů. Říká se, že se Prázdný bůh krmí životní silou světa. Propůjčuje svým věrným tajemnou moc, ale vždy za strašlivou cenu. Vždycky však budou takoví, kteří hledají něco podobného, ať je riziko jakékoliv."
"A Prázdný bůh začal Velkou válku?"
"Jeho uctívání bylo tehdy dost rozšířené…"
"U Sakorova Plamene, Seregile, když začneš vykládat, může člověk při čekání, až se nadechneš, zestárnout!" přerušil ho netrpělivě Micum. "Máme před sebou dlouhou jízdu a musíme ‚najít' koně."
Seregil na něj udělal drzé gesto, pak zašel k římse se zásobami a nechal tam pár mincí. "Nemáme toho moc do špižírny, ale myslím, že i tohle se bude hodit." Nahradil Erisino pírko kouskem zauzlovaného provázku.
Micum vylovil z váčku jedlovou šišku a přidal ji ke sbírce. "Teď, když znáš naše místo, budeš taky potřebovat nějaké znamení," řekl Alekovi. "Je dobrým zvykem dát ostatním vědět, žes tu byl."
Alek vzal kousek opeření šípu a položil ho vedle ostatních věcí.
Micum ho souhlasně poplácal po rameni. "Snad tě nemusím žádat, abys zachoval tajemství."
Alek nemotorně přikývl a otočil se, aby si posbíral své věci, doufaje, že si ostatní nevšimli jeho rozpačitého ruměnce. Ať byli tihle muži kýmkoliv, jejich důvěra mu lichotila.
* * *
Jakmile se setmělo, opustili lesy a vydali se zpět k zemědělské krajině kolem města. Na zasněžených polích nebylo možné nezanechat stopy, drželi se tedy pokud možno bočních cest a stezek a prohlíželi si každou farmu, kterou míjeli. Když uhasla poslední světla vzdáleného města, zastavil Seregil na vršku, ze kterého viděli prosperující usedlost.
"To je to, co chceme," řekl. "Temný dům, velká stáj."
"Dobrá volba," odpověděl Micum a radostně si zamnul ruce. "Patří to tu Doblevainovi. Chová nejlepší koně v okolí. Postaráš se o zvířata, my s Alekem najdeme nějakou výstroj."
"Dobrá," souhlasil Seregil. "Aleku, budeme pokračovat ve výuce lekcí o krádežích koní."
Drželi se cesty, až došli na ušlapanou půdu dobytčí ohrady, kde pak cestou ke stáji nezanechávali skoro žádné stopy. Sotva však došli ke dveřím, vyběhla ze tmy dvě velká psiska a s naježenými chlupy se k nim blížila.
Seregil se na ně klidně podíval, měkce promluvil a levou rukou udělal malé znamení, které ho Alek s téměř stejným výsledkem viděl použít už před několika dny u slepcova psa. Oba hafani se na chvíli zarazili, pak přiklusali a olízli Seregilovi ruku, šťastně mávajíce ocasy. Podrbal je za ušima a cosi přátelsky zamumlal.
Micum zavrtěl hlavou. "Co jen bych dal za to, tohle dokázat! Mluví se zvířaty jejich řečí jako drysián. To musí být kvůli té jeho…"
"Pojďte, nemáme celou noc," netrpělivě ho přerušil Seregil a Alek měl pocit, že zahlédl, jak Micumovi cosi naznačuje, ačkoliv nerozeznal, co.
Okenice stájí byly zavřené, rozhodli se tedy, že se odváží rozsvítit. Micum neochotně rozlomil svůj světelný kámen na dva kusy a polovinu podal Seregilovi. S pomocí světla zbývající půlky pak s Alekem našli malou komoru a začali vytahovat sedla a výstroj.
Seregil se brzy vynořil z těžké, nakyslé tmy stání se třemi nádhernými koňmi. Psi se mu ještě pořád spokojeně pletli pod nohama.
Když odváděli zvířata z farmy, vločky se stále ve spirálách snášely k zemi. Jakmile Seregil usoudil, že jsou z doslechu, nasedli a tryskem vyrazili přes pole, s nadějí, že sníh jejich stopy zakryje.
* * *
Do svítání odjeli pahorkatinou mezi Wolde a Folcwinským lesem na míle daleko. Dostali se na dohled města Stook u severního okraje lesa, ale vyhnuli se mu a místo toho zamířili po lesní silnici na jih.
Na cestě ležely hluboké závěje a sníh tížil i větve stromů, které ji lemovaly. Nebe bylo zatažené a šedé.
Seregil a Micum jeli kousek před Alekem, ponoření v rozhovoru. Alek je pozoroval a žasl nad tím, že má občas pocit, jako by od dob, kdy žil starým životem prostého lovce, uplynula celá léta.
Byl tak ponořený do vlastních myšlenek, že mu pár vteřin trvalo, než si spojil pálivou bolest v levém stehně se šípem, který vyčníval z boku koně těsně před podbřišníkem. Zvíře zaržálo, vzepjalo se a splašeně se rozběhlo po cestě.
Sníh chlapcův dopad ztlumil. Ohromeně si sáhl na nohu a nahmátl na ní povrchní šrám. Zranění bylo nepatrné, ale Alek na okamžik ztuhl, překvapený, jak zničehonic se všechno událo. Jako by se čas na chvíli zastavil, a když se vrátil k obvyklému kroku, ze vzduchu náhle padalo zuřivé krupobití šípů.
"Aleku, dolů!" vykřikl odkudsi zblízka Seregil.

Hoch uchopil luk a toulec, hodil sebou na zem a po břiše se odplazil za nejbližší stromy. Odkutálel se do úkrytu a opatrně vyhlédl zpoza kmene. Příliš pozdě si všiml, že je na opačné straně cesty než Micum. Na silnici, ani ne dvě stě stop daleko, stáli čtyři lučištníci a kropili ji salvou šípů. Zahlédl i několik dalších, kteří se prodírali mezi stromy směrem k němu.
Lučištníci vytrvale útočili; vzduchem svištěly šípy a ztrácely se ve větvích stromů, za kterými se ukrýval. Po Seregilovi nebylo ani památky, kromě třetí stopy, která se vinula sněhem a mířila mezi stromy za Micuma. Alek se musel spolehnout víceméně jen sám na sebe. Věděl však dobře, co musí udělat dál.
Když přiložil šíp na tětivu a poprvé v životě zamířil na člověka, srdce mu zděšeně tlouklo. Vysoký lučištník, který drze stál na kraji cesty, představoval snadný cíl, Alek však nedokázal přemoci rozechvění. Vyděsilo ho hlasité zaržání, vystřelil vysoko a šíp bez užitku zmizel mezi stromy. Micumův valach se složil přímo před ním a z hrdla mu trčela střela. Další šíp se zvířeti zabodl do prsou a kůň naposledy bolestně zařičel.
"Ti bastardi se vyznají, zabíjejí nám koně," zavolal na něj Micum. "Doufám, že ti ještě pár střel zbylo - jsem tu pěkně přišpendlený!"
Alek vložil do drážky druhý šíp, přiložil opeření k uchu a znovu se pokusil vystřelit.
"Ó Dalno," zašeptal, když mu ruka znovu zakolísala, "pomoz mi, ať se trefím!"
* * *
Zatraceně, nedokáže to! pomyslel si vyděšeně Micum, který sledoval Alekovu tvář.
Než si však stačil promyslet, jak se dostat přes cestu, aby mu pomohl, vyskočil na něj z lesa bandita s mečem. Mlčky svěřil Aleka do péče jeho vlastním bohům a otočil se, aby čelil útoku.
Měl ve zvyku dívat se při boji protivníkovi do očí; ze zjizvené, snědé tváře nevyčetl ani náznak strachu. Meče o sebe vytrvale, chmurně zvonily, jak se oba na nejistém zasněženém terénu pokoušeli přimět toho druhého k neobratnému, chybnému kroku. Náhle Micum zahlédl, jak mužův pohled zalétl doleva. Uskočil a postavil se druhému bojovníkovi tak rychle, že ten nestačil zaútočit. První muž si myslel, že Micum ztrácí rovnováhu, odkryl se a Micumova čepel ho zasáhla pod žebry.
Sotva vytrhl meč z protivníkova těla, zaregistroval koutkem oka pohyb, a tak se vyhnul ráně, kterou mu třetí bojovník chtěl zasadit do ramene. Micum levou rukou vytáhl dlouhou dýku a ustoupil, pokoušeje se udržet oba soupeře před sebou. Tihle byli mladší a méně sebejistí než první muž, ale ve svém řemesle se vyznali. Kroužili kolem jako vlci a drželi se daleko od sebe, takže bylo obtížné bránit se oběma najednou. Micum však už prošel příliš mnoha podobnými souboji, než aby se nechal svést. Pomocí meče a dýky se mu dařilo jejich útoky odrážet a ještě učinil i pár vlastních výpadů.
Když jednomu z nich probodl ruku, pravil lehkým tónem: "Myslím, že bude fér, když vám řeknu, že mám příliš lehký měšec, než aby vám stál za takové potíže." Útočníci si rychle vyměnili pohled, ale neodpověděli a dál se usilovně pokoušeli prorazit jeho obranou.
"No, tak si poslužte."
Muž po jeho pravici podnikl klamný manévr a poté prudký výpad a podařilo se mu škrábnout Micuma na žebrech právě tak hluboko, aby ho přiměl zalitovat, že nechal kroužkovou košili ve Wolde. Avšak když útočník uskakoval, uklouzla mu na sněhu noha a zavrávoral. Micum ho zabil, než stačil znovu získat rovnováhu. Právě se obracel, aby se postavil poslednímu protivníkovi, když ho ostré bodnutí zezadu srazilo na kolena. Podíval se dolů a spatřil zkrvavenou hlavici šípu, která mu čněla z koženého kabátce vpravo pod rukou. Dva bojovníci, kteří nedokázali prorazit jeho obranou, ho zahnali k cestě na dostřel lučištníků.
To mi patří, že si nedávám pozor, pomyslel si rozhněvaně a pozoroval, jak na něj klesá poslední úder. Než však mohl dopadnout, žoldák padl na záda a z hrudi mu trčel červeně opeřený šíp.
Micum rychle zalehl, aby se kryl, a podíval se na druhou stranu silnice. Alek klečel za mrtvým koněm a oplácel lučištníkům střely. Dva už byli mrtví a další padl právě ve chvíli, kdy se na něj Micum díval.
"U Plamene," zalapal po dechu. "U Plamene!"
* * *
Při prvních známkách útoku zmizel Seregil v lese. Širokým kruhem obešel tři bojovníky mířící k Alekovi, skryl se za padlým stromem a číhal u stezky, dokud nepřišli až k němu. Když ho všichni tři minuli, vyskočil, vrhl se na posledního a zabil ho prudkým sekem zezadu na krk. Druhý muž se otočil právě včas, aby ho Seregilova čepel zasáhla do krku. Bohužel, třetí muž - velký, mohutně stavěný ničema ozbrojený širokým mečem - měl dost času, aby se mu postavil. První Seregilovu ránu zachytil středem čepele a prudce ji odrazil ve snaze vyrazit soupeři zbraň z ruky. Seregil meč udržel, ale síla úderu mu nepříjemně pochroumala paži. Zvažoval, zda by se raději neměl vrátit do lesa, ale v hlubokém sněhu se běžet nedalo. O krok uskočil a odhadoval soupeře.
Druhý muž zjevně učinil totéž; udělal výsměšné gesto ke štíhlé zbrani, kterou měl Seregil, odplivl si do sněhu a mávl mečem k jeho hlavě. Seregil se sklonil před ostřím, vytáhl dýku a vrhl se soupeři na kolena. Nečekaný pohyb muže zaskočil na dost dlouho, aby mu stačil zabodnout dýku do stehna. Seregilův protivník se s bolestným výkřikem svalil, ale strhl ho s sebou a hned se na něj překulil.
Seregil zůstal pod tíhou velkého muže ležet na břiše a dusil se prachovým sněhem. Ať to zkoušel jakkoliv, nedokázal se vysmeknout. Pak se váha přesunula a Seregilův krk sevřely studené, mozolnaté ruce. Rdousily ho a třásly jím jako krysou. Sebral zbytky vůle a uvolnil si nohu tak, aby dosáhl na okraj boty. Před očima mu v mlžném oparu pluly hvězdičky, ale zkušené prsty sevřely tenký nůž. Z posledních sil ho útočníkovi vbodl mezi žebra.
Muž překvapeně zachroptěl a ztratil vědomí, ale stále ho tlačil k zemi. Seregil lapal po dechu, ale shodil tělo a vyškrábal se na nohy.
"Dnes je Illior milosrdný," zasípal a sehnul se, aby se ujistil, že je jeho protivník mrtvý.

Za hlavou mu cosi zabzučelo jako rozzlobená vosa a Seregil se vrhl na zem, aby vytáhl z mrtvého těla nůž. Ale zpoza stromů vystoupil jen Alek se šípem přiloženým k tětivě. Levou nohu měl zkrvavenou a byl zřetelně bledý. Byl s ním i Micum Cavish, který si tiskl k boku kus látky potřísněný krví.
"Za tebou," mávl Micum za Seregilovo rameno.
Seregil se otočil a spatřil ve sněhu ležet dalšího mrtvého bojovníka, kterému z hrdla trčel červeně opeřený šíp.
"No," zalapal po dechu, když vstával a otřepával ze sebe sníh, "myslím, žes mi za ten luk právě zaplatil."
"U Sakora, to dítě ale umí střílet!" ušklíbl se Micum. "Nejprve ze mě udělal dlužníka, když mi na cestě zachránil život, a pak jakoby nic sestřelil další dva. Posledního jsem viděl mizet mezi stromy, když Alek zamířil ke mně, aby se o mě postaral."
"K čertu," zabručel Seregil. Posbíral své zbraně a prohledal mrtvoly ležící kolem. "Vytáhni si tady z toho svůj šíp, Aleku."
Alek přistoupil k mrtvému a ustrašeně zatáhl za střelu čnící z jeho zad. Když ji uvolňoval, hlava mrtvého se stočila na stranu a otevřené oči jako by upřel na svého vraha. Alek se zachvěním odvrátil tvář a než zasunul šíp do toulce, pečlivě otřel hlavici sněhem.
Vrátili se na cestu a snesli zbylá těla na hromadu. Alek vytáhl šíp i z prvního muže, kterého zasáhl, ale než ho stačil očistit, Micum mu ho vzal.
"To byl tvůj první, viď?" zeptal se.
"Micume, tohle u nich není zvykem," upozornil ho Seregil, který věděl, k čemu se jeho přítel chystá.
"Je nejlepší udělat to pořádně," odvětil Micum klidně. "Udělal jsem to pro tebe, vzpomínáš? Ty bys to měl udělat pro něj."
"Ne, tohle je tvůj rituál," povzdechl si Seregil a opřel se o strom. "Tak jen do toho. Ať to máme z krku."
"Pojď sem, Aleku. Postav se čelem ke mně." Micum s neobvykle vážnou tváří pozvedl šíp. "Obřad má dvojí účel. Starý zvyk, zvyk vojáků, tvrdí, že pokud se napiješ krve svého prvního muže, žádný z dalších, které kdy zabiješ, tě nebude moci pronásledovat. Otevři ústa."
Alek střelil po Seregilovi tázavým pohledem, ten však jen pokrčil rameny a odvrátil zrak. Micum se na Aleka velitelsky zadíval, a tomu nezbylo než otevřít ústa. Micum mu na okamžik položil hlavici šípu přímo na jazyk a pak ji vytáhl.
Když Seregil viděl chlapcův úšklebek, vzpomněl si na chuť soli a mědi, která před lety zaplavila jeho vlastní ústa, když Micum dělal totéž s ním. Nepříjemně se mu sevřel žaludek.
Jakmile bylo po všem, poplácal Micum Aleka po rameni. "Vím, že se ti to moc nelíbilo, o nic víc než zabití toho chlapíka. Jen si pamatuj, žes ho zabil, abys chránil sebe a své přátele, a to je dobrá věc, jediný opravdový důvod k zabíjení. Nikdy však nedovol, aby se ti to líbilo, zabíjení ti pořád musí tu chuť krve připomínat. Rozumíš?"
Alek se podíval na kouřící karmínové skvrny rozeseté po sněhu kolem těl a přikývl.
"Rozumím."

Kapitola 7.
Na jih k Boersby

Navzdory svým zraněním Micum souhlasil se Seregilem, že by se měli dostat do Boersby tak rychle, jak jen to jde. Zdaleka se vyhnuli několika usedlostem a hostincům ležícím u cesty a udržovali rovnoměrné tempo tak dlouho, dokud Micum dokázal zůstat v sedle. Spali pod širým nebem a jedli to, co Alek ulovil.
Micumova rána nehnisala, ale bolela ho víc, než přiznával. Mnohem horší však bylo, že byl Seregil během dne a půl cesty ke břehům Folcwine čím dál tím zamlklejší. Micum už z předešlých zkušeností věděl, že to znamená, že je určitě něco špatně; a Seregilova mizerná nálada se může protáhnout donekonečna, pokud se nestane něco, co ho z ní vytrhne.
Pozdě odpoledne vyjeli z lesa a z koňských hřbetů pozorovali široký tok Folcwine. Micum znovu krvácel, byl zesláblý a podrážděný.
"U Bilairyho střev, Seregile, řekni, oč jde, než to z tebe vytluču!" zavrčel nakonec.
Seregil se na hřbetě svého koně zamračil a zamumlal: "Kéž bychom nechali jednoho z nich naživu!"
"Jednoho z - k čertu, chlape! To celou dobu dumáš nad tímhle?" Micum se obrátil na Aleka. "Překvapilo ho hnízdo lupičů - ve Folcwine nic neobvyklého - a okamžitě za tím tuší nějaký temný plán. Myslím, že ho prostě naštvalo, že je neslyšel přicházet."
Alek hleděl dolů na své ruce a zjevně považoval za prozíravější neříkat nic.
"No tak dobrá." Seregil se v sedle otočil na Micuma. "Prohlédli jsme těla. Co jsme našli?"
"Nic neobvyklého," vyštěkl Micum. "Ani jedinou věc!"
"To je pravda. Ale zamysli se znovu: co měli?"
Micum podrážděně zavrčel: "Pláště, boty, opasky, tuniky, všechno v místním stylu."
"Meče a luky," nadhodil Alek.
"Místní výroby?"
"Luky ano. V mečích se nevyznám."
"Vypadaly tak," vzpomínal pomalu Micum, "ale co, ve jménu všech…"
"Všechno bylo nové!" vykřikl Seregil, jako by to měli okamžitě pochopit. "Měli snad zlato, šperky, nějaký pěkný kus oděvu?" dožadoval se odpovědi. "Ani kousek! Trochu stříbra v měšcích, ale jinak žádný amulet pro štěstí, žádný kostěný přívěsek. Takže jsme za sebou nechali gang darebáků v nových místních šatech, s novými místními zbraněmi, kteří buďto byli ve svém řemesle tak neschopní, nebo tak spartánské povahy, že se vzdali všech běžných ozdob."

Mračil se na ně, úzké rty zkroucené v rozčileném výrazu.
Vypadá jako odporný mladý lord, který peskuje své slabomyslné sluhy, pomyslel si Micum, který musel znovu odolávat pokušení shodit přítele z koně.
Alek se náhle v sedle narovnal. "Vůbec to nebyli banditi. Jenom se vystrojili, aby tak vypadali!"
Poprvé za celý den se Seregil skoro usmál. "A víc než to, byli tu cizí. Jinak by si nepotřebovali koupit všechno nové."
"Když jsme prohlíželi ta těla, nebyla na nich žádná cechovní znamení, že?" zeptal se Alek. "Víš, jako ten kejklíř u Asengaie?"
"Ne - nebo jsem alespoň žádné nepoznal. To ale samo o sobě nemusí být důležité."
Micum se sám pro sebe usmál, sleduje je, jak probírají podrobnosti léčky, jako dva psi, kteří větří čerstvou stopu. Ten hoch se určitě chytil.
"A kdo to tedy byl?" skočil jim nakonec do řeči. "Plenimarští? I kdyby nás vystopovali, o čemž pochybuji, jak by se dokázali dostat tak daleko před nás, aby stihli nalíčit past?"
"Myslím, že by to nedokázali," řekl Seregil. "Ti chlapi už byli na místě a čekali na nás."
Micum si zkroutil špičky mohutného kníru. "To ale pořád znamená, že by museli dostat informaci, kdo jsme a kudy jedeme."
"To je pravda," souhlasil Seregil. "Mohlo to být kouzlo nebo holub. Každopádně z toho plyne, že se chystá něco mnohem většího, než jsme předpokládali. Je to jen další důvod, proč se držet mimo hlavní cesty a jet co nejrychleji do Skaly. Můžeme mít méně času, než si myslíme."
"Pokud síly nejvyššího pána…" začal Micum, ale Seregil ho krátkým pohledem na Aleka rychle zarazil.
"Promiň, Aleku," řekl, "my ti věříme, ale v těchhle záležitostech se zodpovídáme někomu jinému. Takhle je to nejspíš bezpečnější."
Seregil vzhlédl ke kupícím se mrakům. "Rychle se stmívá, jsme ale příliš blízko města, než abych strávil další noc venku. Co na to říkáš, Micume? Jsi na tom tak dobře, abychom mohli přidat?"
"Přidejme. Máš tam své kontakty, že?"
"U Opilé Žáby. Zůstaneme tam na noc."
* * *
Než dorazili do města, lampy už svítily.
Na rozdíl od Wolde bylo Boersby hrubé a ošumělé město ležící u cesty, které sestávalo téměř výhradně z různých podniků pro kupce. Hostince, taverny a skladiště, tísnící se vedle sebe jako žíznivý dobytek u napajedla, soutěžily o místo s dlouhými přístavišti táhnoucími se podél řeky.
S nadcházející zimou přeplnila město poslední vlna obchodníků, kteří se pokoušeli něco vydělat, ještě než se cesta až do jara uzavře.
Seregil je zavedl k pochybně vyhlížející krčmě na kraji města. Otlučený vývěsní štít nad dveřmi zobrazoval žlučovitého zeleného tvora - umělec bezpochyby zamýšlel namalovat žábu - pijícího z velkého sudu.
V zakouřeném prostoru hlavního sálu probíhala rvačka, dav se přeléval tam a zpátky a rozbíjel lavice. Ve velkém krbu doutnal oheň a naplňoval místnost oparem, který štípal do očí. Těžké prkno ležící na dvou sudech sloužilo jako bar a za ním stál shrbený muž v kožené zástěře, s těstovitým obličejem.
"Máte pokoje?" otázal se Seregil a dal krčmáři rukou diskrétní znamení.
"Zůstal už jenom jeden vzadu, nic pěkného," odpověděl krčmář s rychlým mrknutím. "Jednu stříbrnou pencí za noc, předem."
Seregil stroze přikývl a hodil na barový pult pár mincí. "Pošlete nám nějaké jídlo - cokoliv máte, ale hodně - a vodu. Právě jsme dorazili a máme hlad jako vlci."
Pokoj se podobal spíš kůlně přistavěné vzadu k domu. U protější stěny stály bortící se postele, které byly jediným nábytkem v místnosti, a povlečení neslo zřetelné stopy předchozích nocležníků. Za chvíli se objevil otrhaný chlapec se svíčkou a zakrytou nádobou se žhavým uhlím, následován dalším, nesoucím dřevěnou mísu s pečeným vepřovým a džbány s pivem a vodou.
Zatímco jedli, ozvalo se lehké zaklepání na dveře. Tentokrát to byl majitel. Beze slova podal Seregilovi ranec a odešel.
"Pojď sem, Aleku," řekl Seregil a vsunul mu ranec pod paži. "Vezmi to. Za sousedními dveřmi jsou lázně a já bych si dal líbit koupel. A co ty, Micume?"
"Dobrý nápad. Pochybuji, že bychom spolu dnes v noci vydrželi v uzavřené místnosti." Lítostivě si rukou promnul husté, měděné strniště na tvářích. "Dal bych si líbit i dobré oholení, i když tohle ani jeden z vás nepochopí!"
* * *
Lázně měly nevalnou úroveň. Po odhodlaném handrkování se ženou, které patřily, zařídil Seregil, že vylila kalný obsah dvou hrubě otesaných dřevěných van, kterými se lázně chlubily, a naplnila je čistou vodou. Za poplatek navíc přihřála dvě vědra vody, aby zahnali chlad. Když se svlékali, přinesla ručníky a drsné žluté mýdlo, a pak jim odnesla svršky na vyprání. Byla na nahé zákazníky zvyklá a na Alekovy studem zrudlé tváře reagovala otevřeným pohrdáním.
"Budeš se přes to muset přenést, víš," poznamenal Seregil, když se s Micumem usadili ve vanách.
"Přes co?" Alek se choulil co nejblíž skromného ohně a čekal, až přijde na řadu.
"Přes tu svou cudnost. Nebo aspoň přes to červenání."
Micum se s povzdechem ponořil a nechal vlažnou vodu změkčit zaschlou krev na svých ranách. Seregil se od hlavy až k patě rychle vydrhl a vylezl ven.
"Teď ty, Aleku. Použij mýdlo a dej si záležet na nehtech. Zítra mám v úmyslu zaujmout vyšší postavení." Drbal si hrubým ručníkem hlavu a ramena a třásl se. "Illiorovy ruce!" bručel. "Přísahám, že až se vrátím do Rhíminee, zamířím k nejbližším civilizovaným lázním a zůstanu tam celý týden."

"Viděl jsem ho bojovat ohni, krvi, hladu i magii navzdory," poznamenal Micum jen tak do vzduchu, "ale odepři mu na konci horkou koupel a nadělá povyk jako chycená děvka."
"O tom bys měl vědět svoje." Seregil rozmotal ranec, vytřepal z něj obyčejný vlněný oděv a přetáhl si ho přes hlavu. Alek na něj užasle civěl. Seregil mrkl: "Myslím, že nastal čas na další lekci."
Hbitě si svázal vlasy do volného copu, pár pramenů vytáhl a nechal si je neupraveně viset kolem obličeje. Do vlasů i na kůži si nanesl našedlý prášek z malého váčku. Vybalil zbytek rance a vytáhl obrovský šátek s třásněmi, otlučené dřeváky a kožený opasek. Pak si, spokojený se svým dílem, zastrčil za opasek nejmenší ze svých dýk tak, aby nebyla vidět, na chvíli se otočil a nacvičil si ve volných šatech takový postoj, že působil dojmem někoho křehkého, shrbeného pod tíhou let. Když se obrátil zpět, Alek a Micum spatřili nenápadnou služebnou.
"Byli by oba pánové tak laskaví a vyjádřili své mínění?" zeptal se Seregil hlasem stařeny s lehkým mycenským přízvukem.
Micum souhlasně přikývl. "Vyhovující, babičko. Kam v tomhle kostýmu jdeš?"
"Kdo neví, nepoví," odvětil Seregil cestou ke dveřím. "Jdu se podívat, odkud vítr fouká. Kdyby se někdo ptal, řekněte jen, že jsem se převlékl, což je, samozřejmě," dodal, udělal falešnou poklonu a nahodil svůj nejmazanější úšklebek, "pravda!"
* * *
Když jim šaty přinesli zpátky, vrátili se Alek a Micum do svého pokoje u Žáby. Svíčky hořely a nádoba se žhoucím uhlím, stojící na trojnožce uprostřed místnosti, příjemně hřála.
"Co dělá tvůj bok?" zeptal se Alek.
"Je to lepší, ale raději budu spát na zemi," řekl Micum, dívaje se na prověšené drátěnky pod rámem postelí. "Buď tak hodný a pomoz mi tady u dveří udělat z plášťů lůžko."
Alek pro něj položil na zem polštáře a pláště a Micum se vděčně posadil, meč na kolenou.
"Přines si meč, ukážu ti, jak udržovat ostří," vyzval ho a vytáhl dvojici brousků.
Chvíli pracovali mlčky, naslouchajíce zpěvu kovu o kámen. Zcela vyčerpaný Alek s vděčností shledal, že je s Micumem snadné mlčet. Mužova jednoduchá zdravá přirozenost plané povídání nepotřebovala
Proto ho zaskočilo, když Micum, aniž by vzhlédl od své práce, řekl: "Jsi tichý jako ryba. Možná si to nemyslíš, ale jsem svým způsobem stejně všetečný jako Seregil."
Když Alek zaváhal, pokračoval Micum laskavě: "Nikdy jsem si nepředstavoval, že by vůbec mohl vzít učedníka, natož takového mladého zelenáče, jako jsi ty. Nemyslím tím nic urážlivého. Jenže ty vypadáš spíš jako syn hajného než jako špeh. Pověz, co si o našem příteli myslíš?"
"No, popravdě, nejsem si docela jistý, co si myslet. Od začátku se mnou jedná jako - jako kdyby…"
Zmateně se odmlčel; zřídka se ho někdo ptal na názor, a tak musel hledat vhodná slova. Kromě toho, ačkoliv byly Micumovy otevřené, bodré způsoby upřímné, bylo jasné, že jsou se Seregilem blízcí přátelé.
"Je to, jako by o mně věděl všechno," řekl nakonec. "A někdy jako by předpokládal, že já vím všechno o něm. Zachránil mi život, oblékl mě, naučil mě spoustu věcí. Zkoušel jsem se ho ptát na jeho domov, rodinu - na tyhle záležitosti, - ale on se jenom usměje a změní téma. V tom je opravdu dobrý."
Micum vědoucně přikývl.
"Každopádně," pokračoval Alek, "zdá se, že si myslí, že můžu být jeho učněm, ať už je sám kýmkoliv, ale já jsem z toho občas nervózní. Nevím toho o něm dost, abych věděl, co ode mě čeká! Vy jste jeho přítel, a vůbec, nežádal bych vás, abyste porušil jeho důvěru, ale nemohl byste mi o něm něco říct?"
"Myslím, že ano." Micum přejel nehtem palce po ostří meče. "Poprvé jsme se setkali před lety poblíž Zlatonosné řeky. Vycházeli jsme spolu dost dobře, a když se vydal na jih do Rhíminee, šel jsem s ním.
Měl tam starého přítele, Nysandera, a právě od něj jsem se dozvěděl většinu toho, co o našem nesdílném příteli vím. Odkud pochází a proč odtamtud odešel, ti musí říct sám. Stejně o tom mnoho nevím, jen že má v sobě jisté množství urozené krve, která ho spojuje se skalským dvorem. Když přišel do Skaly, bylo mu sotva tolik co tobě, ale už měl za sebou pár potíží. Nysander je čaroděj a přijal Seregila do učení. Nemohlo se to podařit - Seregil není žádný čaroděj, přes všechny triky, které umí se zvířaty - ale spřátelili se. Setkáš se s ním, až se tam dostaneš. Seregil ho vždycky navštíví jako prvního, když se vrátí z vycházky."
"Čaroděj! Jaký je?"
"Nysander? Starý dobrák, něco jako Stvořitel za letního dne. Spousta jiných čarodějů se tváří pěkně vznešeně a mocně, ale dovol starému Nysanderovi dát si jednu dvě skleničky a nejspíš začne vyvolávat zelené jednorožce nebo nechá tančit nože se lžícemi, ačkoliv je jeden ze starých."
"Starých?"
"Čarodějové žijí stejně dlouho jako Aurënfaieové a Nysander se potlouká světem už pěknou dobu. Určitě mu táhne na tři sta let. Znával babičku královny Idrilain a sama Idrilain je dnes babičkou. Má ho ve velké oblibě. Často navštěvuje její komnaty a nechybí na žádné hostině."
"Seregil povídal, že je v Rhíminee spousta čarodějů."
"Je tam místo, které je jich plné, říká se mu Dům Orësky - ačkoliv je to spíš hrad než dům. Jak jsem říkal, spousta jich je pěkně namyšlených a mají Nysandera jen za starého hloupého pleticháře, dokonce ho peskují. Však si počkej, až se s ním setkáš, a utvoř si vlastní názor.
A co se týká Seregila, o něj se neboj. Není důvěřivý typ, takže když se rozhodl vzít tě s sebou, můžeš si být jistý, že se mu líbíš - ať pro to má jakýkoliv důvod. Můžu ti s jistotou říct, že by pro přítele položil život a nikdy nenechá kamaráda na holičkách. Nikdy. Třeba tvrdí něco jiného - a až uvidíš, jaký život vede v Rhíminee, možná se podivíš - ale já ho znám, je věrný jako slunce na nebi. Jediné, co nepromíjí, je zrada; uděláš dobře, když si to zapamatuješ. Kdysi, ještě než

přišel do Skaly, ho někdo zle zradil, a to ho poznamenalo na celý život. Zabije každého, kdo ho zradí."
Alek o tom chvíli přemítal a pak se zeptal: "Jaké je Rhíminee?"
"Je to nejkrásnější město na světě. Taky je prolezlé intrikami. Královská rodina má víc větví než vrba a ty proti sobě neustále pletichaří, aby se dostaly výš. Politická spiknutí, staré sváry, tajní milenci a kdo ví co ještě. A když někdo z nich potřebuje ukrást nějaké listiny nebo za noci něco doručit, většinou je to práce pro našeho přítele Seregila. Lidé, kteří ho najímají, se s ním ve skutečnosti nikdy nesetkají, rozuměj, ale ti, kteří chtějí jeho služby, vědí, jak ho kontaktovat. Žádáš ‚Kočku z Rhíminee'. Je to nejlépe i nejhůře udržované tajemství ve městě."
"Je těžké si to představit," lítostivě zavrtěl hlavou Alek. "Myslí si, že dokážu dělat něco takového?"
"Už jsem ti řekl, že kdyby si tím nebyl jistý, nebyl bys tu. Vsadím se, že v tobě vidí něco, co my dva nevidíme. No, každopádně tě zachránil, nezáleží jak, ale musí tady být něco jiného, co způsobilo, že tě stále bere s sebou."
Micum zachytil Alekův pohled a mrkl na něj. "Tak tady máš záhadu k řešení, ale pochybuji, že se někdy od Seregila dozvíš, jak to je. Mezitím se ale nestarej, jestli mu děláš radost. Prostě měj oči otevřené a hleď si jeho vedení."
* * *
Seregil vklouzl zpět do pokoje, odhodil šátek a natáhl se na postel, aby ulevil bolestem v zádech. Micum a Alek na něj vyčkávavě hleděli.
"Na hlavu Arena Větroplacha vypsali odměnu a na tvoji taky, Aleku," informoval je. "Byla tam i zmínka o neznámém třetím muži. Věřím, že ta zpráva pochází od toho bandity, který nám onehdy na cestě unikl."
"Nezačínej s tím," varoval ho Micum. "Kdo nabízí odměnu? Náš dobrotivý starosta z Wolde?"
"Pravděpodobně. Zprávu včera doručil holub a stojí v ní, že jsme odnesli cechovní pokladnu nebo nějaký podobný nesmysl."
"Kolik za Arena nabízí tentokrát?"
"Dvacet stříbrných marek."
"Bilairyho brány!" zalapal Micum po dechu. "Do čeho ses to k čertu zapletl?"
"Ať jsem prokletý, jestli to vím." Seregil si unaveně prohrábl rukou vlasy. "Kde je můj váček?"
Alek mu ho hodil. Seregil vytáhl malý dřevěný kotouč a se zmateným mračením si ho prohlížel. "Tohle je jediná věc, kterou jsme vzali. Nedovedu si představit, jak by to mohlo stát za všechny ty potíže, ale asi bude lepší dávat na to, pro každý případ, dobrý pozor."
Provlékl čtvercovým otvorem uprostřed kožený řemínek, znovu si kotouč prohlédl, a pak si ho pověsil kolem krku.
"Jestli to tak moc chtějí zpět, tím spíš jsem pevně odhodlaný donést to do Skaly."
"A kolik dávají za mě?" zeptal se Alek. "Jsem psancem poprvé."
"Dvacet marek, za oba stejně. To na někoho tak mladého není špatné. Za Micuma nabízí jenom polovinu."
"Jsi si jistý, že mě nezmínili jménem?" otázal se Micum.
"Určitě ne. Zdá se, žes vyklouzl s čistým štítem."
"Vždycky jsem odcházel a vracel se podle libosti, takže jim nebudu chybět. Jsme tu v nebezpečí?"
"Nejspíš ne. Kdyby měli v Boersby agenta, nezatahovali by do toho místní. Vypadá to, jako by podobná hlášení rozeslali po celém okolí: do Stooku, Balltonu, Ösku, a dokonce i do Sarku. Ať je za tím kdokoliv, ztratili nás, a to se jim nelíbí. Přesto myslím, že bychom měli být velmi opatrní."
"Řekl bych, že pokud hledají dva muže a chlapce, měli bychom se rozdělit." Micum si zamyšleně kroutil knír. "Stejně bych se rád vrátil a podíval se na to místo, které jsi viděl na mapě zakroužkované, dole v Černovírských močálech. Vyrazím před svítáním."
"Určitě to zvládneš?"
"Pojedu opatrně."
"Až půjdeš, vezmi s sebou i naše koně, a hned, jak to bude možné, pošli zprávu. Už jsem pro sebe a Aleka zamluvil přepravu dolů do Nanty. Pokud nás budeš hledat, budeme na palubě říční obchodní lodi Střelec. Má černý trup s červeným klounem. Ptej se na lady Gwethelyn z Cadorského Brodu."
"Lady Gwethelyn?" zašklebil se Micum. "To už je pěkně dávno, co jsem o té dobré ženě slyšel. Aleku, chlapče, nastává ti neobyčejná zábava!"

Kapitola 8.
Kapitán a dáma

"Je to přívětivý děvče, i když už má svý jaro kapku za sebou, co, kapitáne Rhale?" poznamenal kormidelník.
Střelcova trojúhelníková plachta se nadouvala svěžím větrem a Rhal přešel k zábradlí, aby na svého pasažéra, který stále seděl na přídi, lépe viděl.
Kapitán byl zavalitý muž středního věku, s tmavými vlasy. Ačkoliv už poněkud plešatěl, byl stále dost pohledný a svými zhýralými, větrem ošlehanými způsoby si získával přízeň mnoha žen v mnoha přístavech - čehož s radostí využíval.
"Jo. Vždycky se mi líbily hezky upravené holky," souhlasil, ignoruje Skywakeův odhad ženina věku; nic to pro něj neznamenalo, pokud jí bylo méně než čtyřicet. Ačkoliv diskutovaná dáma už měla první rozpuk mládí zjevně za sebou, nebyla to žádná stařena. Snad dvacet pět?
Lady Gwethelyn a její mladý panoš se nalodili za svítání. Poté, co zkontrolovala svá zavazadla uložená v malé kajutě, požádala kapitána, zda by mohla sedět na přídi, neboť má sklony k mořské nemoci a vítr by jí mohl pomoci odvrátit nevolnost, dokud si na pohyb lodi nezvykne. Její měkký, nízký hlas a jemné vystupování ho zcela okouzlily. Tentokrát možná přese všechno nebude cesta po proudu řeky tak monotónní.

Rhal si ji v ranním světle prohlížel a nenašel důvod měnit svůj první odhad. Pečlivě nařasený závoj lemoval klidnou tvář s jemnými rysy. Pod pláštěm měla cestovní šat s hlubokým výstřihem, zdůrazňující jemně zaoblená ňadra a štíhlý pas. Možná byla trochu moc štíhlá v bocích, ale jak řekl kormidelníkovi, líbilo se mu, jak je upravená. Studený vítr od řeky způsobil, že její bledé líce zčervenaly, a když se nakláněla ke svému společníkovi, aby mu ukázala jakési drobnosti na protějším břehu, velké šedé oči jí zářily. Možná jí bylo spíš dvacet?
Hlavním nákladem Střelce bylo obvykle koření a kožešiny, ale Rhal před lety zjistil, že je výnosné přidat do podpalubí kajutu navíc a často převážel po i proti proudu Folcwine pasažéry. Předešlého večera stará služebná zamluvila pro dámu a jejího panoše převoz až do Nanty. Zkušená klepna na oplátku za džbán piva s chutí velebila krásu své paní a želela jejího křehkého zdraví, které ji nutilo trávit nevlídné zimní měsíce u příbuzných na jihu.
To bylo celkem běžné; mnozí zámožní kupci ze severních zemí si našli ženy z jihu a tyto dámy často dávaly přednost přesunu zpět do své teplejší domoviny, dříve než ledový stisk severní zimy zmrazí veškerou běžnou činnost.
Ježto byla plachta správně nastavená, přešel Rhal dopředu, aby je vedl řekou. Folcwine byla široká a obyčejně i shovívavá, touto roční dobou však hrozil střet s naplavenými štěrkovými mělčinami.
Nová pozice nabízela lepší výhled na cestující, což mu znovu poskytlo rozptýlení. Vždy přítomný panoš - sotva víc než zelenáč, navzdory úboru a meči - přistoupil k zábradlí. Žena seděla a zasněně pozorovala pobřeží, ruce složené na klíně. Její oděv, způsoby, velký prsten s granáty navlečený na ukazováčku skrytém v rukavičce, to všechno její postavení potvrzovalo, ale Rhal znovu shledal, že ho překvapuje, proč s nimi cestuje. Vyrazila na jih jen s velkým košem s víkem a jedním nepříliš těžkým kufrem. Chlapec měl starý, rozedraný ranec, který vážil skoro stejně; to sotva byla zavazadla urozené dámy. Spolu s chybějícími komornými a pozdní hodinou, kdy jí zamluvili cestu, to naznačovalo zajímavější možnosti. Možná manželka na útěku? Člověk má vždycky naději a, u Astella, má týden na to, aby tomu přišel na kloub!
* * *
Ačkoliv by Seregil byl více než potěšen dojmem, který na kapitána udělal, jeho zamyšlená nálada nebyla hraná. Předchozí noci obstaral pro sebe i pro Aleka vhodný oděv, pak zkontroloval Micumovo zranění a neúspěšně se pokusil dostat přítele do postele. Když veškerá snaha selhala, svalil se na lůžko vedle Aleka a téměř vzápětí usnul. Nehledě na skutečnost, že byl po událostech několika posledních dní unavený, věděl, že je to jediný způsob, jak uniknout Micumovu hromovému chrápání.
O něco později se vzbudil s pocitem, že je něco špatně. Nocí vál silný vítr. Fičel kolem rohů domu a kvílel ve skulinách zdí. Nádoba se žhavým uhlím už žhnula jen mdle a jemu byla zima, hřála ho jen Alekova holá záda, jak se o něj hoch lehce opíral. Pomyslel si, že už to samo je zvláštní, poněvadž kromě toho, že si nepamatoval, kdy se hoch svlékl, jeho vytrvalá cudnost by mu stěží dovolila spát s někým jiným nahý.
Ale to není ono, usoudil ospale. Ve mdlém světle topící nádoby rozeznal na houních u dveří Micumovu siluetu. Něco bylo špatně, něco zjevného - jen kdyby se mu v zamlženém mozku rozjasnilo.
Vyklouzl z postele a měkce přešel k Micumovi, hrubá prkenná podlaha ho studila do bosých nohou. Když se nad ním sklonil, silně zneklidněl; Micum nikdy nespal tak tiše.
Přítel ležel stočený na boku s odvrácenou tváří, takže Seregil sotva slyšel, jak dýchá. Vlastně vůbec neslyšel, jak dýchá.
"Micume, probuď se," zašeptal, ale měl tak vyschlé hrdlo, že stěží vydal hlásku. Dolehla na něj hrůza - silná a hmatatelná - a uchopil přítele za rameno, v zoufalé snaze ho probudit, promluvit s ním.
Micum byl na dotek stejně studený jako podlaha pod Seregilovýma nohama. Prudce odtáhl ruku a zjistil, že je potřísněná krví. Micum se pomalu převrátil na záda a Seregil spatřil zející ránu v jeho krku. Ještě z ní trčel jeho vlastní nůž. Micum měl oči otevřené a ve tváři výraz ohromného překvapení a smutku.
Ze Seregilova hrdla vytryskl bolestný výkřik. Odvrátil se a snažil se dostat pryč od těla, rozdíraje si jemnou kůži o drsná prkna.
Vítr náhle zaútočil na dům a prudce otevřel jedno z oken vstříc přílivu ledového vzduchu. Průvanem ovanuté uhlí na okamžik zaplápolalo a při tom kratičkém osvětlení Seregil zahlédl štíhlou postavu stojící v rohu u okna. Muž byl od hlavy k patě zavinutý v temném plášti, ale Seregil rozeznal nesmiřitelně rovná záda, lehce skloněnou hlavu a ostrý úhel lokte pod pláštěm, jak neviditelná ruka spočívala na opasku či jílci meče. A s velmi nepříjemnou směsí vizí a vzpomínek přesně věděl, jak jejich rozhovor začne.
"No, Seregile, to tě ale nacházím v hezkém postavení."
"Otče, není to tak, jak to vypadá," odvětil Seregil a nenáviděl tón obhajoby, který slyšel ve svém vlastním hlasu - ozvěnu minulosti, kdy vyslovil stejná slova v situaci ne nepodobné té současné; jenže jinak to říci nedokázal. Jeho starší já si však také znepokojeně uvědomovalo, že nemá v ruce žádnou zbraň.
"Vypadá to tak, že máš na podlaze mrtvého přítele a v posteli chlapečka." Hlas jeho otce byl stejný, jak si ho pamatoval: suchý, cynický, plný vypočítavého nesouhlasu.
"To je jenom Alek…" začal Seregil pohněvaně, ale slova mu odumřela v hrdle, když nahý chlapec vstal z postele, s dovádivým půvabem naprosto nepodobným jeho obvyklým způsobům přistoupil k Seregilovi, přitiskl se k němu a vyměnil si s jeho otcem čtverácký pohled.
"Tvá volba společníků se nijak nezlepšila."
"Otče, prosím!" Když padal na kolena, obklíčil Seregila závratný pocit neskutečna.
"Vyhnanství jen posílilo tvé primární sklony," ušklíbl se jeho otec. "Jako vždy jsi hanbou našeho domu. Musíme najít jiný trest."
Pak se vzácnou mírností, která Seregila vždycky zaskočila, zavrtěl hlavou a povzdechl. "Seregile, můj nejmladší, co s tebou mám dělat? Už je to tak dlouho! Podejme si alespoň ruce."
Seregil natáhl k otci ruku. Když se zadíval hluboko pod kápi v naději, že zahlédne dobře známou tvář, zalily se mu oči

zahanbenými slzami. Přesto se mu kdesi vzadu v mysli natáhl jemný úponek pochyb. Jakmile mu otec sevřel dlaň, Alekovy ruce ho pevně objaly.
"Ty jsi mrtvý!" zasténal Seregil a příliš pozdě se pokusil vyprostit ze sevření bezmasé ruky, která ho držela. "Už devět let! Adzriel poslala zprávu. Jsi mrtvý!"
Jeho otec souhlasně přikývl a odhrnul kapuci. Na seschlé kůži hlavy drželo už jen pár pramenů tmavých vlasů. Přísné šedé oči byly pryč, zanechaly po sobě jen dva černé krátery; nos už byl sežrán. Když sklonil svou zničenou tvář a zaplavil Seregila ohavným plesnivým puchem, svraštělé rty se zkroutily v parodii úsměvu.
"To je pravda, ale pořád jsem tvůj otec," pokračovala ta věc, "a ty budeš řádně potrestán!"
Zpod pláště se zablýskl meč a mrtvý o krok ustoupil, drže Seregilovu odseknutou pravici ve své…
…a Seregil se v posteli napřímil, zmáčený potem, a chytil se oběma rukama za srdce. Nebyl tu vítr ani otevřená okenice. Micum s potěšujícím chrápáním pravidelně dýchal. Alek ležící vedle něj se zavrtěl a zamumlal jakousi otázku.
"To nic, jen spi dál," zašeptal Seregil a s příliš rychle bušícím srdcem se pokusil o totéž.
Dokonce i teď, když se na hladině lesklo sluneční světlo a zpod přídě se ozvalo krátké zasmání, ho znepokojoval zlověstný, matoucí pocit ze snu. Samozřejmě už dřív míval noční můry, ale ne o otci, alespoň ne od doby, kdy odešel z domu, a nikdy žádný, který by mu další den způsobil tak urputnou bolest hlavy. Pohár svařeného vína v krčmě pomohl, ale teď se bolest plíživě vracela, bušila mu ve spáncích a přinášela mu do hrdla hořkou pachuť. Zoufale toužil promnout si oči, ale pečlivě nanesená líčidla mu bránila i v tak slabé úlevě.
"Stále se necítíte dobře, paní?"
Seregil se otočil a zjistil, že se nad ním tyčí kapitán.
"Jen malá bolest hlavy, kapitáne," odvětil měkčeji modulovaným hlasem, který patřil k jeho roli.
"Pravděpodobně to způsobují odrazy slunce od hladiny, má paní. Pojďte za stěžeň. Budete stále cítit vítr, ale plachta vás před odlesky ochrání. Nechám jednoho z mužů, aby vám ohřál trochu vína; to by vás mělo dát do pořádku."
Rhal nabídl své cestující rámě a vedl ji dozadu k lavičce připevněné k palubě. Alek je se špatně skrývanou mrzutostí doprovázel a zaujal místo u zábradlí na pravoboku.
"Ten hoch na vás dává pozor," poznamenal Rhal a usadil se vedle "Gwethelyn" o něco blíže, než vyžadovala šířka lavičky.
"Ciris je příbuzný mého muže," odvětil Seregil. "Manžel mu svěřil dohled nad mým bezpečím. Bere svůj úkol velmi vážně."
"Přesto, nezdá se, že by takový hoch mohl být dostatečnou ochranou." Objevil se námořník se džbánem vína a dvěma dřevěnými poháry. Rhal Seregila sám obsloužil.
"Jsem si jistá, že se nemáte čeho obávat. Ciris je skvělý šermíř," lhal Seregil a lehce upíjel víno; jeho pozornosti neuniklo, že jeho pohár je mnohem plnější než kapitánův.
"Přesto," galantně odvětil kapitán a naklonil se blíž, "považuji za svou povinnost dávat na vás pozor, než doplujeme do přístavu. Pokud pro vás budu moci něco udělat, ve dne či v noci, jen mě zavolejte. Snad byste mě dnes večer poctila tím, že byste se mnou v mé kajutě povečeřela?"
Seregil upejpavě zašeptal: "Jste velmi laskav, ale jsem tak unavená cestováním, že se brzy odeberu na lůžko."
"Pak tedy zítra večer, až si odpočinete," kontroval kapitán.
"Dobrá, zítra. Jistě znáte mnoho příběhů, které mě i mého panoše pobaví. Bude nám ctí."
Kapitán s lehkou úklonou vstal; když se odvracel, Seregil postřehl lehký výraz nespokojenosti, což ho ujistilo, že alespoň pro tuto chvíli získal den klidu.
* * *
"Kapitán Rhal mě hodlá svést," oznámil Seregil večer v kajutě, když si nanášel nová líčidla a Alek mu přidržoval malou lucernu a zrcadlo.
"Co budeš dělat?"
Seregil na něj mrkl. "Samozřejmě budu vstřícný. Až k určitému bodu."
"No, stěží mu můžeš dovolit, však víš…" a Alek udělal nejasný posuněk.
"Ano, já vím, co, ačkoliv jsem zvědavý, jestli to víš i ty." Seregil ocenil svého mladého společníka pohledem.
"Samozřejmě máš pravdu. Kdybych si ho teď pustil pod sukně, jistě bych pokazil dojem, s jehož vytvořením jsme si dali takovou práci. Přesto," zamrkal na Aleka přes řasy po způsobu lady Gwethelyn, "kapitán Rhal je pohledný bouřlivák, neřekl bys?"
Alek zavrtěl hlavou, nebyl si jistý, zda Seregil mluví vážně nebo ne. "Budeš spát s tím vším na obličeji?"
"Myslím, že by to mohlo být moudré. Pokud je muž dostatečně odhodlaný a pozve ženu do své kajuty hned první večer, jistě dokáže najít nějakou záminku, aby sem v noci zabloudil. Proto si taky obléknu tohle."
Ukázal na postel, na krásný lněný noční úbor. "Klíč k úspěšnému cestování v přestrojení je držet se ho celou dobu, nezáleží na tom jak. Rozšněruj mě." Postavil se, a než Alek uvolnil zadní stranu róby, přidržel si vlasy na boku. "Jednou se ti cvik může hodit."
Z tohohle úhlu si Alek znepokojivě uvědomoval úplnost Seregilova přestrojení. Po celodenním sledování, jak si Seregil zahrává s kapitánem a posádkou, napůl dostal i jeho.
Iluze nicméně utrpěla značné trhliny, když úbor sklouzl dolů a Seregil si začal odvazovat falešné poprsí. Hrdě vysvětlil, že je to jeho vlastní výtvor - jakýsi druh těsně přiléhající lněné spodní košilky s cudnými ňadry sestávajícími z kapes naplněných chomáčky měkké vlny.
"Lepší než mnohá skutečná prsa, na která narazíš," řekl s úšklebkem. "Ale pro teď se snad bez nich obejdu." Pečlivě složil šaty do truhly. "Je na tobě, jako na obránci mé cti, zabránit našemu kapitánovi, pokud se objeví, odhalit jejich ztrátu."

"Byl bys bezpečnější, kdyby tu byl Micum."
"Micum nenávidí práci se mnou, když vystupuji jako žena. Tvrdí, že jsem ‚zatraceně až moc pěkná', a to ho znervózňuje."
"To chápu," odpověděl Alek se chápavým úsměvem. I v něm "Lady Gwethelyn" rozezněla znepokojivou strunu. Seregilův přesvědčivý klam v Alekovi vyvolal zmatek, který nedokázal popsat slovy.
"Půjde ti to dobře. Kromě toho, dámy mají povoleny i své vlastní způsoby ochrany." Seregil s úsměvem vytáhl z rukávu odložených šatů malou dýku a zastrčil ji pod polštář. "Slyšel jsem, že se od plenimarských žen očekává, pokud nějaký vetřelec pronikne do jejich ložnice, že ji obrátí samy proti sobě, aby chránily čest manžela. Říkám tomu přidat k pohaně zranění."
"Byl jsi někdy v Plenimaru?" zeptal se Alek, který vytušil začátek příběhu.
"Jenom v příhraničním území, v zemi samotné nikdy." Seregil si natáhl noční košili a začal si na rameně splétat vlasy. "Cizinec neprojde nepozorován. Pokud nemáš nějaký dobrý poctivý důvod k návštěvě, je lepší držet se mimo. Podle toho, co jsem slyšel, tam mají zvědové extrémně krátký život. Zjistil jsem, že mám dost práce ve Rhíminee."
"Micum říká…" začal Alek, ale přerušilo ho hlasité zaklepání na dveře.
"Kdo je tam?" zavolal Seregil Gwethelyniným hlasem, zahalil se do pláště a naznačil Alekovi, aby ustoupil za závěs do přístěnku pro sloužící.
"Kapitán Rhal, má paní," ozvala se neobratná odpověď. "Myslel jsem, že by vám před spaním mohl přijít vhod šálek čaje."
Alek vykoukl ze svého přístěnku a Seregil obrátil oči v sloup. "Jak pozorné."
Alek v pravý okamžik vystoupil, a když Rhal vešel, s úklonou, která kapitánovi účinně zabránila popojít dál do kajuty, převzal kouřící džbánek.
"Zrovna jsem se chystala uhasit svíčky," zívl Seregil. "Dám si čaj a jistě hned usnu. Dobrou noc."
Rhal se napjatě uklonil a odešel, ale až poté, co na Aleka vrhl odhodlaný nepřátelský pohled.
Alek pevně zavřel dveře, otočil se a zjistil, že se Seregil otřásá tichým smíchem.
"U Čtveřice, Aleku, raději si hlídej záda," zašeptal Seregil. "Můj nový nápadník na tebe žárlí! A jak ses s ním setkal ve dveřích…"
Zmlkl a otřel si oči. "Ach, dnes večer budu dobře spát, když vím, že je má ctnost tak dobře hlídána. Myslím, že si tvá věrnost zaslouží odměnu. Nalij čaj, povím ti nějaký příběh!"
Když se se šálky pohodlně usadili na pryčně, Seregil dlouze usrkl a sdílně řekl: "Tak o čem bys chtěl slyšet?"
Alek se na chvíli zamyslel: měl tolik otázek, že bylo obtížné rozhodnout se, odkud začít. "Královny bojovnice ze Skaly," odvětil nakonec.
"Skvělá volba. Historie královen je podstatou samotné Skaly. Vzpomínáš si, jak jsem ti vyprávěl, že se první z královen objevila během první velké války proti Plenimaru?"
Alek přikývl. "Královna Gera-nějaká."
"Ghërilain I., Královna Věštců, jak jí občas říkají, kvůli okolnostem její korunovace. Na počátku války vládl Skale její otec, Thelátimos z Era. Byl to dobrý vůdce, ale Plenimar byl na vrcholu síly, a až do desátého roku to vypadalo, že Skala a Mycena padnou. Plenimarští několik let předtím zaplavili Mycenu až k řece Folcwine a ovládli zemědělské oblasti a území na severu. S námořní převahou a bohatými zdroji měli na své straně všechny výhody."
"A měli nekromanty," skočil mu Alek do řeči. "A jejich armády chodících mrtvol, jak jsi říkal."
"Vidím, že ti některá témata uvázla v hlavě. Myslím, že jsem říkal, že legendy zmiňuj pověsti o takových věcech. Plenimarští jsou známí svou brutalitou a důkladností jak během boje, tak i po něm. Odtud je jenom krůček k monstrům, co ty na to?"
Všiml si, že Alek vypadá trochu zahanbeně, a tak laskavě dodal: "Ale je důležité mít bystré uši a dobrou paměť, a ty jsi v tomto směru vybavený dobře. V našem řemesle musíš prosívat všechny příběhy a oddělovat původní vlákna od výšivky.
Ale abych se vrátil k vyprávění, desátou zimu vypadaly věci docela beznadějně. Thelátimos se v zoufalství rozhodl poradit se s věštírnou v Afře. To znamenalo vydat se na dlouhou, nebezpečnou cestu. Afra leží v srdci hor ve střední Skale. Do slunovratu však dojel k věštírně a ptal se, co má dělat. Královský písař, který ho doprovázel, zapsal odpověď věštírny slovo za slovem. Thelátimos nechal později věštbu vepsat na zlatou destičku, kterou můžeš dodnes spatřit v trůnním sále ve Rhíminee. Stojí tam: ‚Dokud bude zem chránit a vládnout dcera z Thelátimova rodu, Skala nebude podrobena.'
Tato slova navždy změnila dějiny Skaly. Jelikož byla věštírna v Afře známá přesností a moudrostí svých proroctví, Thelátimos, ačkoliv byl překvapen, se rozhodl podřídit se věštbě. Boží smlouva byla vyhlášena a královi čtyři synové ustoupili ve prospěch své sestry Ghërilain, dívky tak staré, jako jsi ty, a nejmladší z jeho dětí.
Generálové vedli velké spory, zda měli věštci na mysli, aby nezkušená dívka skutečně převzala velení armád. Thelátimos měl v úmyslu řídit se slovy proroctví. Prohlásil svou dceru královnou a nařídil svým přátelům, aby ji připravili k boji. Jak praví příběh, nic jiného je nenapadlo. Trochu ji vycvičili, oblékli jí pěkné brnění a uprostřed velkého počtu tělesných strážců ji vystrčili do zadních vojů armády. Nicméně mladičká Ghërilain se během příští bitvy vysmála svým strážcům, odvedla je do přední linie a osobně zabila nejvyššího pána Krysethana II. Ačkoliv válka trvala ještě dva roky, její čin toho dne získal Skale a jejím spojencům dostatek času, aby mohli dorazit Aurënfaieové. Od toho dne nikdo nepochyboval, že Ghërilain je bohy vyvolená vládkyně."
"A od té doby tam jsou královny?" zeptal se Alek. "Nikdo nikdy nezpochybnil slova věštírny?"
"Někteří ano. Syn Ghërilain tajně otrávil svou sestru, když byl pominut v nástupnictví, pak převzal trůn a vyhlásil, že věštba ve skutečnosti měla na mysli ‚dokud bude vládnout Thelátimova dcera' a ne ‚dcera z Thelátimova rodu'.

Naneštěstí pro něj přišla během druhého roku jeho vlády ničivá neúroda a vzápětí vypukl mor. Zemřel spolu se stovkami jiných. Jakmile však převzala trůn jeho neteř Agnalain, začala se situace zlepšovat."
"Ale co když královna nemá dceru?"
"To se během minulých osmi set let stalo několikrát. První byla královna Marnila. Měla šest krásných synů, ale žádného přijatelného následníka. V zoufalství se vydala do Afry, kde jí věštírna nařídila najít si jiného manžela, což měl být muž odvážný a čestný."
"A co její manžel?" vyptával se Alek.
"To představovalo problém, jelikož věštba nebyla příliš konkrétní. Různé královny si od té doby pokyny vyložily mnoha způsoby. Některé dokonce využívaly úřadu manžela jako jistého druhu odměny. Babička královny Idrilain, Elesthra, měla více než třicet ‚manželů', ale to dokonce i Skalané považovali za poněkud výstřední."
"Jak může mít královna právoplatné dědice, když spí s každým mužem, který se jí zalíbí?" rozhorlil se Alek a vypadal pobouřeně.
"Konec konců, co to znamená právoplatný?" řekl Seregil se smíchem. "Král může být paroháč, pokud mu jeho žena dokáže namluvit, že její milované dítě je jeho vlastní, což není nic těžkého. Ale královnino dítě je vždycky její vlastní, bez ohledu na to, kdo je otcem, a proto je vždy právoplatně její."
"Asi ano," připustil Alek se zřetelným znechucením. "Vyskytly se od té doby i špatné královny?"
"Během let obvyklá směs. Ať ustanovené bohy či ne, jsou to stále lidé."
Alek zatřásl hlavou a zašklebil se. "Všechny ty příběhy a dějiny! Nechápu, jak si to všechno můžeš pamatovat!"
"Musím, když mám mezi skalskou šlechtou pracovat. Přisuzují značnou důležitost tomu, se kterou větví rodu je kdo spřízněn, jak daleko do minulosti může vystopovat vznešenou krev, ze kterého manžela kdo pochází, zdali byl něčí předek přímým potomkem mužské či ženské větve, zda byli či nebyli legitimní - mohl bych pokračovat, ale jistou představu už máš."
Odložil šálek stranou a napřímil se. "A teď myslím, že bychom oba měli jít spát. Zítra budu mít spoustu práce s naším milým kapitánem, a ty zase s ochranou mé cti!"

Kapitola 9.
Dáma je indisponována

Seregil procitl těsně před rozbřeskem, trhl sebou a z hrdla mu uniklo tlumené zasténání. Pokusil se ho ztišit, ale zachrčení bylo dost silné, aby Aleka vylákalo z jeho přístěnku.
"Co je? Co se děje?" zašeptal chlapec, tápaje úzkou kajutou.
"Nic, jenom sen."
Alek našel Seregilovo rameno. "Třeseš se jako osika!"
"Rozsviť, ano?" Seregil si rukama obejmul kolena a pokusil se chvění potlačit.
Alek rychle zapálil v lucerně svého společníka svíčku a pozorně si ho prohlédl. "Jsi hrozně bledý. Někdy se člověk nejlépe zbaví noční můry tak, že ji někomu povypráví."
Seregil se pomalu, dlouze nadechl a pokynul mu, aby si přisunul jedinou židli v kajutě; zjevně nijak nespěchal zase usnout.
"Bylo ráno," začal slabě a hleděl do plamene svíčky. "Byl jsem oblečený a chystal se vyjít na palubu. Volal jsem tě, ale tys tu nebyl, tak jsem šel sám.
Nebe bylo příšerné, nachově vřelo, mraky pronikalo ostré, mosazně žluté světlo - víš, jak to vypadá těsně před bouřkou? Loď byla zničená. Stěžeň zlomený, plachta visela po straně lodi dolů, celá paluba pokrytá troskami. Volal jsem znovu a znovu, ale na palubě nebyl nikdo, jen já. Řeka byla černá jako olej. Všude kolem lodi plavaly ve vodě ty věci - useknuté hlavy, dlaně, ruce, těla…"
Přejel si hřbetem ruky přes ústa. "Na pobřeží jsem rozeznával jenom vypleněnou pustinu, zničenou a vypálenou zem. Nad vodou se vznášel kouř z polí, a když jsem ho pozoroval, začal se sbírat, ve velkých kotoučích a vlnách se valil směrem k lodi. Když se přiblížil, zaslechl jsem zvuky. Nejprve jsem nedokázal rozlišit, odkud přicházejí, ale pak jsem si uvědomil, že jsou všude kolem mě. Byly to ty - ty věci ve vodě. Všechny se hýbaly, údy se natahovaly a kopaly, obličeje se kroutily v děsivých šklebech, jak se převalovaly na hladině."
Zaslechl, jak Alek prudce vzdechl; pro Dalnana není nic děsivějšího než znesvěcené tělo. Seregil se znovu nejistě nadechl a přinutil se pokračovat.
"Pak se loď zakymácela a já jsem rozeznal, že po roztrhané plachtě cosi leze. Neviděl jsem, co to je, ale loď se otřásala jako rybářský člun. Přilepil jsem se k zábradlí na opačné straně a čekal jsem na to. Věděl jsem, že ať je to cokoliv, je to nepopsatelně děsivé - že mě pouhý pohled na tu věc zničí. Ale i uprostřed vší hrůzy jakási malá, zdravá část mé mysli křičela, že je tam něco strašně důležitého, nač bych si měl vzpomenout. Nevím, jestli by mě to zachránilo, ale byl to rozkaz, na který jsem myslel, než jsem zemřel. A pak jsem se probudil."
Slabě se sám sobě zasmál. "Tak tady to máš. Zní to hloupě, když se to takhle vypráví."
"Ne, bylo to hrozné!" otřásl se Alek. "Ale ty pořád nevypadáš moc dobře. Myslíš, že ještě usneš?"
Seregil se podíval na rozjasňující se plochu okna. "Ne, je skoro ráno. Ale ty jdi ještě do postele. Nemá smysl, abychom se pro nic za nic nevyspali oba dva."
"Jsi si jistý?"
"Ano, s tím vyprávěním jsi měl pravdu. Už to přechází," zalhal Seregil. "Budu v pořádku."
* * *
Když Seregil v duchu probíral podrobnosti rána, noční můra začala blednout, ale v patách jí přišla silná tíseň. Bolest

hlavy se taky vrátila, napínala jeho trpělivost a převracela mu žaludek. V poledne byl strašlivě mrzutý, a tak opustil místo na přídi, s nadějí, že bude chvíli sám. Alek zřejmě vycítil, že by udělal líp, kdyby byl k užitku někde jinde - ale kapitán se tak snadno zahnat nedal.
Cestování v převleku s sebou vždycky nese komplikace, ale současnou roli shledal Seregil více svazující než obvykle. Rhalova nevhodná pozornost byla víc, než co dokázal v současném stavu snést. Kapitán nacházel neustále další a další příležitosti, jak se k lady Gwethelyn dostat; upozorňoval na zajímavá místa podél břehu, dotazoval se na její pohodlí, navrhoval nesčetné zábavy pro mladého panoše. Její omluvy přijímal dost laskavě, ale byl pevně rozhodnutý hostit je dnes při večeři u sebe.
Brzy po obědě se Seregil omluvil a zbytek odpoledne prodřímal v kajutě. Když ho Alek budil, aby se připravil na večeři, cítil se zřetelně lépe.
"Promiň, že jsem tě nechal samotného," omlouval se, zatímco Alek rozvazoval zauzlované tkanice na šatech. "Zítra vymyslíme způsob, jak zařídit trochu výcviku. Lady Gwethelyn se může zdržovat v kajutě v doprovodu svého panoše. Hrát si tu s mečem by bylo celkem nešikovné, ale určitě něco vymyslíme. Možná zpěv a znaky rukou. To je něco, co musíš neustále cvičit, jinak to zapomeneš."
Vykroutil se z pokrčených šatů, vytáhl z kufru nové roucho a přetáhl si ho přes hlavu. Když Alek utáhl šněrování, pečlivě si zakryl vlasy průsvitným závojem, převázal ho stříbřitou stužkou a naaranžoval záhyby tak, aby mu půvabně splývaly přes ramena. K prstenu s granáty přidal těžký řetěz z točeného zlata a velké perlové náušnice.
"Illiorovy prsty, umírám hlady," řekl, když skončil. "Doufám, že zvládnu jíst jako dáma. Co je k večeři? Aleku?"
Chlapec si ho s popleteným výrazem prohlížel. Trochu zčervenal, zamrkal a odpověděl: "Dušený kohout. Zatímco jsi spal, pomáhal jsem ho kuchaři škubat." Odmlčel se a pak s úšklebkem dodal: "A podle toho, co jsem dnes slyšel od námořníků, tvůj převlek funguje."
"Ano? Co říkali?"
"Kuchař prohlašoval, že nikdy neviděl, aby kapitána nějaká žena tolik upoutala. Někteří uzavírají sázky, jestli uspěje, než doplujeme do Nanty."
"To je velmi nepravděpodobné. Věřím, panoši Cirisi, že budeš plnit své povinnosti, dokud nebudeme bezpečně na břehu."
* * *
Zaklepali a Rhal jim otevřel. Oblékl si pro tuto příležitost omšelý sametový kabátec a nechal si řádně zastřihnout vousy. Seregil mu s tajeným povzdechem podal ruku a svolil, aby ho kapitán uvedl dovnitř.
"Vítejte, drahá lady!" zvolal Rhal a nabídl mu rámě. Aleka okatě ignoroval. "Doufám, že najdete všechno podle své chuti."
Malý stůl byl úhledně prostřen pro tři, víno již bylo nalito, namísto páchnoucích luceren osvětlovaly místnost krásné voskovice.
"Nuže, vypadáte svěží jako jarní růže za úsvitu," pokračoval kapitán a s nacvičenou zdvořilostí Seregila usadil. "Bolelo mě vidět vás ráno tak znavenou."
"Děkuji, už je mi mnohem lépe," zamumlal Seregil. Alek na něj za Rhalovými zády mrkl.
Kohout i víno byli vynikající, nicméně rozhovor u jídla poněkud vázl. Rhal se příliš nesnažil zapojit i Aleka, a na několik jasných narážek na fiktivního manžela lady Gwethelyn reagoval poněkud odměřeně. Alek si už na svou roli zvykl a zjevně se v ní začínal dobře bavit.
"Musíte nám povyprávět nějaké novinky z jihu, kapitáne," změnil Seregil téma hovoru, když hrozila zvlášť nazlobená odmlka.
"Předpokládám, že o Plenimarských jste už slyšeli?" Kapitán si vzal z blízké poličky velkou čtrnalou dýmku. "Dovolíte, paní? Děkuji. Než jsme před čtrnácti dny vypluli z Nanty, dorazila zpráva, že Petasárian, starý nejvyšší pán, znovu churaví a zřejmě už dlouho nevydrží. To pro nás ostatní věští zlo, podle mého mínění. Narodil jsem se jako Skalan, takže se o Plenimarské moc nestarám, ale Petasárian posledních pět let dodržoval smlouvy. Jeho dědic, mladý Klystis, to je něco jiného. Říká se, že poslední rok už vlastně vládne on, a vypadá to, že nejspíš znovu brousí meče. Jdou zvěsti, že má možná prsty dokonce i v nemoci starého, pokud dáte na mé mínění. Podle toho, co jsem slyšel podél břehu, je v Plenimaru spousta lidí, kteří si myslí, že Dvanáctá smlouva z Kourosu nikdy neměla být podepsána, a ti, co to říkají, dychtí odklidit Petasáriana z cesty, aby jeho syn mohl věci napravit."
"Myslíte, že by mohla být válka?" Seregil předstíral ženské zděšení.
Rhal moudře zabafal z dýmky. "Když se Skala a Plenimar zrovna vzájemně nevyvražďují, stěží vědí, co dělat sami se sebou - ačkoliv podle mě jsou to obvykle Plenimarští, kdo rozkopnou úl. Ano, myslím, že se chystají znovu se do sebe pustit, a dejte na má slova, tentokrát to bude zlé. Ti, co měli tím směrem nějaké obchody, tvrdí, že se v plenimarských přístavech staví neobvykle velké množství lodí. Verbíři taky vyrazili v plné síle. Námořníci se tam bojí vystoupit na pobřeží."
Tohle byly pro Seregila žhavé novinky, ale než mohli pokračovat, přerušil je plavčík, který byl poslán sklidit ze stolu. Zatímco hoch měnil ubrus, Rhal odemkl malý kabinet nad svým kavalcem a vytáhl zaprášenou karafu a tři cínové pohárky.
"Stará zengatská brandy. Docela vzácná," svěřil se jim, když naléval. "Moje obchodní styky v Nantě mi umožňují přístup k mnoha takovým přepychovým věcem. Pojď, panoši Cirisi, připijme na zdraví naší nejznamenitější dámy. Ať dál těší zrak i srdce těch, kteří mají tu čest setkat se s ní."
Mluvil k Alekovi, ale když pozvedal pohár ke rtům, nespouštěl z lady Gwethelyn pohled.
Seregil cudně sklopil zrak a opatrně usrkl ohnivého nápoje.
Alek znovu pozvedl pohár a s důvtipnou galantností dodal: "A na dítě, které nosí, na mého budoucího bratrance!"

Rhal se svou brandy skoro udusil a na chvíli se rozkašlal. Seregil vzhlédl s překvapeným pobavením, ale než se kapitán vzpamatoval, dokázal se sebrat.
"Nemluvila bych o tom, kdyby můj drahý bratránek v mladickém nadšení tak netaktně nezačal," zašeptal Seregil a odložil pohár. Mycenské dámy byly proslulé svou cudností a diskrétností.
Rhala to však odehnalo zjevně méně, než Alek zamýšlel. Seregil odhadoval nový sled myšlenek běžících za tmavýma očima. Konec konců, když už je žena zoraná a osetá a pořád má příjemné tvary, co se může stát?
"Má paní, vůbec jsem netušil!" řekl a poklepal jí s novou vřelostí na ruku.
Vešel kuchař a nesl na podnosu přikryté mísy. Rhal před Seregila jednu postavil. "Není divu, že nejste ve své kůži. Možná vám přijde k chuti dezert."
"Vskutku?" Seregil zvedl s malým netrpělivým úsměvem víko nádoby, ale vzápětí ztuhl a barva z obličeje se mu vytratila. Uvnitř se kolem usekaných uší, očí a jazyků svíjeli červi. Zalila ho horká vlna nevolnosti a paniky. S třesknutím upustil víko a vyběhl z místnosti.
Slyšel, jak Rhal za jeho zády říká: "Neplaš se, chlapče! V jejím stavuje to docela běžné…"
Doběhl k zábradlí, naklonil se přes něho a zvrátil večeři. Jen mlhavě si uvědomoval, že Alek stojí vedle něj.
"Co se stalo?" naléhavě šeptal chlapec, když Seregil skončil.
"Vezmi mě dolů," zasténal Seregil. "Hned mě vezmi dolů!"
Alek ho zpola snesl do jejich kajuty. Seregil se složil na kavalec a skryl tvář v dlaních.
"Co se stalo?" zaprosil Alek, který se nad ním ustaraně skláněl. "Mám jít pro kapitána nebo přinést brandy?"
Seregil prudce zavrtěl hlavou a podíval se na něj. "Cos viděl?"
"Vyběhl jsi ven!"
"Ne! V míse. Cos viděl?"
"Myslíš dezert?" zmateně se zeptal Alek. "Pečená jablka."
Seregil přešel k okénku kajuty, otevřel ho a zhluboka dýchal. Proběhl jím strach, pronikavý jako hrot dýky; všechny jeho instinkty na něj křičely, aby se ozbrojil, hlídal si záda, někam utíkal, kamkoliv. V hlavě mu znovu bušilo a prázdný žaludek se zkroutil v bolestný uzel.
Obrátil se zpět k Alekovi a tiše řekl: "Já jsem viděl něco jiného. Mísy byly plné kouřící směsi…" Umlkl, udivený, jak strašlivý, nevysvětlitelný strach ho při tom pohledu zachvátil. "Na tom nezáleží. To není důležité. Ale pečená jablka to nebyla."
Křečovitě se otřásl a podél stěny kajuty se sesunul k zemi.
Alek, zděšenější než kdykoliv předtím, ho odtáhl k pryčně a znovu posadil. Seregil se stočil v koutě u hlavy lůžka, záda přitisknutá ke stěně. Stále se však ovládal natolik, aby Aleka poslal ke kapitánu Rhalovi vyřídit omluvy lady Gwethelyn; zdá se, že v současném stavu vůni jistých jídel nesnese.
* * *
Když se Alek vrátil, našel Seregila, jak neklidně přechází úzkým prostorem kajuty sem a tam.
"Zavři dveře na závoru a pomoz mi z těch zatracených šatů!" zasyčel Seregil, ale stěží dokázal při rozvazování tkanic postát. Jakmile Alek skončil, natáhl si pod noční košili kožené kalhoty, kolem ramen si ovinul plášť a vrátil se do svého kouta, meč ukrytý vedle sebe mezi slamníkem a stěnou.
"Pojď sem," zašeptal a pokynul Alekovi, aby si přisedl.
Alek, přitisknutý k Seregilovi, cítil občasné návaly třesu i horečnaté sálání jeho těla.
Seregilův hlas však byl pevný, ačkoliv sotva slyšitelný. "Něco se se mnou děje, Aleku. Nevím jistě, oč jde, ale měl bys o tom vědět, protože ani já sám nevím, jak to skončí."
Potom řekl Alekovi o své poslední noční můře a o nesmyslném děsu, který cítil předtím.
"Buď je to magie, nebo šílenství," uzavřel pochmurně. "Nejsem si jistý, co by bylo horší. Nikdy jsem nic podobného necítil. Ty - věci v míse? Viděl jsem stokrát horší věci a nevěnoval jsem jim ani myšlenku. Možná jsem všelijaký, Aleku, ale nejsem zbabělec! Ať se děje cokoliv, než se to zlepší - pokud se to kdy zlepší - zřejmě se to ještě zhorší,." Roztržitě zatahal za dřevěný kotouč, který mu visel kolem krku. "Pokud chceš jít dál beze mě, pochopím to. Nic mi nedlužíš."
"Možná že ne," odpověděl Alek a pokoušel se nemyslet na zděšení, které náhle ucítil, "ale nebylo by to správné. Zůstanu."
"Dobře. Nechtěl jsem tě k tomu nutit, ale děkuji." Seregil přitáhl kolena a kolébal si hlavu v dlaních.
Alek se chystal odejít do svého přístěnku, když ucítil, jak se Seregil znovu otřásl. Opřel se o stěnu a mlčky s ním zůstal dlouho do noci.

Kapitola 10.
Seregilův pád

Těsně před úsvitem svedl Seregil boj s další noční můrou. Prudce otevřel okno, rychle se oblékl, posadil se a sledoval rozjasňující se nebe. Úzkost vyvolaná snem se postupně ztrácela, zdálo se však, že s přicházejícím světlem bolest hlavy vzrůstá. Zanedlouho uslyšel, jak se Alek v přístěnku pohybuje.
"Měl jsi další špatnou noc," pravil chlapec a ani se nesnažil, aby to znělo jako otázka.
"Pojď mi přidržet zrcadlo, ano?" Seregil otevřel váček s kosmetikou a dal se do práce. Pod očima mu zřetelně vystupovaly temné kruhy; ruka, která Alekovi podávala zrcadlo, už nebyla tak pevná jako před týdnem.
"Myslím, že lady Gwethelyn se dnes bude zdržovat ponejvíce v kajutě. Dnes nezvládnu dlouho něco předstírat," řekl, když si prohlédl dokončené dílo. "Kromě toho budeme mít možnost pokračovat ve tvém výcviku. Je nejvyšší čas, aby ses naučil číst. Bez toho vlastně naše řemeslo zvládneš jen stěží."

"Je to těžké?"
"Zvládl jsi všechno ostatní, co jsem ti uložil," ujistil ho Seregil. "Je toho dost, ale jakmile se naučíš písmena a jejich zvuk, půjde to rychle. Nejdřív se ale chvíli projdeme po palubě. Než se pokusím nasnídat, potřebuji vzduch. Jen ať kapitán vidí, jak nemocně vypadám, a možná nás nechá o samotě."
Časně ráno sněžilo; mokré, těžké vločky visely kolem lodi jako závěsy, tlumily zvuk a nebylo přes ně vidět dál než na příď. Všechna lana a plochy byly oděny v běl a palubu pokrývala břečka. Kapitán Rhal stál u stěžně a vydával rozkazy několika mužům najednou.
"Řekni Skywakeovi, aby se držel ve středu řeky, pokud dokáže určit, kde to je!" zavolal na jednoho z námořníků a napřáhl prst směrem ke kormidelníkovi. "Shazujte tu zátěž, dokud se nevyjasní. Pokud zůstaneme uprostřed řečiště, máme větší naději, že neuvázneme. U Starého Námořníka, nemáme ani tolik větru, co by naplnil panenský - á, dobré ráno, má paní. Věřím, že se cítíte lépe?"
"Loď se dost houpe," odpověděl Seregil a opíral se o Alekovu ruku, aby vyvolal ten správný dojem. "Obávám se, že budu muset strávit zbytek cesty v podpalubí."
"No, počasí je ohavné, a na to, jak jsme daleko na jihu, přišlo zatraceně brzo. Tímhle tempem budeme rádi, když se zítra do soumraku dostaneme k Torburnu. Dnes bude dlouhý den, takže jestli mě omluvíte - Cirisi, proč nedojdeš své paní do kuchyně pro horké víno?"
A odešel směrem ke kormidlu.
"Nevím, jestli si mám oddechnout nebo se urazit!" pochechtával se Seregil tiše. "Zajdi nám pro snídani. Setkáme se dole."
* * *
Navzdory podivným vidinám minulé noci nebyl Seregil připraven na to, co spatří v ovesné kaši, kterou Alek přinesl. Odstrčil misku a ukryl se na pryčně.
Alek se zamračil. "Už je to tu zase, že?"
Seregil přikývl a ani se nepokoušel popsat pohybující se hmotu, kterou viděl v míse, nebo puch vanoucí z čajníku. Alek posbíral nádobí, odnesl ho a vrátil se s džbánkem vody a kouskem chleba.
"Musíš do sebe dostat alespoň tohle," naléhal a vtiskl Seregilovi pohár do ruky.
Jeho druh přikývl a rychle ho vypil, snaže se ze všech sil ignorovat znepokojivý pocit, že se mu něco hýbe na jazyku.
"Na vodě dlouho nevydržíš," trápil se Alek. "Dokázal bys sníst kousek chleba? Podívej, je čerstvě upečený."
Alek rozbalil ubrousek a ukázal mu silný krajíc. Stoupala z něj sladká, voňavá pára. Jenže když po něm Seregil sáhl, z chleba vyrazili červi a propadali chlapci mezi prsty na stůl.
Seregil s úšklebkem odvrátil zrak. "Ne a myslím, že bude lepší, když budeš jíst někde jinde, než to přejde."
* * *
Později dopoledne zahájili lekci psaní. Seregilův obnošený kožený ranec jim poskytl několik svitků pergamenu, brky a lahvičku inkoustu. Alek, stěsnaný nad stolkem, pozoroval, jak Seregil píše písmena.
"Teď to zkus ty," řekl a podal Alekovi brk. "Opiš každé písmeno pod moje a já ti povím, jak zní."
Alek věděl o držení brku stejně málo, jako předtím o držení meče, takže se na chvíli zdrželi lekcí krasopisu. Brzy byl až k zápěstí umazaný od inkoustu, ale Seregil viděl, že dělá pokroky, a držel jazyk za zuby. Když Alek zvládl znaky, vzal si Seregil brk a hbitě odhláskoval písmena a pak i slova pro luk, meč, loď a koně. Jeho rukopis vypadal vedle Alekových umouněných čmáranic uhlazeně a úpravně.
Alek vše pozoroval s rostoucím zájmem. "Tohle slovo tady; to znamená mě?"
"Znamená to kohokoliv, kdo se jmenuje Alek."
"A tohle je ‚luk'. Jako kdyby tyhle malé značky měly moc. Dívám se na ně a věci mi naskakují v hlavě, jako kouzlem. Tohle vůbec nevypadá jako luk, ale když vím, jaký zvuk mají písmena, nemůžu se na ně dívat, abych v hlavě luk neviděl."
"Zkus tohle." Seregil napsal ‚Alekův luk Černý Radly' a přečetl text nahlas, přičemž postupně ukazoval na jednotlivá slova.
Alek ho s úsměvem následoval. "Teď vidím svůj vlastní luk. Je to kouzlo?"
"Ne v tom smyslu, jak myslíš. Obyčejná slova prostě uchovávají představy. Musíš ale být opatrný. Slova mohou lhát nebo být špatně vyložena. Slova nejsou kouzelná, ale mají moc."
"Nechápu."
"No, starosta Wolde napsal dopis starostovi Boersby a tam stálo něco jako ‚Aren Větroplach a jeho učeň mi ukradli peníze. Chyťte je a já vás odměním.' Protože starosta Boersby zná starostu Wolde, přečte si to a uvěří. Ukradli jsme peníze?"
"Ne, jenom jsme prohledali ty pokoje a ty…"
"Ano, ano," vyštěkl Seregil a uťal mu řeč. "Pointa je, že pár slov na kousku papíru stačilo, aby starosta Boersby uvěřil, že jsme to udělali!"
Seregil se náhle zarazil, protože si uvědomil, že skoro křičí. Alek se přikrčil a vypadal, jako by čekal ránu. Seregil si zatlačil dlaněmi na kolena a zhluboka se nadechl. Bolest hlavy se vrátila, ať se předtím ukrývala kdekoliv, a s bolestí přišla ohromná vlna vzteku.
"Necítím se moc dobře, Aleku. Proč se na chvíli neprojdeš nahoře?" Klidný tón ho stál hodně úsilí.
Alek beze slova vyšel ven, čelist neústupně sevřenou.
Seregil nechal klesnout hlavu do dlaní a zápasil s náhlou, nevysvětlitelnou vlnou protichůdných emocí. Chtěl jít za ním, pokusit se o vysvětlení a omluvit se, ale co by mu řekl?
Promiň, Aleku, ale chvíli jsem tě opravdu chtěl uškrtit?

"K sakru!" pochodoval úzkým vězením kajuty. Bolest hlavy přerostla v oslepující bušení. Za bolestí začala mlhavá pobídka krystalizovat v téměř hmatatelný pocit, že něco potřebuje. Protékal jím a stáhl mu rty ze zubů do hrozivého, liščího úsměvu; zcela ho naplnila touha zaútočit. Chtěl lapit. Chtěl udeřit. Chtěl trhat a rvát…
Chtěl…
A pak to bylo pryč, v konečném spalujícím záblesku, a nejhorší část bolesti hlavy s tím. Když se mu rozjasnil zrak, zjistil, že svírá rukojeť perořízku, který používal předtím. Nějak se mu podařilo zabodnout ho do stolu s takovou silou, že se malé ostří rozlomilo.
Ani si nepamatoval, kdy ho vzal do ruky.
Stál, díval se na zlomený nůž a místnost kolem něj se pomalu točila. "Illiore, pomoz mi," zašeptal chraplavě. "Šílím!"
* * *
Dotčený a zmatený Alek vyšel na palubu. Až do minulé noci se k němu Seregil choval laskavě a s dobrou náladou; i když mu nebylo vždycky do řeči, byl spravedlivý a šlechetný.
A teď, jako blesk z čistého nebe, chlad.
Otřes z ranních událostí postupně zmizel a Alek dovolil, aby vztek nahradily obavy. Před tímhle se ho Seregil minulou noc pokoušel varovat, uvědomil si. Samozřejmě, měl jen Seregilovo slovo, že je to nějaká podivná nová úchylka; co když se úplně zblázní?
A navíc nemohl zapomenout na rozhovor, který vedl v Boersby s Micumem. Alek Micumovi věřil od samého začátku a tohle chování k tomu, co se tehdy dozvěděl, prostě nesedělo. Ne, rozhodl se Alek, Seregil nemůže za to, jak se chová. Nemusel mě odvést od Asengaie, připomněl si vážně. Proto jsem řekl, že s ním zůstanu, a taky to udělám!
Přesto si nemohl pomoci a přál si, aby jel Micum na jih s nimi.
* * *
Tu noc Alek sklíčeně přecházel po palubě a ignoroval tázavé pohledy, které si námořníci vyměňovali, když je míjel.
Seregilovy proměnlivé nálady pokračovaly celý den. Ani večer nedokázal jíst a jak se blížila noc, byl čím dál tím neklidnější a popudlivější. Alek se pokoušel na něj mluvit, uklidňovat ho, ale jen ho ještě víc rozčílil. Nakonec mu Seregil přikázal, aby šel ven - cedil ta slova pomalu mezi zuby.
Bylo příliš chladno, než aby mohl spát nahoře, a tak se stáhl ke schůdkům a opřel se zády o dveře kajuty. Zrovna začal dřímat, když přišel Rhal.
"Co děláš tady venku?" zeptal se kapitán překvapeně. "Děje se s tvou paní něco špatného?"
Lež, kterou si Alek připravil, mu dobře posloužila. "Moje chrápání ji ruší ve spánku, tak jsem šel ven," odvětil a třel si ztuhlý krk.
Rhal se na něj chvíli mračil a pak řekl: "Zvu tě na svůj kavalec. Vypadá to, že ho nevyužiju, ne v tomhle počasí."
"Děkuji, ale myslím, že bude lepší, když zůstanu nablízku, pro případ, že by mě potřebovala," odpověděl Alek, překvapený neočekávanou šlechetností.
Vzápětí se z kajuty ozval chraplavý křik, následovaný zvukem, který zněl jako hluk zápasu.
Alek se vyškrábal na nohy a pokusil se zabránit Rhalovi ve vpádu dovnitř. "Ne! Dovolte mi…"
Statný kapitán ho odstrčil jako dítě. Když zjistil, že jsou dveře zavřené na závoru, vykopl je a vtrhl do kajuty.
Alek vyděšeně sledoval, jak se muž prudce zastavil a pak sáhl pro nůž za opaskem.
"Co je k čertu tohle?" zavrčel kapitán.
Alek vystrašeně vydechl.
Na opačném konci kajuty stál Seregil s mečem v ruce, vychrtlý a bílý, a kymácel se. Noční úbor byl vpředu roztržený, což zasadilo iluzi lady Gwethelyn ničivou ránu. Chviličku vypadal, že zaútočí. Místo toho však slabě zavrtěl hlavou a odhodil meč na pryčnu. Mávl hubenou rukou, ať jdou dál. Alek přistoupil až k němu. Rhal zůstal na svém místě u vyražených dveří.
"Zeptám se vás na tohle," řekl pomalu a v hlase mu zněla temná zloba. "Ať se tady děje cokoliv, ohrožuje to moji posádku?"
"Věřím, že ne."
Rhal si je dlouho přeměřoval. "Ve jménu Bilairyho, proč tu teda poskakujete v ženských šatech?"
"Potřeboval jsem uniknout jistým lidem. Pokud vám řeknu víc, budete v nebezpečí."
"Opravdu?" Rhal vypadal skepticky. "No, řekl bych, že jde o politiku nebo že po vás jde rozzuřený manžel. Střelec nebyla tu noc jediná volná loď v Boersby. Proč jste se nalodili právě na něj?"
"Slyšel jsem, že jste čestný muž…"
"Koňské hovno!"
Seregil se pousmál. "Ale není tajemstvím, že příliš nemilujete Plenimar."
"To je pravda." Rhal se na něj znovu zadíval. "Vidím, že mě chcete přesvědčit, abych vám uvěřil. I kdyby vám to vyšlo, a neříkám, že ano, pořád to nevysvětluje všechen ten mumraj, který tu vládne od chvíle, kdy jste vstoupili na palubu. Udělali jste ze mě hlupáka, a to nemám rád!"
Seregil unaveně klesl na kavalec. "Svoje motivy vám vysvětlovat nebudu; to se vás netýká. A pokud jde o váš zájem o lady Gwethelyn, dělali jsme s chlapcem všechno, co jsme mohli, abychom vás odradili."
"Připouštím, ale pořád bych vás nejradši oba hodil přes palubu."
"Pak byste musel něco vysvětlit své posádce, že?" nadhodil Seregil a významně nadzvedl obočí.
"Zatraceně!" Rhal si s pocitem marnosti prohrábl rukou vousy. "Jestli se o tom dozví někdo z mých mužů, budou to do jara vědět podél celé řeky!"
"Tomu se dá snadno zabránit. Zítra přistaneme v Torburnu. Lady Gwethelyn může předstírat nemoc a vylodit se. Pochopil jsem dobře, že byly uzavřeny jisté sázky, jestli vám dá košem nebo ne? Jestli chcete, můžu se nechat ráno

spatřit, jak s okouzlujícím úsměvem na rtech vycházím z vaší kajuty…"
Rhal se znovu zamračil. "Postarejte se jenom o to, abyste do chvíle než doplujeme, zůstali v kajutě. Hrajte svoje role, dokud nebudete z dohledu mé posádky, a ať vás už nevidím!"
Pak vztekle odkráčel. Na chodbě se srazil s prvním důstojníkem. Muž se zmohl jen na úšklebek a Rhal zavrčel: "Hleď si svých povinností, Nettlesi!" a bouchl dveřmi své vlastní kajuty.
"No, to tedy byl jeden z nejtrapnějších okamžiků mého života," povzdechl Seregil a bravurně se složil. "Není to snadné, čelit velkému, rozzuřenému námořníkovi jen v ženské noční košili."
"Odhodil jsi meč!" zvolal Alek nevěřícně a zatlačil dveře tam, kam patřily.
"Kdybych to neudělal, bojovali bychom. Vítězství nebo prohra, ani jeden z výsledků jsme si nemohli dovolit. Jak bychom vysvětlili, kdybych ho zabil, co? Že jsi bránil moji čest? Posádka by tě hned zabila, a jen Illior ví, co by udělali s lady Gwethelyn. Kdyby zabil on mě, bylo by to úplně totéž. Ne, Aleku, když je to možné, je lepší se z potíží vymluvit. Jak se všechno seběhlo, myslím, že naše tajemství nemůže být v bezpečnějších rukou. Kromě toho mě kapitán zaujal. Bouřlivý pobuda, ale mám podezření, že když nejde o ženy, je dost chytrý a bystrý. Nikdy nevíš, kdy ti může někdo takový být k užitku."
"A proč myslíš, že by ti někdy pomohl?"
Seregil pokrčil rameny. "Snad intuice. Zřídka se pletu."
Alek si sedl a promnul si oči. "A co znamenal všechen ten rozruch, než jsme vešli?"
"Ale, jenom další noční můry," odvětil Seregil s předstíranou nenuceností. Nelíbilo se mu pomyšlení, co se mohlo stát, kdyby s ním Alek byl v kajutě, když se budil z té poslední.
Narovnal se a sáhl pro plášť, který ležel v kufru úplně nahoře. Roztrhaná noční košile mu sklouzla z ramene a odhalila na prsou, přímo nad hrudní kostí, kousek zarudlé kůže.
"Co je to?" zeptal se Alek a zkusil odsunout dřevěný kotouč, aby se mohl podívat lépe.
Seregilovo srdce sevřely ledové prsty. Přemožen náhlou, nevysvětlitelnou zuřivostí chytil Aleka za zápěstí a hrubě ho odstrčil. "Drž ode mě ruce pryč!" vyštěkl.
Přehodil si plášť přes ramena a schoulil se na rohu kavalce. "Jdi spát. Hned!"
* * *
Mnohem později té noci uslyšel Alek, skrčený v přístěnku, jak se Seregil vrtí.
"Aleku, jsi vzhůru?"
"Ano."
Následovala dlouhá pomlka a pak: "Omlouvám se."
"Já vím." Alek přemýšlel a už se mu začínal rýsovat začátek plánu. "Micum řekl, že znáš v Rhíminee nějakého čaroděje. Myslíš, že by ti dokázal pomoci?"
"Jestli ne on, tak nevím, kdo jiný." Další pomlka. Alek slyšel něco jako temné zasmání a z toho zvuku se mu zježily vlasy vzadu na krku.
"Aleku?"
"Prosím?"
"Buď opatrný, ano? Dnes v noci jsem na chvíli…"
Alek pevněji sevřel meč, který mu ležel na kolenou. "Už je to v pořádku. Jdi ještě spát."
* * *
Poslední den na palubě Střelce se vlekl. Seregil celé dopoledne mrzutě hleděl z okna.
Alek se od něj opatrně držel dál, zabraný do vlastních plánů. Odpoledne už byl připravený na možnost, že se setká s Rhalovou nemilostí, a vyšel nahoru.
Usadil se za přídí, kapuci nasazenou, aby na něj nefoukalo. Než se těsně před západem slunce přiblížili k Torburnu, promluvil si tak, aby si toho kapitán nevšiml, s kormidelníkem a několika námořníky. Pokud bylo na něm dostat je oba do Rhíminee, musel vědět, jak se tam dostat.
* * *
K Rhalově úlevě se lady Gwethelyn neobjevila na palubě, dokud loď nezakotvila v Torburnu. Historka prvního důstojníka, která se už vesele, byť nenápadně šířila mezi posádkou, bohatě vysvětlovala mlčení dámy i jeho náhlý chlad vůči ní. Když lady konečně vyšla ven, aby vystoupila na břeh, vyměňovali si muži po celé palubě kradmá gesta a šťouchance.
Přesto si nikdo nevšiml, že když kapitán dámu odváděl po lodním můstku, vložila mu cosi malého do dlaně. Večer ve své kajutě kousek hedvábí rozbalil a našel prsten s granáty, který nosil jeho podivný pasažér.
"Zvláštní povaha, bezpochyby," vydechl. Zmateně zavrtěl hlavou a bezpečně prsten ukryl.

Kapitola 11.
Temné pronásledování

Vůz drkotal mycenským venkovem po rozježděné blátivé cestě. Seregil seděl vedle Aleka na jediné prosté lavičce, schoulený v plášti. Zima sem ještě nedorazila, ale sníh už visel ve vzduchu a chlad jím pronikal až do morku kostí.
Zjistil, že pokud zůstane naprosto zticha, může si pročistit myšlenky a udržet stále častější návaly bolesti hlavy a iracionálního hněvu na zvládnutelné úrovni. Byla to vyčerpávající práce. V jasnějších chvilkách cítil úlevu, jak dobře si Alek vede, ačkoliv ho stále mátlo, že navzdory naprosto dostatečným důvodům hoch ještě pořád neutekl.
První noc na břehu si v Torburnu pronajali maličkou místnost poblíž řeky a převlékli se zpět do obvyklých cestovních oděvů. Tehdy Alek nevtíravě načrtl svůj plán.

"Jsi nemocný," začal velmi opatrně. "Jelikož si myslíš, že ti může pomoci jedině Nysander, tvrdím, že bychom si měli do Rhíminee pospíšit."
Seregil přikývl.
Alek se zhluboka nadechl a pokračoval: "Tedy dobrá. Jak tomu rozumím, touhle dobou je nejrychlejší dojet po souši do Kestonu a pak lodí do města - nějakou, co popluje průplavem u jakési Cirny. Nevím, kde ta místa leží. Buď mi pomůžeš, nebo se budu cestou ptát na směr, tohle chci ale udělat."
Seregil si začal připínat meč, ale po chvilce váhání ho podal Alekovi. "Raději bys ho měl vzít ty, i tohle."
Dal Alekovi dýku, kterou měl za opaskem a malou, jako břitva ostrou čepel z límce pláště.
Alek převzal zbraně bez komentáře. Vzápětí skoro omluvně řekl: "Máš ještě jeden."
Seregil odolal další vlně žhavé zlosti, pak vytáhl z boty úzký nůž a podal mu ho. "Tady je."
Byla to pro oba nepříjemná chvíle, dobře věděli, že žádná opatrnost nebude k ničemu, pokud si Seregil umíní dostat zbraně zpátky. Seregil zaznamenal, že Alek má vlastní zbraně při ruce.
"Kolik dní nám potrvá cesta do Kestonu?" zeptal se Alek, když skončili.
Seregil si lehl na postel a upřel oči na krokve. "Dva dny vytrvalé jízdy, ale pochybuji, že to dokážeme."
Znovu ho rozbolela hlava; kolik zbývá času do dalšího úderu vzteku? Možná by pomohla rychlá chůze na nočním vzduchu, ale bylo mu příliš špatně, než aby to zkoušel. Raději se soustředí na to, aby Alekovi pomohl s podrobnostmi.
"Budu potřebovat peníze," řekl Alek. "Kolik ti zůstalo?"
Seregil mu hodil váček obsahující pět stříbrných marek a šperky, které měl na sobě na palubě Střelce. Alek vysypal svůj váček a přidal dvě měděné půlkoruny a skalský stříbrňák.
"Šperky zatím neprodávej," poradil mu Seregil. "Nejsi dost dobře oblečený, abys je mohl nabízet na prodej, aniž bys vzbudil pozornost. Ale šaty prodej."
"Za ty moc nedostanu."
"Illiorovy ruce, peníze nejsou jediný způsob, jak něco získat! Myslel bych si, že už jsi se mnou dost dlouho, aby ses to naučil."
* * *
Než se Alek dostal na torburnské tržiště, byla tma. Už zůstalo otevřených jen pár stánků kolem náměstí, ale nakonec přece jen našel obchod s oblečením. Ukázalo se, že obchodník umí vyjednávat, takže Alek odešel s pouhými čtyřmi stříbrnými pencemi.
Trpce si povzdechl a odložil mince stranou. "Tohle mi tedy úkol nijak neulehčí."
Když míjel ženu, která smažila na roštu nad žhavým uhlím klobásy, toužebně se zastavil, ale pak, stále hladový, pokračoval.
O hodinu později, po tvrdém smlouvání, se stal majitelem otlučené kárky. Ačkoliv to byla vlastně jen krabice přibitá na jediné nápravě, vypadala dostatečně robustně. Když nakoupil skromné zásoby, zůstaly mu přesně dvě měděné půlkoruny a skalská mince. Koupit za to koně bylo zjevně nemožné.
Je čas, abych se nadobro změnil ve zloděje, pomyslel si, ještě stále podrážděný Seregilovým napomenutím na rozloučenou. Vrátil se do hostince, aby si na pár hodin zdříml, a pak těsně před svítáním tiše vyklouzl po schodech dolů. Vyšel bočním vchodem, natáhl si boty a zamířil do stáje.
Kolem zapadajícího měsíce pomalu plulo velké stádo stříbřitě lemovaných mraků. Když zvedal petlici na dveřích stáje, srdce mu nepříjemně bušilo. S němou modlitbou k Illiorovi, ochránci zlodějů, se vkradl dovnitř.
Noční lucerny mu poskytly dost světla, aby se vyhnul opilému pacholkovi, který chrápal v prázdném stání. Zaujal ho hnědobílý poník s bohatou srstí. Hodil mu kolem krku ohlávku, vyvedl zvíře do blízké uličky, kde předtím skryl vozík, a zapřáhl ho. Jakmile byl hotov, odspěchal zpět do pokoje.
Seregil byl vzhůru a připravený k odchodu. Jediný pohled Alekovi prozradil, že noc nebyla klidná.
Navzdory tomu si Seregil přeměřil Alekův vozík a poníka s náznakem starého pokřiveného úsměvu. Jeho tvář byla ve slabém světle měsíce stěží k rozeznání.
"Za co jsi zaplatil?" zeptal se smířlivě.
"Za vozík."
"Správně."
* * *
Za svítání už byli na cestě do Kestonu. Cesta se vinula zvlněnými zimními pustinami farmářských oblastí a venkova, potkali jen pár vozů a příležitostnou hlídku místní domobrany. Po sklizni a po uzavření Zlaté stezky, které potrvá až do jara, bývala Mycena přes zimu tichým místem.
Seregil během dne stále hlouběji zapadal do sklíčeného mlčení a na pár Alekových pokusů o rozhovor odpovídal takovým způsobem, že mu sebral odvahu a chlapec se brzy vzdal. Když se na noc zastavili v zájezdním hostinci, šel Seregil hned spát a nechal Aleka sedět v sále nad pivem samotného.
* * *
Příštího jitra se Seregilův hlad proměnil v tupou bolest; dělalo mu zle i pomyšlení na vodu.
A co hůř, cítil se vůči Alekovi provinile. Ukázalo se, že chlapec je příliš čestný, aby utekl - jak ale musí slibu, že zůstane, litovat. Seregil se cestou pokoušel posbírat sílu k příjemnému rozhovoru, když tu jeho pohled upoutal jakýsi náznak pohybu po levé straně. Rychle se otočil, pole však bylo prázdné. Protřel si oči a pomyslel si, že ho znavené tělo zradilo, pak ale spatřil ten zákmit znovu, přesně na okraji zorného pole.
"Co se děje?" zeptal se Alek, který se na něj zmateně díval.
"Nic." Seregil zkoumal prázdnou krajinu. "Měl jsem dojem, že jsem něco zahlédl."
Znepokojivé záchvěvy se během dne opakovaly, takže odpoledne už byl Seregil napjatější a uzavřenější než obvykle.

Pomyslel si, že je to možná nějaký nový projev šílenství, které v něm roste, ale dobře vytrénované instinkty radily něco jiného. Během dne ho znovu silně rozbolela hlava, důsledkem čehož měl příliš otupělou mysl a byl příliš přecitlivělý, takže nedokázal správně uvažovat. Přitáhl si plášť těsně k tělu, aby se chránil před studeným větrem, hlídal okolí a bojoval s touhou spát.
Noc strávili na seníku osamělého statku. Seregilovy noční můry se vrátily v plné síle, probudil se za rozbřesku zmáčený studeným potem. Hlodal v něm nedefinovatelný pocit nebezpečí; nedokázal si vybavit detaily snu, ale zachytil Alekův opatrný postranní pohled, naznačující, že byl neklidnější než obvykle. Právě zvažoval, zda se na to chlapce zeptá, když v tmavém koutě stodoly znovu zahlédl pohyb. Alek měl práci se zapřahání m a neviděl, jak se Seregil napjal a sáhl pro meč. Ten mu však už u boku nevisel.
Nebylo tam nic.
* * *
Dnes bude čtvrtý den bez jídla, pomyslel si Alek, když se znovu kodrcali po cestě. Seregil byl bledý a oči měl propadlé, ale odolával lépe, než by Alek považoval za možné. Odolával fyzicky; jeho podivné chování bylo však čím dál znepokojivější.
Dnes seděl shrbeně jako stařec a byl, až na příležitostné výbuchy dychtivé ostražitosti, skleslý. V takových chvílích se jeho oči hrozivě leskly a zatínal pěsti, až se zdálo, že klouby prstů musí prorazit kůží. Společně s podivnými událostmi minulé noci nevěstil nový vývoj nic dobrého.
Alek předešlou noc nezamýšlel spát, ale dostihla ho únava posledních dnů a usnul. Uprostřed noci se probudil a našel Seregila skrčeného ani ne stopu od sebe; oči mu ve tmě svítily jako kočce a dýchal tak ostře, že téměř vrčel. Zbytek noci strávil Alek tím, že na něj z bezpečné vzdálenosti dával pozor.
Ani jeden z nich se ráno o incidentu nezmínil. Alek pochyboval, že si na to Seregil vůbec vzpomíná. Spolu s jeho dnešní ostražitostí to však posílilo Alekovo rozhodnutí nezamhouřit oka, dokud svého společníka bezpečně nezamkne v lodní kajutě na moři.
Když však za denního světla pokračovali v cestě, viděl Alek až příliš zřetelně, jak Seregil trpí. Sáhl za lavici, vytáhl jednu z rozedraných přikrývek a přehodil ji Seregilovi přes ramena.
"Nevypadáš dobře."
"Ani ty ne," zaskřehotal Seregil skrz vyschlé rty. "Kdybychom jeli v noci, mohli bychom se do Kestonu dostat zítra odpoledne. Chvíli bych snad otěže zvládnout dokázal - jestli potřebuješ spát."
"Ne, budu v pořádku!" odvětil rychle Alek. Zřejmě až příliš rychle, protože se Seregil odvrátil a pokračoval v mrzutém bdění.
* * *
Jak se den vlekl, pocit, že je někdo pronásleduje, sílil. Seregilovi se začínalo dařit pronásledovatele - ať to bylo cokoliv - zahlédnout; nezřetelný pohyb, rozmazanou temnou postavu, která v mžiku mizela.
Těsně po poledni sebou škubl tak prudce, že mu Alek položil ruku na rameno.
"Co se děje?" dožadoval se vysvětlení. "Tohle děláš už od včerejška."
"To nic," zamumlal Seregil, ale tentokrát si byl jistý, že vzadu na cestě kohosi zahlédl.
Brzy nato vyjeli na hřeben pahorku a potkali dalnanský pohřeb. Na cestě stály dvě malé děti a několik patřičně oblečených mužů a žen. Zpívali a sledovali mladého farmáře, jak vede vola s pluhem doprostřed prázdného pole. Zimní půda ustupovala před ostřím pluhu jen zdráhavě a odhalovala zmrzlé hroudy hlíny. Oráče následovala starší žena a rozhazovala do čerstvé brázdy z dřevěné mísy hrsti popela. Když skončila, pečlivě vytřela nádobu hroudou a vysypala ji na zem. Farmář otočil dobytče a pomalu brázdu zaorával. Vozík s Alekem a Seregilem ujížděl kolem a snášel se na něj sněhový poprašek.
"Je to stejné jako na severu," poznamenal Alek.
Seregil se na něj netečně podíval.
"Mám na mysli způsob, jakým zaorávají popel mrtvého do země. A zpívají stejnou píseň."
"Nevšiml jsem si. Jakou?"
Alek, kterému zájem jeho společníka dodal odvahy, zazpíval:

"Všechno, co jsme, tys nám dal, ó Dalno, Stvořiteli a Správče.
Ve smrti ti vracíme štědrost a stáváme se jedním z tvých zázračných stvoření.
Přijmi mrtvého zpět do plodné země, aby z popela mohl vytrysknout nový života setba i sklizeň budou zemřelého připomínat.
Nic nemůže být ztraceno v ruce Stvořitele.
Nic nemůže být ztraceno v ruce Stvořitele."

Seregil přikývl. "Slyšel jsem tu…"
Náhle zmlkl, vrhl se k otěžím, trhnul jimi a zastavil. "U Čtveřice, podívej se tamhle!" zalapal po dechu a zahleděl se vzrušeně vlevo přes pole. Ani ne sto yardů od cesty stála vysoká postava v černém.
"Kde? Co je to?"
"Tam!" sykl Seregil.
Dokonce i na tak velkou vzdálenost Seregil viděl, že je s obrysem postavy cosi v nepořádku, cosi naprosto chybného v proporcích, co ho znepokojilo víc než skutečnost, že Alek zjevně nic nevidí.
"Kdo jsi?" vykřikl Seregil, víc vyděšený než rozzlobený.
Temná postava si ho mlčky prohlížela, pak se hluboce uklonila a začala bizarní tanec, skákala a poskakovala způsobem,

který by byl směšný, kdyby nebyl tak děsivý. Jak hrůzné představení pokračovalo, cítil Seregil, že mu tuhne celé tělo. Otřásl se a předal otěže Alekovi. "Dostaň nás odsud!"
Alek beze slova pobídl poníka do klusu.
Když se Seregil ohlédl, tajuplný tvor byl pryč.
"Co mělo znamenat tohle?" zeptal se Alek hlasitě, aby ho bylo přes rachocení káry slyšet.
Třesoucí se Seregil svíral okraj lavice a nic neříkal. Pak vzhlédl a spatřil tu věc, jak kráčí po cestě před nimi. Teď už viděl, že je na člověka příliš vysoká. A hlava byla příliš daleko od ramen, trup příliš krátký, takže se ruce zdály velmi dlouhé. Pohyb působil neobratně, ale výkonně. Věc se přes svěšené rameno ohlédla a zakývala na něj, jako by chtěla, aby si někam pospíšil.
"Podívej, tamhle!" vykřikl Seregil bezděčně a stiskl Alekovi ruku. "Celé v černém. Bilairyho oči, teď to musíš vidět!"
"Nic nevidím!" odpověděl Alek a v hlase mu zazněl strach.
Seregil ho s podrážděným zavrčením pustil. "Jsi snad slepý? Je to vysoké jako…"
Ale právě když na něj ukazoval, tvor s mávnutím na rozloučenou zmizel. Seregila ovanul ledový závan strachu.
Jeho temný mučitel si s ním pohrával celé to zamračené odpoledne, hrál s ním ďábelskou hru na schovávanou. Nejprve ho Seregil vyslídil, jak se bláznivě točí daleko uprostřed pustého pole. Vzápětí se objevil vedle něj, kráčel tak blízko vozíku, že by se ho mohl dotknout. Minula je jednotka mycenské domobrany a Seregil spatřil, jak se tvor nepovšimnut potlouká v jejich středu; brzy nato přejel kolem nich opačným směrem vzadu na povoze.
Alek to zjevně neviděl a Seregil se brzy vzdal a přestal ho upozorňovat; ať návštěvy znamenaly cokoliv, byly určeny jen pro něj.
To nejhorší přišlo, když se slunce sklonilo nad obzor. Seregil už přízrak nezahlédl skoro půl hodiny, když ho náhle zaplavila vlna děsivého chladu. Nejistě vyskočil na nohy, otočil se a našel temného tvora přikrčeného vzadu ve vozíku s napřaženou náručí, jako by je oba, Aleka i jeho, chtěl k sobě přitisknout. Okrajem kápě zavadil o Alekovu hlavu.
Pak se to zasmálo. Z hlubin černé kápě vybublal obscénní, hlučný smích a se zvukem zavanul i mrtvolný puch tak odporný, že Seregil dávivě zvracel, dokonce i když se s Alekem rval o meč.
Alek byl zjevně přesvědčený, že se Seregil úplně zbláznil, a usilovně o zbraň bojoval, až oba přepadli přes bočnici. Těžce dopadli na zem, Seregil nahoře. Poník ještě pár yardů popošel a pomalu zastavil. Seregil vzhlédl a shledal, že je vozík prázdný.
Potácel se k němu, lapaje po dechu a drže se jednou rukou za prsa.
Alek se vydrápal na nohy a popadl ho za ramena. "Podívej se na mě!" dožadoval se zlostně. "Kašli na poníka. Nikam neodejde. Musíš mi říct, co se děje! Zatraceně, chci ti pomoci, ale musíš se mnou mluvit!"
Seregil stále sledoval vůz. Pomalu zavrtěl hlavou. "Dostaň nás z cesty, než bude tma!" zašeptal. "Aura Elustri málrei…"
"Pověz mi, co to říkáš!" vykřikl Alek a rozčileně jím třásl.
Pak Seregil zaostřil pohled na chlapce a zoufale ho popadl za lem tuniky. "Musíme sjet z cesty!"
Alek si ho dlouho prohlížel a pak rezignovaně potřásl hlavou. "Sjedeme," slíbil.
* * *
Těsně před západem slunce dorazili ke zchátralému hostinci na křižovatce. Když Seregil sestupoval z vozíku, podlomily se mu nohy a Alek mu musel pomoci dovnitř.
"Chci pokoj. Ne, dva pokoje," řekl hostinskému úsečně.
"Nahoru po schodech." Muž si Seregila nervózně prohlížel. "Tvůj přítel je nemocný?"
"Ne tak nemocný, abych nemohl zaplatit," přinutil se Seregil k úsměvu. Dokud byl v dohledu hostinského, soustředil se plně na to, aby vypadal přesvědčivě, jakmile však ztratil motiv, klesl na Aleka. Společně vystoupali úzkým schodištěm nahoru.
Náhle byl unavený, tak unavený! Když ho Alek ukládal do postele, už zpola spal.
Usnul, probudil se, znovu usnul. Alek u něj chvíli zůstal. Pokoušel se přítele přimět, aby se napil, ten však neměl žízeň, byl jen unavený. Alek brzy odešel a Seregil slyšel, jak otočil klíčem v zámku. Bylo to všechno velmi podivné, ale byl příliš ospalý, než aby se nad tím dál zamýšlel. Otočil se na bok a odplul do temné dřímoty.
O něco později se probudil, celý roztřesený. V pokoji bylo chladno a Alek ho zatlačoval ke zdi, zarýval mu loket do zad. Seregil se zavrtěl, aby se pokusil získat trochu místa zpět, ale bylo mu příliš zima a nedokázal znovu usnout. Že by bylo otevřené okno? Má ten pokoj vůbec okno? Měl dojem, že ne.
Vzdal se a otevřel oči, aby si to ověřil. Noční lampa ještě hořela.
"Sakra, Aleku, posuň…"
Slova mu odumřela v hrdle.
Netlačil se na něj Alek, ale jeho mučitel, černý přízrak. Leželo to na zádech, ruce zkřížené na prsou v děsivé parodii mrtvého v hrobce. Když se Seregil protáhl přes nohy postele a prodral se ke dveřím, ani se to nepohnulo. Příliš pozdě si uvědomil, že slyšel rachotit klíč v zámku; byl zamčený uvnitř.
"Aleku! Aleku, pomoz mi!" vykřikl a zabouchal na dveře. Závrať a panika mu sevřely hruď jako železné obruče.
"Nikdo tě neuslyší."
Hlas toho tvora zněl jako vítr prohánějící se v zimě holými větvemi stromů - trpký, nelidský, ztělesnění prázdnoty.
Seregil se otočil a temný přízrak se posadil - jediným strnulým pohybem trup zvedl, jako když se rozvírá zavírací nůž. Stejně nepřirozeným způsobem se trochu naklonil dopředu a vstal. Zdálo se, že těsnou místnost vyplňuje celou.
Seregil znovu zkusil vykřiknout, ale nevydal ani hlásku.
"Teď ti nemůže pomoci." Z postavy vanul ledový chlad a s ním stejně odporný puch.
"Co jsi?" zeptal se Seregil přiškrceným hlasem.
Přízrak přistoupil o krok blíž a zkrátil vzdálenost, která je dělila, na polovinu. "Byla to dobrá štvanice," odpověděl tiše,

jako by zasténal. "Ale pro takové, jako jsi ty, není úniku ani odpuštění."
Seregil se přitiskl ke zdi a přeběhl pokoj pohledem, hledaje skrýš - žádnou však nenašel. "Co chceš?"
"Ty nevíš? Taková smůla, zemřít v nevědomosti! Ale nám je to jedno. Jsi zloděj a my chceme zpět, co jsi ukradl. Už nám dál unikat nebudeš!"
"Řekni mi, o co ti jde!" Zlost a zoufalství se smísily se strachem a stvořily malý kousek odvahy.
Ta odporná věc natáhla paže až ke stropu a zavanul z ní hrobový pach.
Umíral; a zdálo se, že se ani nedozví, proč.
Když po něm postava sahala, znovu se zasmála a zvuk jejího hlasu potrhal poslední nitky, které Seregila poutaly k příčetnosti.
"Ne!" zavrčel a vrhnul se na ni.
Na kratičký okamžik se mu zazdálo, že v rukou sevřel cosi pokrouceného, a vzápětí prolétl k protější zdi. Když letěl kolem dveří, stál tvor u nich.
Znovu ho zaplavila podivná touha po krvi a tentokrát ji přivítal, plně se otevřel síle, kterou mu propůjčila. Plný bolesti, plný šílenství po té černé věci skočil. Svíčka se převrhla a zhasla, ale on stále bojoval, hledal stvůru rukama a cítil její chlad, jak mu stále unikala.
Náhle se jeho prsty s něčím střetly. Nahmatal pevný tvar a zaťal do něj nehty, rukama hledal krk. Hrálo si to s ním, odráželo ho to, aniž by mu to vracelo údery.
Hra však netrvala dlouho. Do prsou se mu náhle zaťal mohutný spár a svět vybuchl v hořící sprše bolesti. Milosrdně ztratil vědomí.
* * *
Zpola zardoušený Alek ležel vedle Seregila na podlaze. Ve tmě neviděl, co má s rukou, ale pekelně to bolelo.
"Co se tady děje?" zavolal hostinský z opačného konce chodby rozčileně. "Nechci mít uprostřed noci dům vzhůru nohama, slyšíte?"
"Přineste světlo. Rychle!" vyjekl Alek a namáhavě se pomocí jedné ruky zvedal na kolena.
Hostinský se objevil ve dveřích se svíčkou v jedné ruce a těžkou palicí ve druhé. Seregil ležel v bezvědomí nebo hůř, hrdlo a košili potřísněné krví. Alek si uvědomil, že nejspíš nevypadá o nic lépe. Tekla mu krev z nosu, jak ho Seregil udeřil, a tvář i hrdlo měl zle poškrábané. Přitáhl si levou ruku k tělu a uprostřed dlaně spatřil kulatou, rudou spáleninu.
"Podejte mi světlo," řekl hostinskému. Klekl si nad Seregila a ujistil se, že jeho přítel ještě dýchá. Pak mu rozepnul košili pod krkem a zděsil se.
Naposledy viděl zarudlou skvrnu na Seregilových prsou, když byli ještě na palubě Střelce. Nyní zela na stejném místě krvavá rána. Znovu zvedl svou sežehnutou dlaň ke světlu. Rány byly stejně velké a měly stejný tvar.
Na zemi vedle Seregila ležel dřevěný kotouč, neužitečná cetka, ukradená ve starostově domě, protože ji nikdo nebude postrádat. Opatrně ji zvedl za přetržený kožený řemínek a porovnal s podivnou spáleninou na dlani a na Seregilově hrudi.
Odpovídala dokonale. Když se podíval blíž, viděl i otisk malého čtvercového otvoru uprostřed.
Celou dobu jsme to měli přímo před sebou! pomyslel si s němou bolestí. Jak je možné, že to nevěděl? Proč jsem to neviděl já?
Probudila ho rána, když Seregil vedle do čehosi vrazil, a vyšel se podívat, co se děje. Ve spěchu zapomněl vzít světlo, a když potmě šmátral klíčem kolem zámku, zlostně se proklínal. Chodba nebyla osvětlená a v místnosti byla ještě větší tma. Navzdory hluku, který slyšel, nebyl připraven, že se stane terčem útoku, hned jakmile vstoupí dovnitř.
Když se mu na hrdle sevřely ledové prsty, myslel jen na to, jak se ubránit, aby Seregila nezranil. Pokoušel se lépe zachytit Seregilovu tuniku, ale ruka mu sklouzla za límec. Nahmátl řemínek a sevřel ho, cítil, že mu začíná vyklouzávat, jak se Seregil odtahoval. A pak ta strašlivá bolest.
"Co je tohle za bláznovství?" dožadoval se hostinský vysvětlení, když nahlédl Alekovi přes rameno. Pak ucouvl a přežehnal se proti zlému. "Zabil jsi ho kouzlem!"
Alek odsunul kotouč z dohledu. "Není mrtvý. Pojďte sem s tím světlem!"
Muž však utekl. Alek s rozčileným klením doklopýtal do svého pokoje a zapálil svíčku.
Co s tím proklatým kotoučem? Nejmoudřejší se mu jevilo hodit ho do ohně, ale hlodaly v něm pochyby; Seregil kotouč považoval za dost cenný, aby ho ukradl, a později tvrdil, že je rozhodnutý odvézt ho do Rhíminee.
Chytil přívěsek za kožený řemínek, našel v Seregilově ranci zalátanou tuniku a kotouč do ní zabalil. Zastrčil ho až na dno, snesl všechny jejich věci dolů a spěchal zpět pro Seregila. Hostinský se s rodinou zabarikádoval ve spíži, a ať ho Alek prosil a ujišťoval, jak chtěl, odmítal vyjít ven.
Nakonec musel Seregila dostat dolů sám, nesl bezvědomého přítele přes ramena jako zabitého srnce. Když sešel ze schodů, položil ho na stůl a znovu prošel kuchyní ke spíži.
"Hej, vy tam uvnitř!" zavolal skrz dveře. "Potřebuji zásoby. Peníze nechám na krbové římse."
Neozvala se žádná odpověď.
V misce na kredenci stála svíčka. Zapálil ji uhlíkem z vyhasínajícího ohniště a porozhlédl se po jídle. Většina potravin byla spolu s majitelem zamčená ve spíži, ale i tak dokázal odejít s košíkem vařených vajec, lahvičkou brandy, půlkou kola dobrého mycenského sýra, čerstvým chlebem a pytlem hezkých jablek. U studny objevil chladící se džbán mléka a přidal ho ke kořisti.
Ve vozíku nastrkal všechno pod lavici a použil jejich vlastní houně i pár přikrývek z hostince, aby vzadu přichystal lůžko.
Když bylo všechno připraveno, přenesl Seregila do provizorní postele a opatrně ho zabalil do houní. Až na namáhavé dýchání vypadal Seregil jako mrtvola na márách.

"No, tady nás už nic lepšího nečeká," chmurně zamumlal Alek a plácl poníka otěžemi po zadku. "Říkal jsem, že jedeme do Rhíminee, a taky tam hodlám dojet!"

Kapitola 12.
Sám
Spí mrtví během smrti? Zbytky žijícího vědomí cítil, jak plyne čas. Něco se změnilo, jenže co? Pomalu si začínal uvědomovat bolest, ale jen nezřetelně, z dálky.
Velmi podivné.
S bolestí přicházel zápach, zápach nemoci, infekce, nemytý zápach jeho vlastního těla, což se protivilo jeho zhýčkané přirozenosti, i když byl potěšen, že je schopen ho cítit. Snad přece jen nebyl mrtvý? Nevěděl, jak se ocitl v nesnázích, ani si nevzpomínal na svou minulost. A teď ho dokonce znovu opouštěla i bolest. Tiše, bezmocně ji prosil, ať se vrátí, byla však pryč. Byl sám. A osamělý…
* * *
Alek jel tak rychle, jak si jen troufal, rozhodnutý dostat se příští den do námořního přístavu. Zastavoval, jen aby si poník odpočinul a aby Seregilovi ošetřil zranění.
Spálená dlaň vysílala bolest až k lokti, ale na ráně už se dělal strup. Když však za denního světla prohlédl Seregilovu ránu, zjistil, že je stále živá a že se od ní vějířovitě šíří zánět.
Zastavil u nejbližšího hospodářství s nadějí, že vyžebrá pár bylin a kousek plátna. Stará hospodyně se na Seregila podívala a zmizela v kuchyni. Za chvíli se vrátila s košíkem, uvnitř něhož byla řebříčková mast a aloe, čisté pruhy plátna, čutora s čajem z vrbové kůry a druhá s mlékem, čerstvý sýr, chléb a půl tuctu jablek.
"Já - nemám čím zaplatit," zakoktal, přemožen její velkomyslností.
Stařenka se usmála a poklepala mu na rameno. "Nemusíš platit," řekla se silným mycenským přízvukem. "Stvořitel všechny laskavé činy vidí."
* * *
Cestou na západ do Kestonu začala krajina pozvolna klesat. Příštího odpoledne dojeli do osídlenější oblasti.
Vítr tu voněl jinak. Byla to vůně vody, ale neobvykle silná. Nad hlavami jim kroužili racci, mnohem větší než malý černohlavý druh nad jezerem Černovír. Tihle ptáci měli dlouhé žluté zobáky a šedá, černě lemovaná křídla. Velká hejna přelétala nad nimi nebo kradla na pustých polích a hromadách smetí.
Alek vyjel na vršek a v dálce zahlédl cosi, co mohlo být jedině moře. Jat hrůzou zastavil poníka a vodní pláň si prohlížel. Slunce už začínalo zvolna zapadat a první zlaté skvrny se na stříbřitě zelené hladině rozprostřely v lesklé pásy. Podél pobřeží byly roztroušené ostrůvky, jako kostky rozsypané při hře; na některých se temně zelenaly stromy, jiné byly jen pustými hromadami kamení čnícími nad vlnami.
Cesta se vinula dolů k pobřeží a končila v rozsáhlém městě, které objímalo břehy široké zátoky.
"Ty musíš být z vnitrozemí."
Ke káře doklopýtal starý dráteník. Scvrklý mužík s nohama do "o" se pod velkým rancem, který nesl, skláněl skoro až k zemi. Pod shrnutou střechou obnošeného klobouku viděl Alek jen tmu, strniště a prach.
"Vypadáš jako vnitrozemec, který poprvé v životě vidí moře. Sedíš tu s otevřenou pusou, takže nemůžeš být nic jinýho," poznamenal stařík s rezavým uchechtnutím.
"Nikdy jsem nic tak ohromného neviděl!"
"Když jsi uprostřed něj, vypadá ještě větší," řekl dráteník. "V mládí jsem byl námořníkem, než si dal žralok moji nohu k večeři."
Odhrnul zaprášený plášť a ukázal Alekovi dřevěnou tyč připevněnou řemeny k pahýlu nohy. Konec hole byl vyřezaný do tvaru dřeváku, který vypadal stejně jako skutečný dřevák na jeho druhé noze.
"Když se celej den plahočím, nevím, která noha mě bolí víc. Mohl bys mě svézt do města?"
"Vylezte si." Alek mu podal ruku.
"S radostí. Hannock z Brithie, k tvým službám," řekl dráteník a usadil se na lavičce. Následovala vyčkávavá odmlka.
"Aren. Aren Stříbrný List." Když říkal staříkovi falešné jméno, připadal si Alek trochu hloupě, ale to už se stávalo zvykem.
Hannock se dotkl prstem střechy klobouku. "Těší mě, Arene. Co se stalo tvýmu příteli tamhle vzadu?"
"Špatně spadl," rychle zalhal Alek. "Povězte mi, vyznáte se v Kestonu?"
"Řekl bych, že jo. Co tam pro tebe můžu udělat?"
"Potřebuji prodat tenhle vozík a najít loď do Rhíminee."
"Tak do Rhíminee?" Hannock si zamnul ježatou bradu. "U Starého Námořníka, budeš mít zatraceně štěstí, jestli tě tam někdo vezme takhle před zimou. A vyjde to draho. Víc, než nejspíš dostaneš za tuhle káru a kulhavého poníka. Ale netrap se, hochu. Ve většině přístavů, na které si vzpomeneš, mám jednoho dva kamarády. Nech to na starém Hannockovi."
Alek brzy dráteníkovu společnost ocenil. Keston bylo rušné město, plné zamotaných ulic rozházených bez ladu a skladu; Hannock ho vedl dolů uličkami, které vypadaly spíš jako stezky mezi pozemky. Kupily se tu vedle sebe skladiště a hostince. V temných uličkách do sebe strkaly tlupy námořníků, vrávorajících v povznesené náladě - ať už ji způsobilo cokoliv - a zdálo se, že útržky písní a kleteb se ozývají ze všech stran.
"Jo, pořád ještě mám v přístavišti jednoho nebo dva kamarády," řekl Hannock, když dojeli k nábřeží. "Rozhlídnu se trošku kolem a pak se sejdeme v Červeném Kole. Všiml sis štítu? O dva obchody vedle v dalším skladišti je pivovarský kočí, jmenuje se Gesher. Nejspíš od tebe ty věci koupí. Neuškodí, když se o mně při vyjednávání zmíníš."

Nehledě na zmínku o Hannockovi kočí Gesher přelétl očima vozík, vyčerpaného poníka a stejně vyčerpaného vozku a mrzutě řekl: "Tři stříbrné stromky, ani o pencí víc."
Alek neměl ponětí, jakou cenu může mít stříbrný stromek, byl rád, že vozík vyloží a zbaví se ho. Dohodli se, že obchod uzavřou, až Alek přiveze káru zpět, a hoch si pospíšil k Červenému Kolu. Dobře Seregila přikryl a vešel dovnitř.
Našel starého dráteníka, jak sedí u dlouhého stolu a žertuje s větrem ošlehaným mužem v námořnickém úboru.
"Tady je ten kluk," řekl Hannock svému kumpánovi a přistrčil k Alekovi korbel piva. "Posaď se, chlapče. Arene Stříbrný Liste, tohle je kapitán Talrien, velitel Kosatky. Tak skvělého námořníka nenajdeš na obou mořích, a já bych to měl vědět. Poprvé jsme se spolu plavili pod kapitánem Strakem, já byl důstojník a on jen zelený plavčík. Souhlasil, že tebe i tvého nešťastného přítele převeze."
"Takže tobě chybí peníze, co?" Talrien s úšklebkem přešel přímo k věci. Jeho kůže, od slunce a soli hnědá jako stará bota, ostře kontrastovala se světlými vlasy a vousy. "Kolik máš?"
"Za káru a poníka můžu dostat tři stříbrné stromky. Je to dobrá cena?"
Hannock pokrčil rameny. "Ne, ale není ani špatná. Co říkáš, Tally? Vezmeš toho kluka?"
"To je neobvyklé, chtít jen jedním směrem. Opravdu se nutně potřebuješ dostat do Rhíminee, viď?" Talrien mluvil líně, opřený o opěradlo židle. Když Alek příliš dlouho váhal, zasmál se a natáhl ruku.
"Nevadí, to je tvoje věc. Řeknu ti, co udělám. Chybí mi jeden muž; za tři stříbrné vezmu tvého přítele a ty si cestu odpracuješ. Uložíte se v nákladním prostoru - ale máte štěstí, vezu pšenici a vlnu. Minule jsme vezli žulové kostky. Jestli jsi s tím svolný, ruku na to a jsme dohodnuti."
"Dohodnuto," odvětil Alek a stiskl mu ruku. "Moc vám oběma děkuji."
Talrienův člun kotvil u nábřeží. Přeložili chlapcův zbývající majetek a pak s kapitánem opatrně přenesli Seregila na dno loďky.
Seregil byl bledší než kdy předtím. Když vlny, narážející do kamenného základu nábřeží, houpaly člunem, hlava se mu bezvládně kymácela ze strany na stranu. Alek mu obložil hlavu srolovaným pláštěm a s bolestným strachem se na něj zadíval. Co když zemře? Co si počnu, jestli zemře?
"Neboj se, hochu," řekl Talrien laskavě. "Dohlédnu, aby byl v pohodlí. Jdi prodat svůj vůz a já pro tebe pošlu loďku zpět."
"Já - budu tady," zajíkl se Alek. Náhle se mu nechtělo nechat Seregila v cizích rukách. Ale co jiného mohl dělat? Naposledy vylezl na vratký vozík a plácl poníka otěžemi po zaprášeném zadku.
Ukázalo se, že mycenské stříbrné stromky jsou vlastně stříbrné kosočtverce, do nichž je vyražen hrubý tvar stromu. Sevřel mince v dlani a rozběhl se do doků tak rychle, jak jen dokázal.
Jakmile se však dostal na dohled opuštěného nábřeží, zastavila ho nenadálá myšlenka. Než opustili Střelce, nemluvil náhodou kapitán Rhal o tom, že v přístavech pracují verbíři?
"U Stvořitele," zasténal hlasitě a žaludek mu sevřela hrůza jako koule ledu. Co když ve spěchu a únavě předal Seregila párku chytrých darebáků? Proklínaje sám sebe, podupával, aby zahnal chlad, a vyhlížel ve tmě jakékoliv známky pohybu. Dokonce se Talriena ani nezeptal, která z lodí je Kosatka!
Byla už skoro noc. Vlny jemně olizovaly nábřeží a vzdálené hlasy mužů zpívajících šťastně nad džbánky způsobovaly, že jeho čekání ve tmě bylo ještě osamělejší. Z paluby jedné z kotvících lodí zněl zvon, tlumený a vzdálený.
Už se počastoval deseti výrazy pro hlupáka, když postřehl, že se k němu přes vodu blíží světlo. Na chvíli zmizelo, skryto za trupem nějaké lodi, a pak se znovu objevilo, vytrvale hnáno údery neviditelných vesel směrem k němu.
Houževnatý rusovlasý námořník stěží starší než on sám obratně přirazil loďku k přístavišti. Alek toho o verbířích moc nevěděl, ale tenhle na to nevypadal.
"Ty jsi nový pomocník pro Kosatku?" otázal se chlapec, odložil vesla a vzhlédl na Aleka s drzým úšklebkem. "Já jsem Binakel, většinou mi říkaj Biny. Tak nasedej, jestli nechceš strávit noc na molu. Já nechci. U Starého Námořníka, dneska je noc studenější než trescí koule!"
Sotva Alek stačil slézt na záď, Biny už odrážel. Celou cestu neustále mluvil, nepotřeboval žádnou výzvu nebo povzbuzování, sotva se mezi tím žvaněním stačil nadechovat. Měl sklony přeskakovat mezi tématy, jak mu věci přicházely na mysl, a většina jeho řečí byla rouhání, ale Alek dokázal větší část ignorovat, a než přirazili k uhlazenému trupu Kosatky, nechal svou mysl odpočívat. Kapitán Talrien byl, podle Binyho, klidný velitel, jehož největší předností bylo, že - pokud Biny věděl - nikdy nenechal nikoho zbičovat.
Kosatka byla pobřežní obchodní loď. Na vysokých stěžních nesla trojúhelníkové plachty a na obou bocích měla v případě nutnosti prostor pro dvacet vesel. Pravidelně proplouvala mezi skalskými a mycenskými přístavy.
Posádka na palubě byla ve víru příprav. Alek doufal, že si znovu promluví s kapitánem Talrienem, ten však nebyl v dohledu.
"Tvůj přítel je tady dole," řekl Biny a odvedl ho do podpalubí.
Seregil spal v hlubokém hnízdě ze žoků bavlny. Celý prostor v dosahu světla Binyho lucerny byl zaplněn dalšími žoky a plnými vaky obilí.
"Dávej pozor na světlo," upozornil ho Biny při odchodu. "Jedna nebo dvě jiskry a vzplaneme jako vatra! Nech si ji tady na háku nad hlavou, a kdyby se moře rozbouřilo, určitě ji uhas."
"Budu opatrný," slíbil Alek, který už hledal čisté obvazy. Ty, co Seregilovi zakrývaly nehojící se ránu, už byly hodně potřísněné.
"Kapitán ti poslal dolů jídlo a kbelík vody. Máš to tamhle, na druhé straně," ukázal Biny. "Zítra si musíš se Sedrishem promluvit o tom, jak se tvůj přítel zranil. Starý Sedrish je stejně dobrej felčar jako kuchař. No, dobrou noc!"
"Dobrou noc. A poděkuj za mě kapitánovi."
Obvaz se přilepil k ráně a Alek ho opatrně navlhčil, aby ho uvolnil. Odsunul potřísněnou vycpávku a zjistil, že živá rána

vypadá čím dál hůř. Stařenčina mast zřejmě nijak neprospívala, ale Alek ji použil znovu, nevěda, co dělat jiného. Seregilovo štíhlé tělo už vypadalo vyzáble. Když ho Alek zvedal, aby mu dal čerstvý obvaz, měl pocit, že v rukou drží něco křehkého. I Seregilův dech se zpomaloval; bolestivě se nadechoval jen chvílemi.
Alek ho uložil zpět mezi žoky a odhrnul mu z obličeje pár volných pramenů vlasů. Prohlížel si propadající se tváře a spánky i sinale bledou kůži. Už za pár dní budou v Rhíminee, jen jestli Seregil tak dlouho přežije.
Alek nad lucernou ohřál zbylé mléko, opřel si Seregilovu hlavu o kolena a pokusil se mu nápoj po lžičkách vpravit do úst. Jeho druh však slabě zakašlal a sousto mu vyteklo po bradě.
Alek s těžkým srdcem odstrčil šálek stranou a natáhl se vedle něj. Než přes ně oba přehodil plášť, jemně mu cípem otřel bradu.
"Alespoň že jsme na lodi," zašeptal smutně, když naslouchal namáhavému dýchání vedle sebe. Vyčerpání ho zalilo jako šedá mlha a Alek usnul.
* * *
…kolem Seregila se na všechny strany rozbíhala kamenitá pláň a nad hlavou mu viselo zamračené, olověné nebe. Mrtvá, šedá tráva pod nohama. Vzdálený šum moře? Ani vánek se nepohnul, aby způsobil alespoň slabý zvuk. V dálce se blýskalo, ale rachot hromu se neozýval. Mraky mu rychle uháněly nad hlavou.
Vůbec své tělo necítil, viděl jen okolí, jako by bylo celé jeho bytí zredukováno na čistou esenci zraku. Přesto se mohl pohybovat, rozhlížet se po šedých pláních, po mracích, které mu vířily a pěnily nad hlavou, ale nepronikl jimi ani kousek modři. Stále slyšel moře, nedokázal však určit, ze kterého směru. Chtěl tam jít, podívat se za jednotvárnost, která ho obklopovala, ale jak? Mohl si zvolit špatný směr, zamířit pryč od vod, hlouběji na pláň. Ta myšlenka ho přiměla zůstat na místě. Odněkud věděl, že pokud zamíří od moře, pláň se potáhne až k věčnosti.
Už věděl, že je mrtvý a že jenom skrze Bilairyho brány může uniknout do skutečného posmrtného života nebo snad úplně z veškerého bytí. Bylo nemyslitelné být polapen na téhle bezživotné pláni navždy.
"Ó, Illiore Světlonoši," modlil se němě, "sešli své světlo na toto bezútěšné místo. Co mám dělat?"
Nic se však nezměnilo. Plakal, ale v prázdnotě nebylo slyšet dokonce ani jeho pláč…

Kapitola 13.
Jsou položeny otázky
"Ano, určitě tady byli. Na ty dva jistě tak brzy nezapomenu!" prohlásil hostinský, když si oba pány v duchu ohodnotil. Ten zažloutlý se díval kamsi mimo, ale vzhledný pán tmavé pleti s jizvou pod okem vypadal jako člověk, který cenu informací chápe.
Určitě - ten tmavý sáhl do ozdobné tobolky a položil na neuhlazený pult mezi ně silnou minci se stromkem.
"Byl bych vám velmi vděčný, kdybyste byl tak laskavý a odpověděl nám na několik otázek." Druhá těžká mince ve tvaru kosočtverce se připojila k první. "Ti mladíci byli mí sluhové. Velmi rád bych je našel."
"Něco ukradli, že?"
"Je to docela choulostivá záležitost," odvětil pán.
"No, je mi líto, ale minuli jste je bez jedné noci o týden. Věděl jsem, že to nejsou poctiví lidi, jen co jsem se na ně poprvé koukl, viď, matko?"
"Jistě," ujistila je jeho žena, která se na cizince dívala manželovi přes rameno. "Říkala jsem si, že jsme je vůbec neměli brát na noc dovnitř, i když byly pokoje volné."
"A má pravdu. Ten žlutovlasý se v noci pokusil toho druhého zabít. Zamkli jsme se s rodinou ve spíži, když jsem je přistihl. Ráno byli oba pryč. Nevím, jestli ten nemocný chlapík přežil nebo ne."
Hostinský sáhl pro mince, ale tmavý - muž na obě položil prsty v rukavicích.
"Nevšimli jste si náhodou, kterým směrem odjeli?"
"Ne, pane. Jak jsem říkal, zůstali jsme ve spíži, dokud jsme si nebyli jistí, že jsou pryč."
"To je škoda," zamumlal muž a odtáhl od mincí ruku. "Snad byste byl tak laskav a ukázal nám pokoje, ve kterých nocovali?"
"Jak si přejete," řekl hostinský pochybovačně a zavedl je po schodech nahoru. "Nic tu ale nenechali. Pořádně jsem se tam rozhlídl. Bylo zatraceně divný, že ten kluk chtěl, ať nechám klíč od druhých dveří zvenku. Myslím, že ho zamkl uvnitř a pak, uprostřed noci, se za ním vydal. Ach, měl jste slyšet ten kravál! Bouchání a vřískot - jsme tady, pánové, tady se to stalo."
Hostinský ustoupil stranou, aby mohli oba muži nahlédnout do úzkých světnic.
"Kde došlo k boji?" zeptal se ten bledý. Hostinský si všiml, že nemá tak zdvořilé způsoby jako jeho společník, a mluví s legračním přízvukem.
"Tady," odpověděl. "Na podlaze jsou ještě vidět zbytky krve, přímo u vašich nohou."
Snědý muž si se společníkem vyměnil rychlý pohled a odtáhl hostinského zpět ke schodišti.
"Musíte nám poskytnout chvilku, abychom ukojili svou zvědavost. Mohl byste mezitím být tak laskav a odnést mým služebníkům na dvoře pivo a maso?"
S vyhlídkou dalšího zisku si hostinský pospíšil dolů ze schodů.
* * *
Mardus počkal, až bude krčmář z doslechu, a pak Vargůlu Ashnazaiovi pokynul, aby začal.
Nekromant klesl na kolena a vytáhl malý nožík. Sedřel z nerovných prken trochu zaschlé krve a opatrně ji sklepal do slonovinové lahvičky, kterou pak zapečetil. Podržel lahvičku mezi palcem a ukazováčkem a zkroutil úzké rty v nepříjemné parodii úsměvu.

"Máme je, můj pane!" zaradoval se škodolibě a bezděky přešel do staré řeči. "I kdyby ho už neměl na sobě, s tímhle je vystopujeme."
"Pokud jsou to skutečně ti, které hledáme," odvětil Mardus stejným jazykem. V tomto případě se nekromant pravděpodobně nemýlil, Mardus se ho však, jako obvykle, nesnažil povzbudit. Oba museli znát své role.
Mardus se vydal dolů po schodech a Vargůl Ashnazai se zarputile vlekl za ním. Když se setkali s hostinským a jeho ženou, Mardus výmluvně pokrčil rameny.
"Jak jste říkali, nic tam není," prohlásil jakoby zahanbeně. "Nicméně, toto je poslední článek…"
"O co vám jde, pane?" zeptal se krčmář, který zjevně doufal v další příležitost k výdělku.
"Tvrdil jste, že bojovali." Mardus si pohrával se šňůrkou tobolky. "Zajímalo by mě, proč. Víte o tom něco?"
"No," odvětil hostinský, "jak jsem povídal, když jsem se probudil, už do sebe bušili a rvali se. Než jsem zapálil lampu a našel palici, ten mladej už toho druhého chlápka složil. Ale podle toho, co jsem viděl, když jsem nakoukl dovnitř, jsem usoudil, že se perou o nějaký náhrdelník."
"Náhrdelník?" zvolal Vargůl Ashnazai.
"No, byla to taková nicotná věcička, že?" přitakala mu manželka. "Kvůli takovým se lidi nezabíjejí!"
"To je pravda," souhlasil hostinský znechuceně. "Jenom kousek dřeva, velký asi jako pětipence, přivázaný na koženém řemínku. Pokud si vzpomínám, byl vyřezávaný, ale stejně nevypadal jako něco víc než obyčejná tretka, co prodávají podomní obchodníci."
Mardus muži věnoval zamyšlený úsměv. "Nu, jak jste říkal, byla to zkažená dvojice, zřejmě je dobře, že jsem se jich zbavil. Mnohokrát vám děkuji."
Hodil hostinskému poslední minci a vyšel na dvůr, kde stáli připravení jeho muži.
"Vypadá to, že nám zase unikli," zauvažoval Mardus a prstem v rukavici si zamyšleně poklepal na bradu.
"Už před týdnem měl být mrtvý! Nikdo nepřežil…"
Mardus se nepatrně pousmál. "Ale běž, Vargůle Ashnazai, dokonce i ty musíš vidět, že nestíháme obyčejné zloděje."
Souhlasně přehlédl pustou krajinu obklopující zájezdní hostinec a otočil se ke skupince ozbrojenců. "Kapitáne Tilde!"
"Pane?"
Mardus lehce kývl hlavou směrem k hostinci. "Všechny je zabijte a pak to podpalte."

Kapitola 14.
Plavba na jih

Jakmile prvního dne plavby zmizela pevnina za obzorem, dostal Alek chuť hlasitě křičet. Ryzí prázdnota obklopující loď - nekonečné nebe, bodavě chladný vítr a ledová pěna ustupující před přídí, když Kosatka hbitě běžela pod plně rozvinutými plachtami po hladině - z toho všeho ho mrazilo až do morku kostí.
Nu, alespoň tvrdě pracoval. Námořníci mu svěřovali nejjednodušší úkoly, protože neměl být na lodi dost dlouho, aby stálo za to ho zaučovat. Ačkoliv ho spálenina stále bolela a obě ruce měl brzy popraskané solí a chladem, dělal s dobrou vůlí všechno, co mu určili: sypal paluby pískem, shazoval rozmoklé bláto a pomáhal s mytím nádobí. Kdykoliv měl volnou chvilku, zašel se dolů podívat na Seregila.
Navzdory Alekově pilné péči se jeho společníkovi zjevně přitížilo. Po hubené hrudi se mu šířila infekce a na lících vykvetly horečnaté skvrny, které posléze zbarvily celou tvář. Pach nemoci z něj byl i cítit.
Sedrish, lodní kuchař a lékař, pomáhal Alekovi, jak jen dovedl, ale žádný z jeho léků neúčinkoval.
"Alespoň do něj ještě dokážeš něco dostat," poznamenal Sedrish, když sledoval, jak se Alek trpělivě snaží vpravit mezi Seregilovy popraskané rty kapku vývaru. "Dokud bude pít, má naději."
* * *
Třetího dne plavby se Alek, který zrovna rozmotával zauzlovanou hromadu lan, setkal s kapitánem. Počasí se drželo a zdálo se, že Talrien má dobrou náladu.
"Je opravdu škoda, že nás v Rhíminee opustíš. Věřím, že bychom z tebe dokázali udělat docela schopného námořníka," poznamenal, lehce se opíraje o zábradlí. "Většina vnitrozemců stráví svou první plavbu s rozbouřenými vnitřnostmi."
"To není problém," odvětil Alek trochu rozveseleně. "Jenom mám trochu potíže s něčím, čemu Biny říká ‚mořské nohy'."
"Všiml jsem si. První den, když se loď hodně houpala, kutálel ses kolem jako soudek v podpalubí. Až se znovu postavíš na souš, bude to docela nepříjemné. Proto námořníci vždycky míří přímo do krčmy, víš. Když si sedneš a dost dlouho piješ, vcelku brzy ti připadá, jako bys byl zpátky nad kymácející se hlubinou. Potom se cítíme jako doma."
Právě v tu chvíli se z vrcholu stěžně ozval výkřik: "Země na obzoru, kapitáne!"
"Máme dobrý čas," řekl Talrien, zaclonil si oči a zahleděl se přes vodu. "Vidíš tu tmavou čáru na obzoru? To je úžina. Zítra ráno spatříš jeden z největších divů světa."
* * *
Dalšího jitra se Alek probudil s žaludeční nevolností. Loď se pohybovala nějak jinak a neslyšel ani vlny narážející do trupu.
"Hej, Arene," zavolal Biny, když strčil hlavu do poklopu. "Polez nahoru, jestli chceš něco vidět."
Na palubě Alek zjistil, že kotví v úzkém přístavu. Byla tu řada lodí seřazených za sebou.
"Co si o tom myslíš?" zeptal se Biny pyšně.
Z mořské hladiny stoupala hustá mlha. První rudozlaté červánky začínajícího svítání ji prorážely a zaplavovaly jeviště před nimi vrstvou bledého, proměnlivého ohně.
Na obou stranách přístavu se z mlhy vynořily skryté útesy. Před jejich očima ležela Cirna, rozházená sbírka

čtvercových, bíle omítnutých budov, nalepených jako vlaštovčí hnízda na příkrých svazích nad přístavními moly.
Talrien ho zahlédl a mávl rukou. "Tohle je nejstarší skalské město. Tady přistávaly lodě, ještě než bylo postaveno Ero. Vlevo je ústí kanálu."
Alek se zahleděl přes vodu a spatřil mohutný průplav vyříznutý ve skále uprostřed zátoky. Po jeho stranách se tyčily ohromné, ozdobně otesané pilíře. Od hladiny až k vrcholu útesu měřily oba alespoň pět set stop a byly zakončeny propracovanými hlavicemi. V tuto časnou hodinu na jejich vrcholech ještě hořel signalizační oheň, k nebi šlehaly plameny a stoupal černý dým hořícího oleje.
"Jak je vůbec možné vytvořit něco tak obrovského?" zvolal Alek, pokoušeje se pochopit velikost toho, co spatřil.
"Magií, pochopitelně," ušklíbl se Biny.
"A tvrdou prací," dodal Talrien. "Vystavěla je královna Tamír II., když založila Rhíminee. Říká se, že sto čarodějů a tisíc dělníků pracovalo na stavbě Průplavu dva roky. Samozřejmě, bylo to v dobách, kdy ještě byl dostatek čarodějů, kteří se mohli takové práci věnovat. Od jednoho konce k druhému měří pět mil, široký je ale méně než tři sta stop. A majáky na pilířích? Jsou vidět na míle daleko. Minulou noc jsme pluli podle nich." Otočil se a mávl na shromážděnou posádku. "Pokračujte, chásko! Máme práci."
* * *
Protože Kosatka vezla náklad pro Cirnu, přistáli u jednoho z doků vyčnívajících z pobřeží. Alek se postaral, aby Seregila ve skladišti přesunuli na místo, kde nebude překážet, a vyšel na palubu, aby mohl pozorovat shon na břehu. Z této vzdálenosti viděl, že vrcholy pilířů nejsou stejné. Levý byl vytesán do podoby ryby vynořující se z vlny. Dokonce i z opačné strany přístavu rozeznával šupiny na jejích bocích a ladné křivky ploutví. Pilíř vpravo vypadal jako stylizovaný plamen.
"Proč jsou různé?" zeptal se Sedrishe a zastínil si oči.
"To jsou přece pilíře Astella a Sakora," odpověděl kuchař, ohromený jeho neznalostí. "Na druhém konci je Illior a Dalna. Když se prý dávní stavitelé chystali tak silně narušit přirozený vzhled krajiny, usoudili, že bude po dokončení díla lépe věnovat vrcholy sloupů bohům."
Talrien stál s jedním z námořníků na lodní lávce a volal na muže, který vedl záznamy v deníku, čísla nákladu. Dole na přístavišti podobně postupovali kupci, jimž byl náklad určen.
Alek si je se zájmem prohlížel. Neměli na sobě tuniky, ale dlouhé přepásané pláště, které jim sahaly až pod kolena, a kožené kalhoty, jaké měl v oblibě i Seregil. Mnozí měli na hlavách klobouky se širokou střechou a jedním či dvěma dlouhými barevnými pery zastrčenými za stuhou.
U sousedního mola vykládali jinou loď; letmý pohled na její náklad upoutal Aleka natolik, že se rozhodl podívat blíž. Protlačil se zástupem námořníků a přístavních dělníků a připojil se k davu, který se shlukl kolem provizorní ohrady ze svázaných provazů. Připravili ji pro koně, kteří byli právě vyváděni na pobřeží. Za svůj život už viděl hodně koní, ale těmto se nevyrovnal žádný.
Byli vysocí jako černá kobyla, kterou nechal ve Wolde, ale ne tak mohutně stavění. Měli dlouhé nohy, zužující se od okrouhlých kyčlí k elegantním kopytům, a na ladně zaoblených šíjích nesli hrdé hlavy. Srst a hříva nebyly tak husté a hřejivé, jak byl Alek zvyklý, ale leskly se v ranním slunci, jako by byly vyleštěné. Navzdory rozruchu zvířata klidně přecházela kolem davu. Většina koní byli hnědáci, jen několik černých či kaštanově hnědých. Aleka však okamžitě upoutal lesklý černý hřebec s bílou hřívou a ocasem.
"To je něco, že jo?" poznamenal Biny, který se zjevil Alekovi po boku.
"Ti tedy jsou," souhlasil Alek. "Nikdy jsem podobné koně neviděl!"
"To mě nepřekvapuje. Jsou to aurënští koně, právě připluli z jihu."
"Aurënen!" Alek uchopil Binyho za paži a ukázal na loď. "Jsou tam nějací Aurënfaieové? Víš, jak vypadají?"
"Ne, to je skalská loď. Aurënfaieové sem nepřiplouvají. Lodi, jako je tahle, obchodují ve Virésse, přivážejí do Třech Zemí náklad - koně, šperky, sklo a podobné věci - a sami ho prodávají."
Virésse. Seregil se jednou zmínil, že to je jediný přístav v Aurënenu, který přijímá cizince.
"Takoví koně jsou jenom pro šlechtice a boháče," pokračoval Biny. "Kdysi jsem zaslechl, že královna ani korunní princezna by nikdy nevyjely do bitvy na jiném. A ony skalské jízdě velí."
Hřebce, kterého Alek obdivoval, přivedli blíž, a chlapec neodolal, aby si na něj nesáhl. K jeho radosti se zvíře štíhlou hlavu dotklo jeho ruky, a když pohladil sametový čenich a pramen hřívy nad čelem, spokojeně zaržálo. Tonul v obdivu nad koněm, a teprve když jakási ruka v rukavičce plácla koně po hřbetu, všiml si, že Biny a zbytek davu se rozešli. Obrátil se a zjistil, že stojí tváří v tvář mladé ženě stejně neobyčejné jako kůň sám.
Tmavě kaštanové vlasy rostoucí uprostřed čela do špičky měla sčesané dozadu do hustého copu přehozeného na blátem potřísněném zeleném plášti. Pár měkkých, vlnitých pramenů z copu vyklouzlo a lemovalo její do tvaru srdce vymodelovanou tvář. Když se ke zděšením ztuhlému Alekovi otočila, spatřil chlapec překvapivě modré oči a zardělé líce. V tu chvíli myslel jen na to, že před ním stojí nejkrásnější žena, jakou kdy viděl. A nadto ještě naprosto zvláštní, protože místo šatů měla pod krátkým, bíle lemovaným zeleným pláštěm přiléhavé kalhoty ze srnčí kůže. Přední stranu pláště zdobila bohatá výšivka, představující dvě zkřížené šavle podpírající korunu. Na krku se jí ve slunci leskl těžký stříbrný řetěz a na vojenském bandalíru, který měla přehozený přes prsa, visel dlouhý meč.
"Je nádherný, že?" poznamenala.
"Hmm, ano." Alek spěšně obrátil pohled zpět na koně.
"Zvažoval jste jeho koupi?" zeptala se, když se kůň sklonil přes provaz a otřel se Alekovi bradou o rameno. "Zjevně jste ho zaujal."
"Ne! Ne - ne, jen jsem se díval." Alek chvatně couvl, dobře si vědomý, jak je jeho oděv špinavý a obnošený. "Jen jsem ještě nikdy neviděl koně Aurënfaieů."

Náhlý úsměv způsobil, že dívka navzdory meči vypadala jako holčička. "Zrovna jsem ho zahlédla, ale nechtěla bych ho koupit, kdybyste se pro něj už rozhodl." Ťukla koně po čenichu a měkce na něj promluvila. "Co říkáš, můj krásný příteli? Můžu si tě odvést domů?"
Hřebec jakoby v odpověď zaržál a šťouchl ji hlavou do dlaně.
"Myslím, že souhlasí," řekl Alek, potěšený, že jeho oblíbenec možná dostane tak půvabnou paní.
"Taky bych řekla," souhlasila. Obchodník s koňmi postával poblíž. Když mu pokynula, přistoupil k nim a hluboce se uklonil. "Jako vždy máte znamenité koně, mistře Roakasi. Dohodli jsme se s tímto pánem, že si tohoto hřebce vezmu já. Co za něj žádáte?"
"Pro vás, komandére, dvě stě zlatých sesterů."
"To je dobrá cena. Kapitánka Myrhini vám zaplatí."
"Děkuji mnohokrát, komandére. Bude to tentokrát všechno?"
"Ne, musím ještě vybrat pár koní pro Hlídku, ale chtěla jsem získat tady toho hřebce dřív, než ho koupí někdo jiný. Požádal byste někoho z mého doprovodu, aby mi ho osedlal?" Otočila se zpět k Alekovi a znovu se usmála. "Děkuji za pomoc. Musíte mi prozradit své jméno."
"Aren Stříbrný List."
Další voják v zelené a bílé přivedl osedlaného hřebce zpět. Lehce vyskočila do sedla a sáhla do váčku u opasku. "Stříbrný List? Dobrá, hodně štěstí, Arene Stříbrný Liste." Hodila mu minci, která se za letu zaleskla zlatem. Hbitě ji chytil, i když ho stálo hodně námahy odtrhnout od dívky oči. "Připij mi na zdraví. Přinese mi to štěstí."
"Připiji, díky," zavolal za ní Alek, když odjížděla. Rychle se obrátil na vojáka a zeptal se: "Je nádherná! Kdo je to?"
"Ty nevíš?" podivil se voják a prohlédl si ho od hlavy k patě. "To byla princezna Klia, královnina nejmladší dcera. Tohle je pro tebe docela významný den, což, chlapče?"
Dav se přivalil zpět k ohradě a několik cizinců poplácalo Aleka po zádech, záviděli mu setkaní s princeznou.
Biny si k němu probil cestu lokty. "Co ti to hodila?"
Alek ukázal zlatou minci. Byla menší než skalský stříbrňák; na jedné straně měla stejný symbol měsíčního srpku a plamene a na líci profil muže.
"Půl sesteru? Za tohle jí můžeš připíjet na zdraví pěkných pár dnů!" Biny ho laškovně šťouchl do žeber.
"Princezna!" žasl Alek a vrtěl hlavou.
"Oh, vždycky ji tu vídáme. Teď je zástupcem velitele Královské jízdní hlídky, pod svým bratrem, a má cit pro zvířata. Pojď, už začali nakládat. Měli bychom se raději vrátit."
Talrienova posádka vyložila svůj vlastní náklad a teď ukládala do podpalubí štíhlé keramické láhve s vínem. Po nich následovaly klece s kuřaty, které kapitán nařídil připoutat na palubu, doprostřed lodi. Zbytek cesty mělo oživovat kdákání a kokrhání drůbeže, spolu se smradem a kupami vypelichaného peří.
* * *
Pozdě dopoledne bylo vše zabezpečeno a Kosatka vyplula, aby se připojila k ostatním plavidlům čekajícím na vpuštění do Průplavu; lodě pečlivě dodržovaly rozestupy, aby se zabránilo nehodám, které by mohly úzký kanál zablokovat. Brzy poté vyhodili kotvu, připlul k nim lehký člun a na palubu vystoupil malý tlouštík v umaštěném a zabláceném klobouku. Kapitán s přístavním dozorcem krátce promluvil a zaplatil poplatek za kotvení a průjezd. Když byl hotov, mávl na Aleka.
"Hodina čekání," řekl. "Pověz Sedrishovi, ať vydá jídlo, ano?"
Alek předal vzkaz a zanesl Seregilovi dolů horkou vodu a masový vývar. Než znovu vyšel na palubu, několik lodí před nimi už do tmavého ústí Průplavu vplulo. Z výšky poblíž vrcholku Astellova sloupu vyšlehl jasný záblesk zrcadla a mohutná galéra vedle nich vytáhla kotvu, rozvinula jednoduchou plachtu a vklouzla do temné pukliny.
Konečně pozorovatel ze stěžně zavolal: "Signál pro nás, kapitáne!"
"Je to tady, chlapi!" zakřičel Talrien. "Připravte vesla a postavte se k zámkům."
Než byla vytažena kotva, několik námořníků zapálilo na přídi i na zádi louče. Ostatní odsunuli část paluby a z prostoru pod ní vyndali dlouhá vesla. Protáhli je okrouhlými, provazem utěsněnými zámky na boku lodi, dvacet na každé straně. Na kapitánovo znamení vylezl první důstojník na palubní poklop a začal zpívat. Veslaři chytili udávaný rytmus, zabírali v nacvičené shodě a loď hladce klouzala po klidné hladině zátoky. Kapitán Talrien stál u kormidla a vedl ji do zvuk odrážejícího šera za pilíři.
Bylo už po poledni a do rozsedliny pronikalo jen málo slunečního světla. V Průplavu bylo chladněji a voněly tu solí zmáčené skály. Alek zrovna postával se Sedrishem, když se náhodou podíval vzhůru.
"To jsou hvězdy?" zeptal se užasle. Úzký pruh oblohy byl poset matně svítícími body.
"Ne, vysoké stěny stíní slunce. Taky mě to pěkně zklamalo, když jsem byl chlapec; tehdy to vypadalo přesně stejně. Jediná doba, kdy je tu dost světla, je o polednách."
Po obou stranách čněly k nebi neotesané kamenné zdi, zdálo se, že se sklánějí k lodi. Tu a tam stékaly dolů malé vodopády a zařezávaly se do nerovného skalního povrchu. Místy se skála sklovitě leskla, což Aleka mátlo.
"To kvůli magii," vysvětlil Sedrish. "Některá místa jsou rovná a lesknou se; jinde, jako třeba tamhle, se skály prostě roztavily a stekly dolů jako vosk po svíčce. Říkám ti, že by se mi nelíbilo být poblíž, když je čarodějové vyhazovali do povětří!"
Proplouvali nerušeně. V úzkém prostoru kolem lodi se odráželo zpět každé zašeptání i šplouchnutí, což dělalo dojem dokonce i na Binyho. Když námořník ze stěžně konečně zavolal: "Půl cesty za námi, kapitáne," ozýval se jeho hlas strašidelnou ozvěnou ze všech stran.
Alek právě žasl, jak někdo dokáže odhadnout v takovém místě vzdálenost, když si napravo na vrcholu skalní stěny povšiml čehosi bílého. Připluli blíž a Alek rozeznal, že je to ohromná socha z leštěného mramoru, stojící v mělkém

výklenku vytesaném ve skále. Postava v mdlém světle zářila jako bledá lucerna.
"Kdo je to?" zeptal se.
"Královna Tamír II." Sedrish jí s úctou zasalutoval. "Skala měla dobré i špatné královny, ale stará Tamír byla jednou z nejlepších. Život, který vedla, nedokáží příliš přikrášlit ani pěvci."
Když sochu míjeli, Alek si ji skrze mlhu prohlížel. Sochař královnu znázornil, jak kráčí ve větru; dlouhé vlasy za ní vlály a pod šaty, které měla na sobě, se rýsovala ladná postava. Levý bok jí z větší části kryl oválný štít a v pravici zvedala meč, jako by zdravila proplouvající lodě. Neměla nijak zvlášť krásnou tvář ani nepůsobila příliš otevřeně, ale hrdý postoj a divoký výraz promlouvaly přes propast staletí.
"Když Plenimarští zničili staré sídelní město Ero na východě, prostě vyrazila, odvedla ty, co přežili, napříč zemí a nechala vytesat tenhle průplav," pokračoval Sedrish a připálil si od lucerny dýmku. "To už musí být víc než šest set let. Říká se, že ji nikdo nedokázal zastavit. Vychovali ji v horách jako chlapce, protože její strýc uchvátil trůn. Z toho samozřejmě nevzešlo nic dobrého; kvůli tomu bylo zničeno Ero. Když padl v bitvě, tenhle jeho synovec vystoupil a pravil: ‚S dovolením, já jsem děvče.' Strýc nechal všechny ostatní příbuzné povraždit, takže ji na místě korunovali. Během své vlády odrazila Plenimarské, ztratila se za bitvy na moři, po roce se znovu objevila, vzala si trůn zpět a pak vládla, dokud nezestárla. Byla to silná povaha. Královna Idrilain je jí prý docela podobná."
* * *
Jakmile na západním konci Průplavu vpluli do osijských vod, Alek zaklonil hlavu, aby si prohlédl vytesané hlavice sloupů lemujících ústí. Poznal Dalnův symbol: snop obilí ovinutý hadem. Druhý, stočený drak s korunou v podobě měsíčního srpku, musel patřit Illiorovi.
Kosatka s dobrým větrem v plachtách vyplula podél pobřeží k jihu. Za pozdního odpoledne zářilo zimní moře ve slunci jako naleštěná ocel.
Podél pobřeží byly roztroušeny skalnaté ostrůvky všech velikostí, roubené příkrými útesy, čnícími z vody jako zbořené pevnosti. Některé z nich byly zarostlé mlázím z tmavých jedlí nebo dubů; na těch, co měly k dispozici přístav, stály námořnické osady. Trvalé spojení mezi nimi zajišťovalo několik obchodních lodí; Talrien se s nimi zdravil hlásnou troubou.
Osie se hemžila i něčím víc než obchodními loděmi. Alek brzy spatřil své první hejno delfínů. Naklonil se přes zábradlí a pozoroval tucty zvířat, skákajících a hrajících si podél boku lodi. Jejich tmavé hřbety se vynořovaly ve vlnách. Delfíni doprovázeli plavidlo několik mil. Brzy poté zahlédl další hejno, které prchalo před hrozivým jmenovcem jejich lodi, před kosatkou. I když nebyla tak ohromná jako velryby, Alekovi připadala nesporně obrovská. Pomyšlení na takovéhle netvory, plovoucí přímo pod kýlem jejich lodi, v něm zanechalo nejisté pocity.
Západní pobřeží Skaly ukazovalo nevlídnou tvář. Před nimi ležela drsná žulová kostra krajiny, na pobřeží a na vrcholcích horami tvořené páteře obnažená. Mezi oběma kamennými extrémy se rozkládaly úrodné plošiny a údolí, lesy a přístavy, kde Skalané před staletími nalezli domov. Nad přílivem vymytým okrajem pobřeží vyrůstala z moře v řadách stoupajících vln výše položená území, aby se ve vnitrozemí setkala s horami.
Alek na pevnině rozeznával vozy a jezdce, pohybující se po pobřežní silnici. Skupina jezdců rozvířila oblak prachu, který znemožňoval spočítat, kolik jich je, a v oblaku se objevovaly kovové odlesky.
"To je Cesta královen," zpravil ho Biny. "Běží kolem celého poloostrova, pak nahoru nad úžinu a přímo k Dračímu Struku."
Večer zakotvili v malém přístavu, aby vyložili náklad vína a část klecí s drůbeží a výměnou převzali zásilku měděných prutů.
Když hluk v nákladním prostoru utichl, usadil se Alek vedle Seregila s nadějí, že do něj dostane trochu víc vývaru. Seregil teď dýchal hlasitěji, chrčení v hrdle a v prsou v pomalém rytmu sílilo a zase sláblo. Když ho Alek poslouchal, pocítil zoufalství, které mu nakonec vykrystalizovalo v hrdle. Už to nedokázal snést, a tak sáhl do Seregilova obnošeného rance a vyhledal svázaný šátek se šperky. Schoval si ho do tuniky a odspěchal hledat kapitána a Sedrishe.
"Musíte se na něj podívat," řekl jim a snažil se, aby se mu nechvěl hlas. "Myslím, že touhle rychlostí to nezvládneme."
Ve skladišti se Sedrish nad nehybným Seregilem sklonil a zavrtěl hlavou. "Chlapec má pravdu, kapitáne. Ten muž umírá."
Talrien nahmatal Seregilův tep a zamračeně si sedl na sud. "I kdybychom zamířili přímo do města a minuli všechny přístavy cestou, nevím, jestli to stihneme."
"Ale mohl byste to udělat?" zeptal se Alek.
Talrien se střetl s jeho chmurným, odhodlaným pohledem a přikývl. "Jsem pánem své lodi. Já určuji, kdy popluje a kam. Pro obchod nebude dobré přijet s týdenním zpožděním..."
"Jestli jde o peníze, možná by pomohlo tohle." Alek vytáhl z tuniky šátek a podal mu ho.
Talrien ho rozbalil a našel těžký zlatý řetěz, náušnice a zlatý půlsester, který Alek dostal od princezny.
"Nepředpokládal, že tyhle věci prodám - nechtěl to." Alek kývl hlavou směrem k Seregilovi. "Pokud to nestačí, myslím, že se vám může odměnit víc než dostatečně, až se dostaneme do města."
Talrien plátno sbalil a vrátil Alekovi. "Budete v Rhíminee zítra v poledne. O ceně si promluvíme později. Sedrishi, přines chlapci pivo."
Když odešli, lehl si Alek vedle Seregila a přetáhl přes ně oba pláště v naději, že nemocnému půjčí trochu vlastního tepla. Seregil měl vlhkou, studenou kůži a oči pod potemnělými víčky byly hluboce zapadlé. Na okamžik měl Alek pocit, že na přítelově tváři zahlédl slabý výraz bolesti.
V očích ho pálily slzy. Uchopil chladnou dlaň a zašeptal: "Neodcházej! Už jsme příliš blízko, neodcházej."
Znovu se mu zazdálo, že v nehybné tváři spatřil záblesk citu. Nejspíš to byla jen hra světla.

* * *- a znovu pláň. Neměnná prázdnota a bědující vítr.
Ach, bylo to k zešílení! Chtěl klít, vřískat, kopat, udeřit. A jediné, co dokázal, bylo točit se pořád kolem dokola jako idiot a sledovat obzor, zda nespatří nějaké znamení.
Uprostřed zuřivosti však zahlédl v dálce tmavou postavu. Následoval ho snad temný stopař - zaživa jeho poslední protivník - dokonce i sem?
Ale ne, i přes ohromnou vzdálenost, která je dělila, rozeznával postavu muže; stažená kapuce černého pláště odhalovala bledý ovál obličeje. A ten muž ho volal.
Ne, zpíval!
Nedokázal zachytit slova, ale melodie byla tak líbezná, tak plná uvítání a příslibu, že se mu v očích objevily slzy. Jak je daleko? Jak dlouho bude trvat, než se k němu dostane? V téhle proklaté pustině bylo nemožné odhadnout vzdálenost, ale nevadí. Chtěl se k němu rozběhnout, když náhle ucítil překvapivé světlo, které přelétlo nad mrtvou trávou a kameny. Běžel, ne, letěl! Pocit uvolnění a radostného pohybu byl závratný. Země pod ním se rozmazala a postava vpředu čekala s rozevřenou náručí, aby ho přijala. Dostal se k němu příliš brzy a ne dost brzy. Byl zachycen a přidržen nad zemí a náhle, když muž přestal zpívat a laskavě se na něj usmál, měl zase tvar. Ach, ta tvář! Byla nádherná a jasná jako tvář boha. Jeho kůže měla barvu a lesk čistého zlata a v koutcích očí a úst se mu při úsměvu dělaly vějířky vrásek. Jedno oko měl zakryté, to však nemohlo dokonalost jeho rysů pokazit. Druhé oko, hluboké a sytě modré jako safír nebo letní obloha, na něj hledělo s bezmeznou láskou.
"Konečně jsi přišel, můj zraněný."
Hlas byl ztělesněním veškeré lásky a jemnosti, kterou kdy ve svém krátkém, násilném životě doufal nalézt.
"Pomoz mi, odveď mě odsud!" zaprosil a sevřel bytosti dlaně, chladné a strnulé jako kameny pod jeho nohama.
"Samozřejmě," odpověděl bůh, protože to určitě musel být bůh - Bilairy nebo Illior, který ho přišel zachránit z tohoto děsivého místa.
Bůh ho přitáhl blíž k sobě, kolébal ho na prsou jako dítě a hladil ho chladnou, jemnou rukou. "Projdeme spolu branami a přes moře, ty a já. Dej mi dar, který jsi přinesl, a hned vyrazíme."
"Dar? Nepřinesl jsem žádný dar," zakoktal a srdce se mu náhle prudce rozbušilo a sevřelo.
"Ale ano." Ruka boha ho pohladila po hlavě, po rameni, rozevřela mu košili a spočinula na holé hrudi, která ho pod údery srdce bolela. "Tady, vidíš?"
Tu jeho nozdry znovu zaplavil pach choroby a pálivá bolest ho bodla jako kopí. Podíval se dolů a spatřil malou ránu, která mu zela přímo nad srdcem; z rány, jako z krvavého očního důlku, na něj hledělo oko stejně podivuhodně modré, jako oko boha. Dokonalý protějšek. A náhle se marně bránil železnému stisku, který ho sevřel, když bůh se zlatou kůží sáhl, aby získal oko zpět…
* * *
Kosatka se hnala k jihu celou noc. Když Alek po rozbřesku vyšel na palubu, spatřil před přídí na levoboku tyčící se šedé útesy a před nimi, blízko pobřeží, shluk ostrovů.
"Přístav Rhíminee, mezi těmi ostrovy," zavolal Talrien do větru.
Rhíminee byl ze západních přístavů největší a nejopevněnější. Mezi třemi malými ostrůvky, ležícími v jeho ústí, byly postaveny řady dlouhých kamenných přístavních hrází, v nichž byly jen dva otvory dovolující vplout spřáteleným plavidlům. Když Kosatka proplula jednou z mořských bran, spatřil Alek široký násep ježící se katapulty a balistami. Uvnitř samotného přístavu byly dva ostrůvky, spojené obdobnými hrázemi, které oddělovaly vnitřní a vnější zónu podobně jako u opevnění.
Námořníci nechali rozvinutou jen jednu plachtu a vklouzli do vnějšího přístavu, proplouvajíce kolem desítek lodí, které tu už kotvily. Dlouhé, rychlé válečné galéry se šarlatovými plachtami a dvěma řadami vesel kotvily poblíž náspu, jejich bronzové zobce byly u čáry ponoru stěží patrné. Obchodní lodě, zavalité bárky i malé karavely s vysoko nesenou přídí tu kotvily po tuctech.
Přístavní brána k vnitřnímu přístavu tvořila širokou propust, ve které se neukryla žádná loď, jež do ní vplula. Na obou stranách byly upevněny balisty a čelní zdi propusti byly obestavěny valem, takže oddíl lučištníků mohl každou nepřátelskou loď, která narušila vnitřní obranu, zničit.
Samotná země objímající přístav se na obou stranách prudce zvedala. Dokonce ještě než se dostali do vnitřního opevnění, zahlédl Alek nahoře pevnost. Byla mohutná; vlastní město se rozrůstalo přes vrcholky několika pahorků až na půl míle od vody a Alek soudil, že musí být alespoň tři míle široké. Obklopovaly ho vysoké kamenné hradby, které skrývaly vše až na pár lesklých kopulí a věží viditelných nad jejich okrajem.
Jediným přístupem z přístavu se zdála být kroutící se cesta uzavřená mezi dlouhé kamenné zdi. Alek nebyl žádný taktik, ale připomněl si, že Rhíminee bylo postaveno, aby nahradilo město zničené válkou. Vypadalo to, že Skalané už o druhé královské sídlo přijít nehodlají.
Za vnitřními moly se až k základům útesů pod pevností lepily rozházené shluky budov. Zatímco byla loď naváděna k prázdnému přístavišti, Alek se s rostoucím zděšením díval na rušné nábřeží. Úleva, kterou pocítil, když dopluli k přístavu, při představě, že bude muset někde v nesrozumitelném městě před sebou najít jediného čaroděje, rychle ustoupila obavám.
Když Biny chvátal kolem, chytil Alek mladého námořníka za rukáv. "Slyšel jsi někdy o místě zvaném Dům Orëšky?"
"A kdo o něm neslyšel?" podivil se Biny a máchl palcem k městu nahoře. "Vidíš tu lesklou plošku támhle vlevo? To je střecha největšího paláce, který k němu patří."
Alek poklesl na duchu; bude muset najít způsob, jak dostat Seregila nahoru a projít městem napříč. Sáhl na balíček šperků pod tunikou, tiše odhodlaný dostat Seregila na místo dřív než padne noc, i kdyby kvůli toho musel koupit vůz.
Na palubu vstoupilo několik mužů, aby si promluvili s kapitánem Talrienem. Alek se právě otočil k odchodu, když se na

něj jeden z nich podíval a dotkl se jeho ruky.
"Ty jsi přítel toho nemocného?" zeptal se cizinec.
Alek se překvapeně obrátil a spatřil vysokého, štíhlého starce, který se na něj usmíval. Podlouhlá, dobromyslná tvář byla kolem očí a na čele vrásčitá, krátký vous a kudrnaté vlasy, které mu bohatě lemovaly holou hlavu, byly stříbřitě bílé, ale stál vzpřímeně a nenuceně jako mladík. Tmavé oči pod svévolným bílým obočím neukazovaly nic jiného než přátelský zájem. Podle oděvu - jednoduchý kabátec a kalhoty pod obnošeným pláštěm - soudil, že jde o nějakého obchodníka.
"Co mu chcete?" zeptal se ostražitě, udivený, odkud muž ví, že Seregil je na lodi.
"Přišel jsem ti naproti, milý hochu," odvětil stařec. "Jsem Nysander."

Kapitola 15.
Konečně v Rhíminee

Alek vedl Nysandera do podpalubí a kolena se mu třásla.
"Tak toho jsem se bál," zamumlal čaroděj, když vzal Seregilovu hlavu do rukou. "Musíme ho hned dostat do Domu Orësky. Čeká mě kočár. Dojdi pro kočího."
Alek, strachy bez sebe, našel kočího a pomohl mu Seregila, dobře zavinutého v pláštích a houních, naložit do kočáru. Mezitím Nysander krátce promluvil s kapitánem Talrienem a vtiskl mu do rukou měšec. Talrien přikývnutím poděkoval a otočil se, aby se rozloučil s Alekem.
"Velmi vám děkuji, kapitáne," řekl Alek vřele a přál si, aby to dokázal vyjádřit lépe.
"Máš statečné srdce, Arene Stříbrný Liste." Talrien ho plácl po rameni. "Možná ti přinese štěstí."
"Zatím ho mám," odvětil Alek a zalétl úzkostlivým pohledem ke kočáru. "Jen doufám, že ještě chvíli vydrží."
* * *
Jakmile se kočár konečně rozjel, klekl si Nysander vedle Seregila a odstranil obvaz. Stačil jediný pohled; trhl sebou a položil obvazy zpět na místo.
"Jak je to dlouho?" zeptal se, rád, že mu chlapec nevidí do obličeje.
"Pět dní."
Nysander zavrtěl hlavou a začal s řadou tichých zaklínadel. Pokud se skutečně stalo to, co tušil, kdo kromě Seregila by mohl takový útok přežít?
Když skončil, znovu se posadil, aby si chlapce prohlédl podruhé. Seděl tu bledý a zamračený, svíral Seregilův ranec a meč a očima přeskakoval střídavě na svého společníka a na okno kočáru, z něhož bylo vidět město, kterým projížděli. Utrápený, pomyslel si Nysander, a k smrti vyděšený - ze mne.
V prostých šatech seveřanů a s rozcuchanými vlasy vypadal hoch úplně jako divoch. Nysander si všiml rozedraného obvazu, kterým měl chlapec převázanou levou ruku; pokládal ji na koleno dlaní nahoru, jako by ho bolela. Tuhé linky vyřezané v mladé tváři způsobovaly, že se zdál starší. Byl také velmi unavený a nejistý. Za tím vším však Nysander vycítil hluboce zakořeněné odhodlání, které Seregilovi i jemu pomohlo překonat zlo, které prožili - ať šlo o cokoliv.
"Další Stříbrný List?" usmál se Nysander s nadějí, že odlehčí chlapcovým rozpakům. "Seregil tvrdí, že je to šťastné jméno. Doufám, že se ti osvědčilo taky?"
"Pokaždé." Hoch na okamžik vzhlédl. "Říkal mi, že nemám nikdy používat své opravdové jméno."
"Jsem si jistý, že by mu nevadilo, kdybys mi ho prozradil."
Chlapec se začervenal. "Promiňte, pane. Jsem Alek z Kerry."
"To je docela krátké jméno. Já se jmenuji Nysander í Azusthra Hypirius Meksandor Illandi, Velký Divotvůrce Třetí Orësky. Ale ty mi musíš říkat Nysandere, protože tak mě oslovují přátelé."
"Děkuji vám, pane - chtěl jsem říci Nysandere," plaše se zajíkl Alek. "Je mi velkou ctí."
Nysander mávl rukou. "Nic takového. Seregil je mi drahý jako vlastní syn a tys mi ho přivezl zpět. Jsem tvým dlužníkem."
Chlapec na něj znovu pohlédl, tentokrát více zpříma. "Zemře?"
"Skutečnost, že přežil tak dlouho, mi dává naději," odpověděl Nysander a přál si, aby mohl říci něco povzbudivějšího.
"Udělal jsi dobře, žes ho přivezl ke mně. Ale jak jste se vy dva setkali?"
"Zachránil mi život," odpověděl Alek. "Už je to skoro měsíc, nahoře v horách Železného Srdce."
"Aha." Nysander se podíval na Seregilovu nehybnou, bílou tvář - byl by rád věděl, jestli někdy uslyší jeho verzi příběhu.
Po chvíli mlčení se Alek zeptal: "Jak jste se dozvěděl, že připlouváme?"
"Před týdnem mě náhle přepadla vize, že má Seregil nějaké hrozivé potíže." Nysander si těžce povzdechl. "Jenže vize jsou prchavé. Než se mi podařilo dosáhnout další, zdálo se, že krize pominula. Tehdy jsem také poprvé zahlédl tebe a cítil jsem, že je ve schopných rukou."
Chlapec se znovu začervenal a hrál si s okrajem tuniky.
"Během posledních několika dnů jsem viděl další záblesky z vaší cesty. Jsi velmi vynalézavý mladík. Ale teď mi vyprávěj, co se stalo - vidím, že jsi taky zraněný."
Zatímco Alek popisoval útěk z Asengaiova panství a následná dobrodružství, Nysander si ho dál nenápadně odhadoval. Trocha jemné magie ho přesvědčila, že si Seregil vybral společníka velmi mazaně, ačkoliv důvody, proč mladíka vůbec přibral, stále zůstávaly záhadou.
Když Alek líčil slepcův dům u Wolde, přiznal se, že je odposlouchával, a ulehčilo se mu, že se čaroděj jenom usmál.
"Mluvili o muži jménem Boraneus," řekl Alek, "ale potom mu Seregil říkal Mardus. Když vyslovil to jméno, zněl jeho

hlas překvapeně a rozrušeně."
Nysander se zamračil. "Měl proč být rozrušený. Viděl jsi toho člověka?"
"Ve starostově domě. Seregil nás tam dostal jako minstrely, takže se na něj mohl podívat, i na toho druhého, nějakého diplomata, který cestoval s ním."
"Ten Mardus, byl vysoký, tmavý, s jizvou pod okem?"
"Odsud až sem." Alek přejel prstem od vnitřního koutku levého oka k líci. "Myslím, že se dá popsat jako pohledný, ale když se neusmíval, bylo v něm něco chladného."
"Výborně! A ten druhý?"
Alek se na okamžik zamyslel. "Menší, hubený, vypadal jako někdo, kdo žije ve městě. Řídké prošedivělé vlasy." Zavrtěl hlavou. "Nebyl to někdo, koho byste si příliš všímal. Každopádně, my, no, tedy - v noci jsme se vloupali do jejich pokojů."
Nysander se zasmál. "V to jsem doufal. A co jste se při tom vloupání dozvěděli?"
"Právě tam jsme našli…"
Nysander výstražně zvedl ruku a s tázavým výrazem ukázal na Seregilovu hruď.
Alek přikývl.
"O tom si musíme promluvit později," varoval ho čaroděj. "Nicméně, pověz mi všechno ostatní."
"No, většinou jsem hlídal a Seregil pracoval. Našel několik map. Později, když jsme opustili Wolde, o nich mluvili s Micumem Cavishem. Byla tam označená nějaká místa, města na severu. Micum odešel hledat jedno místo vyznačené v Černovírských močálech. Bohužel, víc o tom nevím. Zbytek vám bude muset povědět Seregil."
Doufejme, že bude moci, pomyslel si znovu Nysander.
Jeho tvář ho nejspíš zradila, protože se Alek náhle ozval: "Dokážete mu pomoci, že ano? Říkal, že když ne vy, pak mu nepomůže nikdo!"
Nysander chlapce ukonejšil poklepáním na rameno. "Vím, co je třeba udělat, milý hochu. Pokračuj, prosím. Co se stalo potom?"
Když Alek popisoval útěk z Wolde, Nysander se uznale usmíval, zvážněl však, když se chlapec pokoušel popsat Seregilův děsivý úpadek na palubě Střelce a obtížné putování, které následovalo poté.
"A během celé té doby už s tebou nikdy nehovořil o tom, co zjistil ve Wolde, nebo o těch mužích?"
"Ne, co jsme opustili město, Seregil už o tom nemluvil. Pořád opakoval, že je bezpečnější, když jisté věci nebudu vědět."
Nysander pohlédl na chlapce s obdivem; dokonce i u někoho tak mladého bylo překvapivé nalézt takovou slepou důvěru - pokud to byla důvěra. I Nysander, který dobře znal Seregilovy přesvědčovací schopnosti, byl udiven, že ho Alek následoval tak daleko a prošel tolika zkouškami jen kvůli několika příběhům a pár prázdným slibům.
Ne, pomyslel si Nysander, určitě musí jít o důvěru - nepochyboval o Alekově loajalitě - ale ve hře musí být ještě něco jiného. Seregil by nikdy do loupeže ve Wolde nezapletl žádného zelenáče, pokud by v jeho osobnosti nevycítil něco hlubšího, co jej upoutalo. Rozhodně ne učně!
Alek rozčileně poposedl. "Je něco špatně?"
"Jistěže ne!" Nysander se usmál. "Na chvilku se mi zatoulaly myšlenky, to je zvyk, do kterého čarodějové často upadají. Když jsi potkal Seregila a Micuma, pracovali pro mě. V příhodnější dobu ti vysvětlím, co z toho vyplývá."
* * *
Ačkoliv byl Alek stavem svého přítele rozrušený, nemohl si pomoci a tu a tam se podíval na město, kterým projížděli. Ulice byly přeplněny vozíky, koňmi, smetím a nejrůznějšími chodci. Cesta vedoucí k pevnosti byla po obou stranách chráněná zdmi; zdálo se, že zachycují hluk a zesilují ho. Silnice končila u široké městské vstupní brány. Po stranách stálo půl tuctu modře oděných strážců, ozbrojených meči a kopími, ale doprava svobodně proudila skrz. Vjeli bránou, zpomalili pod mostní věží a pak projeli pod klenbou druhé brány, jejíž starobylý průčelní štít byl vyzdoben řezbou ryby.
Za bránou leželo největší tržiště, jaké kdy Alek viděl.
Na všechny strany se táhlo kameny dlážděné prostranství, přeplněné stovkami dřevěných stánků, jejichž barevné rolety se chvěly ve svěžím větru. Vlevo se středem prostranství otevírala široká třída, kterou proudila doprava, a z ní se větvily úzké postranní uličky vedoucí do houštin krámků.
Ze všech stran se ozýval hluk města: křičící hlasy, hýkání zvířat, údery řemeslníků a rachot vozů, které nepřetržitě proudily po ulici tam i zpátky. Tržiště lemovaly vysoké, bíle omítnuté budovy, z nichž některé měly i pět pater.
Kamkoliv se Alek podíval, byli lidé.
Pokračovali dál a ponořili se do bludiště ulic a čtvrtí, které se rozprostíraly na pahorcích. Ulice byly tvořeny stavbami všeho druhu, v některých případech i s krytými promenádami a propracovanými solárii. Byly přeplněny vozy a jezdci; pod nohama se jim pletli psi, děti i prasata.
Když to zmatené divadlo míjeli, Alek si s hrůzou připomněl svůj původní plán převézt Seregila přes Rhíminee vlastními silami.
Projížděli širokými bulváry, které pravidelně ústily do rozlehlých, kamenem dlážděných kruhů, ze kterých vybíhaly další ulice jako paprsky z osy kola. Za jiných okolností by se na ně možná Alek Nysandera zeptal, ale čaroděj opět umlkl a se zjevnou starostí pozoroval Seregilův mělký dech. Alek se tedy díval kolem - všiml si, že vjeli do oblasti s většími, nákladnějšími domy - a držel jazyk za zuby.
Pak dojeli k dalšímu kruhu, v jehož středu stálo kamenné sloupořadí mající asi čtyřicet stop v průměru a který na jedné straně hraničil se zalesněným parkem.
"Astellova fontána, pramen, který od založení města nikdy nevyschl," poznamenal Nysander a ukázal na kolonádu. "Původní město stálo kolem ní. Už jsme skoro v Orësce."

Zpola kruh objeli a pak kočí zahnul doleva na další široký, stromy lemovaný bulvár. Po obou stranách byly vysoké zdi, jen z hladkého kamene nebo s prostou omítkou, až na široký pás ozdob roubící jejich vrcholy a průjezdy. Část vzorů bylo malovaných, jiné byly tvořeny mozaikami z barevných kamenů či dlaždic. Později se dozvěděl, že tyto okrášlené zdi, skrývající elegantní vily, nebyly jen pro ozdobu; ve Šlechtické čtvrti vás mohli poslat k "domu v ulici Zlatých Přileb s červenou hadí branou" nebo k "domu s černými a zlatými kruhy v modrém lemu".
Na ulicích stály v pravidelných intervalech mramorové sloupky, na nichž byl vždy vytesaný vzor znázorňující jméno ulice. Cestu, kterou projížděli Alek a Nysander, označovaly malé zlacené přilby.
"To všechno jsou paláce?" zeptal se chlapec, kterého upoutaly letmé průhledy za zdi, na fasády zdobené malbami a plastikami.
"Kdepak, jenom vily. Mnohé patří příbuzným královny," odpověděl Nysander. "Tety, bratři i bratranci tak vzdálení, že se musíš poradit s archívem, aby ses přesvědčil, ze kterého zapomenutého třetího bratra které královny nebo manžela svůj původ odvozují."
"Seregil říkal, že je to složité místo, ale že se o něm budu muset všechno naučit," odvětil Alek, kterého ta vyhlídka spíše tížila.
"To je pravda, ale zřejmě nečeká, že to zvládneš za noc," ujistil ho čaroděj. "V takových věcech nemůžeš mít lepšího učitele než Seregila. Nicméně, když se podíváš před sebe, uvidíš skutečný palác."
Ulice Zlatých Přileb končila u velkého, zdí obehnaného parku, obklopujícího královský palác. Když vůz zahnul na jednu z příčných ulic, Alek zahlédl rozlehlé prostranství a za ním rozsáhlou budovu ze světle šedého kamene, jejíž cimbuří bylo ozdobeno černobílým vzorem.
Jeli dál, až dojeli k dalšímu velkému parku obehnanému zdí. Zdálo se však, že zářivě bílé stěny mají zajišťovat spíše soukromí než obranu, jelikož ladná klenba, kterou projeli, neměla žádné dveře či mříže. Jakmile vjeli dovnitř, vykřikl Alek překvapením. V objetí zdí se náhle čas posunul zpět do léta. Nebe mělo stejně bledou zimní barvu jako předtím, ale vzduch kolem nich byl svěží a sladký, jako za jarního jitra. Po obou stranách ležely pečlivě rozprostřené trávníky a záhony nádherných květin, spolu s kvetoucími stromy. Mezi nimi se pohybovaly nebo seděly na lavičkách postavy v dlouhých róbách. Alek nevěřícně zíral, když zahlédl, jak pod blízkým stromem hraje na harfu ohromný kentaur.
Tvor měl tělo vysokého kaštanového hřebce, ale od kohoutku vyrůstal mužský trup. Hrubé černé vlasy mu padaly v dlouhém prameni do čela a rostly i na zádech jako hříva. Poblíž plula deset stop nad zemí žena sedící se zkříženýma nohama a líně vyhazovala do vzduchu barevné skleněné koule, slaďujíc pohyb s rytmem hudby.
Když jeli kolem, Nysander na kentaura zamával a tvor na něj na oplátku kývl velkou hlavou.
Uprostřed všech divů stál samotný Dům Orësky, vzletná stavba ze zářivě bílého kamene, nad níž se tyčila cibulovitá kopule, složená z plošek, lesknoucích se ve slunci. V každém z rohů budovy stála štíhlejší věž, zakončená menší kopulí a v pravidelných vzdálenostech osazená zdobenými arkýři.
K hlavnímu vchodu, kde vyčkávavě stálo půl tuctu služebníků v červených pláštích, vedly široké schody. Když kočár zastavoval, dva muži právě spěchali ven s nosítky; třetí vzal přes rameno obnošený vak a Alekův skromný ranec. Na Nysanderův pokyn vnesli Seregila dovnitř.
Uprostřed hlavní budovy bylo atrium, do něhož skleněnou kopulí vnikalo přirozené světlo. Na vnitřních stěnách, zvedajících se nad velkolepou mozaikovou podlahou, bylo pět úrovní balkónů a promenád, vyzdobených propracovanými skalskými plastikami a mozaikami.
Nysander prošel atriem a pak jedním z velkých oblouků kolem něj. Za obloukem bylo schodiště stoupající v mírné spirále nahoru. Na každém patře mělo odpočívadlo. Na třetím z nich vešli do vnitřní chodby, lemované řadou dveří, našli další schodiště a znovu pokračovali vzhůru.
Místo se hemžilo lidmi v nejrůznějších oděvech. Ti, kteří vypadali jako sloužící nebo návštěvníci, jim věnovali jen malou pozornost, Alek si však všiml, že všichni čarodějové - poznal je podle dlouhých, barevných rouch - se od nich se strachem či znechucením odtahovali. Několik z nich udělalo, když je míjeli, ve vzduchu podivná znamení, a jeden, chlapec, jehož bílé roucho mělo na rukávech jen prosté barevné pruhy, omdlel.
"Proč to pořád dělají?" zašeptal Alek Nysanderovi.
"Vysvětlím ti to později," zamumlal Nysander. Prošli jednou z kolonád v pátém poschodí a vzápětí se čaroděj zastavil před těžkými dveřmi.
"Vítej v mém domově," řekl. Otevřel mužům, kteří nesli nosítka, a pak dal pokynem ruky přednost ve dveřích i Alekovi.
Alek vstoupil a ocitl se v úzkém prostoru připomínajícím tunel. Každičký kousek volného místa, od podlahy až ke stropu, vyplňovaly stohy krabic, proutěných košů a pergamenových svitků. Přístup do vnitřních pokojů umožňovala jediná úzká cestička; možná by se tu vedle sebe mohli protáhnout dva lidé, ale riskovali by, že na sebe strhnou lavinu.
Následující místnost, ačkoliv v ní byl nepořádek, byla ve srovnání s chodbou jasná a prostorná. Alek vzhlédl a uvědomil si, že jsou na vrcholu jedné z rohových věží. Silné okenní tabulky, zbarvené jen sluncem a nebem, byly v kopuli zasazeny ve vířivých vzorech, zpestřených složitými symboly.
Věžní komnatu naplňovala úžasná sbírka předmětů, jejichž uspořádání znal nejspíš jen sám Nysander. Police a police knih, regály na svitky, schémata a mapy pokrývaly každičké místo na stěnách. Další knihy se kupily ve vratkých sloupcích na podlaze a na stáčejících se schodech, které mířily až nahoru pod kopuli.
V místnosti byly tři velké pracovní stoly a vysoký psací pult. Dva stoly byly beznadějně zavalené; uprostřed všeobecné změti zaregistroval Alek pánve na žhavé uhlí, hrnce, džbány s víčky, několik lebek a železnou klícku. Na třetím stole, obklopená sbírkou křehkých skleněných nádob a tyčinek, ležela otevřená tlustá kniha. I pult byl relativně uklizený, ačkoliv z jednoho rohu visel až k zemi zaprášený závěs z vosku, který tam stékal celé roky, když byla svíce za svící stavěna do rozteklého jezírka ze své předchůdkyně.
Všude, kde bylo místo, byly zatlučeny skoby a hřebíky, a na nich viselo kdeco, od suchých lístků a kůží až po úplnou

kostru čehosi, co rozhodně nebylo člověkem.
Nysander přešel k malým bočním dveřím po pravé straně místnosti a poslal nosítka se Seregilem dovnitř. Alek vešel za nimi a ocitl se v malé, vybílené komnatě. Uprostřed byl obdélníkový stůl z tmavého leštěného dřeva, vykládaného slonovinou; menší, obdobný stál spolu s jednoduchou dřevěnou židlí u zdi po pravé straně.
Na Nysanderův příkaz položili sloužící nosítka se Seregilem vedle dlouhého stolu a odešli. Sotva byli pryč, přispěchal hubený mladík v neposkvrněném modrobílém rouchu a přinesl náruč zelenajících se větví. Měl nakrátko ostříhané, kudrnaté černé vlasy a líce mu vroubily řídké černé vousy, zdůrazňující jeho hubený, bledý a hranatý obličej.
Položil otýpku vedle menšího stolu, ometl si z přední části roucha pár lístků a podíval se dolů na Seregila. Světlezelené oči se mu přivřely odporem.
"Ach, právě včas!" řekl Nysander. "Aleku, tohle je Thero, můj pomocník a žák. Thero, tohle je Alek, který nám přivezl Seregila zpět."
"Vítej," řekl Thero, ale v jeho hlase ani způsobech nebylo nic srdečného.
"Jsou přípravy hotovy?" otázal se Nysander.
"Přinesl jsem pár větví navíc, jen pro jistotu." Mladý čaroděj znovu shlédl na Seregila a zavrtěl hlavou. "Vypadá to, že je budeme potřebovat."
S Therovou pomocí stáhl Alek Seregilovi špinavou tuniku a odstřihl pruhy plátna zakrývající obvaz. V tu chvíli Thero, držící tuniku, jako by byla špinavá od výkalů, o krok ustoupil a udělal rychlé ochranné znamení.
"Co je to?" ozval se Alek s rostoucím zděšením. "Nysandere, prosím! Proč lidé stále dělají takové věci?"
"Ty a Seregil jste byli v kontaktu s telesmem toho nejnebezpečnějšího druhu," odpověděl čaroděj klidně a sehnul se, aby ránu prozkoumal. "Oba vás poskvrnilo miazmatické vyzařování, které je pro všechny s thaumaturgickými schopnostmi krajně odporné."
Nysander vzhlédl, spatřil Alekův nechápavý pohled a omluvně se usmál. "Promiň. Chci říct, že jste se setkali s jistým druhem prokletého předmětu, a zatímco obyčejní pozorovatelé vidí jen fyzické zranění, pro čaroděje oba páchnete, jako byste zrovna vylezli z žumpy."
"To bych řekl!" souhlasil Thero z celého srdce.
Nysander poklekl vedle Seregila, vytáhl z opasku stříbrný nožík a plochou stranou tu a tam na obnažené maso jemně zatlačil; když si všiml kruhového znamení, které po sobě zanechal dřevěný kotouč, nezkrotné obočí se mu stáhlo. Odsunul ostří, sedl si na paty a zamračil se.
"Je čas, abych si příčinu toho všeho prohlédl."
Alek otevřel Seregilův vak a vytáhl starou tuniku. Nedotkl se balíku od chvíle, kdy došlo k té podivné rvačce.
"Polož to doprostřed malého stolu," nařídil Nysander. "Musíme pracovat s nejvyšší opatrností. Jsi připraven, Thero?"
Rozbalil tuniku a dlouhými stříbrnými kleštěmi kotouč zvedl. "Toho jsem se obával," zamumlal. "Thero, sklenici."
Jeho pomocník postavil křišťálovou sklenici na stůl a Nysander do ní kotouč upustil. Když pokládal víko, objevil se krátký záblesk světla a nádoba se neprodyšně uzavřela.
"Alespoň tohle je hotovo," řekl Nysander a bez okolků si zastrčil sklenici do kapsy. "Teď se musíme postarat o očištění. Začneme tebou, Aleku, protože budeme potřebovat, abys nám se Seregilem pomohl. Pojď, nemusíš se tvářit tak zděšeně!"
Thero přesunul židli doprostřed místnosti a naznačil Alekovi, aby se posadil. Alek nervózně svíral područky a sledoval, jak mladý čaroděj přináší tác.
Nysander ho poplácal po rameni. "Není se čeho bát, milý hochu, ale od této chvíle nesmíš promluvit, dokud ti neřeknu, že jsem skončil."
Čaroděj vytáhl z brašny na opasku kousek modré křídy a nakreslil na podlahu kolem židle kruh. Na obvod chvatně načmáral řadu symbolů. Thero mezitím na bočním stolku přelil vodu ze stříbrné konve do stříbrné mísy a pak vybral tři větve různých druhů: borovou, zastřiženou tak, že dlouhé jehlice na konečku tvořily jakýsi kartáč, jednoduchý březový prut a rovnou větev pokrytou okrouhlými zelenými lístky, která vydávala ostrou, neznámou vůni.
Pak přidal k sestavě mělkou hliněnou misku naplněnou inkoustem a jemný štětec. Za mísu s vodou postavil tlustou voskovici a lusknutím prstů ji zapálil.
"Všechno je připraveno," řekl a přešel za Alekovu židli.
Nysander se postavil nad mísu, přidržel nad ní ruce dlaněmi dolů a řekl pár tichých slov. Z vodní hladiny okamžitě začalo vyzařovat měkké světlo, následované sladkou, příjemnou vůní, která místnost zaplnila. Nysander zvedl misku a štětec a namaloval Alekovi na čelo a dlaně modré symboly, obzvlášť pečlivě na zraněnou ruku.
Když dokončil kreslení, jednou z vonných větví několikrát mávl nad plamenem svíce, smočil ji v zářící vodě a postříkal Aleka od hlavy až k patě. Celý postup s plamenem a vodou několikrát opakoval. Kapičky vydávaly stejné kouzelné světlo jako voda v míse. Přilnuly Alekovi na kůži a oděv a blikaly jako světlušky.
Nysander odložil první větev, vsunul do plamene a do vody březový prut, lehce Aleka ťukl po tvářích, ramenou, hrudi, stehnech a chodidlech a pak prut rozlomil na dva kusy. Ze zlomených konců vyvanuly obláčky hnědého, špinavě páchnoucího kouře. Čaroděj vyřkl několik dalších nesrozumitelných slov; sladká vůně vody zesílila a zápach zahnala. Nakonec vzal borovou větev a kropení zopakoval. Tentokrát se zářivé kapky vypařily, jakmile se Aleka dotkly, a zanechaly po sobě jen slabý zvonivý pocit. Na Nysanderův závěrečný příkaz namalované symboly jednoduše zmizely.
"Tvůj duch je očištěn," řekl Nysander a hodil poslední větev na stůl. "Navrhuji, abys totéž udělal se svým tělem, než Seregila nachystáme."
Alek se na přítele starostlivě podíval.
"Máš čas," ujistil ho Nysander. "Thero a já musíme vykonat vlastní přípravy. Máme před sebou svízelný úkol. Budu potřebovat, abys byl svěží a přichystaný. Udělej, oč tě žádám, už kvůli Seregilovi, když ne kvůli sobě. Můj sluha

Wethis tě odvede dolů do lázní. Cestou můžeš vyřídit vzkaz lady Ylinestře. Prosím, řekni jí, že se zdržím."
Thero, odnášející tác, se zastavil a podíval se na svého mistra s výrazem, který Alek nedokázal úplně dešifrovat.
"Pokud byste rád zašel za lady osobně, můžu začít s přípravami já."
"Děkuji, Thero, ale musím si udržet čistou mysl pro obřad, stejně jako ty," odvětil Nysander.
Žák uctivě přikývl. "Tak pojď, Aleku."
Na Therovo zavolání se objevil vychrtlý mladík s vlasy jako koudel.
"To je Wethis," řekl mladý čaroděj. Otočil se na patě a bez ohlédnutí zmizel zpět do boční místnosti.
Alek se na Wethise podíval právě včas, aby ho přistihl, jak dělá na Thera za zády kyselé obličeje. Vyměnili si provinilé úšklebky a Alek si uvědomil, jak rozpačitě se mezi čaroději cítí.
"Máme se zastavit v komnatách jakési lady Ylinestry," řekl Wethisovi, když začali sestupovat po spirálových schodech dolů. "Mám za úkol předat jí vzkaz od Nysandera. Víš, kdo to je?"
"Ylinestra z Erindu?" Wethis po něm střelil nečitelným pohledem. "Každý ví, kdo to je, pane. Pojďte tudy, má komnaty v křídle hostů."
"Ona není čarodějka z Orësky?"
"Ne, pane, je to mladá čarodějka, která sem přišla z jihu studovat." Chvíli šli mlčky a pak se Wethis na Aleka znovu úkosem podíval. "To vy jste přišel s lordem Seregilem, že, pane?"
"Ano," odpověděl. Lord Seregil? - pomyslel si. "A nemusíš mi říkat pane. Jmenuji se Alek."
Pokračovali v sestupu změtí schodišť a chodeb, až vyšli na galerii u atria. Odsud Alek viděl, že mozaika dole na podlaze zobrazuje ohromného, šarlatového draka korunovaného stříbrným srpkem měsíce. Letěl, kožnatá křídla roztažená; za zkrouceným tělem, jakoby v dálce, leželo něco, co Alek považoval za přístav a ohrazené město Rhíminee.
"To musí být Illiorův drak," poznamenal a naklonil se přes zábradlí, aby lépe viděl.
"Přesně tak."
Zastavili se u posledních dveří na galerii. Wethis zaklepal a ustoupil, aby Alekovi uvolnil cestu.
Dveře otevřela žena a její úsměv na uvítanou byl z těch, pro které by muž mohl s radostí zemřít. Jakmile však spatřila je dva, úsměv zmizel. Alek ze sebe náhle nedokázal dostat ani slovo, i kdyby na tom závisel jeho život.
Ylinestra byla oslnivě krásná. Jemnou, citlivou tvář lemovaly husté havraní vlasy. Oči byly hluboké, sametově nachové jako letní kosatce. Volné, splývavé šaty, které měla na sobě, byly ušity z vyšívaného hedvábí tak průsvitného, že smyslnému tělu, které halily, dodávaly sotva jemné zbarvení.
Alek, který nikdy předtím nahou ženu neviděl, stál na místě jako přibitý, příliš otřesený, než aby dokázal myslet. Wethis stál stranou a uctivě mlčel.
"Ano?" zeptala se Ylinestra velitelsky a založila si ruce na prsou.
"Posílá mě Nysander," řekl Alek, který konečně našel hlas. Zoufale si přál dívat se jí do očí, ale zaútočila pohledem příliš silně. Věděl, že bude ztracený, pokud se jí podívá níž než na ramena; nakonec se jí tedy zahleděl na bradu a vyhrkl vzkaz. "On - říkal, že vám mám vyřídit, že se zdrží."
"Říkal, kdy přijde?" zeptala se zlověstně.
"Ne," odpověděl Alek a bojoval se silnou touhou o krok couvnout.
"Děkuji," vyštěkla a zabouchla mu dveře před nosem. Když se Alek s Wethisem dali na spěšný ústup, slyšeli zevnitř řadu hlasitých úderů.
"Kdybych věděl, o jaký vzkaz jde, tak bych tě před jejími náladami varoval," omlouval se Wethis. "Jsou s Nysanderem milenci, jak vidíš. Myslím, že asi čekala jeho osobně."
"Její milenec!"
"Každopádně, poslední z nich," odpověděl Wethis se zřetelným obdivem. "Nysander je jeden z mála čarodějů Orësky, který se nedrží celibátu. Vlastně ani trochu. Přesto si ani o něm nejsem jistý, jestli je pro Ylinestru rovnocenným partnerem, jestli mi rozumíš."
Ztišil hlas a s vědoucím mrknutím pokračoval: "Ale ručím za to, že ona za všechny ty potíže stojí!"
Došli do atria a Wethis Aleka provedl dlouhou chodbou lemovanou sochami všech velikostí a podob.
"To je jenom předpokoj lázní," vysvětloval, když spatřil Alekův udivený výraz. "Opravdu neobyčejné věci jsou naproti v muzeu. Lord Seregil by tě tam mohl provést, zná to místo lépe než někteří čarodějové."
Wethis otevřel veliké dveře, zpoza nichž se vyvalila pára, a uvedl chlapce do ohromné klenuté komnaty. Alek, který s koupáním spojoval jen studené potoky a lázeňské domy, kterými táhlo ze všech stran, nebyl na bohatství, které před ním leželo, připraven.
Uprostřed rozlehlé komnaty byl velký bazén ve tvaru osmiúhelníku, lemovaný červenými a zlatými dlaždicemi. Ve čtyřech protilehlých rozích stáli mramoroví gryfi s pozlacenými křídly a chrlili do nádrže proudy vody. Místností se příjemně nesl zvonivý šum padající vody.
Zdi byly ozdobeny freskami, zobrazujícími vodní nymfy a podmořské krajiny. Pod nimi, zapuštěné do podlahy stejným způsobem jako bazén, byly samostatné vany. Těch už s doprovodem služebnictva využívali početní naháči. Alek cítil přes podrážky bot teplo z vyhřívané podlahy.
U vany, která byla připravena pro něj, stála vyřezávaná lavice, věšák na šaty a největší zrcadlo, jaké kdy viděl. Vedle byl v pohotovosti sluha s košíkem a další přinášel podnos s jídlem. Voňavá voda ve vaně vypadala lákavě, ale Alekovi bylo velmi nepříjemné, že se má svlékat před tolika očima. Wethis si jeho váhání všiml, odehnal sloužící a otočil se, aby Alek mohl chvatně vklouznout do vody.
"Vypadá to, že Nysander chce, aby ses najedl," poznamenal Wethis a přisunul mu tác.
Vůně vanoucí z různých mís podráždily Alekovi žaludek. Navzdory rozhodnutí, že si pospíší, vzal lžíci a spěšně zhltl pár soust - ale pálivá červená omáčka ho rychle zastavila.

Wethis mu s úsměvem podal pohár chladné vody. "Raději zpomal. Skalské jídlo tě může překvapit, když na něj nejsi zvyklý."
"To bych řekl!" zaskřehotal Alek a natáhl ruku s pohárem, žádaje další vodu. Pak si vzal kousek chleba a zbylé jídlo odstrčil. "Chceš něco z toho?"
"Ne," odmítl Wethis se zmateným úsměvem. "Odnesu to pryč."
Alek strčil hlavu pod vodu a rukama si vydrhl vlasy. Když se znovu vynořil, spatřil mladého lázeňského sluhu, jak se mu chystá pomoci. Vytrhl překvapenému služebníkovi houbu z rukou a s temným pohledem ho poslal pryč.
Zběžně se umyl mýdlem a vylezl ven. Jeho špinavé šaty byly pryč. Na věšáku visely připravené čisté ručníky, volná halena, měkké kožené kalhoty a krásný šarlatový krátký plášť. Přes rameno pláště visel široký pás z plasticky zdobené kůže.
"Kde je můj luk?" zeptal se trochu vyděšeně, když se Wethis vrátil. "A kde je můj meč a váček?"
"Váček máš tady," Wethis mu ho podal. "V Domě Orësky není povoleno nosit zbraně. Budou bezpečně uložené, dokud neodejdeš."
Když se Alek oblékl, lázeňský sluha se váhavě vrátil a nabídl mu podnos s oleji a hřebeny. Chlapec se na něj právě chystal mávnout, ať jde pryč, když se zahlédl v zrcadle. Poprvé v životě se viděl celý najednou, a stěží tu krásně oděnou postavu, kterou spatřil, rozeznal. Vlasy měl vlhké, slepené a rozcuchané. Cítil se trochu hloupě. Přijal hřeben a chvíli se česal.
Když se Alek vrátil do čarodějovy věže, zjistil, že je Seregil umytý a leží nahý na větším stole v postranním pokoji. Hubené, bledé tělo vypadalo na tmavém dřevě ještě křehčí. Hrozivé linie infekce kvetly na hrudi jako ohavný, sinalý květ.
Nysander stál na židli a modrou křídou kreslil na strop kruh. Stejný kruh už byl nakreslen na podlaze kolem stolu. Zatímco byl Alek pryč, čaroděj se převlékl: bohaté roucho, které měl na sobě, bylo z nejjemnější modré vlny, hruď a rukávy byly bohatě vyšívané zlatými nitěmi. Široký pás zdobený emailovými falérami a hedvábnými střapci zdůrazňoval jeho hubenost, takže se Nysander zdál ještě vyšší než předtím. Na hlavě mu nejistě balancovala vyšívaná sametová čapka.
"Ale, tak brzy zpátky? Doufám, že se o tebe dobře postarali?" Čaroděj lehce sestoupil ze židle a prohlédl si ho. Dal křídu do kapsy a nepřítomně si otřel ruce do lemu roucha, takže na něm zůstaly zaprášené šmouhy. "Skalský oděv ti sluší, milý hochu, ačkoliv se zdá, že si tvé vlasy podržely divokou severní módu."
Odmítavě mávl rukou nad vlastním oděvem. "Bezpochyby teď vypadám víc jako čaroděj? Thero je podobného názoru a já jsem zjistil, že je snazší mu ustoupit. Byl bych naprosto stejně schopný ve svém starém rozedraném plášti nebo i docela nahý, když na to přijde, ale on trvá…"
V tu chvíli vešel Thero dovnitř a Nysander na Aleka mrkl způsobem, který mu velmi připomněl Micuma Cavishe. Nařídili Alekovi, aby se postavil do čela stolu. Zatímco si hoch prohlížel Seregilovu prázdnou tvář, Thero tiše připravoval poslední předměty potřebné k obřadu. Byly tu téměř stejné věci, navíc jen štíhlá hůlka a nůž ze slonoviny. Když mladší čaroděj skončil, zaujal své místo u Seregilových nohou.
Nysander stál u stolu s rukama založenýma na prsou. Po chvilce ticha se podíval na Aleka. "Hned začneme. Možná ti bude obřad připadat znepokojivý, ale pamatuj, že to děláme proto, abychom Seregilovi zachránili život a znovu ho dali dohromady. Jakmile zahájíme, nesmíš promluvit nebo vykročit z kruhu. Rozumíš?"
"Ano," odpověděl Alek a nepokojně se ošil.
Nysander vzal inkoust a štětec a pustil se do práce. Skoro hodinu Seregilovi pokrýval ruce, čelo a hruď spletitou sítí propojených symbolů. Obzvlášť hustý pás lemoval podivnou ránu.
Po invokaci pokračoval podobným kropením, jaké předvedl na Alekovi. Stejně jako předtím si kapky na kůži podržely matný jas, a než skončil, bylo Seregilovo tělo zahaleno v lesklém plášti.
Zvedl březový prut, a když jím Seregila několikrát udeřil tak silně, že na kůži zanechal tenké šrámy, Alek sebou trhl. S posledním úderem prutu kapky ztratily jas a zmizely.
Vzápětí čaroděj cosi jasným, silným hlasem zazpíval a zlomil prut přes koleno. Ze zlomených konců se vyvalil ohavný hnědý dým, stoupal ve dvou hnědých sloupech vzhůru a vířil kolem hranice magického kruhu jako vichřice v sudu. Dým hrozivě páchl a Alek i Thero se uprostřed něj, zpola oslepení, dusili.
Nysander, kterého to nezasáhlo, očistil v plameni a vodě slonovinovou hůlku a nakreslil do vzduchu nad Seregila svítící symbol. Ten zavířil v rychlém sledu vzorů, až s hlasitým lupnutím zmizel a vzal kouř s sebou.
Pak čaroděj pohybem upoutal Alekovu pozornost, zvedl ruku a udělal stručné gesto. Chlapci chviličku trvalo, než si uvědomil, že používá Seregilovu znakovou řeč.
Drž ho.
Když Seregila kropili borovými větvemi, Thero se připojil k Nysanderově rytmickému, rychlému prozpěvování. Kapky na holé kůži tančily a syčely jako voda na rozžhavené pánvi a pak zmizely. Na jejich místě se objevily červené tečky. Alek si zprvu myslel, že jsou to kapky krve, ale tečky se rychle rozrostly do velikosti bříška prstu a získaly zlověstnou, pavoučí podobu. Také se jako pavouci pohybovaly - když ty věci pobíhaly po Seregilově bezmocném těle, přes ústa, oční víčka a rty, Alek k nim cítil ostrý odpor.
Kolem rány se vyrojily v takovém množství, že Alek o krok ustoupil a instinktivně zvedl ruku, aby udělal ochranné znamení. Než ho však mohl dokončit, Nysander mu sevřel zápěstí. Přísným posuňkem naznačil, aby gesto neopakoval.
Než skončili, bylo Seregila pod vroucí masou pavoučích věcí sotva vidět. Při dýchání chrčel hlasitěji a nepokojně se hýbal, házel hlavou ze strany na stranu. Nysander Alekovi i Therovi naznačil, aby ho drželi, pozvedl nad jeho hruď nůž ze slonoviny a načrtl do vzduchu další řadu vzorů. Když byl s výsledkem spokojen, udělal kolem ní závěrečný kruh. Nad vzory se objevil větrný vír.

Červené věci se ze Seregilova těla stáhly a byly vtaženy do malého, vířícího sloupce; jeho dech se zrychlil a změnil v krátké, bolestné oddychování. Když vír zvedl i poslední, Nysander i Thero vykřikli - jejich hlasy v těsných zdech místnosti zaduněly. Všechen zvuk se odrazil tak, že propůjčil lidským hlasům ještě větší sílu. Vířící oblak rudého světla zhasl a ze vzduchu spadly na zem černající skořápky. Rozbíjely se jim pod nohama jako tenké skleněné střepy.
Opatrně odstranili zbytky skořápek ze Seregilova těla a z povrchu stolu a začali znovu od začátku.
Jak pokračovali, byl Seregil čím dál neklidnější. Během hodiny se začal jejich úsilí fyzicky vzpírat; při čtvrtém cyklu kropení museli Alek a Thero vynaložit veškerou sílu, aby ho udrželi. Při nejhorší z těch agónií si Seregil drásal hruď a nesrozumitelně křičel. Nysander přerušil práci, aby ho vyslechl, a pak zavrtěl hlavou.
Po další hodině se všichni ocitli na hranici vyčerpání. Alek měl tvář i krk poseté škrábanci od Seregilových nehtů. Therovi se pod levým okem rýsovala tmavnoucí modřina a z nosu mu tekla krev, jak ho Seregil znenadání kopl. Celá podlaha byla téměř do výše tří palců poseta skořápkami a Nysanderovi se u nohou kupily zlámané větve.
Konečně se rána otevřela a vytekl z ní hustý, krvavý hnis. Za chvíli byli všichni potřísnění, protože se Seregil stále vzpínal a zmítal. Když Nysander přerušil práci, aby místo očistil houbou, spatřili, že se na kůži nemocného znovu objevil obrys kotouče. Alek rozeznal i některé záhadné znaky a čtvercovou díru uprostřed.
Než skončili poslední očišťování, dopadaly přes věžní kopuli pozdní paprsky odpoledního slunce. Při kropení borovou větví se už objevilo jen pár červených světýlek, a konečně žádné. Seregil se znovu uklidnil, dech přešel v tlumené, slabé sténaní. Nožem ze slonoviny Nysander Seregilovi jemně propíchl kůži na spodní straně krku, kde pulsovala tepna. Vytekla kapka jasné krve, nic víc.
Čaroděj zvedl hůlku nad hlavu a přerušil modrý křídový kruh na stropě, pak se sklonil a přerušil ten na podlaze. Unaveně se narovnal a jednou rukou si promnul zadní stranu krku.
"Je očištěn."
"Už mu bude lépe?" zeptal se Alek nejistě - viděl jen malé zlepšení.
Nysander shrnul Seregilovi vlhké černé vlasy z čela. "Ano. Jinak by obřad nepřežil."
"Chcete říci, že při tom mohl zemřít?" zalapal Alek po dechu a chytil se hrany stolu, aby neupadl.
Nysander ho poplácal po rameni a vážně se mu zadíval do očí. "Jinak by zemřel určitě, a snad by ho čekalo i něco daleko horšího než smrt. Neřekl jsem ti to předem, protože jsem nechtěl, aby ses tím znepokojoval."
"Mám poslat pro Valeria?" zeptal se Thero.
"Prosím, ano. Myslím, že ho najdeš v atriu."
"Kdo je to Valerius?" zeptal se Alek.
"Drysián. I Seregilovo tělo bylo zraněno, stejně jako jeho duch. Bude vyžadovat zvláštní léčení."
To bylo konečně něco, čemu Alek rozuměl. Dal se do práce, začal odklízet pozůstatky obřadu. Opatrně zvedl několik zčernalých střípků a zjistil, že jsou stejně křehké jako mrtví pavouci, které připomínaly.
"Co je to?" zeptal se a znechuceně je odhodil.
"Hmotné zpodobnění zla, které se k němu dostalo prostřednictvím kotouče," odpověděl Nysander, prosévaje hrst skořápek mezi prsty. "Je velmi obtížné působit na něco, co je nehmotné povahy. Pomocí postupu, jehož jsi byl právě svědkem, jsem dokázal zlo kousek po kousku ze Seregilova těla vytáhnout a spoutat ho do malých kousíčků hmoty, čímž získalo hmatatelnou formu. Pak jsem je mohl pomocí magie zničit. Tenhle popel je prostě zbytkem dočasné fyzické podoby, kterou jsem mu vnutil."
"Je to obtížné?"
"Spíše vyčerpávající než obtížné. I ty musíš být vyčerpaný, když jsi s naším ubohým přítelem tak dlouho zápasil. A jak myslíš, že se asi musí cítit stařec, kterému je skoro tři sta let?"
Alek zamrkal. "Micum říkal, že jste nejstarší z čarodějů, ale nikdy jsem…"
"Stěží jsem nejstarší ze všech, hochu, jenom jsem nejstarší v sídle Orësky," poopravil ho Nysander. "Vím o několika, kteří jsou nejméně dvakrát starší než já. Na čaroděje jsem v nejlepších letech. Prosím, starožitnost ze mě ještě nedělej!"
Alek, který si byl jistý, že ho urazil, se začal koktavě omlouvat, ale Nysander se zasmál a rozcuchal mu vlasy. "Až o mě budeš s Micumem mluvit, musíš mu říct, aby se mě nebál. Říkej upřímně, co si myslíš, a já tě za to budu mít o to raději."
"Pořád si ještě na všechno zvykám," přiznal Alek.
"To mě nepřekvapuje. Až bude ta věc se Seregilem vyřízená, my dva si spolu pěkně, příjemně promluvíme."
Alek se mlčky vrátil ke svému úkolu, zvědavý, o čem by si asi mohl povídat s čarodějem, i když je tak přátelský jako Nysander. Ze zamyšlení ho však brzy vytrhlo, když uslyšel, že někdo vstoupil do přední místnosti.
"Který spratek mě sem táhne v tuhle dobu?" zařval drsný hlas.
Vzápětí do místnosti vkráčel jeho majitel, divoce vyhlížející muž v prostém oblečení, a přinesl s sebou vůni čerstvého vzduchu, kouřícího dřeva a čerstvě nasbíraných divoce rostoucích plodů. V brázdě za ním vplul Thero, úzké rty stažené v jemně zamítavou linku.
"Valerie, starý příteli!" pozdravil ho Nysander vřele. "Jaké štěstí, že jsme tě dnes zastihli v Rhíminee. Rozehnal jsem kouzla, ale potřebuje ještě náležité léčení."
Valerius hodil na stůl otlučenou brašnu a na Seregila se zamračil. Z pod natržené střechy mizerně vyhlížejícího klobouku mu v divokém nepořádku trčely neučesané černé vlasy. Vousy se mu bojovně ježily a husté černé chlupy, které pokrývaly hřbety rukou i předloktí a kroutily se ven i z rozvázané tuniky, mu propůjčovaly medvědí vzhled. Jako většina léčitelů měl prosté a dlouhým putováním poznamenané šaty. Těžký stříbrný přívěšek a neustálým nošením ohlazená hůl, spolu s váčky všech druhů a velikostí, které mu visely na opasku, prozrazovaly, že jde o drysiána. Hluboké vrásky kolem úst varovaly před hrozivou povahu.
"Myslím, že to byla nějaká kletba," informoval ho Nysander.
"To vidím," zamumlal Valerius. Když přejížděl rukama po Seregilově těle, hnědé oči se mu leskly.

"Co je tohle?" zeptal se a ukázal prstem na otevřenou ránu.
"Otisk dřevěného kotouče, který Seregil nosil několik dní přímo na těle. Nevím, jestli je znak výsledkem magie nebo jestli se to přihodilo, když tenhle hoch tu věc bezděčně strhnul. Aleku, říkal jsi, že sis několik dní před posledním incidentem všiml zarudnutí na kůži?"
Alek, probodávaný drysiánovým pozorným, ostrým pohledem, přikývl.
"Nikdy jsem nic takového neviděl, ale smrdí to čarodějnictvím." Když Valerius zkoumal stále matně viditelné otisky, nakrčil nos. "Bude lepší to odstranit."
Čaroděj na chvíli zakryl znak dlaněmi a pak pomalu zavrtěl hlavou. "Myslím, že bude lepší, když to prozatím necháme tak."
"Poslední věc, kterou Seregil chce, je další jizva na jeho pěkné kůžičce," zamračil se Valerius. "Obzvlášť takhle zřetelná! Mimochodem, kdo ví, co ty znaky znamenají."
"To byla i má první myšlenka," souhlasil Nysander, jehož drysiánovy způsoby nijak nerozčilovaly. "Přesto, cítím, že bude lepší, když to necháme tak."
"Bezpochyby nějaká tajemná předtucha?" posměšně si odfrkl Valerius. "No, jak chceš. Ale vysvětlíš mu to ty, až bude dělat povyk."
Léčitel vykázal všechny z pokoje a dal se do práce. Zavolal Wethise, aby mu asistoval, a brzy byla místnost plná páry a kadidla.
Nysander si udělal místo na jednom z méně zavalených pracovních stolů a Thero a s Alekem se k němu připojili.
"U Illiorových rukou, dostal jsem pěknou žízeň." Vyslovil rychlé zaklínadlo a na stole před nimi se objevila vysoká, v pytlovině zavinutá sklenice, k drsné látce přilepený škraloup tajícího sněhu. Alek zkusmo natáhl prst, aby se ujistil, že je opravdová.
"Mycenské jablečné víno je nejlepší dobře vychlazené," usmál se čaroděj, pobavený Alekovým neskrývaným úžasem. "Mám zásoby na hoře Apos."
Všichni tři se usadili nad jemným, studeným vínem a čekali, až drysián skončí. Ubohý Wethis pobíhal na Valeriovu žádost tam a zpátky pro různé věci tak často, že Nysander nakonec zapřel hlavní dveře, aby ho nemuseli stále pouštět dovnitř.
Konečně Valerius vyšel z místnosti, kterou obsadil. Z vousů se mu kouřilo. Bez cavyků klesl na lavici vedle Aleka, odvázal od opasku pohár a nalil si víno. Nedbaje jejich netrpělivých pohledů, jedním douškem pohár vypil a dlouze, spokojeně říhl.
"Vytáhl jsem mu z krve i poslední zbytky jedu. Teď se bude uzdravovat," oznámil.
"Byl to acotair?" otázal se Thero.
Valerius ho pozdravil pozvednutím poháru. "Byl to acotair. Neobvyklý jed, a velmi účinný. Troufám si tvrdit, že se mu z toho kotouče vyluhoval do krve a oslaboval ho, aby mohlo kouzlo rychleji působit."
"Nebo z dálky?" navrhl Nysander.
"Možná. Taková kombinace by většinu lidí zabila, když uvážím, jak dlouho tu zatracenou věc nosil."
"No, vždyť víš, Seregil a magie," povzdechl si Nysander. "Ty ale máš štěstí, že ses toho už nedotýkal, Aleku."
"Co jste myslel tím o Seregilovi a magii?" zeptal se Alek.
"Nějak jí odolává…"
"Chceš říct, že ji kazí!" ušklíbl se Valerius.
Drysiánův výsměšný tón Aleka dráždil méně než Therovo taktní uculení; zjišťoval, že se mu Nysanderův pomocník líbí čím dál méně.
"Ať je příčina jakákoliv, zachránilo mu to život," řekl Nysander. "A Alekovi taky, soudě podle toho, jak popisoval Seregilovo chování. Kdyby se tě rozhodl zabít, hochu, pochybuji, že bys mu v tom zabránil."
Když si Alek vzpomněl na Seregilovu tvář té noci ve stáji, věděl, že Nysander mluví pravdu.
"Bude spát celý den, možná dva," řekl Valerius. "Měl by zůstat týden v posteli; ale znám ho, pět dní bude muset stačit. Ale ne méně, dohlédněte na to. Jestli budete muset, přivažte ho k posteli. Nechám tu nějaké rostliny na odvar. Dostaňte do něj, kolik půjde, a donuťte ho jíst. Nic k pití, jen vodu a spoustu toho odvaru. Chci, aby byl pořádně pročištěný, než ho necháme jít. Díky za víno, Nysandere."
Vstal a přehodil si brašnu přes rameno. "Síla Stvořitele nechť vás provází!"
Alek sledoval, jak odchází, a pak se otočil k Nysanderovi. "On Seregila zná, že? Jsou přátelé?"
Nysander se kysele usmál a zvažoval, co na to odpovědět. "Nikdy jsem neslyšel, že by o svém vztahu tvrdili něco takového. No, zřejmě jsou, svým vlastním podivným způsobem. Předpokládám však, že budeš mít během příštích dnů příležitost vytvořit si na věc vlastní názor."

Kapitola 16.
Večeře s Nysanderem

Ačkoliv byl Alek po obřadu vyčerpaný, trval na tom, že Wethisovi pomůže snést Seregila z Nysanderovy věže dolů do obytných místností. Krátká stáčející se chodba vedla kolem několika zavřených dveří a končila pohodlnou ložnicí.
Pokoj byl zařízen velmi prostě. U okenního výklenku na protější straně stály dvě úzké postele. Podlahu pokrývaly vysoké, barevné koberce a v krbu poblíž dveří radostně praskal oheň.
Položili bezvědomého muže na postel po pravé straně. Nysander se nad ním sklonil a vzal jeho ruku do svých.
"Opravdu bude v pořádku, že ano?" zeptal se Alek, který nedokázal výraz starého čaroděje rozluštit. "Chci říct, bude stejný jako předtím?"

Nysander spícího Seregila naposled zlehka popleskal po ruce a jemně mu ji položil na hruď. "Věřím, že ano. Je silný, i v těchto ohledech - i když si to ještě úplně neuvědomuje. Ale ty bys měl taky spát. Až si odpočineš, pošlu pro tebe a promluvíme si, o čem budeš chtít. Kdybys mě potřeboval, najdeš mě nahoře nebo v pokoji naproti."
Když odešel, Alek si k Seregilově posteli přitáhl židli. Těšilo ho pozorovat, jak přítel klidně spí. Vyčerpaná tvář teď vypadala méně prázdná a na bledé líce se vrátil náznak barvy.
Posedím tu jen pár minut, pomyslel si a opřel si nohy o okraj lůžka.
Téměř vzápětí usnul.
* * *
"Aleku…"
Alek se posadil a zděšeně se rozhlédl. Zdálo se mu o Kosatce a chvilku mu trvalo, než si uvědomil, kde je. Někdo přinesl noční lampu; v jejím měkkém světle spatřil Seregila, který si ho pootevřenýma očima prohlížel.
"Rhíminee?" Byl to stěží víc než šepot.
"Říkal jsem ti, že tě sem dostanu," odpověděl Alek a snažil se, aby jeho hlas zněl nenuceně - jenže se zapomněl a přitáhl si židli blíž.
Seregil ospale proběhl očima po místnosti a Alek spatřil na bezkrevných rtech náznak úsměvu. "Můj starý pokoj…"
Alek si myslel, že jeho přítel znovu usnul, ale Seregil se po chvíli pohnul a zasípal: "Povídej."
Tiše naslouchal. Hýbal se jen proto, aby se mohl podívat na Alekovu zraněnou ruku, a pak znovu při zmínce o Valeriovi.
"On!" zachraptěl. Zkusil ještě něco dodat, ale pak slabě zavrtěl hlavou. "Později. Co říkáš na Nysandera?"
"Líbí se mi. Je to někdo, komu se dá hned věřit, jako Micumovi."
"Vždycky mu věř, vždycky," zašeptal Seregil a oči se mu znovu zavřely.
Jakmile si byl Alek jistý, že Seregil tentokrát doopravdy spí, padl do vlastní postele. Probudily ho až tiché hlasy. Stáhl si přikrývku z obličeje a spatřil Valeria a Nysandera sklánějící se nad nemocným. Na koberec zešikma dopadaly sluneční paprsky.
"Dobré odpoledne," pozdravil Aleka Nysander. Vyšívaná róba z předchozího večera byla pryč. Měl na sobě prosté roucho s roztřepenými okraji rukávů, bez jakýchkoliv ozdob.
"Už jsem měl být dávno vzhůru." Alek se posadil a zívl. "Jak je Seregilovi? Včera v noci se na pár minut probudil."
"Docela dobře," odpověděl Valerius, když dokončil převaz. Znovu položil Seregila na polštář, otočil se a překvapil Aleka téměř přátelským úsklebkem. "A jak dnes vypadají tvé škrábance?"
"Trochu bolí."
Valerius dal chlapci ruku pod bradu a otočil mu hlavou na obě strany. "Nic vážného. Nysander mi vyprávěl, jak jsi sem Seregila dostal. Musíš být stejně tvrdohlavý jako on."
Ještě chvíli přidržel Aleka za bradu, natáhl druhou ruku a rozevřel ji nad podlahou, dlaní dolů. Chlapcem projelo příjemné zachvění.
"To by mělo stačit na všechno, co tě bolí." Pak Valerius mávl rukou k Seregilovi a mrzutě dodal: "Předpokládám, že mi ho ohlídáš. Dokud neřeknu jinak, musí zůstat v posteli, rozumíš?"
Do drysiánových očí se vrátil hrozivý lesk a Alek rychle souhlasně přikývl.
"Nesmíš toho chlapce tyranizovat," vyplísnil Valeria Nysander, když se loučili. "Dobře víš, že je důvěryhodný, a krom toho je to dobrý Dalnan."
"Jo, ale Seregil rozhodně není dobrý Dalnan - a právě s ním bude jednat, až se začne dávat do pořádku. Hodně štěstí, hochu, a Stvořitel ti žehnej."
"I vám!" spěšně za ním zavolal Alek.
"Určitě máš taky hlad. Já tedy ano," řekl Nysander. "Pojď, v obývacím pokoji je pro nás připravené jídlo."
Alek pohlédl na Seregila s obavou.
"Pojď, musíš se udržet při síle, pokud mu chceš být k užitku," řekl Nysander a vzal ho jemně za ruku. "Je to jenom naproti. Můžeme nechat oboje dveře otevřené a jakmile dojíme, vrátíme se s vínem sem."
Wethis právě servíroval na kulatý stůl uprostřed pokoje. Když vešli, vesele na Aleka kývl.
Po obrovském zmatku v místnostech nahoře Aleka v Nysanderově obývacím pokoji překvapil pořádek. Malá komnata byla zařízena s prostým pohodlím; za kulatým jídelním stolem, u hořícího krbu, stála dvě velká křesla. V policích podél stěn byly úhledně uložené sbírky svitků, knih a jiných tajemných předmětů.
Nejvýraznějším rysem pokoje byl úzký pás nástěnných maleb, který běžel kolem celých jinak nevyzdobených zdí. Byl sotva dvě stopy vysoký, ale při bližším prohlížení Alek zjistil, že je na něm pečlivě a detailně namalovaná řada podivuhodných tvorů a ptáků. Byl tu drobný dráček s roztaženými šupinatými křídly, vznášející se nad hradem, a z tlamy mu šlehaly ohnivé plameny; a tady kentauři unášející ve šlachovitých rukou dívky. Na téže stěně o kousek vedle byla zobrazená hrozivá mořská obluda, zvedající se z namalovaných vln, a plazí tlama se jí ježila lidskými těly, když v čelistech drtila loď. Vedle prvního rohu držela nestvůra se lvím tělem a ženskou šíjí a hlavou ve spárech zhroucené tělo mladíka. Mezi těmito výjevy byly rozmístěny znaky, které se ve světle stříbřitě leskly.
Náhle za sebou uslyšel pobavené zakašlání.
"Vidím, že se ti mé obrázky líbí," řekl čaroděj.
Alek si provinile uvědomil, že obcházel nástěnné malby kolem pokoje a na svého hostitele naprosto nedbal. Otočil se a zjistil, že Nysander sedí u stolu. Wethis tu nikde nebyl.
"Promiňte, nechtěl jsem být nezdvořilý," zajíkl se, když chvátal k židli.
"Nemusíš se omlouvat. Působí podobně na všechny, kdo je vidí poprvé. Ve skutečnosti je to částečně jejich účelem."
"Chcete říct, že jsou kouzelné?" Navzdory hladu Alek shledal, že malby nedokáže spustit z očí.

Nysander pobaveně zvedl jedno huňaté obočí. "Promiň, ale vždycky je pro mne osvěžující potkat někoho tak upřímného jako ty. Tak mnozí z těch, kdo sem přicházejí, čekají zjevení mýtických rozměrů - draky pod stolem s vínem, duchy v komině! Nezbývá jim už žádná úcta k malým zázrakům. Všechna jejich zvědavost se změnila v chuť k jídlu. Abych ti však odpověděl na otázku - ty nástěnné malby jsou vskutku kouzelné. Kromě udivování hostů při večeři mají za úkol chránit můj pokoj. Symboly, které vidíš, jsou sladěny tak, aby každý z nich reagoval na jiný typ průniku. Najdeš je po celém Domě Orësky. Snad sis všiml podobných znaků v kopuli nahoře? Celá budova je chráněna propracovaným vzorem kouzel - ale já tě zdržuji od jídla! Při jídle si můžeme povídat jen tak. Po večeři si nad vínem promluvíme civilizovaněji."
Alek začal jíst velmi opatrně, dobře si vzpomínal na pálivé koření z předešlého dne, ale jeden chod byl lepší než druhý.
"Seregil mi říkal, že čarodějové přišli do Rhíminee, aby se tu učili," odvážil se konečně.
"Čarodějové, učenci, blázni, všichni přicházejí hledat znalosti shromážděné a uchovávané Třetí Orëskou. Je to víc než jen magie, uvidíš. Sbíráme veškeré informace. Máme nejlepší knihovnu ve Třech Zemích a ve sklepeních jsou artefakty pocházející z dob před příchodem hierofantů."
Alek odložil nůž. "Proč se to tu jmenuje Třetí Orëska?"
"První čarodějové, kteří sem přišli z Aurënie, byli původní Orëska," vysvětloval Nysander. "Právě oni jako první učili, že znalost je stejně mocná, svým způsobem, jako kterékoliv kouzlo a že kouzla bez znalostí jsou horší než jen neužitečná; jsou nebezpečná. Později, když se mezi mnoha míšenci lidí a Aurënfaieů objevily vlohy k magii, zřídili v Eru Druhou Orësku. Bohužel, během Velké války bylo společenství Druhé Orësky téměř vyhlazeno. Od té doby se už tolik čarodějů nikdy neobjevilo. Další rána dopadla, když bylo zničeno Ero. Strašlivá tragédie, tolik dávných zápisů bylo ztraceno! Královna Tamír při založení Rhíminee přiřkla toto sídlo přeživším čarodějům, protože chápala, že přispějí k obraně Skaly. Nový spolek, který byl v té době ustanoven, byl pokládán za Třetí Orësku. Průplav u Cirny byl jednou z prvních ukázek jejich věrnosti."
"Něco jsem o tom slyšel. Kolik čarodějů je tu teď?"
"Obávám se, že jich v celých Třech Zemích zůstalo jen pár set. Dětí vládnoucích mocí se rodí stále méně a méně; krev mistrů z Aurënie se ředí."
"Cožpak děti čarodějů jejich moc nedědí?"
Nysander zavrtěl hlavou. "Čarodějové nemají děti. To je asi největší cena, jakou platíme za svůj dar. Magické schopnosti vyžadují každičký kousek naší tvořivé síly. Jsme bohatě odměněni - mocí a dlouhým životem, - ale Illiorova síla, která nám dává schopnost přetvářet svět kolem nás, zároveň spaluje přirozené plodné schopnosti těla. Nesmrtelní nám nikdy nezjevili, proč to tak musí být, dokonce i u Aurënfaieů - ale já tě tu učím, jako bys byl můj žáček! Vraťme se k tobě. Seregil hluboce spí a ještě chvíli to tak nejspíš zůstane, věřím ale, že mu prospěje, když budeme u něj."
Nysander vytáhl z vedlejší police dvě vysoké číše a podal jednu Alekovi. Chlapec ji nevěřícně otáčel v prstech, jelikož nikdy nic takového neviděl. Byly vyřezány z kamenného krystalu, ve kterém nebyl jediný kaz, a kolem stopky byly opentleny bohatě zdobeným zlatem a leštěnými rudými drahokamy, které ve světle ohně zářily jako víno.
"Můžu použít pohár od večeře," protestoval Alek. Držel číši opatrně, oběma rukama.
"Nesmysl!" Nysander vzal z příborníku karafu a zamířil přes chodbu do ložnice. "Skoro jsem přišel o život, abych je získal. Bylo by plýtváním, kdybych je nepoužíval."
Když přišli, Seregil stále hluboce spal.
"Sedněme si vedle něj." Nysander na Aleka znovu čtverácky mrkl. "Vzhledem k mému vysokému věku mi jistě přenecháš židli. Můžeš si sednout na konec jeho postele. Jistá část Seregilovy mysli ví, že tady jsme, a potěší ho to."
Alek se usadil se zkříženýma nohama, zády k patám postele. Nysander naplnil číše červeným vínem a jednu podal Alekovi.
"Vypij to! Tohle víno rozvazuje jazyk a já vím, že máš spoustu otázek. Vidím, jak se ti v hlavě rojí jako hejno včel."
Alek si dlouze usrkl a cítil, jak se mu žilami rozlilo příjemné teplo. "Rád bych se dozvěděl víc o tom kotouči. Jak jste mu to říkal?"
"Telesma. Magický předmět, který má vlastní přirozenou moc a někým, kdo rozumí jeho činnosti, může být použit i jako ohnisko síly. Tomu by napomáhal jed, kterým byl pokryt; včera v noci jsme to s Valeriem probrali. Bohužel, víc ti o tom říci nemohu."
"Dobrá, a co ta temná postava, o které Seregil tvrdil, že ji vidí? Byla opravdová?"
Nysanderovi prolétl přes tvář zamračený stín. "Budu muset vyslechnout Seregila, abych se ujistil. Ať to bylo cokoliv, někdo se hodně snažil, aby vás oba i s diskem našel."
Alek ostře vzhlédl. "Myslíte, že po nás pořád jdou?"
"To je docela možné. Ale nemáš se čeho bát, milý hochu. Umístil jsem kotouč mimo jejich dosah. Ať vás sledoval kdokoliv, myslím, že ve chvíli, kdy jsem ho vložil do té sklenice, jejich stopa vychladla - či snad už ve chvíli, kdy jsi ho stáhl Seregilovi z hrudi. Dokud zůstanete ve zdech Orësky, nedostane se k vám ani armáda."
"Ale jestli je Mardus tak mocný čaroděj…"
"Mardus není čaroděj!" Nysander Aleka ocenil pohledem. "To, co ti teď povím, se nesmí dostat dál, jasné? Opakuji, není čaroděj. Mardus je jedním z nejmocnějších plenimarských šlechticů, šeptá se, že je levoboček stárnoucího nejvyššího pána. Každopádně je to bezcitný člověk, krutý a nebezpečně inteligentní, prohnaný válečník a známý úkladný vrah. Bylo nanejvýš nešťastné, že si té noci ve Wolde prohlédl vaše tváře; doufejme, že se to už vícekrát nestane. Ale nepřišli jsme sem, abych tě vyděsil ještě víc, než jsi byl minulých pár týdnů, takže teď ti doleji to vynikající víno a přejdeme k méně znepokojivým tématům. Pověděl ti Seregil, že u mě byl kdysi v učení?"
"Ne, ale řekl mi to Micum, v Boersby." Alek pozoroval hru ohně v karmínových hlubinách číše. Za všechny ty dny putování Dunami, ani potom, Seregil o své minulosti nepromluvil. "Micum říkal, že to nefungovalo."

Nysander se na něj přes okraj číše usmál. "To je, milý hochu, pochopeno skvěle. Žádný čaroděj nikdy neměl tak oddaného a nešťastného žáka! Ale začnu od začátku. Seregil přišel ke dvoru královny Idrilain jako chudý vzdálený příbuzný, vyhnaný svou rodinou, dočista osamělý. Na dvoře se z něj pokusili udělat páže, ale nevydrželo to dlouho - jak si jistě umíš představit. Mám dojem, že pak získal pozici mladšího písaře. Další nezdar. Po jednom či dvou takových fiascích upoutal mou pozornost.
Byl jsem velmi rád, že jsem ho získal, nemohl jsem uvěřit svému štěstí. Byl inteligentní, však víš, a tak dychtivý se učit! Jenže po několika měsících bylo zjevné, že je něco špatně. Základní disciplíny zvládl s lehkostí, která nás oba potěšila, ale jakmile jsme se pokusili o vyšší magii, začalo to jít z kopce."
Nysander při vzpomínce potřásl hlavou. "Nejprve se kouzla prostě nedařila. Nebo ano, ale s těmi nejneočekávanějšími výsledky. Pokoušel se přesunout malý předmět, řekněme slánku; převrhla se. Zkusil to znovu a sůl vzplála. Při třetím pokusu mu přistála na hlavě - nebo mně. Jednoho dne se pokusil o prostý magický vzkaz a během pěti minut se všichni pavouci, stonožky a škvoři z okolí vyrojili pod mými dveřmi. Po téhle zkušenosti jsme začali cvičit venku.
Pokoušel se o levitaci a vyhodil do vzduchu celý hájek v parku. Jednoduché vyvolávání, myslím, že šlo o motýla, a všichni koně celou hodinu šíleli. Věci rychle dosáhly takových rozměrů, že když se v Orësce stalo cokoliv neobvyklého, vinili z toho nás.
Bylo to marné! Navzdory všem chybám, všemu ničení, věděl jsem, že v sobě má moc. Cítil jsem ji, dokonce i když ji on sám necítil. Občas totiž uspěl, ale tak nevyzpytatelně! Chudák Seregil byl zničený. Viděl jsem, jak se rozplakal při prostém pokusu zapálit svíčku. A jednou proměnil sám sebe v cihlu."
Alek si přidržel u rtů číši a dusil se potlačovaným smíchem. Věděl, že by neměl, ale víno ho osmělilo a prostě si nedokázal pomoci. Nic z toho neznělo jako vyprávění o Seregilovi, kterého znal.
Nysander žalostně zavrtěl hlavou. "Jediná kouzla, která mu opravdu šla, byly změny podoby, i když jsem mu zpravidla musel asistovat. Nicméně jednou se rozhodl udělat to sám a proměnil se v cihlu - myslím, že tenkrát zkoušel koně. Každopádně, objevil se obvyklý záblesk, pak se ozvalo žuchnutí a padl mi k nohám; obyčejná cihla!"
Alek si přitiskl dlaň na ústa a otřásal se tlumeným smíchem, který lomcoval postelí. Seregil se na lůžku pohnul.
"Ne, ne, netrap se tím, že se vrtíš. Je pro něj dobré, když cítí, že jsme s ním." Nysander Seregila něžně plácl po rameni. "Nikdy se ti nelíbí, když připomenu tuhle nehodu, viď. Teď se tomu můžeme klidně zasmát, Aleku, ale ujišťuji tě, že tehdy to vůbec k smíchu nebylo. Proměnit věc zpět v člověka, obzvlášť něco tak neživého, jako je cihla, je strašně těžké. Trvalo mi dva dny, než jsem ho dostal zpátky! Věděl jsem, že bychom měli skončit, ale on mě tolik prosil, abych mu dal ještě jednu šanci. Dostal ji a odeslal sám sebe do jiné roviny."
"Roviny?" Alek škytl a otřel si oči.
"Je to něco jako jiná země nebo svět, jenže neexistuje v naší realitě. Nikdo doopravdy nechápe, proč vůbec existují, ví se jen, že jsou a že je možné do nich projít. Kdybych nebyl s ním, když se to stalo, byl by nadobro ztracený. Tehdy jsem byl nucen říci ‚už ne'."
Nysander se znovu zadíval na Seregila a z jeho tváře zmizelo veškeré veselí. "Byl to jeden z nejsmutnějších dnů mého života, milý hochu - den, kdy odložil šat učně." Zhluboka se napil ze své číše a pokračoval. "Víš, Aleku, nemůžeme mít děti a naši učni často zaplní mezeru, která po nich zbývá. Tak tomu bylo s mým starým mistrem a se mnou. Ztratit Seregila jako učně bylo jako ztratit milovaného syna."
"Přece jste ho doopravdy neztratil?"
"Ne, ukázalo se, že jsem nám oběma poskytl velkou službu, když jsem mu nedovolil, aby dál pokoušel osud, dokud by se nezabil. Také ho to přinutilo zjistit, k čemu se doopravdy hodí. Odešel však nadlouho a já jsem nevěděl, jestli ho ještě někdy spatřím. Když se však vrátil, byl na cestě stát se tím, čím je teď."
Alek si povzdechl. "Ať je to cokoliv."
"Ty to nevíš?"
"Pořád si nejsem jistý. Rád bych to věděl, abych lépe pochopil, co se mě pokouší naučit."
"Moudrý postup. A jsem si jistý, že až bude Seregil připravený, vysvětlí ti to lépe, než bych to dokázal já nebo Micum. Pro teď ti mohu říci, že Micum i Seregil jsou Pozorovatelé."
"Pozorovatelé?"
"Jistý druh špehů. Žádný z nich o tom nesmí mluvit, dokonce ani mezi sebou. Ale protože já jsem hlavou Pozorovatelů, mohu ti nabídnout vysvětlení."
"Vy jste špeh?" vykřikl Alek překvapeně.
"Ne tak docela. Pozorovatelé jsou na vzdálených místech mýma očima i ušima. Cestují, mluví, naslouchají, všímají si. Mezi jiným jsou docela užiteční při dohlížení na jisté pohyby Plenimarských. Královna má samozřejmě svou vlastní výzvědnou službu, ale mí lidé jim často pomáhají. Během posledního roku se šeptalo o neobvyklé aktivitě na severu, takže jsem Seregila a Micuma poslal, aby odhadli situaci."
"Pokud vám moje otázka nevadí, proč by byl čaroděj hlavou něčeho takového?"
"Nejspíš se to zdá podivné, ale je to tradice, která se datuje ještě z dob před založením Třetí Orësky. Můj mistr a před ním jeho mistr, a tak dále, staletí dozadu, jsme vždy zastávali tento úřad, a můj nástupce bude dělat totéž. Pozorovatelé během let velkou měrou přispěli k bohatství knihovny Orësky. Také přináší těm z nás, kdo se zajímají o širší svět, užitečné informace o tom, co se děje za našimi hranicemi."
"Copak nemůžete takové věci zjistit jednodušeji, pomocí kouzel?"
"Občas, ale nikdy si nemysli, že nám kouzla dávají neomezenou moc."
Alek otáčel číši v rukou a prohlížel si zlatou kružbu, jako by vážil další otázku.
"Jen do toho, Aleku, ven s tím! Myslím, že vím, na co se chceš zeptat."
Alek se zhluboka nadechl a pustil se do toho. "Věděl jste, že se Seregilovi něco stalo, a věděl jste, že se k vám

pokoušíme dostat. Proč jste nás sem prostě nepřenesl sám, jako jste to včera v noci udělal s vínem?"
Nysander odložil číši a sevřel prsty na koleně. "Dobrá otázka, i když běžná. V tomto konkrétním případě byla spousta důvodů, proč to neudělat. Za prvé, nevěděl jsem přesně, kde jste, ani co se stalo. To málo, co jsem věděl, se mi ukázalo v přelétavých vizích. Hledat někoho pomocí magie, když nemáš dost vodítek, je přinejmenším obtížné a obecně neuspokojivé. Během dalších několika dnů jsem vás dokázal krátce zahlédnout oba, dokud jsem ale nerozeznal Průplav, nedozvěděl jsem se o moc více, než že jste na pevnině nebo na moři.
To je jeden důvod. Další je, že taková kouzla, jaká by byla nezbytná, abych ho sem přenesl, jsou obtížnější, než si dokážeš představit; každé kouzlo něco stojí a podobná translokace by byla dokonce i pro mě tisíckrát obtížnější než podat sem dolů láhev vína. Kromě toho, Seregil se svým podivným odporem vůči magii, měl s kouzly přenosu obtíže. Bylo mu po nich docela zle i v nejlepších podmínkách. Když byl tak slabý, možná by vůbec nepřežil. A dál, nepřenesl bych vás oba, takže bys tam zůstal a divil by ses, co se s tvým přítelem stalo. Jedno s druhým, rozhodl jsem se, že bude bezpečnější počkat, až doplujete."
Nysander se odmlčel a chvíli si Aleka zpod chundelatého obočí prohlížel. "To jsou samé pádné důvody, ale je tu ještě jeden, který je všechny nahradí. Orëska je založena na principu, že důvodem k užití magie je pomáhat lidskému úsilí a ne ho odstranit.
Když jsi navzdory strastem vytrval, v úzkosti i péči, pomyslí, co jsi získal. Nejspíš jsi byl statečnější, silnější a věrnější než kdykoliv předtím. A tvou odměnou je, žes uspěl; zachránil jsi svému příteli život. Přenechal bys mi ten zisk výměnou za to, že bych tě tam z hostince prostě odnesl?"
Alek pomyslel na výraz v Seregilově tváři, když procitl v čisté posteli v Rhíminee.
"Ne," odpověděl tiše. "Ani za nic."
"Myslel jsem si to."
Chlapec znovu usrkl vína. "Micum se mi o vás pokoušel vyprávět, ale vy vůbec nejste takový, jak bych si čaroděje představoval."
"Vskutku?" Nysander vypadal spíše potěšeně. "Většina mých kolegů by s tebou souhlasila. Ale oni jdou svou cestou a já také svou. Každý z nás slouží vyššímu dobru svým vlastním způsobem. Ale ty máš určitě na mysli něco konkrétního."
"No, i když jste mi vyprávěl, jak to bylo mezi vámi a Seregilem, nechápu, jak je to s Therem. Včera se mi zdálo, že není - no, Seregil se mu moc nelíbí. A vlastně ani já."
Nysander se zaškaredil: "Pokud tě to utěší, myslím, že v hloubi srdce nemá moc rád ani mě."
"Ale je to váš žák!"
"To sotva zaručí nějaké city, hochu, ačkoliv mezi mistrem a žákem by hlubší vztah existovat měl. Tvá věrnost Seregilovi, i když se znáte tak krátce, o vás obou vypovídá v dobrém.
Trvalo mi řadu let, než jsem našel jiného učně. Jak jsem už řekl, těch, co se rodí s mocí, je málo, a jejich schopnosti jsou značně různorodé. Z těch několika, co každoročně přicházejí do Orësky, jsem nemohl vybrat nikoho, kdo by posloužil mým záměrům, dokud nepřišel Thero. Ať si o něm myslíš cokoliv, má ohromný talent. Není žádná stránka našeho umění, kterou by neovládl. Skutečnost, že je z rodiny mého starého mistra, způsobila, že se mi v té době zdál ze všech nejvhodnější. To vše spolu se skutečností, že jsem začínal zoufale pociťovat potřebu nástupce, mě učinilo slepým k jistým aspektům jeho povahy, které by mě jinak mohly odradit. Thero dokázal, že je ve všech směrech důvěryhodný, jenže jeho žízeň po vědění hraničí s lakotou - to je u čaroděje vážný kaz. Taky vůbec nemá smysl pro humor, a i když bys takový předpoklad v seznamu požadavků Orësky nenašel, věřím, že je pro ty, kteří aspirují na moc jakéhokoliv druhu, neocenitelným rysem. A právě nedostatek humoru způsobuje, že mě Thero občas shledává zarážejícím.
Nicméně, během let mě nejvíce znepokojil jeho nepřátelský postoj k Seregilovi, protože prozrazuje žárlivost - a to je jedna z nejnebezpečnějších slabostí. Nestačí mu, že Seregila nahradil, že má větší dar magie, než Seregil kdykoliv měl. A ačkoliv ho pramálo zajímá můj cit k němu, nedokáže snést, že chovám city k Seregilovi. Samozřejmě, Seregil není o nic lepší, jak jistě sám brzy uvidíš. Ale Thero je čaroděj. Pokud se takto chová kvůli takovým maličkostem, čeho bude schopen v důležitějších záležitostech, až bude mocný?"
Nysander se odmlčel a dvěma prsty si promasíroval oční víčka. "Protože ať ho budu učit nebo ne, bude velkým čarodějem. A tak si ho držím u sebe, protože se ho bojím pustit k jinému mistrovi. Mou největší nadějí je, že až dospěje a zmoudří, získá soucit a pak se opravdu stane čarodějem!"
Otevřenost starého čaroděje Aleka ohromila. "Seregil mi o sobě neříká nic a vy mi řeknete všechno."
Nysander se usmál. "No, to bylo stěží všechno! Všichni máme svá tajemství a právo na ně. Řekl jsem ti o Therovi a o sobě, abys mu lépe porozuměl a snad abys pochopil, proč dělá to, co dělá. Stejně jako Seregil i já očekávám, že mohu věřit ve tvou diskrétnost."
Nysander zrovna sahal pro číši, když se před ním zjevila svítící koule. Chvilku se vznášela, zářící jako drobné slunce, a pak lehce připlula a usadila se mu na napřažené dlani. Čaroděj naklonil hlavu, jako by poslouchal nějaký hlas, který byl pro Aleka neslyšitelný. Koule zmizela stejně náhle, jako se objevila.
"Ylinestra," vysvětlil Nysander. "Omluv mě na okamžik."
Zavřel oči a zvedl dlouhý ukazovák. Nad ním se objevilo podobné, světle modré světlo. "Jistě, miláčku," řekl do něj, "brzy budu s tebou."
Pak nepatrně pohnul prstem a semínko světla zmizelo.
Alek předpokládal, že Nysander odejde, postavil se tedy a ucítil, že mu víno stouplo do hlavy. "No, myslím, že některým věcem začínám rozumět. Děkuji."
Nysander pozvedl obočí. "Nemáme naspěch. Poslal jsem vzkaz."
"Ne, opravdu. Jestli na mě Ylinestra čeká - ne, sakra!" Alek se zakoktal a zmlkl, líce mu zaplály. "Nechtěl jsem říct, že mě

- asi je to tím vínem."
"U Illiorova Světla, hochu, co z tebe Seregil udělá, když nedokážeš udržet vážnou tvář?" Nysander se zasmál a postavil se. "No, snad máš pravdu. Možná je netrpělivá. Proč se neprojdeš v zahradách? Myslel bych si, že potom, cos byl tak dlouho zavřený v domech a na lodích, ti procházka udělá velmi dobře. Se Seregilem může posedět Wethis."
"Myslím, že bych nenašel cestu," odpověděl Alek, když si představil všechny ty zatáčky a ohyby mezi jejich pokojem a hlavním vchodem.
"Na to je snadný lék. Vezmi si s sebou tohle." Nysander otevřel dlaň a ukázal Alekovi malou krychličku ze zeleného kamene. Na každé straně byl vyrytý drobný symbol.
Alek ji kutálel na dlani. "Co je to?"
"Kámen-průvodce. Prostě ho zvedni a řekni, kam chceš jít. Povede tě."
Alek se cítil poněkud hloupě, ale pozvedl kámen a řekl: "Do zahrad?"
Sotva to vyslovil, kostka se rozzářila matným světlem a vznesla se do vzduchu těsně před něj.
"Zavede tě kamkoliv na pozemcích Orësky, kam smíš jít," vysvětlil Nysander. "Měj to na paměti a nepokoušej se vstoupit do komnaty žádného čaroděje, pokud nejsi pozván. Jestli už jsi připraven, prostěji přikaž, ať tě vede."
"Tak tedy pokračuj," řekl Alek kostce. Proletěla místností a dosti nepřirozeným způsobem proplula leštěnými dřevěnými dveřmi ven.
Čaroděj stojící za Alekem se znovu zasmál. "Otevírání dveří je na tobě."

Kapitola 17.
Práce Pozorovatele

Alek si vzal Valeriovu výstrahu k srdci a dohlížel na to, aby Seregil předepsané odvary pil. Jeho přítel většinu času prospal, stále byl hrozivě slabý a budil se jen na tak dlouho, aby se trochu najedl, než zase upadne do spánku.
Alek si svou pílí rychle získal respekt přísného drysiána a na oplátku si přivykl na jeho drsné způsoby, pod kterými vycítil, co se týká léčení, laskavou rozhodnost - a za to ho měl rád.
Nysander mu obstaral všechno, co potřeboval, a několikrát za den přicházel na návštěvu. Když se Alek zmínil, že ho Seregil učil psát, přinesl mu čaroděj psací pomůcky a jednoduché svitky, aby mohl pracovat.
Druhého jitra po očištění Alek s Nysanderem právě hráli devět kamenů, když se ve dveřích objevila stará žena v plášti zaprášeném z cest.
"Magyano!" zvolal Nysander a vstal, aby ji objal. "Měla jsi poslat vzkaz. Neměl jsem tušení, že ses vrátila."
"Chtěla jsem tě překvapit, můj milý," odvětila a uštědřila mu mlaskavý polibek. "Přesto jsem to já, kdo je překvapený. Thero tvrdí, že Seregil byl zraněn."
Přešla k lůžku a položila nemocnému ruku na čelo.
Musí být tak stará jako Nysander, pomyslel si Alek. Ženinu tvář brázdily hluboké vrásky a těžký cop na zádech svítil bíle jako padlý sníh.
Načrtla do vzduchu nad spícím mužem rychlý, světélkující znak a zavrtěla hlavou. "Díky Světlu, je v pořádku. Kdo mu to udělal - a jak?"
"Srazil se na severu s Mardem a jeho nekromanty," řekl jí Nysander. "Tady mladý Alek ho ke mně přivezl právě včas. Aleku, to je Magyana, má přítelkyně čarodějka a milá společnice z dob našeho mládí."
Magyana se na Aleka obrátila s vřelým úsměvem. "Buď požehnán, Aleku. Nysander by byl zoufalý, kdyby o něj přišel, stejně jako já."
Právě v tu chvíli se Seregil zavrtěl a cosi chraplavě zamumlal, jak se probojovával z nějakého zmateného snu.
"No tak, Seregile," řekl Nysander hlasitěji a sklonil se nad ním. "Otevři oči, milý hochu. Jsi v naprostém bezpečí. Už ses konečně probudil?"
Seregil zvedl víčka. Když spatřil Nysandera a ostatní, zase je s úlevným povzdechem zavřel. "Pořád se mi zdá, že jsem zpátky v Myceně."
Nysander se posadil na kraj postele a chytil ho za ruku. "Jsi v bezpečí a jsi celý, díky Alekovi. Vyprávěl mi, co jste prožili, a ty mi toho povíš ještě víc, až zesílíš. Teď ale musíš odpočívat. Tentokrát ses málem zničil."
"Já vím." Seregil znaveně přikývl. "Byl jsem zatracený hlupák, zasloužil jsem si to, taky…"
Pohnul hlavou, aby se podíval na Aleka, a v očích se mu mihl stín pochybností. "Jsi v pořádku? Já - chvíli jsem tam nebyl sám sebou."
"Mám se skvěle," ujistil ho Alek, ale v hloubi srdce věděl, jaké má setsakramentské štěstí, že to může říci.
* * *
Nysander přenechal Seregila Alekově pozorné péči a odešel s Magyanou do její věže v severním rohu Domu.
"Má milá, byla jsi pryč tak dlouho!" zaprotestoval jemně, objal ji kolem pasu a znovu jí přitiskl rty na líce.
"Miláček Ylinestra tě jistě zaměstnala, zatímco jsem byla pryč?" odsekla a vrátila mu polibek.
"Vy nemožné ženy! Ty s tím tvým proklatým celibátem. Celé roky mám v posteli nedůležité ženy a tys nikdy nedala najevo ani jiskru žárlivosti. Mluvíš o nich, jako by to byly děti nebo psíčci."
"A neznamenala snad pro tebe většina z nich právě tohle, ty starý darebáku? Tentokrát ale možná cítím nepatrnou jiskřičku, jak tomu říkáš, vůči téhle čarodějce. Pochopila jsem, že vykazuje stejné nadání v pracovně jako v ložnici. Tak co, jsi spokojený?"
"Možná trochu," odvětil Nysander s předstíranou rozmrzelostí. "To děvče má talent pro magii, ale popravdě mě už její požadavky, v posteli i mimo ni, začínají unavovat."
"Ach, to utrpení horkokrevných." Magyana ho vpustila do svých věžních pokojů. "Víš, že ze mě nevyždímáš ani

kapku pochopení. Ale teď k Seregilovi. Ještě jsi mi neřekl, jak se dostal do takového stavu. K tomu bylo zapotřebí víc než jen obyčejné kouzlo, aby ho to takhle poznamenalo."
Nysander se zastavil uprostřed neposkvrněné pracovny a pozoroval ji, jak se pouští do důvěrně známého obřadu přípravy čaje. "Zjevně na severu s chlapcem něco ukradli Mardovi. Připadalo mu to jako nedůležitá cetka, ale, jak jsi viděla, vyklubala se z toho mimořádně nebezpečná věc. Obávám se, že víc ti říci nemohu."
Magyana položila konvici, otočila se k němu a prohlédla si jeho tvář; znali se vzájemně už příliš dlouho a příliš dobře, aby z ní význam jeho mlčení nevyčetla.
"Ach, můj drahý," zašeptala a ruka jí vyjela k hrdlu. "Ne!"
* * *
Během několika následujících dnů se Seregilovi rychle vracela síla a, jak Valerius předpovídal, brzy byl neklidný. Čtvrtého dne už měl odpočinku na lůžku dost.
"Valerius říkal nejméně ještě jeden den!" varoval ho Alek a mračil se, když viděl, jak jeho přítel přehazuje nohy přes okraj postele.
"Jestli mu to nepovíš ty, tak já taky ne. Bilairyho koule, z toho dlouhého ležení už mě všechno bolí!"
Jakmile však vstal, zazdálo se mu, že se podlaha pod ním hýbe. Náhle ho zalil studený pot a těžce padl na Aleka.
"Vidíš? Ještě je moc brzy." Alek mu pomohl zpět do postele. "Pro milost Stvořitele, vždyť z tebe nic nezbylo. Můžu ti spočítat žebra."
"Měl jsem dojem, že slyším něčí hlasy," zahřměl Valerius, který právě vešel, a zamračeně se na oba podíval. "Zůstaneš v posteli, jak jsem nařídil, nebo tě k ní mám připoutat?"
"Myslím, že to první," odpověděl Seregil kajícně. Dramaticky si zakryl oči dlaní a padl na polštář. "Jistě to víš nejlépe."
"Jistěže ano. Ne že by to pro tebe cokoliv znamenalo!"
Valerius, stále ještě zamračený, sundal obvaz a začal čistit ránu. "Nemělo by ti to způsobovat další potíže."
Seregil se podíval na svou hruď, poprvé spatřil jizvu a ucítil, jak se mu zvedl žaludek. Poslední strupy už odpadly a v jasně růžovém kruhu nové kůže byl otisk kresby na kotouči zřetelně patrný.
"Co to tam dělá?" dožadoval se vysvětlení a ukazoval si na hruď kolem jizvy.
Valerius rozhodil rukama. "Budeš se muset optat Nysandera. Chtěl jsem, aby to odstranil hned tu první noc, ale on řekl, abychom to nechali. Časem by to mělo zmizet. Dnes odjíždím do Myceny, takže teď budeš v péči Aleka. Zkus se hned zkraje nepřepínat, jestli to dokážeš - o čemž pochybuji. Neumřeš, ale přistaneš na další týden zadkem v posteli, jestli si nedáš pozor. Milost Stvořitele s vámi oběma."
Vyrazil pryč a zabouchl za sebou dveře.
"Vidíš? Zlobil se na tebe," řekl Alek, zjevně rád, že předmětem drysiánovy nelibosti nebyl on sám.
"Zlobil se?" Seregil se naposled zděšeně podíval na znamení a utáhl si tkanice košile. "Nezlobil se. Když se Valerius zlobí, nábytek chytá plamenem a zdi se hroutí - nebo něco podobného. Jeho hněv si nemůžeš splést s ničím."
"No, ale nebyl z tebe zrovna nadšený."
"To je zřídkakdy." Opřel se o polštáře a dal si ruku za hlavu. "Dokonce i ostatní drysiáni ho mají za popudlivého starého prevíta. Nicméně příležitostně jsme si vzájemně užiteční. Co tvoje ruka?"
"Lepší."
"Ukaž mi ji." Prohlédl si kruh jemné kůže na Alekově dlani; byla hladká a jednolitá, až na malý čtvereček uprostřed.
"Říkal o tom Nysander něco?"
"Jenom, že ten kotouč byl nějaké telesma."
"To je přece jasné!" zavrčel Seregil. "Chci lepší odpověď! Přiveď mi ho, ano?"
* * *
Alek našel Nysandera v pracovně, u psacího pultu.
"Seregil by rád věděl, jestli byste nemohl přijít dolů," řekl čaroději.
"Jistě." Nysander odložil brk. "Každou chvíli se objeví Thero. Mohl bys na něj počkat a říci mu, kde jsem?"
Teprve když starý muž odešel po schodech dolů, přišlo Alekovi divné, proč prostě neposlal kouzelný vzkaz.
Minuty plynuly a po Therovi nebylo ani stopy. Alek neúnavně pochodoval pokojem, netrpělivý, protože se chtěl vrátit k Seregilovi. Brzy jeho pohled upoutaly schody vedoucí na malou galerii pod věžní kopulí. Vylezl nahoru a vyhlédl silnou skleněnou tabulí ven.
Překvapeně zalapal po dechu a chytil se římsy před sebou. Kopule se klenula přes zeď a poskytovala výhled na zem, ležící přímo pod ním, stovky stop dolů. Nikdy nebyl tak vysoko nad zemí a ten pocit nebyl nijak zvlášť příjemný. Soustředil se na pevnou podlahu pod svými botami a přinutil se pohlédnout na město. Ulice se vějířovitě rozbíhaly z kulatých náměstí jako paprsky u kola nebo se protínaly, vytvářejíce pravidelná čtvercová náměstí a návsi. Z této výšky dohlédl přes zdi opevnění i na vnější přístav, kde se chráněny moly pohupovaly kotvící lodě. Na straně k pevnině se krajina rychle zvedala a přecházela v předhůří a ve skalnaté hory se zasněženými vrcholky.
Zrovna se otočil, aby sešel z kopule dolů, když se před ním zjevila modrá koule s poselstvím a Nysanderův hlas pravil: "Aleku, přijď k nám do Seregilova pokoje, prosím."
Když dorazil, zastihl Nysandera a Seregila uprostřed zanícené debaty. Nysander byl klidný, ale Seregil měl neústupně sevřené rty.
"Určitě ho chceš zapojit?" říkal právě čaroděj.
"Ale běž, Nysandere! Už je v tom až po uši, ať to ví nebo ne," odsekl Seregil. "Kromě toho bys mu nedovolil, aby tu zůstal, kdybys mu už nevěřil."
"To jsou dvě různé otázky," odvětil Nysander a významně se na Seregila zadíval. Když mladší muž neústupně mlčel, čaroděj vážně přikývl. "Nu dobrá. Ale konečné rozhodnutí je na něm." Poprvé se podíval na Aleka. "Chceš se stát

Pozorovatelem, Aleku?"
Alekem proběhla vlna vzrušení. Vytušil, jak je ten podivný rozhovor důležitý. "Znamená to, že mi oba povíte víc o tom, co se děje?" zeptal se.
"Jistě."
"Pak ano, chci."
Seregil na něj mrkl a Nysander vytáhl nožík ze slonoviny a ukázal směrem k židli. Jakmile se Alek usadil, Nysander nechal nůž rotovat ve vzduchu jen pár palců od jeho očí.
Když poslouchal rozhněvané bzučení vydávané ostřím, které se před ním míhalo, chlapci vyschlo v hrdle; cítil na tváři závany vzduchu.
"Aleku z Kerry," slavnostně přednesl Nysander, "Pozorovatel musí pozorně sledovat, hlásit pravdu a střežit tajemství, která mají být střežena. Přísaháš při svém srdci i očích a při Čtveřici, že se podle toho zachováš?"
"Ano," odpověděl rychle Alek, který se musel přemáhat, aby se před točícím se nožem nesklonil.
"Dobrá!" Nůž spadl ze vzduchu Nysanderovi do dlaně.
"To je vše?" podivil se Alek a trochu se uvolnil.
"Odpověděl jsi pravdivě," řekl mu čaroděj. "Kdybys lhal, výsledek by byl o něco dramatičtější."
"A značně špinavější," dodal Seregil s ulehčeným úšklebkem.
"Značně," řekl Nysander. "A teď, jaké máš hlášení, Seregile?"
Seregil se pohodlně opřel rameny o polštáře. "Když jsem na konci Rhythinu opustil Rhíminee, nasedl jsem na loď do Nanty a dva dny jsem strávil naslouchánímkolem doků. Šeptalo se tam, že se v plenimarských přístavech opravuje neobvyklé množství lodí, obzvlášť v Karii. To potvrzovalo, co jsem předtím slyšel od Korbina.
Přesunul jsem se k severu a potloukal se kolem Boersby. Dozvěděl jsem se, že tam před měsícem dorazila delegace plenimarských kupců, aby projednali obchodní cesty územím. Kontingent padesáti ozbrojených jezdců pokračoval vnitrozemím směrem k Jalovému moři."
"Ale proč?" zeptal se Nysander. "V těch pustých horách není nic než pár kočovných kmenů."
Seregil pokrčil rameny. "Vyskytly se nejrůznější spekulace. Jako průvodci byli najati místní lidé a už o nich nikdo neslyšel. Pokud se jezdecký oddíl vrátil zpět na jih, museli jet jinou cestou. Myslel jsem si, že možná jeli podél řeky Brilith směrem k Wolde, a rozhodl jsem se s přítelkyní ubytovat v Balltonu. V té oblasti nic nepozorovali, ale řekla mi, že podobné skupiny byly spatřeny na východě. Šla řeč, že navštívili pány různých horských území, ale nikdo si nebyl jistý, proč. Plenimarští tak daleko na severu, to nevěstilo nic dobrého, a tak jsem se rozhodl projít podél hor a podívat se sám, co mají tihle jezdci za lubem. Pokud došli až ke Kerry, pak si bezpochyby zase brousí zuby na Zlatou stezku.
Nemýlil jsem se, ale rychle jsem zjistil, že Plenimarští nakazili své nové přátele zdravou nedůvěrou k cizincům. Dokonce i jako bard jsem měl jednou či dvakrát potíže, než mě nakonec chytil Asengai. Ale všichni jejich návrhy nepřijali. Lord Warkill a jeho synové odmítli. Lord Nostor je zřejmě neutrální. Můj starý přítel Geriss právě zemřel a jeho vdova, rodem z Myceny, nechtěla mít s vyslanci Plenimaru nic společného."
"Lady Brytha? Znal jsem ji jako děvčátko," poznamenal Nysander. "Pokud si vzpomínám, její državy jsou velmi odlehlé."
"Ale velké a hustě osídlené. Mluvil jsem s ní soukromě a varoval jsem ji, aby byla opatrná. Má čtyři syny, dva z nich už jsou dospělí a vypadají dosti spolehlivě. Dojde-li k nejhoršímu, dokáží vytrvat nebo uprchnout."
"Doufejme, že k nejhoršímu nedojde. Už jsem se doslechl, že v Kerry podnikli nějaké pokusy o získání přízně, byli však zdvořile odmítnuti."
Seregil se nevesele zasmál. "Pokud považuješ za zdvořilost, že nedošlo ke krveprolití… Horníci jsou už po staletí se svou pozicí spokojení a nedají se snadno přesvědčit. Pokud se však rozhýbají horští páni, Kerry by mohlo být ztraceno."
"A kdo ty Plenimarské vede? Jaké mají metody?"
"Prohnané, jako obvykle. Zdá se, že nikdo nemluvil se stejným vyslancem, což znamená, že buďto jde o několik skupin, které procházejí různé državy, nebo pokaždé změnili vůdce. Mám jména, ale pochybuji, že budou mít nějaký význam. Pokud jde o metody, byla to stará hra na zrcadlo přání."
"Na co?" skočil mu do řeči Alek, který vůbec nevěděl, oč jde.
Seregil se ušklíbl. "Nikdy jsi neslyšel příběh o zrcadlu přání? Podíváš se do něj, abys spatřil touhu svého srdce. Plenimarští vyšlou napřed jednoho nebo dva špehy, aby obhlédli situaci, a pak přijede hlavní velitel s velkým počtem vojáků a sedlovou brašnou plnou prázdných slibů, založených na předchozích hlášeních špehů. Například Formia informovali, že nejvyšší pán Plenimaru si přeje dohodnout sňatek jedné ze vzdálených neteří, zatímco starému Warkillovi, jehož panství leží na horním toku Stříbrnice, slíbili pomoc při dobývání území přiléhajícího k Wolde. A pozor, náš přítel Mardus brzy poté dorazil do Wolde a slíbil starostovi proti podobnému vpádu obranu.
Měl jsem taky štěstí, že mě východně od Derily zajali banditi. Ukázalo se, že jejich velitel miluje bardy, takže se rozhodli, že si mě raději nechají, místo aby mi podřízli krk. Byla to nepořádná tlupa a dokázal bych jim utéct, kdykoliv by se mi zachtělo, ale nejdřív jsem zjistil, že byli dost hloupí na to, aby před pouhými dvěma týdny zaútočili na skupinu Plenimarských. Místo aby je námořníci vybili - což obvykle dělají, jen aby nevyšli ze cviku - tihle černí strážci si je koupili, zavázali je přísahami, vínem a zlatem. Zašli dokonce tak daleko, že nabídli prémii za každého dalšího lupiče, kterého by získali."
"Co to tam nahoře běhá za psí smečku!" zvolal Nysander, nepříliš potěšen. "Rozeštvou všechny sousedy a nechají je, ať se navzájem rozsekají na kusy."
"A pak připochodují a seberou kořist," dodal Seregil. "Když jsme s Alekem utekli Asengaiovi, potkali jsme ve Wolde Erisu a Micuma. Erisa se vydala podél pobřeží až k Syru a její zprávy byly skoro stejné, včetně loupeživých nájezdů k

Jalovému moři. Je podobně zmatená. Podle ní se Mardus cestou proti proudu řeky Ösk k jezeru Černovír na týden zastavil na ostrově Sark. Nikdy jsem tam nebyl, ale Micum tvrdí, že tam není nic než trosky nějaké dávné obchodní kolonie. To by někoho, jako je Mardus, stěží zaměstnalo na týden."
"A Micum?"
"Jeho zprávy byly nejpodivnější. Byl nahoře na severu, kolem Havraního vrchu, a hlásil, že do průsmyku vjel oddíl námořníků v plné zbroji. Pokud nevyrazili dobývat něco, co zbylo z Hâzadriëlfaeiů, neumím si představit, co si myslí, že najdou - kromě hor a ledu."
Seregil se odmlčel, ale Nysander mu pokynul, ať pokračuje. "To nás přivádí k hostině u starosty. Alek říkal, že ti vyprávěl, co jsme tam dělali, ale rád bych doplnil ještě pár podrobností."
"Předpokládám, že se týkají map," řekl Nysander.
"Ano. Jednu jsem našel v truhle Mardova společníka, docela běžnou, nijak utajenou. Byly na ní body u Wolde, Kerry, mysu Sandir, Syru a u všech horských panství."
"Docela pěkné," poznamenal Nysander.
"Ale co víc, na další mapě, kterou měl bezpečně uzamčenou ve schránce na depeše, byly vyznačeny body na ostrově Sark, další někde severně od Havraního vrchu a jeden v Černovírských močálech. Ten poslední byl zakroužkovaný. Jak si to vysvětluješ?"
"Je to nanejvýš spletité," zadumal se Nysander a hladil si vousy.
"Micum se z Boersby vydal zpět do močálů. Až skončí, měl v úmyslu zamířit sem na jih."
"Jak je to dlouho, cos ho viděl naposledy?"
"Oddělil se od nás v Boersby; tak se na to podívejme." Seregil chvilku přemýšlel a pak netrpělivě zavrtěl hlavou. "Zatraceně! Pořád jsem popletený. Aleku, jak je to dlouho?"
Alek počítal. "Zrovna dva týdny."
"Takže by měl brzy dorazit," řekl Nysander, ale něco v jeho výrazu upoutalo Seregilovu pozornost.
"Co je, Nysandere?"
"Hmm? Ale nic. To je všechno, co musíš hlásit?"
"Ne. Věřím, že ti lupiči, co nás přepadli pod Stookem, byli plenimarští agenti. Když jsme prohledali těla, prostě nevypadala správně. Měli nové zbraně a oděv, všechno místní, málo peněz nebo věcí. Vypadalo to, jako by se stavili v obchodě a den nato vyjeli do Folcwinského lesa. Celá situace pěkně smrděla."
"Už v minulosti se mi vyplatilo důvěřovat tvé intuici."
"Těsně před tím, než se objevili plenimarští vyslanci, došlo kolem Wolde k nenadálým útokům na karavany," dodal Alek.
Seregil kysele přikývl. "Když si to dáme dohromady, vypadá to jako příliš velká náhoda. Že by se ti hrdlořezi zjevili odnikud právě včas, aby je schopní námořníci mohli zahnat?"
"Chápu," přemýšlel Nysander. "Takže ty věříš, že Plenimar připravuje pro severní města důvody hledat spojence?"
"Ano."
"Něco jiného?"
"Ještě tohle." Seregil si uvolnil noční úbor pod krkem a sklonil bradu k jizvě.
Nysander přešel k oknu a zahleděl se ven. "Obávám se, že tě ohledně této věci musím požádat o toleranci. O této záležitosti nelze mluvit s nikým, nikdy."
V jeho hlase znělo nezvratitelné rozhodnutí. Seregil zlověstně stáhl obočí. "Kvůli tomuhle jsem prostě zaspal poslední dva týdny. Nemluvě o šílenství, které předcházelo, nebo o nočních můrách, vizích a nutkání zabít každého, kdo se ke mně ocitl blíž než na deset stop - včetně Aleka!"
"Musíš být trpělivý."
"Proč mám být trpělivý?" odsekl Seregil. "Chci vědět, kdo mi to udělal! Víš to nebo ne?"
Nysander povzdychl a posadil se do okenního výklenku. "Opravdu bych mohl říci, že sis to udělal sám. Přivolal sis to na sebe, nejprve když jsi tu věc ukradl, a pak, když sis ji pověsil kolem krku. Ne že bych tě káral, samozřejmě. Vím, žes to vzal pro mě. Nicméně, já…"
"Neměň téma. To je můj zvyk!" ostře ho přerušil Seregil. "Mluvíš se mnou, ne s nějakým venkovským informátorem. Co se děje?"
Alek, chycený v osidlech sporu, znepokojeně hleděl z jednoho na druhého. Seregil měl rty stisknuté tak, že zbyla jen tenká, neústupná linka, a oči, v přepadlé tváři větší než kdykoliv předtím, upíral na čaroděje. Ale Nysander se s přítelovým doutnajícím pohledem utkával s klidem.
"Seregile í Korit Solun Meringil Bôktherso," řekl tiše, vyslovuje slabiky, jako pronášel zaklínadlo, "jde o záležitost, která přesahuje jakoukoliv osobní mstu, co se tebe týče. Znak, který nosíš, je magická sigla, jejíž význam nesmím prozradit, neboť jsem zavázán tou nejstrašlivější přísahou."
"Tak proč jsi Valeria nenechal, aby ji odstranil?"
Nysander rezignovaně rozhodil ruce. "Chápeš sílu předtuchy lépe než většina ostatních. V tu chvíli jsem cítil, že by to nebylo moudré. Nicméně teď, když už jsi silnější, můžu nad ní pronést skrývající zaklínadlo."
"Ale pořád tam bude," řekl Seregil neklidně. "Já - když mi Alek tu věc strhl, měl jsem podivné sny, jiné než předchozí noční můry."
Nysander zděšeně vyskočil. "U Světla, proč ses o tom nezmínil dřív!"
"Omlouvám se. Každopádně až teď si na něco z nich pomalu vzpomínám."
Nysander usedl na okraj postele. "Musíš mi říct všechno, co můžeš. Tvoje přísaha Pozorovatele…"
"Ano, ano, já vím!" vyštěkl Seregil a rozčileně si promnul oči. "Vzpomínání - je to jako pokoušet se chytit do hrsti

úhoře. V jedné vteřině se mi vybaví nějaký útržek, a vzápětí je pryč."
"Nysandere, vypadá špatně!" zašeptal Alek. Seregilovi zmizela barva z tváří a na čele se mu zaleskl pot.
"Když jsme dojeli do hostince na křižovatce, byl jsem strašlivě nemocný," pokračoval Seregil chraplavým hlasem. "Aleku, nemáš ani ponětí… Všechno bylo tak neskutečné. Bylo to jako být polapený v noční můře a nemoci se probudit. Nevím, kudy jsme jeli. Už dva dny nás pronásledoval ten černý netvor. Alek ho neviděl, ani když se ho ve vozíku dotkl, a mě to děsilo víc než cokoliv jiného, s čím jsem se kdy setkal. Vím, že ti Alek řekl, jak jsem se na něj té noci vrhl, ale pro mě to tehdy vypadalo úplně jinak! Ta věc na mě zaútočila, nebo spíš mě nechala útočit a uhýbala mi. Alek musel vejít dovnitř během té bitky a já jsem byl příliš pomatený, než abych si to uvědomil. Bohové, tak snadno jsem ho mohl zabít…"
"To byla magie, milý hochu, temná magie," řekl měkce Nysander.
Seregil se zachvěl a prohrábl si rukou vlasy. "Poté - poté, co jsem se zhroutil, pořád se mi zdálo, že jsem na pusté pláni. Nemohl jsem se pohnout, jen otočit, a nebylo tam nic než vítr a šedá tráva. Byl jsem sám. Nejprve jsem si myslel, že jsem mrtvý."
Alek ho sledoval s rostoucími starostmi. Seregil zbledl víc než předtím a dýchal namáhavě, jako by ho to vyprávění stálo všechny síly. Alek se na Nysandera znepokojeně podíval, ale čaroděj se soustředil na Seregilova slova.
"Po chvíli se tam objevil někdo jiný," řekl Seregil, pevně zavřel oči a zvedl jednu ruku před obličej, jako by ho někdo chtěl udeřit. "Nepamatuji si kdo, jen - zlatá. A oči, něco s očima…"
Hruď se mu namáhavě zvedala; Alek mu položil ruku na rameno.
"Modrá," zasípal Seregil, "něco tak modrého…!" S prázdným zasténáním padl zpět na polštář.
"Seregile! Seregile, slyšíš mě?" vykřikl Nysander a sáhl mu na krk, aby nahmatal tep.
"Co se děje?" vykřikl Alek.
"Nejsem si jistý. Snad je to nějaká vize nebo zdrcující vzpomínka. Přines plátno a džbán vody."
Když mu Alek otřel spánky studeným mokrým plátnem, Seregil znovu otevřel oči.
"Nesmíš se k pokračování nutit," varoval ho Nysander a pohladil ho po čele. "Mluvil jsi popleteně, jako by ti něco mátlo myšlenky, když ses je pokoušel vyslovit."
"Mohl to být znovu ten černý přízrak, tady?" zeptal se Alek.
"Přítomnost něčeho takového bych vycítil," ujistil ho čaroděj. "Ne, spíš jako by samotné vzpomínky vyvolávaly vnitřní zmatek. Mimořádně zajímavé. Už můžeš mluvit, milý hochu?"
"Ano," zasípal Seregil a přejel si rukou přes oči.
"Tak si odpočiň a pro teď už na ty věci nemysli. Slyšel jsem dost." Nysander vstal a zamířil ke dveřím.
"Ale já ne!" Seregil se s námahou opřel o loket. "Ani zdaleka dost! Co se to se mnou děje?"
Alek měl dojem, že na čarodějově tváři zahlédl výraz bolesti.
"Věř mi, hochu," řekl mu. "Musím zvážit, co jsme se dosud dozvěděli. Odpočívej a uzdravuj se. Mám poslat Wethise pro jídlo?"
Alek se připravil na další výbuch, ale Seregil jen zavrtěl hlavou a odvrátil zrak. Když Nysander odešel, chlapec se chvíli bavil péčí o oheň a pak si přitáhl židli k posteli.
"Ten černý tvor, se kterým jsi bojoval," začal a žmoulal přitom lem rukávu. "Opravdu tam ve vozíku byl, že? A v pokoji v hostinci. Byl skutečný."
Seregil se zachvěl a zadíval se mimo Aleka, do ohně. "Pro mě byl skutečný dost. Myslím, že jsi nás oba zachránil, když jsi mi ten kousek dřeva strhl z krku."
"Ale to byla náhoda! Co kdybych to neudělal?"
Seregil se na něj na okamžik zadíval a pak pokrčil rameny. "Ale udělal jsi to a jsme tady, živí a zdraví. To je štěstí ve stínech, Aleku; nevyptáváš se ho, prostě mu děkuješ a modlíš se, aby tě neopustilo!"
* * *
V nejhlubších nočních hodinách Nysander vytáhl dřevěný kotouč ze sklenice. Komnata kolem něj vibrovala hustým předivem kouzel, která vyvolal, když se připravoval k prohlídce. Otáčel kotouč v kleštičkách a pokoušel se změřit klidovou moc té věci. Navzdory všednímu vzhledu cítil energii, která z něho vyzařovala, tak zřetelně, jako vlny narážející na kůži.
S temnou předtuchou tu věc znovu uzavřel do sklenice, vložil ji do kapsy a vyrazil do sklepení pod Domem Orěsky na noční zdravotní procházku.

Kapitola 18.
Kolem Prstence

Alek zděšeně, ale nikoliv překvapeně sledoval, jak se Seregil dalšího rána snaží dostat z postele.
"Valeriovi by se to nelíbilo."
"Tak to máme štěstí, že tady není, viď?" mrkl na něj Seregil a doufal, že si chlapec nevšiml, jak se mu podlamují nohy. "Kromě toho, není nic prospěšnějšího než dobrá koupel. Jen mě nech, ať se o tebe trochu opřu, a bude to v pořádku."
S Alekovou zdráhavou pomocí došel Seregil dolů do lázní bez nehody.
Udýchaný, ale vítězný, nechal lázeňského sluhu, aby mu pomohl do vany, zatímco se Alek usadil na vedlejší lavičce.
"U Illiorova Světla, jak je nádherné být zase v civilizovaném městě!" zasmál se vítězoslavně a ponořil se až po bradu do kouřící vody.
"Nikdy jsem se nesetkal s nikým, kdo by se koupal tak často jako ty," zabručel chlapec.
"Pořádné namočení by ti možná zlepšilo náladu," škádlil ho Seregil, kterého toho rána udivovala chlapcova

nedůtklivost. A v očích měl stín obav, který tam dřív nebyl, dokonce ani při jejich obtížné cestě Mycenou.
"Pro lásku Illiorovu, Aleku, odpočiň si! Nikdo tě neuvidí." Palcem na noze zvířil vodu. "Myslím, že potom bychom se mohli spokojit s procházkou venku."
"Sotva ses dostal sem dolů," namítl Alek zoufale.
"Kde je dnes tvoje zvědavost? Už skoro týden bydlíš uprostřed největší sbírky čarodějnictví na světě a skoro nic jsi neviděl!"
"Právě teď mě víc zajímá, co by říkal Valerius, kdyby věděl, že ses tu takhle toulal. Víš, že za tebe zodpovídám."
"Nikdo za mě nezodpovídá, jen já sám." Seregil bodl namydleným prstem do vzduchu, aby svým slovům dodal důraz. "Nysander to ví, Micum to ví. Dokonce i Valerius to ví. A teď to víš i ty."
K jeho značnému překvapení na něj Alek chvíli hleděl, pak se otočil na patě a příkře odkráčel. Zíral na hlavní bazén, záda tuhá, jako kdyby spolkl pravítko.
"Co je?" zavolal za ním Seregil, dočista zmatený.
Alek něco zamumlal a zdůraznil svou poznámku prudkým mávnutím ruky.
"Cože? Přes ty fontány tě neslyším."
Alek se zpola otočil, ruce založené na prsou. "Říkal jsem, že když jsi byl nemocný, byl jsem zodpovědný dost!"
Jsem to ale slepý hlupák! nadával si Seregil, když se mu konečně rozbřesklo, v čem je problém. Vyškrábal se z vany, přehodil přes sebe ručník a vydal se k chlapci.
"Mám u tebe obrovský dluh," řekl a prohlížel si jeho zamračený profil. "Po tom všem, co se stalo, jsem ti myslím ještě ani pořádně nepoděkoval."
"Nežádám díky."
"Ale stejně si je zasloužíš. Omlouvám se, jestli jsem tě právě teď urazil. Je to prostě tak, že neumím od nikoho nic čekat."
Alek k němu obrátil smutné oči. "Micum říkal něco jiného. Říkal, že žádáš věrnost a nikdy neodpustíš nikomu, kdo tě zradí."
"No - ano. Ale to není totéž, viď?"
Chlapcovy bledé tváře zaplály. "Všechno, co vím, je, že jsem věrný, ale jestli mě už nepotřebuješ, tak co k čertu vůbec dělám v Rhíminee?"
"Kdo říkal, že nechci, abys tu byl?" popuzeně odsekl Seregil.
"Nikdo. Ne doslova. Prostě je to tak, od chvíle, kdy jsme se sem dostali. Myslím od chvíle, kdy loď - s čaroději a léčiteli a…" Alek zaváhal a umlkl. "Nevím, prostě mám nejspíš pocit, že sem nepatřím."
"Samozřejmě že patříš!" zaprskal Seregil. "Kdo ti řekl, že ne? Thero! Ten nažloutlý čubčí syn…"
"Thero neříkal nic." Zlověstná pomlka se protáhla a byla čím dál nepříjemnější.
"Nikdy jsem se nehádal nahý," řekl Seregil nakonec a nasadil nakyslý výraz. Tím z Aleka konečně vyloudil nabručený náznak úsměvu. "Až přijdeš na to, proč tak blázníš, dej mi vědět. Mezitím pojďme naproti do muzea. Slíbil jsem, že ti ukážu divy, a tohle je k tomu stejně vhodné místo jako kterékoliv jiné."
* * *
Seregil, oživený koupelí a novým oděvem, se nechal Alekem odvést přes atrium do protější klenuté chodby.
"Sklepení pod touhle budovou přetékají poklady všeho druhu," vykládal, stále se opíraje o chlapcovo rameno. "Vždycky jsem tam dolů chodíval s Nysanderem a Magyanou. Nevěřil bys, kolik je toho nakřečkováno přímo pod tvýma nohama."
Když Alek otevřel mohutné dveře muzea, tiše hvízdl.
Klenutá centrální komnata muzea Orësky se rozměry blížila lázním. Tady však byly všechny stěny bohatě ověšeny goblény a obrazy, štíty a kusy zbroje. Nad hlavami jim visela kostra nějakého strašlivého, padesát stop dlouhého tvora; obnažené zuby čnící z čelistí byly dlouhé jako Alekovo předloktí. Dřevěné vitríny všech velikostí, mnohé zakryté silnými skleněnými tabulemi, lemovaly zdi a stály úhledně rozmístěné po celé místnosti. V jedné z nejbližších byla uložena sbírka lodí a ozdob osázených drahokamy. Vedlejší obsahovala zlaté korunky poseté rubíny. Další byla věnována osobnímu náčiní čarodějů.
"Jak se ti to líbí?" zašeptal Seregil s úsměvem, když spatřil, jak hoch v údivu otevřel ústa. Alek neodpověděl, jen pomalu přecházel od vitríny k vitríně - vypadal jako žíznivý muž, který právě našel nečekaný pramen.
Místnost byla velmi tichá, ale ne prázdná. Skupina učenců si prohlížela goblény. Poblíž, na vysoké stoličce vedle jedné z vitrín, seděla nějaká dívka v rouchu učedníka a pracovala s voskovou tabulkou a rydlem; přepisovala jistou pasáž z otevřené knihy, která tam byla vystavená. Na opačné straně přerovnávali dva sloužící v šarlatové barvě ve skleněné vitríně nějaké předměty.
"Trávíval jsem tu spoustu času," řekl měkce Seregil Alekovi. "Dokonce jsem během těch let dokázal přidat do sbírky pár cenností. Například tohle."
Nasměroval Aleka k vitríně skoro uprostřed sálu a ukázal na jemný květ vytesaný z průsvitného růžového kamene.
"Tohle patřilo zaklínačce Nimii Reshal. Když se vysloví příslušná slova, vane z něj kouzelná vůně, která udělá z každého, kdo ji vdechne, bezmocného otroka majitele květu. Než jsem se té květiny zmocnil, chytila do léčky Micuma."
"Proč nedostala i tebe?" zašeptal Alek.
"Náhodou jsem přicházel z jiného směru. Zatímco se soustředila na něj, prostě jsem si zacpal nos, připlížil se zezadu a praštil ji po hlavě. Nikdy nepodceňuj výhodu překvapení!"
Alek přikývl, otočil se k další vitríně a ztuhl. Uvnitř ležel pár svraštělých rukou, s temnou pokožkou barvy staré kůže.
"A co je tohle?" zalapal po dechu.
"Velmi neobyčejná relikvie. Podívej se blíž."

Na vyschlých prstech stále byly drahokamy ozdobené prsteny a dlouhé nehty, které ztratily svou barvu, byly pokryty jemným vzorem ze zlatých spirálek; se zbylými ozdobami neladily jen hladké železné kruhy svazující obě zápěstí. Pouta byla k rukám připevněna dlouhými bodci, propichujícími zápěstí skrz naskrz. Celá ta věc byla přibita svorkou ke dnu vitríny.
Alek hleděl na ruce se zmateným odporem. "Co je, pro všechno na světě, tohle…"
Právě v tom okamžiku se jeden z kožnatých prstů pomalu zvedl a zase klesl, jako by líné průzkumníky pokáral.
Seregil vitrínu celou dobu pečlivě sledoval. Jakmile uviděl, že se ruka pohnula, lehce chlapci přejel prstem po zádech.
Alek s překvapeným výkřikem nadskočil do vzduchu.
"Zatraceně, Seregile," zvolal, když se obrátil.
Učenci se s tázavými výrazy otočili. Učednice upustila rydlo a pak se začala hihňat. Sloužící si jen vyměnili znechucené pohledy.
Seregil se sklonil nad vitrínou a ramena se mu otřásala tlumeným smíchem.
"Promiň," řekl nakonec, ačkoliv když si s dívkou vyměňoval zasvěcené mrknutí, rozhodně necítil žádnou lítost. "Tenhle trik použili skoro na každého učedníka, který sem kdy vešel, včetně mě. Neodolal jsem."
"Vyděsil jsi mě skoro k smrti!" zašeptal Alek pobouřeně. "Co je to?"
Seregil se lokty opřel o okraj vitríny a poklepal prstem na sklo. "Ruce Tikárie Megraeshe, velikého nekromanta."
"Pohnuly se." Alek se otřásl a zahleděl se kamsi za Seregila. "Jako kdyby byly pořád živé."
"V jistém smyslu jsou," odvětil Seregil. "Tenhle nekromant skončil jako dyrmagnos. Už jsi to slovo slyšel?"
"Ne. Co to znamená?"
"To je konečný osud nekromantů. Víš, všechny druhy magie vyžadují od těch, kdo je praktikují, jistou cenu, ale nekromancie je nejhorší. Pozvolna vyplení tělo, a i když zesílí vůli dané osoby, vytáhne z něj život. Po čase nezůstane nic než děsivě inteligentní kráčející mrtvola - dyrmagnos. Tomuhle chlapíkovi bylo alespoň šest set let, když mu Nysander ty ruce odsekl, a nijak zvlášť se podle něj od té doby nezměnily - což ti může poskytnout představu, jak asi musí vypadat zbytek Tikárie Megraeshe."
Levá ruka se pohnula a zčernalými nehty tiše zaškrábala po podložce. Alek se znovu otřásl. "Jestli takhle vypadají jeho ruce, opravdu nerad bych se mu podíval do obličeje."
"Tyhle ruce jednou utekly," pokračoval Seregil a sledoval zápasící věci. "Zabít dyrmagna, když už dosáhne takového věku, je skoro nemožné. Můžeš ho leda rozčtvrtit a zadržet. Ty symboly, které vidíš na nehtech, byly součástí původního vázacího zaklínadla, které mělo moc toho tvora zlomit. Nakonec z něj život časem vyprchá."
Alek se na ruce mračil. "A kdyby někdo dal všechny ty kusy dohromady dřív, než k tomu dojde?"
"Znovu by se spojily a dyrmagnos by ožil. Pokud si vzpomínám, pár dalších částí je někde dole ve sklepeních, ale většina byla, kvůli bezpečí ostatních čarodějů, odvezena. Nejnebezpečnější je hlava. Zapečetili ji do olověné urny a hodili do moře."
I Seregil se po svém zachvěl, když si představil hlavu zamčenou v temnotách pod chladnými vodami, jak sní či jak nenávistně křičí na bezvýznamné tvory v bahně. Po této zábavné myšlence nicméně následovala další. Kdy naposled viděl, aby se ruce tolik pohybovaly?
"Jsou tu i další mrtvé věci?" zeptal se Alek a přešel k jiné vitríně.
"Žádné, které by se hýbaly."
"Dobrá!"
Ještě chvilku se procházeli, ale Seregila rychle opouštěly síly.
Nemělo smysl pokoušet se před Alekem skrývat slabost. "Už jsi zase bledý," řekl chlapec. "Pojď, možná že procházka na vzduchu přece jenom není špatný nápad."
* * *
Vybledlé zimní nebe bylo předzvěstí sněhu, ale uvnitř zdí zahrad je omýval svěží větřík a měkký trávník pod nohama voněl heřmánkem a mateřídouškou.
Alek si všiml, že se teď o něj Seregil opírá víc než předtím, takže si nebyl jistý, jestli neudělali chybu, když se nevrátili zpět do pokoje.
"Tam," řekl Seregil a ukázal k blízké fontáně. Jakmile došli na místo, složil se do trávy a zády se opřel o nádrž.
Alek si ho prohlédl s obnoveným zájmem. "Jsi bílý jako mramor!"
Seregil ponořil ruku do vody a přiložil si ji na čelo. "Prostě mě jen nechej popadnout dech."
"Dělá to jen proto, aby pozlobil Valeria, víš," přerušil je dobře známý hlas.
Kolem se loudaly dvě ženy. Obě měly na sobě zelenobílou uniformu Královské jízdní hlídky. Alek si s úlekem uvědomil, že menší z nich je princezna Klia. Její společnice, tmavá, vážně vyhlížející žena, stála uvolněně vedle ní.
Klia bez cavyků klesla před Seregila, ale naprosto ho ignorovala a obrátila se na Aleka, jako by byli staří přátelé.
"Kdyby mu Valerius přikázal co nejdřív vstát, držel by se postele až do jara. Musím říci, že vypadáš lépe, než když jsme se setkali posledně. Jak se jmenuješ dnes?"
Nesměle se usmál. "Alek."
"Tak tedy buď zdráv, Aleku. Toto je kapitánka Myrhini."
Když se k nim tmavá žena přidala, obdařila ho širokým úsměvem.
"Překvapilo mě setkání s dalším Stříbrným Listem," pokračovala Klia vesele. "Kdybych věděla, že je s tebou Seregil, mohli jste jet zpět s námi."
"Byl jsem zrovna indisponován," řekl Seregil a konečně upoutal její zkoumavý pohled. "Odkud víte, že jsem se vrátil?"
"Včera večer jsem potkala Nysandera, když mířil na schůzku s matkou a lordem Barienem." Oči jí divoce zářily. "Podle toho, co mi matka řekla dnes ráno, se možná zase bude dít něco zajímavého."

Seregil se zamračil. "Myslel bych si, že jste loni viděla boje dost. Ta trocha zábavy vás skoro stála ruku a Myrhini obě."
Myrhini žertem kopla Kliu do špice boty. "Znáš ji. Je zasažená Sakorem. Takové věci ji jenom víc nažhaví k dalšímu boji."
"Jako kdybys nebyla úplně stejná," ušklíbla se Klia. "Kdyby nás nezajímaly víc bitvy než hezké tváře, přinejmenším jedna z nás už mohla sedět doma s jedním nebo dvěma miminy! Seregile, pojď se podívat na koně, kterého mi Alek pomohl v Cirně koupit. Hwerlu mi na něj v lesíku dává pozor."
Klia pomohla Seregilovi vstát, a když vyrazili k blízkému dubovému hájku, podepřela ho rukou kolem pasu.
"Vím, čí hezká tvář se jí líbí, jen kdyby byl její majitel dost chytrý, aby to poznal," zašeptala Myrhini Alekovi, když se vydali za nimi, a mrkla směrem k Seregilovi.
Když vešli do lesíka, potěšilo Aleka zjištění, že Hwerlu je kentaur - ten, kterého zahlédl první den pobytu v Rhíminee. Tvor byl zblízka snad ještě impozantnější; kaštanově zbarvené koňské tělo měřilo v kohoutku dobrých dvacet dlaní a i jeho lidská část byla obrovská. Vedle něj stál Kliin neobvyklý černobílý kůň spolu s dalším aurënským zvířetem a kentaur je hladil velkýma, hrubýma rukama, jako by to byli psíci. Seregil a Klia vedle něj vypadali jako dvě děti.
"Pojď sem!" zavolal Seregil na Aleka. "Myslím, že si vzpomínám, jak jsi tvrdil, že kentauři jsou jen legendy."
Když se Hwerlu přiblížil, aby ho pozdravil, všiml si Alek, že má oči koně, velké a tmavé, beze stop bělma.
"Zdravím tě, malý Aleku." Kentaurův hlas široce zaduněl z hloubi mohutné hrudi. "Illiorovo Světlo na tebe jasně svítí. Musím tě potěšit, legendy mohou být skutečností."
"Jsou," řekl mu Alek. "Ale nikdy jsem si kentaury nepředstavoval tak velké!"
Hwerlu se zasmál, pohodil černou hřívou, vzepjal se a zatočil. Země se pod jeho širokými kopyty zachvěla. Pak se prudce zastavil a proklusal mýtinou.
"A tady je další legenda! Má líbezná Feeya," zvolal, když do kruhu mezi stromy vkročil další kentaur.
Feeya byla ryšavá a jen o kousíček menší než Hwerlu. Měla stejnou drsnou hřívu vlasů běžící dolů po zádech, ale jinak byla kůže na jejím lidském trupu stejně jemná jako u žen. Její jedinou ozdobou, stejně jako u Hwerla, byl náhrdelník, ale Alek rychle zjistil, že není důvod k rozpakům, jelikož neměla ňadra; mladí kentauři sají mléko stejným způsobem jako koně. Hrubé rysy nebyly krásné podle běžných měřítek, ale když se vzalo v úvahu, kým byla, měla svou vlastní krásu.
Hwerlu galantně přivedl svou dámu, aby jí Aleka představil. "Nemluví vaší řečí, ale ráda ji poslouchá."
Alek zlatého kentaura pozdravil. Usmála se, se zjevným zájmem si prohlédla jeho tvář, zvedla bradu a promluvila na něj svým vlastním, podivně pisklavým jazykem.
Seregil, který stál za Alekem, jí kentauří řečí odpověděl. Feeya pohodila dlouhou hřívou, na oba muže kývla a odešla obdivovat Kliiny nové koně.
"Co říkala?" zeptal se Alek.
"Pozdrav, jako Hwerlu. Poděkoval jsem jí i za tebe." Seregil se usadil u paty stromu a spokojeně povzdechl.
"Je ve Skale hodně kentaurů?" Alek hleděl přes mýtinu na dvojici pohledných tvorů.
"Ne. Žijí hlavně v horách na druhé straně Osijského moře. Po náhorních plošinách se tam ještě potuluje několik velkých kmenů. Hwerlu a Feeya přijeli do Rhíminee před několika lety s Magyanou. Tamhle je její věž, vlevo od Nysanderovy."
"Ona je Nysanderova přítelkyně?"
"Ano. Magyana je velká cestovatelka. Odešla dozvědět se o kentaurech víc. Hwerla upoutala její magie, tak odlišná od jeho vlastní, takže s ní přijel sem. Až ukojí svou zvědavost, vrátí se domů."
"Ty jsi tedy také čaroděj?" zeptal se Alek kentaura, který se právě vrátil.
"Neumím stvořit oheň bez paliva nebo létat vzduchem jako čarodějové Orësky. Moje moc spočívá v hudbě." Hwerlu ukázal na velkou harfu visící ve větvích blízkého stromu. "Zpívám pro léčení, očarování, sny. Myslím, že bych ti asi měl zazpívat pro léčení, Seregile. Vidím ve tvé tváři nemoc."
"Byl bych ti vděčný. Tvá léčba mi nezanechává odpornou chuť v ústech jako ta drysiánská. Vlastně myslím, že tu strávím odpoledne. Aleku, proč si nezajdeš do stájí pro koně a neprojedeš se? Udělá ti to dobře."
"Raději bych zůstal tady," namítl Alek, který si nijak nepřál jezdit po městě sám.
"A budeš se celý den dívat, jak spím?" ušklíbl se Seregil. "Ne, myslím, že nastal čas, abychom pokračovali ve tvém vzdělávání. Jenom jednou objeď Prstenec, pak se vrať a řekni mi, cos viděl."
"Prstenec? Vždyť ani nevím, co to…"
"Ukážu mu ho," nabídla se Myrhini. "Stejně se musím vrátit do kasáren. Mám to cestou."
"Tak tedy," Seregil s radostí ignoroval Alekovu němou prosbu. "Už ses setkal s kentaury a čaroději a teď pojedeš ulicemi s kapitánkou Královské jízdní hlídky. Stáhni si ale pořádně kapuci. Ještě nejsem připravený nechat se vidět ve městě. A buď opatrný! Už neskotačíš mezi stromy. Rhíminee může být nebezpečné místo, dokonce i za denního světla. A pro Illiora, najdi si nějaké rukavice! Máš ruce v dost ubohém stavu."
Myrhini vytáhla zpoza opasku párek rukavic a hodila je Alekovi. "Pojď, chlapče, než si najde něco dalšího, kvůli čemu udělá rozruch."
Alek ji s přetrvávajícími pochybnostmi následoval do stájí za hlavní budovou. Pacholek mu osedlal čiperného koně. Alek poprvé od příjezdu do města opustil úkryt v očarovaných zahradách a potěšilo ho, když znovu ucítil na tváři chladný, svěží zimní větřík.
Ulici Zlatých Přileb po obou stranách lemovaly zdi zahrad. Natahoval krk a prohlížel si sochy, průčelní štíty a hlavice sloupů zdobící domy impozantnější než kterýkoliv chrám, který viděl na severu. Po několika blocích ulice ústila na jeden z dlážděných kruhů, kterých si všiml během své první cesty městem, s Nysanderem. Odtud odbočili na postranní ulici.

"K čemu je to dobré?" zeptal se a rozhlížel se kolem sebe.
"To je katapultový kruh, součást městské obrany," vysvětlila mu Myrhini. "Ulice, které z nich vedou, jsou rovné, aby obráncům umožnily snadnou střelbu na jakékoliv blížící se nepřátelské síly. Takovéhle kruhy jsou po celém městě. Prstenec a tržiště u hlavní brány jsou také obranné pozice, v případě průlomu bran jsou to bojiště."
"Došlo někdy k napadení Rhíminee?"
"Ó ano. Ale dovnitř se Plenimarští dostali jen jednou. Poslední velký útok na město se odehrál před čtyřiceti lety."
Dva Jestřábi končili na ulici Stříbrného Měsíce, což byla široká třída ohraničující Královnin park. U zdi parku byly postaveny výstavné úřední budovy. Na druhé straně stály největší domy, jaké kdy spatřil.
Když Myrhini s Alekem projížděla pod těžkou mříží v bráně na pozemky paláce, modře odění strážci jí salutovali.
"Tamhle jsou kasárna," řekla a ukázala na sbírku dlouhých, nízkých budov, které byly za ohromným Palácem stěží patrné.
Na okraji široké přehlídkové pláně, která stála před kasárnami, se setkali s oddílem jezdců, cvičících se k bitvě. Alek si přitáhl kapuci a potichu, obdivně hvízdl.
Každý jezdec měl kopí, a když najížděli po celé šířce pole v rovné řadě, třepetaly se zelené vlajky ve větru. Jakmile dojeli na opačný konec, prudce se otočili, sklonili kopí a s krvežíznivými výkřiky se rychle rozjeli zpět. Znovu se otočili, odhodili kopí a vytáhli meče, aby cvičili seky nalevo i napravo.
"Takovému pohledu se vyrovná máloco, viď?" zeptala se Myrhini, která je také sledovala. Její kůň netrpělivě přešlapoval, dychtivý připojit se ke svým druhům.
Zatímco sledovali výcvik, ze směru od kasáren přijela trojice jezdců - dva šlechtici a přísná, světlooká žena v zelené uniformě a se zlatým okružím. Starší z obou mužů byl oblečen v černém sametu zdobeném stříbrem a kožešinou. Na široké hrudi mu visel drahokamy osázený řetěz, odznak úřadu. Druhý muž byl mnohem mladší, ani ne třicet, s malým světlým knírkem a úzkým chomáčem vousů na bradě. I když měl na sobě rudý samet lemovaný zlatem, připadal Alekovi méně důležitý než ostatní.
"Generálko Phorio," řekla Myrhini a zasalutovala. "Buďte pozdraveni, lorde Bariene a lorde Teukrosi."
"Věřím, že vaše jednotka bude odpoledne připravena k přehlídce?" zeptala se generálka rázně, když zasalutovala kapitánce rukou, na které chyběly dva prsty.
"Na váš rozkaz, generálko!"
Phoriiny světlé oči provrtaly Aleka, jako by si teprve teď všimly jeho existence. "A kdo je tohle?"
"Host čaroděje Nysandera, generálko. Doprovázím ho k Prstenci."
Alek se po očku podíval na Myrhini, ale zjistil, že bude lépe nezasahovat; generálka Phoria při zmínce o Nysanderovi viditelně roztála.
"Nevypadáte na čaroděje," poznamenala.
"Ne, generálko, nejsem čaroděj," odpověděl na Myrhinin pokyn rychle Alek. "Přijel jsem do města studovat."
"Aha, mladý učenec!" Starší muž se souhlasně pousmál. "Doufám, že zůstanete tak dlouho, abyste viděl Svátek. Je největší chloubou města."
Alek neměl tušení, o jakém svátku muž mluví, ale zdvořile přikývl a snažil se vypadat uctivě. Naštěstí generálka Phoria spěchala. S posledním strohým kývnutím odjela se svými společníky k Paláci.
Alek pomalu vydechl. "To byl ten Barien, o kterém mluvila Klia?"
"Lord Barien," upozornila ho Myrhini. "Přesně řečeno, lord Barien í Zhal Khameris Vitulliein z Rhilny. Je skalským místodržícím, nejvlivnější osobou v zemi hned po samotné královně. Ten druhý byl jeho synovec, lord Teukros í Eryan."
"A generálka?"
"Kromě toho, že je nejvyšší velitelkou skalských jízdních oddílů, je generálka Phoria královnina nejstarší dcera. Právě jsi potkal budoucí královnu, příteli. Už pojďme, napíšu ti propustku."
Před jednou z budov kasáren sesedli a Alek Myrhini následoval na strážnici. Kolem stolu seděla hrstka vojáků, zaujatých hazardní hrou. Když spatřili nadřízeného důstojníka, vyskočili a zasalutovali. Myrhini jim pozdrav vrátila a posadila se k vedlejšímu stolu, aby vypsala propustku. Vojáci vrhli na Aleka pár zvědavých pohledů a vrátili se ke hře.
Myrhini zapečetila propustku vlastní pečetí a podala ji Alekovi. "Ukaž ji ve kterékoliv bráně k Prstenci a nebudeš mít žádné potíže. Jedna z bran je přímo za posledními kasárnami. Vezmi si koně a já tě tam zavedu."
Když znovu vyšli ven, zavedla Aleka k silně hlídané bráně vedle Paláce.
"Nemůžeš se ztratit," ujistila ho Myrhini. "Drž se mezi dvěma zdmi a projedeš celou cestou kolem města a vrátíš se sem. Do Domu Orësky se nejsnáze vrátíš přes Podzimní trh. Prostě pojedeš ulicí Snopů k Astellově fontáně a pak dolů Zlatými Přilbami, až ho znovu uvidíš."
Myrhininy pokyny zněly dost jednoduše, ale když se brána za Alekem s třesknutím zavřela, znovu pocítil kousek svých původních obav.
Rozhlédl se a zjistil, že se ocitl ve velmi příjemném parku se stromy a pečlivě udržovanými cestami pro kočáry. Mnoho podnikavých kupců si tu otevřelo krámky a mezi vesele pomalovanými stánky si vykračovala spousta elegantně oděných zákazníků. Další projížděli na koních nebo se vezli v kočárech, muži v krátkých barevných pláštích či s rouchy pod těžkými kápěmi, ženy zahalené v bohatých kožešinách, na prstech schovaných v rukavičkách i v umně stočených a propletených vlasech se jim leskly drahokamy. Mnozí byli ve společnosti ochočených zvířat a Alek se sám pro sebe usmál, zvědavý, zda některého z těch jestřábů nebo skvrnitých koček neulovil on nebo jeho otec. Rozhodně jich kupcům z jihu prodali dost.
Odcválal na sever a brzy se dostal k první bráně. Stráže si krátce prohlédly jeho propustku a nechaly ho projet na Podzimní trh.

Toto tržiště bylo znatelně menší než tržiště u Mořské brány a s pozdním podzimem už nebylo tak rušné. Brána vedoucí z města byla otevřená, aby mohly projet vozy, a poblíž hlavního náměstí stály početné hostince a taverny. Prohlédl si znaky ulic, aby se ujistil, kudy na náměstí vstupuje ulice Snopů, a pak projel tržištěm napříč a vrátil se na Prstenec, aby pokračoval v určené prohlídce.
Následující úsek byl využíván jako pastviny pro dobytek. Míjel stádečka ovcí a skotu, pasoucí se před pozornýma očima dětí, které na ně dohlížely. Podél vnitřní zdi byly v zemi tu a tam vyhloubeny objemné vodní nádrže. Ačkoliv stáda, která spatřil, nebyla velká, bylo zjevné, že kdyby bylo město někdy obleženo, mezi zdmi by bylo možné držet dost zvířat, aby obránce po nějakou dobu nasytila.
Když projížděl drobným klusem podél severní části obvodu města, začal si všímat známek lidského osídlení; u základů zdi se choulily jednoduché úkryty z prken, mnohé pospojované dobře vyšlapanými stezkami. Obyvatelé těchto chatrčí měli mrzutý výraz ožebračených chudáků. Hranice jejich nepatrných pozemků byly posety odpadky. Mezi chatrčemi se procházely hubené děti s ještě hubenějšími psy, šťouraly se v odhozeném majetku svých sousedů a pozorovaly procházející cizince s výrazem dravců.
Když míjel jednu ze zchátralých kůlen, znenadání se mu skoro pod kopyta koně připletlo umouněné děcko v roztrhané košilce, žebrající o měďáky. Alek prudce přitáhl uzdu, aby kůň holčičku nepošlapal, a náhle byl obklopen pestrým davem malých žebráků. Všechny děti křičely o peníze. Ve dveřích se objevila žena se splihlými vlasy a kývla na něj hrubým, oplzlým gestem. Kromě rozedrané sukně na sobě měla jen šátek přes ramena; nechala ho spadnout a cosi za ním volala.
Alek spěšně vylovil pár mincí a hodil je za koně, aby odklidil děti z cesty. Jak ale pokračoval v jízdě, chatrčí a s nimi i houfu všemožných žebráků a povalečů stále přibývalo.
Další brána už byla v dohledu, když si všiml trojice mužů, kteří pozorovali jeho příjezd s neskrývaným zájmem. Jakmile se přiblížil, vstali ze svých sedaček před potrhaným stanem a postavili se vedle cesty. Byli to velcí muži, kterýkoliv z nich by mu byl více než rovnocenným soupeřem, a všichni u sebe měli jasně viditelné nože.
Alek zvažoval, zda se má obrátit zpět nebo prostě pobídnout koně do cvalu, když se z opačného směru zjevila skupina jezdců v uniformách.
Zimní slunce se jim lesklo na přilbách. Měli stejné tmavě modré uniformy, jaké viděl u strážců bran, a nesli těžké obušky a meče. Jakmile je čekající lapkové zahlédli, okamžitě zmizeli mezi chatrčemi. Alek rychle projel k další bráně a vjel na Mořský trh.
Velké náměstí bylo úplně stejně přeplněné, jako když ho viděl poprvé. Na okamžik zastavil, aby se zorientoval, a v dálce zahlédl otevřený průchod k ulici Snopů. Vyrazil k němu po jedné ze širších ulic, které se tržištěm vinuly potřebným směrem.
Vůně kořeněného jehněčího ho přiměla zastavit. Rozhlédl se a poblíž spatřil starého muže, který nad košem se žhavým uhlím rožnil maso, napíchané na špejlích. Byl už trochu klidnější, a tak se rozhodl zastavit a najíst se. Sesedl z koně, koupil si maso a ovocný mošt a posadil se na vhodný koš, aby mohl pozorovat davy proudící kolem.
Konec konců, není to tak špatné, pomyslel si. Kde byl před půl rokem? Potloukal se osamocený stejnými horami, které znal celý život. Teď seděl v srdci jednoho z nejmocnějších měst světa, v pěkných, teplých šatech a se stříbrem v měšci. Přese všechno se začínal bavit.
Právě dojídal, když běžný hluk náměstí přehlušilo duté, hrubé řinčení zvonce. Připojil se k davu na okraji cesty a snažil se probít dopředu.
Tucet strážců v modrých uniformách eskortovalo směrem k nim popravčí káru. Vzadu bylo připevněno vztyčené kopí; na jeho špici byla naražena hlava muže, a když vůz kodrcal po dlažbě, uvolněná čelist poskakovala. Skelné oči měl převráceny vzhůru, jako by si i ve smrti uchoval výraz pohrdání a odporu, kterým přivítal svůj konec. Těsně pod hlavou bylo přitlučeno oznámení, ale text byl kvůli pruhům zasychající krve nečitelný.
Když ho kára míjela, vyplivl Alek poslední sousto masa a sklopil oči. Zdálo se, že kamkoliv se dnes vrtne, všude se střetává s kusy mrtvých těl. Náhle ho zezadu za paži uchopila čísi ruka.
"Je vám dobře, mladý pane?"
Tvář mu ovanul čísi nepříjemný dech. Alek se otočil a zjistil, že ho podepírá šlachovitý mladý lotr. Zažloutlá tvář jeho společníka vypadala úzká jako ostří sekery; tuto iluzi nezmírňoval ani nápadně zahnutý nos a dopředu vyčnívající zuby. Nepoddajný pramen pískově žlutých vlasů mu stále padal přes jedno oko. Mladík jednou rukou sáhl nahoru, aby ho odhrnul, aniž by pustil Alekův rukáv, který držel tou druhou. Jeho šaty bývaly krásné, ale soudě podle obnošeného vzhledu a kyselého zápachu, který z nich vanul, podezříval Alek jejich vlastníka, že žije v severní části Prstence.
"Jsem v pořádku, děkuji," odvětil; nelíbilo se mu, že ho ten cizinec stále drží za ruku.
"Některé lidi takovýhle pohled nezajímá," řekl ten druhý a zavrtěl hlavou, Alek však nedokázal odhadnout, zda myslel na pohled na násilnou smrt nebo na slabý žaludek. "Když jsem vás viděl, řek' jsem si ‚Tady tenhle by se mohl složit!' Snad byste si měl někam sednout, než to přejde. Dobrý konec pro starého lorda Vardara, co?"
"Jsem v pořádku," opakoval Alek a konečně se uvolnil. "Kdo je to lord Vardarus?"
"Zrovna jste se na něj díval. Kdybyste nakoukl dozadu na vůz, viděl byste zbytek těla, jak míří do městské jámy. Dneska ráno ho popravili za spiknutí, chtěl zabít místodržícího, jak jsem zaslechl." Muž se odmlčel a odplivl si. "Hnusný leranský zrádce!"
Místodržící! pomyslel si Alek a vybavil si přehlídkovou pláň, kde ho jeho veselá společnice Myrhini představovala. Teď tedy měl co hlásit Seregilovi; lord Barien se právě musel vracet z popravy svého vlastního rádoby vraha. Alek si udělal v hlavě poznámku, aby se zeptal Seregila, kdo je to Leran.
"Takže jste v pořádku, mladý pane?" zeptal se znovu jeho někdejší zachránce.
"Naposledy říkám, že ano!" úsečně na muže kývl a ohlédl se přes rameno po svém koni. Když se obrátil zpět, chlapík

byl pryč.
Alek zmateně potřásl hlavou a vydal se dál.
Mořský úsek Prstence byl hlídanější; než mu dovolili vejít, pečlivě si jeho propustku prohlédli. Volná plocha za bránou byla rozdělená řadou mohutných ohrad, ve kterých byla držena stáda koní patřících různým vojenským jednotkám ve městě.
Podél plotů na obou stranách cesty se procházely stovky zvířat a vzduch byl prostoupen výrazným pachem. Mezi ohradami byly roztroušeny dílny vojenských podkovářů, sedlářů i zbrojířů a řemeslníci přidávali ke všeobecnému hluku vlastní lomoz. Symboly umístěné na bráně každé ohrady zobrazovaly znak jednotky a stejně tomu bylo i u vojáků stojících na stráži. Alek brzy vypátral znak s přilbou a šavlí, patřící Královské jízdní hlídce, i znak s plamenem, který nosili modře odění jezdci, jichž si všiml ve městě. Ostatní uniformy pro něj byly nové. U několika stád čistě bílých koní stáli na stráži vojáci v nebesky modrých tunikách se zářivě bílou výšivkou zobrazující vznášejícího se jestřába. Další skupina oblékala temný nach se znakem sestávajícím z jasně červených hadů, kteří tvořili složitý uzel.
Cesta byla plná vojáků, koní, vozů se senem a s hnojem. V takovéto společnosti bylo zjevně nemyslitelné ujít jakoukoliv vzdálenost pěšky. Ti, kteří neměli nic lepšího na práci, se opírali o ploty a pozorovali, co se děje.
Pár takových zahalečů, žen i mužů, ho pozdravilo gesty jen o malinko slušnějšími než ta otrhaná žena u chatrče. Alek, šokovaný způsoby obyvatel města, se snažil proklusat k další bráně a s vděčností se znovu vynořil v parku za Královským palácem. Pobídl koně do cvalu a jel k Podzimnímu trhu a ulici Snopů.
Všude pobíhali lidé, šli si po své práci a vzájemně do sebe strkali. Zdálo se, že se strkají i domy, rameno vedle ramene skloněné do ulice, aby zachytily hluk dopravy a s ozvěnou ho odrazily zpět. Alekovo znepokojení se v blízkosti tolika lidí začalo vytrácet.
Než dojel k Astellově kruhu, odpolední stíny se prodloužily. Zastavil na kolonádě. Na druhé straně cesty se rozkládal zalesněný park, ohraničující severní stranu kruhu. Do parku vedla, skrz krásně zdobený kamenný oblouk, jediná silnice. Tam i zpět pod ním v plynulém proudu projížděli bohatě odění jezdci a vkusné kočáry. Alek zvědavě popojel blíž, aby si vše lépe prohlédl.
Park objímal ulici z obou stran a spolu s obloukem dodával místu skrytý, skoro čarovný vzhled, jako by snad existovalo zcela odděleně od přeplněného města. Vily neměly žádné stínící zdi a Alek žasl nad elegancí fasád a zahrad. Navzdory časné hodině nad vchodem každého domu visela jedna či více hořících barevných lamp. Měly jen čtyři barvy: růžovou, žlutou, bílou a zelenou. Ačkoliv propůjčovaly ulici jisté sváteční ladění, rozmístění barev vypadalo zcela náhodně.
"Promiňte, pane," odvážil se Alek a podíval se do očí jednomu z mužů, kteří vycházeli zpod oblouku. "Jaká je tohle ulice?"
"Ulice Světel, samozřejmě," odvětil muž a zkoumavě si ho prohlédl.
"Vidím, ale co ta světla znamenají?"
"Pokud se musíš ptát, nepotřebuješ to vědět, mládenče!" Muž na něj mrkl, odkráčel pryč a pohvizdoval si přitom.
Alek naposled nahlédl na poutavý bulvár a zamířil k Domu Orësky. Pokyny kapitánky Myrhini ho bezpečně dovedly k bráně a Nysanderův kámen-průvodce mu ukázal cestu až ke dveřím ve věži.
Právě zvedal ruku, aby zaklepal, když zevnitř vyběhl Thero s náručí plnou tubusů se svitky. Srazili se dost tvrdě, aby si oba vyrazili dech. Pouzdra se svitky se rozsypala všude kolem, kutálela se a řinčela na kamenné podlaze chodby. Jeden tubus přelétl přes zábradlí a z atria se ozvalo několik překvapených hlasů, když se dole rozbil na dlažbě. Thero probodl Aleka pohledem a začal rozházené dokumenty sbírat.
"Promiň," zamumlal Alek a zvedal ty, co se rozkutálely po chodbě. Thero je stroze přijal a odkráčel, aniž by se staral o to, že se dveře za ním zavřely.
Mnohokrát děkuji, zajisté! pomyslel si Alek kysele, a když znovu zaklepal, postavil se pěkně stranou.
Tentokrát otevřel dveře Seregil a vypadalo to, že je sám se sebou náramně spokojený.
"Už je pryč?" uculil se a pustil Aleka do předsíně.
"Co to všechno znamená? Skoro mě shodil přes zábradlí!"
Seregil nevinně pokrčil rameny. "Vyšel jsem nahoru, abych si od Nysandera vypůjčil jednu knihu, ale nebyl tady. V jeho nepřítomnosti se Thero ujal úkolu sdělit mi, že ji nemůžu dostat. Po značně dlouhém zdůvodňování jsem mu naznačil, že je pořád tak popudlivý nejspíš kvůli svému slibu celibátu. Zrovna uprostřed podrobné rozpravy - založené z větší části na mé osobní zkušenosti - o metodách, které by mohl využít, aby zmírnil své potíže, odspěchal ven. Snad má v úmyslu převést mou moudrost v činy."
"Pochybuji. A není to trošku nebezpečné, dráždit čaroděje?"
"Bere sám sebe moc vážně," ušklíbl se Seregil a usadil se u jednoho z pracovních stolů. "Jaká byla projížďka? Viděl jsi něco zajímavého? Kdo ti ukradl měšec?"
"Na Mořském trhu bylo procesí a já…"
Když Alekovi došla Seregilova poslední otázka, zůstal stát s otevřenými ústy. Zkontroloval opasek a tam, kde visíval jeho váček, našel jen přeříznuté tkanice.
"Ten bastard na Mořském trhu!" zasténal.
Seregil na něj hleděl s pokřiveným úsměvem. "Nech mě hádat: hubený, zažloutlý obličej, velký nos, mizerné zuby? Našel si důvod, proč se k tobě přiblížit, a nedal se setřást? Myslím, že ti odlehčil od peněz."
Seregil hodil Alekovi měšec. Byl to Alekův vlastní - a úplně prázdný.
"Jmenuje se Tym." Seregilův úšklebek se rozšířil. "Navrhl jsem mu, aby tě na tržišti obral. Nedokáže odolat práci v davu, obzvlášť když jsou kolem modré pláště."
Alek na Seregila zděšeně zíral. "Tys ho na mě poslal! Pracuje pro tebe?"
"Čas od času, takže se s ním nejspíš ještě setkáš. Potom si to s ním můžeš vyřídit, jestli chceš. Doufám, žes nepřišel o

moc."
"Ne, ale pořád nechápu, proč jsi to udělal. U Bilairyho lokte, Seregile, kdybych neměl propustku pod pláštěm…"
"Považuj to za první lekci života ve městě. Něco takového se dříve nebo později stát muselo. Usoudil jsem, že čím dříve, tím lépe. Než jsi odešel, varoval jsem tě, abys na sebe dával pozor."
"Myslel jsem, že jsem dával," naježil se Alek, když si vzpomněl na neurvalce, kterým na Prstenci dokázal uniknout.
Seregil ho poplácal po rameni. "Dobrá, nevztekej se. Tym je svým malým způsobem profesionál a ty jsi jeho nejoblíbenější druh oběti: venkovan, zelený jako tráva, když vidíš město, hledíš s otevřenou pusou. Tak už mi pověz o projížďce."
"Neříkal ti o tom Tym?" zaškaredil se Alek, který měl pocit, že si z něj udělali blázny.
"Ty nejsi Tym. Chci slyšet, cos viděl ty."
Alek, v němž stále doutnal hněv, načrtl hutný popis Prstence; kousavě se zmínil o číhajících lumpech a přešel k událostem na Mořském trhu.
"Lord Vardarus." Seregil se zamračil a zatočil ve dvou dlouhých prstech skleněnou tyčinkou. "Kdysi jsem pro něj pár věcí dělal. Byl bych řekl, že je královně naprosto oddaný."
"Ten tvůj kapsář říkal, že se pokusil zavraždit lorda Bariena. Než jsem zajel na Prstenec, viděli jsme ho s Myrhini před Palácem. Pro milost Stvořitele, Seregile, musel zrovna přijít z popraviště, když jsem ho viděl, a klidně vykládal o nějakém svátku!"
"Sakorův svátek, o zimním slunovratu," roztržitě odvětil Seregil. "Rád bych věděl, co o tom všem ví Nysander. Nikdy bych Vardara za Lerana nepovažoval."
"Mimochodem, kdo jsou to Lerani?"
Seregil se na něj překvapeně podíval. "U Bilairyho koulí! Chceš říct, že jsem ti nikdy nevyprávěl o Idrilain I.?"
"Ne. Té noci na palubě Střelce jsi říkal, že se toho musím o královském rodu hodně naučit, pak jsi ale onemocněl."
"Aha, tak dobrá, přišel čas se pobavit. Idrilain I. je jedna z mých oblíbenkyň. Žila před čtyřmi sty lety a byla první i jediná ze skalských královen, která si vzala za muže Aurënfaie."
"Aurënfaie?"
"Správně, i když to nebyl její první manžel. Idrilain byla slavná válečnice, známá svou pevnou vůlí a vznětlivou povahou. Když jí bylo dvacet, byla už generálkou. Ve dvaadvaceti, v den své korunovace, se vdala, a brzy porodila dědice, dceru jménem Lera. Nedlouho poté vyhlásil Zengat Aurënenu válku. Aurënfaieové žádali Skalu o pomoc a Idrilain osobně vedla vojska na jih."
"Kde leží Zengat?" skočil mu do řeči Alek, jemuž se z těch neobvyklých jmen točila hlava.
"Na západ od Aurënenu, kde hory Ared Nimry sahají k Selönskému moři. Zengatští jsou odporná banda, většinou válečníci, lupiči a piráti. Občas je vzájemné boje znudí a spojí se, aby dělali potíže sousedům, zvláště Aurënenu. Tentokrát se rozhodli zabrat území pod horou Bardôk. Jakmile se jednou dostali do západního Aurënenu, usoudili, že by stejně dobře mohli získat i zbytek.
Během tažení se Idrilain zamilovala do pohledného aurënského kapitána jménem Corruth. Vrátil se s ní do Skaly, kde skoro vyvolal občanskou válku - odsunul prvního manžela, aby se mohla provdat za něj."
"Ale tys říkal, že pro královny bylo běžné měnit milence, jak se jim zalíbilo," připomněl mu Alek.
"Ale obvykle to dělaly jenom proto, aby získaly dědice. Idrilain už dceru měla. A taky tu byla ta záležitost, že Corruth byl Aurënfaie."
"Čili že nebyl člověk?"
"Správně. I když se na dávné svazky z dob Velké války vzpomínalo s vděčností, mít cizí krev v královském rodě bylo něco docela jiného.
Idrilain si jako obvykle prosadila svou a ze sňatku se narodila další dcera, Corruthesthera. Její otec, který byl podle všech zpráv vznešeného původu, nakonec získal uznání některých šlechticů, ale existovala i silná frakce, Lerani, kteří možnost, že by Corruthova dcera mohla mít nárok na trůn, nepřijali. Srdcem této frakce byl od počátku Idrilainin první manžel, a nejspíš se zapojila i sama Lera, ačkoliv to nebylo nikdy prokázáno. Ať tomu bylo jakkoliv, vztahy mezi královnou a korunní princeznou byly přinejmenším napjaté."
"A co se stalo?"
"Dvaatřicátého roku své vlády byla Idrilain otrávena. Nebylo prokázáno žádné spojení s Lerany, Lera však nastoupila na trůn pod stínem podezření. Věci nijak nepomohlo, že v den jejího nástupu k moci lord Corruth z Rhíminee beze stopy zmizel. Leře slouží ke cti, že svou nevlastní sestru Corruthestheru nenechala zabít ihned. Místo toho ji potichu vyhostila na ostrov uprostřed Osijského moře. Lidé Aurënenu byli potupeni a vztahy mezi oběma národy se už nikdy úplně nenapravily.
Královna Lera byla tvrdá, lakotná žena. Je zaznamenáno, že během osmnácti let vlády nechala popravit více lidí než kterákoliv jiná královna v dějinách Skaly.
Její nevlastní sestra naprosto nepochopitelně přežila tři pokusy o vraždu, zatímco Lera sama zemřela při porodu syna, který se narodil mrtvý. Navzdory hrozící vzpouře povolali Corruthestheru zpět z vyhnanství a korunovali ji jako jedinou zbývající dědičku."
Alek nad tím vším chvíli přemítal. "To znamená, že následující královny mají krev Aurënfaieů?"
Seregil přikývl. "Corruthesthera se vyvedla po otci; říká se, že v padesáti letech vypadala ještě jako dívka."
"Co to znamená?"
"No," objasnil mu Seregil, "kromě toho, že Aurënfaieové žijí třikrát nebo čtyřikrát déle než lidé, také dospívají pomaleji. Člověk se v osmdesáti blíží k Bilairyho bráně, ale Aurënfaie je stále považován za mladíka."
"Musí velmi zmoudřet, když žijí tak dlouho."

Seregil se ušklíbl. "Moudrost není nezbytně výsledkem věku. Přesto, představ si schopnost sbírat zkušenosti po dobu tří životů namísto jednoho."
"Jak dlouho žila Corruthesthera?"
"Zemřela v bitvě, když jí bylo sto čtyřicet sedm let. Královna Idrilain II. je její pravnučka."
"Tak tedy Tym říkal pravdu, Lerani jsou kolem pořád."
"Ano, ale nikdy nedokázali zosnovat víc než jednu dvě vraždy. Pořád to však vře a občas vyvolají nějaké potíže. S nadcházející válkou se stanou větší hrozbou. A zdá se, že nejen pro královnu. Byl Barien sám?"
"Ne, Phoria, nejstarší princezna…"
"Korunní princezna," opravil ho Seregil a zatočil skleněnou hůlkou. "I když ona sama dává přednost titulu generálka. Lidé už roky o ní a Barienovi mluví… ale pokračuj."
"Byla s ním generálka Phoria a jeho synovec."
"Lord Teukros?" Seregil si výsměšně odfrkl. "Tak tady máš pravou skalskou šlechtu: synovec a jediný dědic nejmocnějšího lorda v Rhíminee, potomek jedné z nejstarších skalských rodin, ani kapka cizí krve v jeho žilách, původ čistý jako lilie. Vynikající chování, drahé záliby a rozum vázne. Taky je to hazardní hráč. Nejednou jsem získal jeho peníze."
"On je Barienův dědic?"
"Ó ano. Místodržící nemá vlastní děti a vždycky byl zblázněný do syna své sestry. Barien není hlupák, pozor na to, ale láska je slepá, jak se říká. Jak to teď vypadá, šlechtici se budou muset naučit to, co umí každý ovčák, a občas trochu pročistit chov."

Kapitola 19.
Tísnivá tajemství

Příštího rána cestou do pracovny vdechoval Seregil povědomé ranní vůně věže - směs pachu pergamenů, kouře svící a aroma bylin zatlačované naléhavější vůní snídaně.
Časné ranní slunce svítilo okenními tabulkami kopule zešikma a propůjčovalo neuspořádané místnosti příjemný odstín. Nysander seděl na svém obvyklém místě v čele nejméně zavaleného stolu, oběma rukama držel svůj hrnek a hovořil s Therem.
Seregilem projela hořkosladká bolest. Ve dnech, kdy byl sám učněm, sedával každé ráno na Therově místě a zatímco Nysander nastiňoval denní úkoly, těšil se z ranního klidu. V takových chvílích tehdy cítil, poprvé v životě, že někam patří, že je vítaný a prospěšný.
Vzpomínka s sebou přinesla krátký záblesk pocitu provinění, když pomyslel na jistý útržek pergamenu, pečlivě ukrytý na dně vaku. Rychle výčitku odsunul.
"Dobré ráno, vy dva! Doufám, že máte hlad," řekl Nysander a přistrčil k nim čajník. Thero vzal jejich příchod na vědomí chladným přikývnutím.
Nysanderovy snídaně v pracovně byly proslulé po celé Orësce: opečená šunka, med a sýr, horké ovesné placky s máslem a dobrý, silný černý čaj. Každý byl vítán, a pokud jste chtěli něco jiného, mohli jste si to přinést s sebou.
"Valerius by z tebe měl radost, Aleku," řekl Nysander, když si sedali. "Seregil dnes vypadá mnohem lépe."
Hoch po Seregilovi střelil ostrým pohledem. "Na tom nemám žádnou zásluhu. Od chvíle, kdy Valerius odešel, dělá, co si zamane, ale beztak se uzdravuje."
"Troufám si říci, že podceňuješ vliv, který na něj máš, milý hochu." Čaroděj se na Seregila obrátil spíše zkoumavě: "A co teď, jaké máš plány?"
Když si Seregil roztíral med na ovesnou placku, přímo cítil, jak ho jeho starý učitel pozoruje. Nysander očekával další spor ohledně jizvy a za většiny okolností by se ho dočkal. Tentokrát však ne.
Soustředil se na snídani a odpověděl: "Je načase zamířit domů. Jelikož se na jaře chystá válka, musí nás tam čekat nějaké úkoly."
"Pravda," řekl Nysander. "Ve skutečnosti mám pro tebe nějakou práčičku možná i já."
"Ohledně toho leranského vzestupu?"
"Přesně. Doufám, že ti během několika dní budu moci předložit veškeré podrobnosti."
Seregil, teď už na bezpečnější půdě, se pohodlně opřel. "Myslíš, že se do toho všeho Vardarus opravdu zapletl?"
"Musím říci, že bych ho nikdy nepodezíral. Přesto podepsal plné doznání a neřekl jediné slovo na svou obhajobu. Důkazy se zdály nezvratné."
Seregil skepticky pokrčil rameny. "Kdyby se bránil obvinění a prohrál by, jeho dědicové by přišli o veškeré nároky na majetek. Tím, že zradu nepopřel, jim umožnil dědit."
"Ale kdyby byl nevinný, proč by to neřekl?" zeptal se Alek.
"Jak řekl Nysander, důkazy proti němu byly nezvratné," odpověděl Thero. "Dopisy napsal Vardarus sám, vlastní rukou. Mohl se hájit, že jde o padělky nebo že byly pozměněny pomocí magie, ale odmítl to udělat. Královna neměla jinou možnost než rozsudek potvrdit. Se vší úctou, Nysandere, je docela možné, že byl vinen."
Seregil se roztržitě tahal za pramen tmavých vlasů. "A kdyby byl nevinný, co by ho mohlo donutit k tak zatvrzelému mlčení? Měl spojení s královskou pokladnou, že? Budu potřebovat seznam šlechticů, se kterými se tam stýkal, a nějakou představu o jeho osobních zvycích."
"Dohlédnu, abys dostal všechno, co potřebuješ," řekl Nysander.
* * *
Během snídaně studoval Alek tváře svých společníků. Seregil byl neobvykle vážný, ale vypadalo to, že jakmile do sebe

dostal trochu jídla, rozjasnil se. Thero byl jako vždy odměřený a Nysander bezstarostný, ačkoliv, když se starý čaroděj podíval na Seregila, jeho výraz naznačoval, že se pokouší přijít něčemu na kloub.
Pokud šlo o něho samotného, Alek si uvědomil, že se tady nakonec začíná cítit příjemně. Pocit zmatku, který ho tížil během Seregilova uzdravování, konečně mizel. Když svého společníka pozoroval, jak se v nějaké nesmyslné debatě pokouší Thera rozhněvat, cítil, že byla obnovena jistá důležitá rovnováha.
"Dnes ráno jsi tišší než obyčejně," podotkl Nysander, když zachytil jeho pohled.
Alek kývl směrem k Seregilovi. "Už je skoro takový, jaký byl, když jsme se setkali."
"Trápení Thera bylo vždycky jeho oblíbenou zábavou," povzdechl čaroděj. "Proboha, Seregile, nechej ho v klidu se najíst. Ne každý má hned zrána chuť žertovat, jako ty."
"Pochybuji, že s Therem sdílíme mnoho chutí," připustil Seregil.
"Což je skutečnost, za kterou jsem neustále vděčný," odrazil ho Thero suše.
Alek zanechal ty dva jejich soukromé bitvě a otočil se zpět k Nysanderovi. "Rád bych se zeptal na něco, o čem jste se zmínil, když jsme spolu mluvili tu první noc."
"Ano?"
"Mluvil jste o kouzlech proměny tvaru. Může být osoba opravdu proměněna v cokoliv?"
"Například v cihlu?" skočil mu do řeči Thero.
Seregil přijal posměšek s galantním pokynutím lžící medu.
"Správně," odvětil Nysander. "Metamorfóza - nebo změna podstaty, chceš-li - byla vždy mým oblíbeným předmětem. Před lety jsem ji docela studoval. Málokteré kouzlo je trvalé a rizika jsou často vysoká, ale já ji mám rád."
"Proměňoval nás ve všechny druhy věcí," řekl Alekovi Seregil. "A tu a tam to stále přijde vhod."
"Existuje několik obecných typů změn," pokračoval Nysander, kterého oblíbené téma rozehřálo. "Transformace - čili přeměna - mění jednu věc v něco jiného, například člověka ve strom, úplně. Jeho myšlenky pak budou stejné, jako myšlenky stromu, a bude existovat, aniž by si, dokud nebude vrácen, na svůj dřívější druh pamatoval. Nicméně metastatické zaklínadlo dá člověku pouze vzhled stromu. Změna podstaty substance - železa ve zlato, například - by vyžadovalo alchymistickou transmutaci."
"A co tvé kouzlo vnitřní podstaty?" zeptal se Seregil mírně a nevinně se díval se do hrnku.
"Mohl jsem vědět, že to sem zatáhneš," zafuněl Thero. "Trik k pobavení dětí a vesnických prosťáčků!"
"Jsou tady takoví, kteří věří, že má svou cenu," podotkl Nysander a významně se na Thera zadíval. "Já sám k nim patřím."
Seregil se sklonil k Alekovi, jako by mu chtěl něco důvěrně sdělit, ale nijak neztišil hlas. "Thero to kouzlo nenávidí, protože na něj nefunguje. Víš, on nemá žádnou vnitřní podstatu."
"Je pravda, že na něj toto konkrétní kouzlo nepůsobí," vmísil se Nysander, "ale jsem si jistý, že nakonec tu překážku objevíme. Nicméně, mám podezření, že o Therovu podstatu ti nešlo?"
Seregil Aleka žertem šťouchl pod žebra. "Co takhle kousek magie?"
Nysander s rezignovaným povzdechem odložil nůž. "Vidím, že si dnešní jídlo v klidu nevychutnám. Navrhuji, abychom se odebrali do zahrady - kdyby se ukázalo, že je Alek něčím obzvlášť velkým."
"Já?" Alekovi zaskočil kousek šunky. Neměl představu, co by mohlo být kouzlo vnitřní podstaty, ale náhle to vypadalo, že na něj zamýšlejí jedno seslat.
Seregil už byl na půli cesty ke dveřím. "Jenom doufám, že z něj nebude jezevec. S jezevci jsem nikdy nevycházel. Z Thera by nejspíš jezevec byl, kdyby to na něm někdy zafungovalo."
Následovali Nysandera dolů do zahrad Orësky a do hustého březového hájku, obklopujícího malý bazén.
"Tohle bude vyhovovat," řekl a zastavil se v polostínu na kraji vody. "Nejprve proměním Seregila, Aleku, takže můžeš celý proces sledovat."
Alek nervózně přikývl.
Seregil poklekl na trávu před čarodějem, položil si ruce na kolena, zavřel oči a z jeho obličeje zmizel jakýkoliv výraz.
"Tak snadno dosahuje stavu vnímavosti," zamumlal Thero se zdráhavým obdivem. "Přesto, riskujete, když se pokoušíte s ním pracovat."
Nysander naznačil, aby zmlkl, a položil Seregilovi ruku na hlavu. "Seregile í Korit Solun Meringil Bôktherso, nechť je vnitřní symbol uvolněn."
Změna byla okamžitá. Jednu chvíli před nimi klečel Seregil, a vzápětí se cosi svíjelo v hromádce prázdného oblečení.
Nysander se nad skákající kupku naklonil. "Soudím, že změna byla úspěšná."
"Ó ano," odvětil slabý hrdelní hlásek, "ale ztratil jsem cestu. Můžeš mi půjčit ruku?"
"Pomoz příteli, Aleku," řekl čaroděj se smíchem.
Alek opatrně nadzvedl lem pláště a překvapeně uskočil, když z pod uvolněné košile vykoukla rozcuchaná vydří hlavička.
"Tohle je lepší," zabručela. Úhledné stvořeníčko se vyhrabalo ven a sedlo si, ocásek natažený za sebou. Vypadala úplně stejně jako všechny vydry, které kdy Alek ulovil, až na to, že malá kulatá očka měla šedou barvu - jako Seregilova.
Seregil si tlapkou s plovací blánou uhladil vousky. "Měl jsem se nejdříve svléct, ale takhle je to překvapivější, nemyslíš?"
"Opravdu jsi to ty!" vykřikl Alek potěšeně a přeběhl rukou po lesklém vydřím kožíšku. "Jsi krásný."
"Děkuji - myslím," zapípal Seregil. "Ve světle tvého bývalého povolání si nejsem jistý, jestli to byl kompliment nebo odhad ceny mého kožichu. Dívej se!"
Přeběhl na kraj bazénu, vklouzl do vody, vlnitým pohybem se lehce potopil a zmizel z dohledu. Po chvilce znovu vylezl

a uložil Therovi k nohám zmítajícího se kapříka.
"Studené rybě studená ryba!" prohlásil s vydři hravostí, než se znovu vrhl do vody.
Thero zamračeně pošťouchl kapra nohou zpět do bazénu. "Nikdy nemůže nikam jít, aniž by něco neukradl."
Nysander se otočil k Alekovi. "Jsi připravený zkusit to?"
"Co mám udělat?" odpověděl Alek dychtivě.
"Nejprve si raději sundej šaty. Jak jsi viděl, mohou překážet."
Vzrušení pro jednou překonalo Alekovu stydlivost a hoch se hbitě svlékl. Nysander mezitím proměnil Seregila zpět; obnova byla stejně rychlá jako původní změna.
"Je to už dávno, co jsme to dělali naposledy," řekl Seregil, a když si natahoval kalhoty, šťastně se usmíval. "Jednou jsem strávil jako vydra týden. Někdy bych si to rád zopakoval."
"Není v tom žádný velký trik," ujistil Nysander Aleka, když před ním hoch poklekl. "Prostě vyčisti svou mysl. Mysli na vodu nebo na bezmračné nebe. Nicméně, než začneme, musím znát tvé plné jméno."
"Alek z Kerry je celé, žádné další nemám."
"Je to syn potulného lovce, ne lord," připomněl mu Seregil. "Tenhle druh lidí nemá využití pro dlouhá jména, jako jsou naše."
"Předpokládám, že ne. Přesto hoch musí mít příslušné jméno, jestli se chce potloukat s tebou. Aleku, jak se jmenoval tvůj otec a jeho otec a ještě předtím jeho otec?"
"Můj otec se jmenoval Amasa. Další jména jsem nikdy neznal," odpověděl Alek.
"Podle zvyklostí jihu to tedy znamená, že jsi Alek í Amasa z Kerry," řekl Nysander. "Zřejmě to bude muset stačit."
"Není pravděpodobné, že by své skutečné jméno příliš používal, pokud bude se Seregilem," poznamenal netrpělivě Thero.
"To je pravda." Nysander nad Aleka položil ruku.
Alek ze všech sil myslel na čistou vodu. Slyšel, jak Nysander říká: "Aleku í Amasa Kerry, nechť je vnitřní symbol uvolněn!"
Alek zavrávoral, pak našel rovnováhu a napjal se, připraven k útěku.
Všechno, co viděl, bylo v různých odstínech šedi; zachytil okem i ten nejmenší pohyb. Nejpřekvapivější však byla záplava vůní. Bazén vydával sladké poselství vody a blízko byli koně, mezi nimi i kobyly. Nesčetné rostliny v zahradách tkaly aromatický zelený koberec - některé páchly jedem, další voněly šťavnatě a vábivě.
Nejvýraznější však byl výstražný pach lidí. Nějaká nová část jeho bytosti hlásila vrozený strach. Nechápal směšné zvuky, které vydávali, ani podivné úšklebky, které je doprovázely.
Pak se ten nejmenší přiblížil a vyšly z něj nové, klidnější zvuky. Podezřívavě sledoval další dva muže, zůstal však na místě a dovolil tomu jednomu, aby se přiblížil natolik, že ho mohl pohladit po zádech.
"Nádherné!" zvolal Seregil, prohlížeje si mladého jelena, ve kterého se Alek proměnil. Když se dotkl silného hřbetu, jelenovy nozdry se nervózně rozšiřovaly a větřily. Pohodil parohatou hlavou a zahleděl se na něj širokýma modrýma očima.
"Pozoruhodné," připustil Thero a přistoupil o krok blíž. "Zaveď ho k bazénu, ať se může podívat…"
"Thero, ne! myslím, že je…" zasykl Seregil, ale příliš pozdě.
Když se mladý čaroděj nečekaně přiblížil, jelen se splašil. Seregil couvl z dosahu bušících kopyt.
Nysander popadl Thera za roucho a strhl ho do bezpečí, právě když polekané zvíře skočilo dopředu a zaútočilo parohy.
"Proměň ho zpět!" zařval Seregil. "Ztratil se v podobě. Proměň ho zpět, než uteče!"
Nysander vykřikl rozkaz a tvar jelena se zavlnil a rozplynul. Alek zůstal omámeně sedět na trávě.
"Klid," konejšil ho Seregil a přehodil mu přes ramena plášť.
"Vyšlo to?" zeptal se Alek, cítící podivnou závrať. "Na minutu bylo všechno tak zvláštní."
"Jestli to vyšlo?" Seregil se zhoupl na patách a rozesmál se. "Podívejme se na to. Nejprve ses změnil v nejkrásnějšího jelena, jakého jsem kdy viděl, a pak ses pokusil potrkat a pošlapat Thera. Nysander tě samozřejmě zastavil, ale jinak bych to nazval velkolepým úspěchem!"
"Proměna byla až moc úplná," řekl méně spokojeně Nysander. "Jak se cítíš?"
"Trochu se mi točí hlava," přiznal Alek. "Ale stejně bych to rád zkusil znovu."
"Taky že ano," slíbil Nysander. "Ale nejdřív se musíš naučit ovládat svou mysl."
* * *
Odpoledne si Alek, ponechán sám sobě, znovu vyšel do zahrad. Ještě se s ranní dezorientací úplně nevypořádal; poté, co zakusil svět zvířecími smysly, se mu teď zdál spíše němý.
Přiblížil se ke kentaurovu hájku. Zaslechl zvuk harfy a zaváhal, pak ale plachost přemohl a vešel mezi stromy. Na mýtince stáli těsně u sebe Hwerlu a Feeya, kobyla se líně nakláněla nad hřbet svého hřebce, který hrál. Byl to tak intimní výjev, že Aleka přiměl zastavit se, ale než mohl vyklouznout pryč, Feeya ho zahlédla a široce, vstřícně se usmála.
"Vítej, malý Aleku," zvolal Hwerlu a sklonil harfu. "Vypadáš jako někdo, kdo potřebuje společnost. Pojď si s námi zazpívat."
Alek pozvání přijal, překvapen, jak volně se mezi tak obrovskými tvory cítí. Chvíli si s kentaurem vyměňovali písně a pak se Feeya pokusila naučit ho pár slov jejich jednotvárné, hvízdavé řeči. S pomocí Hwerla dokázal zvládnout slova "voda", "harfa", "píseň" a "strom". Zrovna zkoušel "přítel", když kentauři náhle zvedli hlavy a čemusi naslouchali.
"To zvíře ženou příliš ostře," konstatoval Hwerlu a odmítavě se zamračil.
O vteřinu později zachytil vzdálené staccato cválajících kopyt i Alek. Vyhlédl mezi stromy a spatřil jezdce mířícího k hlavnímu vstupu do Domu. Když muž přitáhl otěže a seskočil, sklouzla mu kápě dozadu.

"To je Micum," zvolal Alek a rozběhl se. "Hej, Micume! Micume Cavishi!"
Micum už byl na půli cesty do schodů, ale obrátil se a mávl na něj.
"Rád tě vidím!" zvolal Alek; když si s ním však potřásal rukou, všiml si, že Micum vypadá unaveně a oděv má potřísněný a špinavý od bláta. "Seregil a Nysander by to nepřiznali, ale myslím, že se už začínali bát. Vypadá to, že jsi měl těžkou cestu."
"Ano," odpověděl velký muž. "A jak se vedlo tobě a Seregilovi?"
"Měli jsme cestou zpět potíže, ale už je v pořádku. Myslím, že je s Nysanderem."
"Potíže?" Micum se zamračil, a zatímco chvátali k čarodějově věži, ohlédl se na Aleka. "Jakého druhu?"
"Špatné kouzlo z té dřevěné věci. Onemocněl, ale Nysander ho dal do pořádku. Jen jsem rád, že jsme se sem dostali včas. Pořád tomu příliš nerozumím, ale Nysander a Seregil ti to povědí."
"Tak je vyhledejme. Chci vám všem něco říci a nechci to probírat tucetkrát."
* * *
Když je Nysander pouštěl do dveří věže, pocítil Micum ulehčení: tohle bylo hlášení Pozorovatele, o jehož tíhu se toužil podělit.
"Konečně jsi tady!" řekl Nysander.
"To je Micum?" Seregil vzhlédl od čehosi na Nysanderově stole a pospíšil si k němu, aby ho přivítal. "U Bilairyho koulí, člověče, vypadáš děsně!"
"Ty taky." Micum si Seregila pozorně prohlédl. Byl hubenější než kdykoliv dřív a navzdory obvyklému úšklebku vypadal unaveně. "Tady chlapec říká, žes měl cestou nějaké potíže?"
"Myslím, že bude lepší, když si nejdříve poslechneme tvé hlášení," prohlásil Nysander. "Pojďte dolů do obývacího pokoje, všichni."
"Všichni" zřejmě nezahrnuje Thera, uvědomil si Micum, když čaroděj zabouchl dveře pracovny.
"Seregile, nalej víno," řekl Nysander a posadil se k ohni. "A teď, Micume, máš nějaké novinky?"
Micum klesl do druhého křesla a vděčně přijal pohár. "Ano, ale ne dobré."
"Našel jsi to místo v močálech, že?" zeptal se Seregil netrpělivě.
"Ano. Z Boersby jsem jel k jižnímu konci močálů. Z toho, cos mi řekl, jsem usoudil, že Plenimarští museli jet proti proudu Ösk, a sledoval jsem řeku. Brzy jsem zachytil ve vesnicích na trase jejich stopy. Mardus a jeho muži tudy projížděli před necelým měsícem."
"Černovírské močály jsou špatné místo k cestování," ozval se Alek a zavrtěl hlavou. "V jedné minutě jsi na pevné půdě, v příští až po pás v bahně."
"To je pravda. Kdyby studené počasí nezpevnilo zem, přišel bych o koně dřív, než bych se dostal ven," řekl Micum. "Mardus zamířil přímo doprostřed močálů. Je to proklatá pustina, plná pohyblivého bahna. Vesnice zmizely už míle předtím a já jsem se chystal obrátit zpět, když jsem došel k malé osadě na vyvýšeném ostrůvku.
Byla to obvyklá vesnička v bažinách - špinavá hrst chatrčí shluknutých kolem blátivého úvozu. Dovnitř vedla dřevěná lávka a byl už jsem v polovině, když jsem vycítil, že je něco špatně. V dohledu nebylo ani živáčka. Víš, jak je to s těmihle vesničkami - v tu chvíli, kdy se objeví cizinec, se rozštěkají všichni psi a děti se vyběhnou podívat, kdo jede. Jenže já nikoho neviděl. Nebyl tam ani žádný kouř, žádné hlasy nebo hluk práce. U vchodů stály koše a sítě, jako by je tam někdo odložil. Nejdříve jsem si myslel, že se možná schovali, dokud jsem poblíž neuslyšel krákání havranů. Rozhlížel jsem se a začínal jsem mít představu, co najdu. Za vesnicí, na opačné straně vyvýšeniny, byly pohozené ostatky tří lidí. Zvířata už na nich hodovala několik dní a co zůstalo, bylo zamrzlé v bahně. Dva byli dospělí, muž a žena. Podle způsobu, jak leželi, to vypadalo, že byli zabiti v běhu. Mužova hlava byla asi dvacet stop daleko a ženu téměř rozsekli na dva kusy. Chlapec ležel pod kopcem, do půli těla ve vodě, šíp v zádech.
Stopy byly zřetelné. Tucty kolejí vedly k prohlubni v zemi tak asi uprostřed svahu; jen pár se jich vrátilo a překřížilo je. Podle způsobu, jak byla kolem rozházená hlína, bych řekl, že šlo o práci čaroděje. Scházel jsem dolů, abych se podíval blíž, ale náhle jsem se propadl až po boky do země. Když jsem se pokoušel osvobodit, uvědomil jsem si, že mé chodidlo visí v otevřeném prostoru.
V hoře byla dutina, něco jako mohyla. Kopal jsem dolů a v úbočí jsem našel malou komnatu s nízkým stropem, podepřeným vzpěrami z trámů."
Micum se odmlčel a než pokračoval, dlouze si loknul. "Celá vesnice byla pobita a naházena sem. Byl tam děsivý puch; udivuje mě, že ho necítíte i ze mě. Když jsem zapálil louč, abych viděl kolem sebe, hořela modrým plamenem. Všude kolem ležela těla…"
Potkal se očima se Seregilovým vyrovnaným šedým pohledem a potřásl hlavou. "Už jsme viděli ohavné věci, ty a já, ale, u Sakora, nic takového. Některé prostě zabili, jiné roztrhali háky tak, že jim čněla žebra - vypadali, jako by jim rostla křídla. Rozsekali jim i vnitřnosti.
Uprostřed komnaty byl velký plochý kámen, jako nějaký stůl. Tu svou řezničinu museli dělat na něm - byl zčernalý krví. Ještě tam leželo malé děvčátko a stařec, jejich tváře už zelenaly. Celkem jsem jich napočítal třiadvacet, plus ti tři nahoře. Musela to být celá ta zatracená vesnice."
Micum si těžce povzdechl a promnul si víčka. "Podivné však bylo, že jsem pod těly našel starší kosti."
Nysander celou dobu netečně hleděl do ohně. Aniž by zvedl zrak, zeptal se: "Dokázal jsi prozkoumat ten kámen?"
"Ano. Našel jsem tohle." Micum vytáhl z brašny u opasku kousek ztrouchnivělé kůže a ukázal jim zbytky malého váčku.
Nysander si cáry vzal a prohlédl si je blíž. Pak je, aniž by cokoliv řekl, hodil rovnou do ohně.
Micum byl příliš překvapený, než aby zareagoval ihned, ale Seregil vyskočil a pokusil se je vyhrábnout pohrabáčem.
"Nech to být!" nařídil ostře Nysander.

"Má to co dělat s tím kotoučem, že?" Seregil se rozhněvaně dožadoval odpovědi a stále svíral pohrabáč.
Micum vycítil, že atmosféra v místnosti hmatatelně zhoustla. Nysander a Seregil se utkali pohledy. Chlapec to, soudě podle jeho polekaného výrazu, cítil také. Na čaroději nebyl patrný ani náznak hněvu, ale světlo lamp potemnělo a oheň přestával hřát.
"O téhle záležitosti jsem ti řekl všechno, co jsem mohl." Ačkoliv Nysander mluvil tiše, zdálo se, že se jeho hlas v odumřelém vzduchu rozléhá jako hřmění. "Říkám ti znovu, že čas, kdy se dozvíš víc, ještě nepřišel."
Seregil se znechuceným zavrčením odhodil pohrabáč do krbu. "Kolik let už udržuji tvá tajemství?" zasyčel mezi sevřenými zuby. "Všechny ty intriky a špinavou práci. Teď se to týká mého vlastního života - a Micumova, i Alekova - a ty neřekneš ani slovo? K čertu s přísahami, Nysandere! Pokud nejsem hoden tvé důvěry, nejsem hoden ani tvé střechy. Odcházím ke Kohoutkovi - dnes!" A s posledním rozzuřeným pohledem zabouchl dveře místnosti.
"Co mělo k čertu znamenat tohle?" dožadoval se Micum vysvětlení, zatímco Alek vstával, aby Seregila následoval.
Nysander jim pokynul, aby se znovu posadili. "Dejte mu čas vychladnout. Uvědomuji si, že je tahle situace pro vás všechny ohromně obtížná, ale pro něj obzvlášť. Samotná zvědavost ho zpola dovádí k šílenství, nemluvě o zraněném smyslu pro čest."
"Chceš říct, že o té záležitosti v Černovírských močálech něco víš, ale neříkáš nám to?" zeptal se Micum, nikterak šťastně.
"Prosím, Micume, právě teď potřebuji tvoji chladnou hlavu, abych zvládl Seregila. Pokud vyvstane potřeba nějaké akce, ujišťuji tě, že se podívám po vás dvou…" Když zachytil pohled Aleka sedícího mlčky a toporně na své židli, odmlčel se. "Promiň, milý hochu - po vás třech, abyste se tím zabývali. Mezitím, myslíš, že bys mu dokázal zabránit, aby ve vzteku zmizel? Než opustí Orësku, musím s ním probrat ještě jednu záležitost."
Micum se zaškaredil. "Raději ať se nevzteká moc dlouho. Nemám chuť sedět v Rhíminee, když mám tak blízko domů. Už čtyři měsíce jsem neviděl svou ženu."
"Svou koho?" zeptal se Alek překvapeně.
Micum pokrčil rameny. "Myslím, že uprostřed všeho toho prchání a boje, které jsme zažili na severu, tohle téma nějak nepřišlo na přetřes. Budeš muset přijet na Vodní Luh. No, pokud se zmíním, že jsi sirotek, Kari pro tebe možná zajede sama."
"Kam mám přijet?"
"Na naše panství," vysvětlil Micum. "Leží nahoře v horách, na západ od města. V době, kdy jsem začal pracovat se Seregilem, jsme odkryli spiknutí proti královně. Jeho vůdce byl popraven a Idrilain nám za odměnu nabídla část jeho panství. Seregila nikdy majetek příliš nezajímal, takže připadlo mně. Ve skutečnosti patří víc Kari, protože jsem tak často pryč. Spravuje ho spolu s děvčaty."
"Děvčaty?"
Nysander na Aleka rozpustile mrkl. "Tenhle tulák má taky tři dcery."
"A co nějaká vnoučata?" otázal se Alek sarkasticky.
"Doufám, že ne! Ta nejstarší, Beka, je jenom o rok nebo dva starší než ty a zasvětila srdce vojenskému životu. Seregil slíbil, že jí dá doporučení ke Královské jízdní hlídce, k čertu s ním. Další dvě, Elsbet a Illia, jsou ještě moc mladé, než aby myslely na manžely."
Micum náhle zívl a protáhl se v křesle tak, až si málem roztrhl kabátec. "U Plamene, jsem unavený. Po té jízdě sem bych bez potíží spal i uprostřed Mořského trhu. Raději půjdu za Seregilem, dřív než usnu. Než ale vyrazím, musíš mi ještě na něco odpovědět, Nysandere."
Upřel na něj vážný pohled. "Pro teď přijímám, že jde o tajemství. Víš, že mi můžeš vždycky věřit, i Seregilovi, přes všechno jeho řádění. Ale jestli je tahle záležitost jen zpola tak vážná, jak naznačuješ, jsme v nebezpečí? Od chvíle, kdy jsem opustil močály, nemám klid. Celou cestu sem jsem měl před očima Aleka a Seregila, natažené na tom kameni, s rozervanou hrudí. A teď mi říkáš, že je zasáhla temná magie. Mohli nás Mardovi lidé vystopovat z Wolde až sem? A budou mě zítra sledovat domů?"
Nysander si hluboce povzdechl. "Dosud jsem na žádné stopy podobného pronásledování nenarazil. Ale i když bych ti rád řekl, že tu není žádné nebezpečí, že Seregil a Alek své pronásledovatele úplně setřásli, nemůžu si tím být jistý. Můžeš mi však věřit, oba mi můžete věřit, když to říkám - bez ohledu na svou přísahu bych nikdy nikoho z vás neohrozil nepravdivým ujištěním. Budu na vás dohlížet, jak nejlépe umím, ale i vy sami musíte být opatrní."
Micum si uhladil konečky kníru a zamračil se. "Tohle se mi nelíbí, Nysandere. Vůbec se mi to nelíbí, ale věřím ti. Pojď, Aleku, najdeme Seregila. Pokud nevychladne sám, pomůžeš mi ho vykoupat ve žlabu."
Nejprve rychle prohlédli ložnici. Seregilův starý ranec ležel rozvázaný na truhle na šaty, vedle lajdácky naházené kupky map a pergamenových svitků. Na hromadě vedle křesla se válelo několik tunik, zmačkaný klobouk a cestovní plášť. Zpod pokrývky postele jako psí čumák čouhala špička boty. Na okenním parapetu ležely hřebeny, klubko provázku, cínový korbel a zbytky rozbitého křesadla, jako by byly připraveny k nějakému obřadu.
"Ještě se nevybouřil," poznamenal Micum, když si prohlížel ten nepořádek. "Než budeme pokračovat, rád bych slyšel, co se vám dvěma stalo."
Alek znovu vyprávěl podrobnosti o jejich putování a o Seregilově podivné nemoci. Když skončil, Micum si unaveně prohrábl rukou strniště na bradě.
"Tohle nepatří k věcem, které člověk snadno přejde. Přesto by měl vědět, že by ho Nysander neodbyl bez vážného důvodu. Přísahám, že Seregil je jeden z nejchytřejších lidí, které jsem kdy poznal, a taky z nejstatečnějších, ale když se objeví něco, kolem čeho se nemůže motat, jak se mu zlíbí, je horší než malé děcko." Znovu mohutně zívl. "Tak pojďme, ať to máme z krku."
"Kam se podíváme?" zeptal se Alek cestou ven. "Může být kdekoliv."

"Vím, kde začít."
Micum zamířil do stájí. Seregil byl ve stání uprostřed sokolnické uličky a hřebelcoval Micumova vyčerpaného koně.
"Tys to ubohé zvíře skoro uštval," řekl, když přišli, a ani se nenamáhal vzhlédnout. Boty měl umazané od hnoje, na šatech prach a žíně. Jak pracoval pod koňským bokem, kus potem nasáklé pytloviny se mu svezl z ramene. S pruhem bláta přes bledou tvář rozhodně vypadal truchlivě.
Micum se opřel o sloupek na konci stání. "Choval ses jako hlupák, víš. Myslel bych si, že budeš chtít dát Alekovi lepší příklad."
Seregil se na něj přes koňský hřbet kysele podíval a pokračoval v práci.
Micum chvíli pozoroval pohyb hřebla. "Promluvíš s Nysanderem, než odjedeš?"
"Jen co skončím."
"Vypadá to, že ho přece jen nebudeme muset hodit do žlabu, co?" ušklíbl se Micum na Aleka. "A já se na to tak těšil."
Seregil seškrábl hroudu bláta a rozvířil prach. "Kdy vyrazíš do Vodního Luhu? Zítra?"
Micum zaslechl v jeho otázce zastřenou výzvu. "Za úsvitu. Kari mě stáhne z kůže, jestli se zdržím ještě déle. Co kdybyste vy dva jeli se mnou? Je dobrý čas pro lov a mohli bychom pokračoval v Alekově výuce šermu. Beka pro něj bude dokonalým partnerem."
"Rád bych si nejdřív odpočinul v Kohoutkovi," odvětil Seregil.
"Poslouž si. Takhle stejně nejsi nikomu k užitku."
Micum znovu zazíval a dlouze sevřel přítelovu ruku. Díval se mu při tom do očí tak dlouho, dokud z něj nevyloudil mírný, zdráhavý úsměv. Spokojeně ho pustil a poplácal Aleka po rameni. "Než vyjdete nahoru, budu už spát, takže pro teď se loučím. Štěstí ve stínech."
"I tobě," zavolal za ním Alek.
* * *
Alek převrátil vědro vzhůru nohama, posadil se na něj a pozoroval, jak Seregil dokončuje čištění koně. "Moc se tu nezdržuje, že?"
Jeho přítel pokrčil rameny. "Micum? Občas. Ne tak jako dřív."
Něco v jeho hlase Aleka varovalo, že i tohle je téma, kterému je lépe se vyhnout.
"Co je to za místo, ten Kohoutek?"
"Domov, Aleku. Dnes večer míříme domů." Seregil pověsil hřeblo na hřebík. "Dej mi minutu, abych si srovnal s Nysanderem účty, a pak se přijď rozloučit."
* * *
Seregilovi otevřel Thero. Vyměnili si obvyklé odměřené kývnutí a mezi stohy rukopisů odkráčeli do pracovny. Seregil šel za čarodějovým pomocníkem a viděl v jeho postoji napětí. Jen tak pro sebe se usmál. Jejich silná vzájemná nechuť vypukla už v okamžiku, kdy se uviděli poprvé, i když k ní nikdy neměli žádný zvláštní důvod. Z ohledu na Nysandera se mezi nimi vyvinulo váhavé příměří. Nikdy se však v přítomnosti toho druhého necítili uvolněně, ačkoliv by oba radši spolkli žábu, než aby to přiznali nahlas.
Seregil se domníval, že je nad takové emoce jako je žárlivost či závist povznesený; co z toho, že Thero zaujal jeho místo po boku Nysandera a v jistých ohledech ho zaplnil lépe, než se kdy podařilo jemu? Seregil neměl důvod pochybovat o Nysanderově osobním vztahu k němu nebo o důležitosti jejich profesionální spolupráce. Už dávno usoudil, že jeho přetrvávající nechuť k Therovi musí být na čistě instinktivní úrovni, a proto je nesmiřitelná a nejspíš oprávněná.
"Je dole," informoval ho Thero a vrátil se ke své práci u jednoho ze stolů.
Nysander ještě zamyšleně seděl u ohně.
Seregil se opřel o rám dveří a odkašlal si. "Choval jsem se jako idiot."
Nysander přešel omluvu mávnutím ruky. "Pojď dál, prosím, a posaď se. Víš, zrovna jsem se pokoušel vzpomenout si, kdys naposled strávil pod touto střechou tolik nocí."
"Bojím se, že už je to příliš dávno."
Nysander na něj se smutným úsměvem pohlédl. "Vskutku příliš dávno, pokud sis myslel, že bych před tebou něco tajil, protože ti nedůvěřuji."
Seregil nešťastně poposedl na židli. "Já vím. Ale nečekej ode mě, že prostě přikývnu a usměji se tomu."
"Vlastně myslím, že to celé neseš spíš dobře. Pořád máš v plánu dnes večer odjet?"
"Potřebuji se vrátit ke své práci a Alek si připadá trochu ztracený. Čím dřív se zaměstnáme, tím dřív se oba budeme cítit lépe."
"Dej při jeho učení pozor," varoval ho čaroděj. "Nerad bych kohokoliv z vás viděl s rukama na katovském špalku."
Seregil si starého přítele vědoucně přeměřil. "Líbí se ti."
"Jistě," odvětil Nysander. "Má bystrou hlavu a ušlechtilé srdce."
"Překvapilo tě to?"
"Jen to, že jsi vůbec přijal takovou zodpovědnost. Byl jsi dlouho samotář."
"Neplánovaně, to mi věř. Ale čím lépe ho znám, no - nevím. Zřejmě si zvykám mít ho u sebe."
Nysander se mu chvíli díval do tváře a pak jemně řekl: "Je velmi mladý a zjevně si tě velmi váží a má tě velmi rád. Věřím, že si to uvědomuješ."
"Moje záměry s Alekem jsou naprosto čestné! Ze všech lidí právě ty musíš…"
"Na tohle jsem nenarážel," odpověděl klidně čaroděj. "Chci říci, že musíš zvážit víc než jen jeho výuku. Musíš mu být nejen učitelem, ale i přítelem. Přijde čas, kdy bude učitel muset přijmout žáka jako rovnocenného partnera."
"To je snad cílem, ne?"
"Jsem rád, že to slyším. Ale i ty k němu musíš být upřímný." Nysander si ho nečekaně vážně přeměřil. "Vím nejméně o

jedné věci, které si není vědom. Proč jsi mu neřekl pravdu o jeho skutečném…"
Seregil zaslechl na schodech Alekovy kroky. "Udělám to!" zašeptal rychle. "Nejdřív jsem si nebyl jistý a pak se všechno rozsypalo na kusy. Prostě jsem ještě nenašel správnou chvíli. I tak měl posledních pár týdnů s čím zápasit."
"Snad ano, i když přiznávám, že tvůj odpor nechápu. Jsem zvědavý, jak zareaguje."
"I já," zamumlal Seregil. "I já."

Kapitola 20.
Návrat domů

Když Seregil s Alekem vyrazili ke Kohoutkovi, před tváří měsíce se míhaly cáry mraků. Větvemi stromů lemujících ulici Zlatých Přileb se prohánělhořký mořský vítr. Noční lampy na svých skobách skřípaly a předváděly tanec stínů. Seregil, dychtivý vychutnat první noc svobody, odmítl koně, které jim nabízel Nysander, ale dovolil alespoň, aby mu Alek nesl vak. Vlasy i pláště jim vlály ve větru a Seregil byl promrzlý, ale veselý.
Rhíminee po soumraku. Za zdobenými zdmi a v potemnělých alejích se skrývaly tisíce nebezpečí, tisíce rozkoší. Když procházeli pod lucernou, zahlédl v Alekových očích záblesk důvěrně známé dychtivosti; snad přece jen vybral správně?
Než se však dostali k Astellově fontáně, byl Seregil nucen přiznat, že jeho tělo ještě není tak zdrávo jako jeho duch.
"Měl bych se napít," řekl a vkročil do úkrytu kolonády.
Zdobený čelní štít a klenbu podpíraly mramorové sloupy s hlavicemi ve tvaru lilií. Soustředné mramorové kruhy uvnitř kolonády tvořily schody vedoucí dolů k prameni, vyvěrajícímu z hluboké pukliny ve skále.
Klekli si, stáhli rukavice a plnými hrstmi nabírali lahodnou, ledovou vodu.
"Ty se třeseš," poznamenal Alek účastně. "Měli jsme jet na koních."
"Procházka mi prospěje nejvíc." Seregil si sedl na schod a přitáhl si plášť. "Zapamatuj si dnešní noc, Aleku. Dobře ji uchovej ve vzpomínkách! Tvá první noc v ulicích Rhíminee!"
Alek se usadil za ním, rozhlédl se po divoké kráse kolem a šťastně povzdechl. "Jako by něco začínalo, i když jsme tu už celý týden."
Odmlčel se a Seregil viděl, že hledí k ulici Světel. Na protější straně kolonády, za tmavým obrysem klenutého průchodu, vábivě svítily barevné záblesky.
"Onehdy jsem se tě chtěl na něco zeptat," řekl Alek. "Vzpomněl jsem si na to až teď."
Seregil se na něj ve tmě ušklíbl. "Předpokládám, že jde o to, co leží za tím průchodem? Říká se tomu ulice Světel. Sám vidíš proč."
Alek přikývl. "Jeden muž mi tehdy řekl, jak se jmenuje. Pak, když jsem se zeptal, co znamenají ty barvy, udělal nějaký vtip."
"Říkal, že když se musíš ptát, jsi na to moc mladý?"
"Něco takového. Co tím myslel?"
"Za těmi zdmi, Aleku, jsou nejlepší bordely a herny ve Skale."
"Ó." Bylo tu dost světla, aby Seregil viděl, jak se chlapci rozšířily oči, když si uvědomil, kolik jezdců a kočárů pod obloukem projíždí.
"Ó, vskutku."
"Proč ale mají ta světla různé barvy? Žádný vzor nevidím."
"Nejsou pro ozdobu. Barva lucerny na každé bráně říká, jaký druh rozkoší dům skýtá. Muž, který chce ženu, vyhledá dům s růžovým světlem. Pokud touží po společnosti muže, vybere si zelenou lampu. Pro ženy je to podobné: žlutá pro mužskou, bílá pro ženskou společnost."
"Opravdu?" Alek vstal a přešel na druhou stranu fontány, aby lépe viděl. Když se otočil zpátky na Seregila, vypadal docela popleteně. "Bílých a zelených je skoro tolik jako těch ostatních."
"Ano?"
"Vždyť přece není…" Alek se zakoktal. "No, slyšel jsem o takových věcech, ale neřekl bych, že jsou tak - tak běžné. Je to tady o dost jiné než na severu."
"Ne o tolik, jak by sis myslel," odvětil Seregil a zamířil k ulici Snopů. "Vaši dalnanští kněží takové svazky neuznávají, což chápu, považují je za neplodné…"
Alek s pocitem trapnosti pokrčil rameny a podotkl: "Taky by byly."
"Záleží na tom, co máš v úmyslu zplodit," poznamenal Seregil s tajemným úsměvem. "Illior nás učí, abychom využili každé situace; vždycky jsem to považoval za nejplodnější filozofii."
Alek stále vypadal pochybovačně; Seregil ho s hraným pohoršením poplácal po rameni. "U Čtveřice, copak neznáš přísloví ‚Nikdy neodsuň talíř bez ochutnání'? A tady jsi ještě ani neucítil vůni z kuchyně! Budeme se sem muset brzy vrátit."
Alek neodpověděl, ale Seregil si všiml, že než se dostali z dohledu světel, několikrát se ohlédl přes rameno.
* * *
I když měli stažené kápě, Alek občas v Seregilově tváři zahlédl výraz potěšení. Jeho společník byl zpátky ve svém živlu. Na Podzimním trhu zašel Seregil do hrnčířského krámu. Po chvilce se vynořil a bez vysvětlování zamířil mezi ty nejskromnější krámky a krčmy, které se tlačily na okraji náměstí. Několikrát za sebou rychle zahnuli a ocitli se v malé uličce označené rybou vyvedenou v tmavé barvě.
"Tamhle," zašeptal Seregil a ukázal na velký hostinec naproti. "Teď se budeme pohybovat tiše."
Malý dvůr hostince byl obehnán nízkou zídkou a Alek po obou stranách předního vchodu spatřil bronzové sošky

kohoutků, po nichž měl podnik jméno. Oba drželi ve zvednutých pařátcích svítící lampy.
Kohoutek byl prosperující, dobře vedený podnik, čtvercová budova postavená ze dřeva a kamene, tři patra na výšku. Okénka ve vyšších patrech byla zavřená, ale ze dvou velkých oken vedoucích na přední dvůr se linul přívětivý proud světla.
"Vypadá to na rušnou noc," poznamenal tiše Seregil a držel se ve stínu. Zamířili ke stájím, které stály podél levé zdi dvora.
Vevnitř seděl mladík s rozcuchanými, krátkými a hrubými ryšavými vlasy a opravoval postroje. Když vešli, vzhlédl, usmál se a zvedl ruku na pozdrav. Seregil mu gesto oplatil a pokračoval mezi stáními dál.
"Kdo je to?" zeptal se Alek, zmatený mužovým mlčením.
"Rhiri. Je hluchý, němý a naprosto oddaný. Nejlepší sluha, jakého jsem kdy našel." Seregil se zastavil u zadního stáni, aby si prohlédl hrubosrstého hnědáka s bílým odznakem.
"Ahoj Kartáči!" řekl a pohladil zvíře po chundelatém boku. Kůň zařehtal, sklonil hlavu a šťouchl ho do prsou.
"Kdepak je?" škádlil koně Seregil a rozevřel plášť.
Kartáč očichal brašny u opasku a zamířil do jedné vpravo. Seregil vytáhl cenu, jablko, a kůň ho spokojeně sežral, přičemž svému pánovi příležitostně vrazil hlavou do ramene. Z vedlejšího stání se ozvalo neklidné hrabání kopyt.
"Ani na tebe jsem nezapomněl, Cynril," řekl Seregil, vytáhl z brašny druhé jablko a zašel vedle. Jakmile vkročil do stání, velká černá kobyla pohodila hlavou a přitiskla ho ke stěně.
"Nech toho, rýpalko," zasípal Seregil a plácl ji po zadku, aby se posunula. "Je zpola aurënská, ale povahu podle toho nemá." Navzdory tomu drbal koňskou hlavu a nos se zjevnou láskou.
V zadní části stáje byly široké dveře, které vedly na větší dvůr za hostincem. V menším křídle zezadu budovy byla kuchyně; na dláždění dopadalo jasné světlo vycházející z otevřených dveří a zároveň se odtamtud linula vábivá vůně a ozýval se hluk pracující kuchyně. Nalevo od těchto dveří byly další, mnohem širší - sem se nosily sudy a soudky s proviantem. Zbytek přízemí a další patra žádná okna neměla. Na rohu budovy stál přístavek kryjící studnu a hranici dřeva. Zdi dvora byly z této strany mnohem vyšší a široká brána byla na noc pevně zavřená na závoru.
Seregil vklouzl dovnitř a ukázal přes přeplněnou kuchyň k ohromnému krbu na shrbenou stařenku, opírající se o hůl. Sklonil se těsně k Alekovu uchu a řekl: "Tamhle je Thryis. Řídí to tady."
Thryisinu vážnou tvář poznamenal věk hlubokými vráskami a její cop měl barvu železa. Navzdory horku měla přes vlněné šaty přehozený těžký vyšívaný šátek. S jejím vzhledem však ostře kontrastoval svěží hlas. Překřičela svými příkazy i hluk z umývárny nádobí a ostrými pokyny udržovala obsluhu, kuchaře a kuchyňské služebné v tempu.
Byla Alekovi podivně povědomá; po chvíli si zmateně uvědomil, že musela být vzorem pro přestrojení, které Seregil použil v Boersby, když jim sháněl místo na lodi.
"Kolik pórku jsi dala do omáčky, Cillo?" hulákala na buclatou mladou ženu, která cosi míchala v hrnci. "Zdá se mi, že voní moc slabě. Ještě není pozdě přidat další. A trochu soli. Kyre, ty líné štěně, odnes tu mísu! Povozníci ti dají za uši, jestli budou muset na polévku ještě čekat, a já taky! Odešlo už to víno pro kupce v bočním sálku? Cillo, šlo už?"
Vypadalo to, že všichni v kuchyni jsou na ostrý jazyk své paní zvyklí, pobíhali za svými povinnostmi v ovzduší přičinlivé spokojenosti. Cilla, zjevně druhá ve velení, vyrovnaně procházela mezi služebnictvem a občas se zastavila, aby nahlédla do kolébky u krbu.
Seregil kývl na Aleka, aby ho následoval, a prošel kolem dlouhých stolů, aniž by si zaměstnané ženy všimly, že přišel. Připlížil se k Thryis zezadu a překvapil ji rychlým polibkem na tvář.
"U Plamene!" vykřikla a přitiskla si volnou ruku k líci. "Tak konečně jste tady!"
"Je to jenom půl roku," odvětil Seregil a usmíval se na ni.
"Kdybyste jenom vzkázal, nachystala bych vám nějakou specialitu! Dnes večer máme jen pikantní hovězí a dušené jehněčí. Ale chléb je čerstvý a Cilla udělala zákusky. Cillo, dojdi mu pro tác se zákusky, aby měl čím začít, než dám něco dohromady."
"Teď hned nepotřebuji nic. Pojďte obě na chvilku do špižírny."
Thryis si všimla Aleka, odmlčela se a probodla chlapce pohledem. "Kdo je to?"
"Hned ti to vysvětlím." Seregil vzal z krbové římsy lampičku a odvedl Aleka i obě ženy bočními dveřmi do špižírny. Vlevo byly široké dveře, které Alek viděl zvenku, zavřené na závoru. Napravo vedlo dřevěné schodiště do prvního poschodí.
"Thryis, Cillo, tohle je Alek," řekl jim Seregil, když zavřel dveře do kuchyně. "Bude teď bydlet nahoře."
"Vítejte v Kohoutkovi, lorde Aleku," pozdravila ho Cilla s vřelým úsměvem.
"Jenom Alek," namítl rychle; náhle se mu její laskavá tvář zalíbila.
"Co je zač?" zeptala se Thryis a obdařila ho ostrým pohledem, ačkoliv si Alek nedokázal představit, z čeho ho by ho mohla podezírat.
"Alek je přítel," řekl jí Seregil. "Všichni se k němu budou chovat se stejným respektem jako ke mně, což v tvém případě znamená dost málo. Bude přicházet i odcházet podle libosti a já nebudu nikomu odpovídat na žádné otázky, které by se ho týkaly. Oznam to Diomisovi i ostatním."
"Jak si přejete, pane." Thryis vrhla na Aleka poslední podezřívavý pohled. "Vaše pokoje zůstaly tak, jak jste je opustil. Mám nahoru poslat víno?"
"Ano, a studenou večeři." Seregil se obrátil zpět k Cille a objal ji kolem pasu, až se začervenala. "Vidím, že se ti vrátily dívčí tvary. Jak se daří dítěti?"
"Malý Luthas je v pořádku. Je sladký, nejsou s ním žádné starosti."
"A co obchod?"
Thryis protáhla obličej. "Jde to trochu pomalu. Ale Svátek už se blíží. Ráno pro vás budu mít připravený účet."

"Neobtěžuj se s ním." Seregil zamířil ke schodům, ale zastavil se. "Je tu někde Ruetha?"
"To zvíře!" Thryis obrátila oči v sloup. "Zmizela chvilku po tom, co jste odešel, jako vždycky. Tentokrát jsem jí dokonce dávala smetanu, ale ta nevděčná daremnice nikdy neukázala víc než vousy. Teď, když jste zpět, bude tu nejspíš do snídaně, jako obvykle."
"Thryis se nikdy nezmění," řekl Seregil s náznakem lásky, když vedl Aleka do schodů. "Ať jsem pryč dva dny nebo šest měsíců, vždycky mi řekne, že bych jí měl dát vědět, když se vracím, což nikdy nedělám; omlouvá se kvůli jídelníčku, což není nikdy potřeba; slibuje účet, na který se nikdy nepodívám; a pak si postěžuje na moji kočku."
V prvním poschodí schody prudce zahnuly a pokračovaly nahoru k něčemu, co vypadalo jako podkroví. Rovnoběžně s hlavní budovou běžela krátká, matně osvětlená chodba s několika zavřenými dveřmi.
"Ty dveře na konci vedou do hlavní síně." Seregil ukázal k sálu. "Jsou trvale zamčené. Ty vedle nás vedou do skladu, další pokoje patří Diomisovi a ženám. Diomis je Thryisin syn a Cilla je jeho dcera."
"A co Cillin manžel?" zeptal se Alek.
"Žádná žena nepotřebuje manžela, aby měla dítě. Loni se mluvilo o odvodu a Cilla si prostě zajistila, že nebude způsobilá. Nabídla tu čest dokonce i mně, ale zdvořile jsem odmítl. O něco později se objevila s velkým břichem. Thryis bývala v mládí seržant a její vnučka ji moc nepotěšila, ale škoda už se stala, tak co. Teď pojď sem a dávej dobrý pozor. Chci ti ukázat pár věcí."
Schody do podkroví byly příkré. Seregil zvedl lampičku, vyšel do poloviny a ukázal doleva na omítnutou zeď.
"Poslouchej a sleduj zeď," řekl měkce. "Etuis miära koriatüan cyris."
Na vteřinku Alek zahlédl slabou zář magických symbolů, jaké viděl v Domě Orësky. Nevěděl jistě, kolik jich bylo, protože zmizely příliš rychle; jakmile se vytratily, úzká část zdi se otevřela jako dveře. Seregil mu pokynul, ať vejde. Pak dveře pevně zavřel a pokračoval nahoru po nejistých příkrých schodech končících u holé zdi. Na vrcholku schodů se zastavil a pravil: "Clarin, magril, nodense."
Objevily se další dveře. Když vešli do studené, zaprášené místnosti, Alek ucítil na tváři závan vzduchu.
"Jsme skoro tady," zašeptal Seregil. "Dívej se, kam šlapeš."
Mezi proutěnými koši a krabicemi poházenými po podlaze prošli až k protější zdi.
"Jsme tady. Bôkthersa!"
Ve zdánlivě holé zdi se otevřely třetí dveře a odhalily další tmavou místnost.
"Vítej v mém skromném příbytku," řekl Seregil a s pokřiveným úsměvem ho uvedl.
Alek vstoupil a okamžitě si odřel holeň o kamenného baziliška za dveřmi. Sáhl pro oporu a ucítil, jak se mu pod rukou houpe pevná zeď. Něco málo ve tmě rozeznával, tohle místo ale páchlo exotičtějšími věcmi než prachem.
"Raději se nehýbej, dokud nerozsvítím," doporučil mu Seregil. Když procházel pokojem, lampička se houpala a odhalovala dráždivé kousky leštěného dřeva a vzorovaného koberce. Náhle uhnula stranou a Alek zaslechl, jak se něco těžkého převrhlo. Následovaly tlumené kletby. Světlo zmateně poskočilo a pak se usadilo na přecpané krbové římse. Odráželo se ve stovkách odstínů od hromádky drahokamů, přetékajících ze zpola otevřené etuje, která stála vedle.
Seregil chvíli prohledával okolí, až našel džbán s ohnivými kameny a hodil jeden z nich na polena připravená v krbu. Vzápětí zapraskalo hořící dřevo. Obešel místnost a rozsvítil svíčky a lampy.
Jakmile se místností rozlilo světlo, Alek s tlumených výkřikem úžasu popošel dopředu. Pokoj zářil bohatými barvami goblénů a co se týká různorodosti obsahu a nepořádku, snadno předčil Nysanderovu pracovnu. Chlapec se pomalu otáčel a snažil se to všechno vstřebat.
Polovinu protější stěny pokrývaly police s knihami a pouzdry na svitky. Další knihy se kupily na jídelním stole uprostřed pokoje a ještě další ve výklenku krbu. Mezi stolem a krbem ležel ohromný koberec s vetkanými červenými, modrými a zlatými vzory. Zbytek podlahy pokrývaly slaměné rohože.
Na zdi po Alekově pravici byla dvě malá okna, vedoucí na zadní dvůr. Pod pravým z nich stál malý psací pult, přihrádky na jeho spodní straně obsahovaly úhledné kolekce per, inkoustu, psacích brků, svitků pergamenu a voskových tabulek. Pult byl stejně jako většina nábytku v místnosti vyrobený ze světlého dřeva vykládaného podél hran tmavšími pásky. Svým příjemně jednoduchým vzhledem se znatelně lišil od vyšperkovaného nábytku v Orësce. Dlouhý, poškrábaný stůl pod druhým oknem byl zavalen zámky, nářadím, stohy knih srovnaných tak, že vypadaly jako malá kovářská výheň, a tucty nepopsatelných polorozebraných věcí. Police se zmateně roztříděnými předměty rámovaly okno a zaplňovaly i zbytek zdi. Další zámky, další nástroje, neopracované kusy kovu a dřeva a spousta zařízení, jehož účel Alek nedokázal odhadnout, byly bez rozdílu smíchány s maskami, řezbami, nejrozmanitějšími hudebními nástroji, zvířecími lebkami, suchými rostlinami, jemným porcelánem, blýskavými krystaly - v uspořádání nebyl patrný žádný záměr nebo systém. Široký zlatý límec s rubíny odrážel světlo stolní lampy a házel červené odlesky na velký kus vypálené hlíny, který mohl být stejně tak jednoduchou mísou jako hnízdem.
Na výčnělku zdi po levé straně od vchodu visela sbírka zbraní, většinou mečů a nožů, zjevně vybraných pro neobvyklý tvar a zdobení. Za výčnělkem, poblíž rohu, byly další dveře. Všude stály lodní kufry a truhly - podél zdí, nakupené v rozích, pod stoly. Z koutů zíraly sochy, některé příjemné, jiné bizarní. Navzdory značné výstřednosti místnost celkově vyvolávala přívětivý dojem a měla zmatený, náhodný půvab.
"Tady je to jako v muzeu v Domě Orësky!" zvolal Alek a potřásl hlavou. "Odkud jsi to všechno vzal?"
"Něco jsem ukradl." Seregil se usadil na jedné z pohovek před krbem. "Ta socha u předních dveří pochází ze starého chrámu, který jsme s Micumem pro Nysandera vykopali nahoře na východním úpatí Asheksu. Ta u dveří ložnice je dárek od ctitele." Ukázal na překrásně vyvedenou mořskou pannu z mramoru a zeleného nefritu. Mořská panna vstávala z hřebene vlny, která jí částečně skrývala šupinatou dolní část těla, jednu ruku měla na prsou, druhou si odhrnovala z tváře husté těžké vlasy.

"Ten červený nástěnný koberec mezi knihovnami jsem našel v majetku zengatského lupiče, kterého jsem zabil, když si mě vyčíhal," pokračoval Seregil a rozhlížel se kolem. "Zámky na stole? Než s tebou skončím, musíš se v nich dobře vyznat. A zbytek…" usmál se spíše žalostně. "Nu, jsem tak trochu straka. Prostě nemůžu odolat ničemu neobvyklému nebo lesklému. Většina toho je smetí, opravdu. Pořád si říkám, že větší část vyhážu. Jediná věc, která má skutečnou cenu, je ta, kterou si s sebou můžeš odnést, když máš naspěch."
"Alespoň tu nejsou žádné hýbající se ruce." Alek znovu přelétl police pohledem. "Nebo ano?"
"Takové věci se mi nelíbí o nic víc než tobě, věř mi."
Alek se pořád rozhlížel, připadalo mu, že je v pokoji něco špatně.
"Okna!" Naklonil se nad stolem a vyhlédl ven. "Zvenku jsem žádná neviděl."
"Nysander je skryl, jako jizvu na mé hrudi," vysvětlil Seregil. "Okna jsou zvenku neodhalitelná, pokud zrovna jedním nepolezeš ven. A i tak by to vypadalo, jako bys vyšel z boku budovy."
"V tomhle městě musí být spousta kouzel."
"Ani ne. Nevyjde to levně a čarodějové Orësky se nenechají najmout kýmkoliv. Ale občas na nějaká narazíš, takže je vždycky rozumné být opatrný."
V místnosti se už začínalo oteplovat. Seregil si odložil plášť na zvednutou ruku mořské panny, vzal malou stříbrnou lampičku a otevřel dveře do vedlejšího pokoje. "Pojď sem, potřebuji ti ještě něco ukázat."
Byla to ložnice, ale její rozměry se špatně odhadovaly, jelikož byla nacpaná šatními skříněmi, truhlami, proutěnými koši a dalšími knihami. V protějším rohu stála zdobená postel se zlatými a zelenými sametovými nebesy.
"To je tvoje?" zeptal se Alek, který v životě nic podobného neviděl.
"Vyhrál jsem ji v kostkách." Prošel pokojem, rozhlédl se kolem, kam dát lampu, a konečně ji postavil na kupu knih u skříňky s umyvadlem.
"Mimochodem, tady je toaleta." Ukázal na úzké, sotva patrné dveře mezi šatní skříní a kupou krabic a s pobavením sledoval, jak Alek zkoumá zázrak - záchod v bytě. "Hlavně dolů do té díry nic neházej; kdyby to propadlo mřížkou, spadne to rovnou do stok. Tady, tohle jsem ti chtěl ukázat."
Seregil přelezl ohromnou postel, vytáhl sametový závěs a vsunul Alekovi mezi matraci a zeď ruku. V dřevěném ostění se skrýval malý knoflík. Alek ho stiskl a uslyšel tlumené cvaknutí. Část obložení před nimi se otevřela a ze tmy dovnitř zavál chladný vzduch.
"Tohle je zadní východ, kdybys ho někdy potřeboval." Seregil vlezl otvorem do dalšího podkrovního skladiště. "Aby ses odsud dostal do ložnice, musíš znát příslušná slova. Znějí norásthu caril věntua."
"Nikdy si to všechno nezapamatuju!" zasténal Alek zamračeně.
"Však se je naučíš," ujistil ho Seregil a přešel ke dveřím v levé stěně, "jinak strávíš zbytek života spaním v kuchyni. Zatraceně, zapomněl jsem klíč."
Něco cvaklo, Seregil škubl zámkem, odložil ho a vešel do podkrovního skladiště. Na vrcholu schodů ležel dřevěný tác; na něm byly dvě láhve vína, talíř se zákusky, sýr, chléb a ohromná dlouhosrstá kočka. Jakmile vešli, kočka přestala okusovat sýr a s hlasitým zamňoukáním se vrhla k Seregilovi. Chraptivě předla, třela se mu o kotníky a pak se postavila na zadní, aby mu strčila hlavou do dlaně.
"Tak tady jsi!" Seregil se široce usmál a zvedl kočku vzhůru. "Aleku, seznam se s Ruethou. Ruetho, tohle je Alek. V noci ho nesežer, je to přítel."
Seregil bez cavyků vrazil těžké zvíře Alekovi do náruče, zvedl tác a zamířil zpět cestou, kterou přišli. Ruetha předla a lenivýma zelenýma očima si Aleka prohlížela. Bylo to krásné stvoření. Hedvábný kožich s černými a hnědými proužky, jen náprsenka a tlapky byly bílé. Jedno ucho měla hodně natržené; jinak byla dokonalá.
Vrátili se do obývacího pokoje. Seregil chvíli něco hledal ve vaku, pak popadl plášť přehozený přes mořskou pannu a zamířil ke dveřím.
"Kam jdeš?" zeptal se překvapeně Alek.
"Dnes v noci se musím podívat na jednu malou záležitost. Udělej si pohodlí. Tady je klíč od dveří ke skladišti. Ještě neznáš velící slova, takže kdybys potřeboval odejít, užívej jenom zadní cestu. Nevycházej ale ven, pokud to nebude nezbytně nutné. Beze mě se zpátky nedostaneš. Ani to nezkoušej, mohl by sis ošklivě ublížit. Nejspíš budu větší část noci pryč, tak na mě nečekej. Ach, k čertu!"
Seregil zmlkl a zamračil se. "Zapomněl jsem přikázat, aby ti poslali postel. Dneska použij mou a zítra něco vymyslíme. Dobrou noc!"
Alek chvíli hleděl na dveře, zaskočen tím, jak Seregil náhle a neočekávaně odešel. Celé týdny se jen zřídka spustili z očí, a teď tohle! Když ho přítel bez cavyků ponechal v cizím prostředí samotného, cítil se opuštěný.
Chvíli bezúčelně bloumal pokojem a pokoušel se mezi rozličnými podivnostmi rozházenými kolem najít něco, co by ho zaujalo. Tahle zábava ho však jen utvrdila v tom, že se cítil jako vetřelec. Za jiných okolností by možná sešel dolů do tepla kuchyňského shonu, ale Seregil ho upozornil na potíže, vylučující i tuto slabou útěchu. Pomyšlení, že by si lehl do Seregilovy zdobené postele, bylo stejně děsivé.
Náhle ho znovu zaplavil podobný matoucí pocit osamělosti, jako v Domě Orësky. Sfoukl lampy a svíčky a mrzutě se posadil na pohovku u ohně. Hleděl do plamenů, spokojeně předoucí Ruethu na klíně, a divil se, co vlastně na tomhle nepochopitelném místě dělá.
* * *
Seregil projížděl potemnělými ulicemi a byl rád, že odolal popudu vzít Kartáče na cestu na sever. Během putování přišel o půl tuctu koní a bolelo by ho, kdyby ztratil tak dobré zvíře. Kartáčův krok odpovídal jeho povaze: pevný, spolehlivý a snadno se s ním vycházelo.
A samozřejmě, bylo lepší myslet na Kartáče než na hryzající svědomí. Neměl výčitky jen kvůli způsobu, jakým

Nysandera neuposlechl. Trvalo mu několik minut energické jízdy, než dokázal čelit skutečnosti, že jakmile spatřil Aleka stát ve své soukromé svatyni, náhle zpanikařil. A utekl.
Přirozeně to nemělo nic společného se samotným Alekem. Ale i tak to nebyl příliš příjemný pocit. Rozhodl se, že bude lepší ho ignorovat.
Rychle objel několik míst, kde by mohl zůstat vzkaz pro "Kočku z Rhíminee", že je zapotřebí služeb zloděje.
První z nich bylo Černé Pero, bordel patřící starému námořníkovi, který měl rád zlato, a proto se nevyptával. Na krbu v předsíni stála vyřezávaná loď; pokud měl majitel pro Kočku vzkaz, byla příď otočená doleva. Rhiri obvykle zapečetěné dopisy posbíral, ale Seregil často celý okruh projel, aby se podíval sám, zda nenajde nějaká znamení.
Když přicházel, vyhrnula se ven skupina opilců, hulákajících na své unavené milenky srdečné sbohem. Otevřenými dveřmi Seregil viděl na krbu lodičku mířící vpravo. I další znamení v krčmě na ulici Volavky a v úctyhodném hostinci poblíž Královnina parku byla stejně neuspokojivá.
Ulicemi vanul vítr a jeho ledové prsty mu strhávaly kapuci a pročesávaly vlasy. Nemá smysl to dál odkládat, pomyslel si. Pobídl Kartáče do mírného klusu a zamířil ke Chrámovému okrsku.
Věděl, že dlouhodobé plánování nikdy nepatřilo k jeho silným stránkám. Bezpochyby měl talent pro sbírání informací a pro taktiku; koneckonců, byl to jeho denní chléb. Ale jeho život byl vždycky záležitostí okamžitých nápadů, využívání okamžiků tak, jak přicházely, k dobrému i zlému.
A co mu to přineslo tentokrát?
Tajemnou značku na prsou. A Aleka.
Další výčitky svědomí. Nezapomněl na Nysanderova slova na rozloučenou. Co ho přimělo přijmout toho chlapce? Alek byl nadaný, dokonce obdarovaný, byla radost ho učit. Ale na to přece přišel až potom. Snad lítost nad sirotkem? Jeho zranitelnost? Vrozená obratnost?
Pěkná tvář?
Znovu zabloudil až příliš blízko k pravdě, kterou si nijak zvlášť nepřál odhalit, a tak nad touto záležitostí přestal přemýšlet - stejně snadno, jako by jiný člověk uhasil svíčku.
Zbývala ještě jizva. V chladném světle rozumu nepochyboval o tom, že Nysander má právo mlčet, jenže to ho příliš neuklidňovalo. Litoval každého příkrého slova, které vyslovil; a co hůř, jeho úsilí nepřineslo ovoce.
No dobrá, vždycky existuje více způsobů, jak zámek rozebrat. Uchopil malou roličku pergamenu, kterou propašoval z Domu Orësky v batohu.
Jakmile se ocitl v Chrámovém okrsku, vydal se pěšky mezi menší chrámy a svatyně, které obklopovaly střed. Minul léčitelský háj Dalnova chrámu a vyšel na velké náměstí. Touto dobou bylo město tiché; někde v Dalnanském háji ve větru měkce vyzváněly zvonky a tiše cukrovaly hrdličky. Z druhé strany náměstí, od Astellova chrámu, tiše šuměla voda. Nalevo byly v dálce za temnými sloupy chrámu Sakora vidět široké pruhy světla z ohňů.
Dlaždice na náměstí byly seskupeny do větších čtverců, které společně vytvářely velký vzor symbolizující věčnou jednotu a rovnováhu Svaté Čtveřice. Nevadí, že tlupy mladých zasvěcenců z různých chrámů často zdůrazňovaly své náboženské disputace odřenými pěstmi a rozbitými hlavami. Nevadí, že si kněží příležitostně plnili vlastní váčky zlatem z chrámových pokladnic nebo že se během posledních několika desetiletí na okrajích okrsku i ve městě rozmnožily malé chrámy menších božstev a tajemných cizích kultů. Posvátné náměstí se svými čtyřmi chrámy stále tvořilo srdce každého skalského města i městečka; dokonce i nejchudší vesničky přidělovaly čtyřem prostým kaplím kousek půdy. Uctívání Čtveřice v její jednotě po staletí přinášelo Skale vnitřní soulad a sílu.
Seregil přešel k bílému chrámu s kopulí, náležejícímu Illiorovi, a vystoupil po širokých schodech. Pod sloupovím se zastavil a zul se. Dokonce i v tuto pozdní hodinu stálo podél zdi úhledně srovnáno dvanáct dalších párů bot.
Dívka ve splývavé bílé róbě zakryla rukávem zívnutí a podala mu stříbrnou chrámovou masku. V rozporu se zvyklostmi ji přijal tak, že musela otočit ruku hřbetem dolů. Symbol draka, který měla na dlani, byl vytetován jen černě, což znamenalo novice. Až bude během let na cestě k plnému kněžství procházet zkouškami, k symbolu postupně přibude dalších dvanáct barev a stříbrný a zlatý lem.
"Nes Světlo," řekla, bojujíc s dalším zívnutím.
"Není temnoty," odvětil Seregil. Připevnil si masku a vešel do Kruhu rozjímání.
Místnost lemoval prstenec alabastrových sloupů, mezi kterými se linul sladký kouř omamných rostlin. Hořelo jich jen málo - právě tolik, aby uvolnily mysl k meditaci. Každý, kdo si přál prorocké sny nebo duchovní cesty, strávil několik dní očišťováním a půstem, než mohl vstoupit do malých komnat za sloupovím. Seregil předtím podobné metody občas užíval, ale zkušenost, kterou prošel, v něm vyvolala nechuť ke snům jakéhokoliv druhu. Vlastně si nevzpomínal, že by se mu od chvíle, kdy se probudil v Domě Orësky, něco zdálo.
Někteří prosebníci seděli se zkříženýma nohama v centrální dvoraně, přímo na podlaze z černého mramoru, skryti za klidnými stříbrnými maskami. Jiní leželi na zádech a rozjímali nad různými symboly namalovanými na kopuli: Mág, Plodná královna, Drak, Oblačné oko, Měsíční srpek.
Seregil se sklonil nad nejbližším košem a vdechl kouř, pak se usadil a čekal, až si ho všimne některý akolyta. Podlaha se leskla jako zrcadlo, a když se podíval dolů, spočinul jeho pohled na odrazu Oblačného oka - symbolu magie, tajemství, skrytých sil, cest k šílenství. Přijal ho a rozjímal nad ním s přimhouřenýma očima.
Místo očekávaného toku myšlenek však Seregil náhle pocítil závrať. Vyleštěná černá podlaha pod ním se změnila v bezednou prázdnotu. Iluze byla tak silná, že přitiskl dlaně na zem vedle sebe a stočil pohled k nejbližšímu sloupu, aby si pročistil hlavu.
"Co hledáte u Illiora?" zeptala se maskovaná postava. Dlaň, napřažená k přivítání, nesla zelené, žluté a modré detaily zasvěcence Třetí komnaty.
"Chci vzdávat díky," odvětil Seregil a zvedl těžký váček. "A hledat vědění ve Zlaté komnatě."

Akolyta váček přijal a zavedl ho mezi pilíři do přijímací místnosti v zadní části chrámu. S obřadným gestem mu nařídil, aby se usadil na malé lavici uprostřed, a odešel.
Na vyvýšeném pódiu v čele místnosti stálo vyřezávané křeslo. Za pódiem mezi dvěma velkými pilíři, Sloupem osvícení a Sloupem šílenství, visel nádherný goblén. Byl utkán ve dvanácti rituálních barvách a zobrazoval Plodnou královnu řídící mezi oblaky na nočním nebi kočár.
Roh goblénu se odhrnul a do místnosti vstoupila postava v dlouhém rouchu. I když měla tvář ukrytou za zlatou maskou, Seregil rozeznal hřívu šedých vlasů přetékajících na útlá ramena; byla to Orphyria ä Malani, nejstarší z nejvyšších kněží a z matčiny strany prateta královny Idrilain.
Lhostejně si ho skrz masku prohlédla, posadila se a zvedla křehkou ruku, aby viděl úplný symbol na její dlani.
"Půjč mi své světlo, Požehnaná," řekl Seregil a sklonil hlavu.
"Co žádáš, hledači?"
"Vědění týkající se této věci." Vytáhl z brašny malý pergamenový svitek a podal jí ho.
Na svitek překreslil, jak nejlépe dovedl, symbol z dřevěného kotouče. Věděl, že není úplný; od první chvíle, kdy tu věc spatřil, ji nedokázal reprodukovat, dokonce si ji nebyl schopen ani zapamatovat. Snad to bude stačit.
Orphyria rozvinula svitek na kolenou, krátce se na něj podívala a podala mu ho zpět. "Zjevně jde o siglu, ale nedokáži ti říci, co skrývá. Můžeš mi o ní něco povědět?"
"Bohužel to není možné," odvětil Seregil. Už tak svou přísahu Nysanderovi napínal až dost.
"Snad tedy věštírna?"
"Děkuji ti, Požehnaná." Vstal z lavice, hluboce se uklonil a zamířil zpět do centrální dvorany chrámu.
* * *
Orphyria nevstala, dokud hledač neodešel. Zdálo se, že je to pro ni každým dnem obtížnější. Brzy bude muset překousnout svoji pýchu a dovolit některému z mladých akolytů, aby jí pomohl. Kysele si uvědomila cenu za moudrost stáří. Když odhrnovala goblén, klopýtla a bolestivě si narazila koleno o Sloup šílenství.
* * *
Seregil měl vždycky podezření, že schody vedoucí dolů do komnaty Illiorovy věštírny byly tak navrženy hlavně proto, aby prověřily odvahu hledačů, kteří po nich museli sestoupit. Klínovité stupně, stěží na šířku chodidla, se spirálovitě vinuly do temnoty dole. Schody nejblíž vrcholu byly mramorové, ale jak šachta klesala do skály pod městem, brzy je nahradila zrnitá žula.
V jedné ruce držel obřadní světelný kámen a druhou pevně tiskl ke stěně šachty, ve které bylo vytesané schodiště. Na dně šachty vedla úzká chodba do tmy. Nesvítilo tu jediné světlo, a než mohli hledači pokračovat v cestě, museli světelný kámen odložit do košíku. Seregil se však nejdříve posadil na spodní schod, aby si připravil nezbytné věci pro Věštírnu.
Zvyk požadoval, aby byly předměty k věštění předloženy jako součást sbírky. Věštec vybral důležitou položku, aniž by mu řekli, která to je.
Seregil zalovil v různých kapsách a váčcích a našel kolíček k harfě, kousek Alekova opeření, klubko voskovaného provázku, ohnutý šperhák, který chtěl původně nechat na stole, a malý amulet. Usoudil, že to bude stačit.
Roztáhl svitek na koleně a znovu si ho s pocitem viny prohlédl. Pomocí inkoustu a zrcadla tajně obkreslil podivný obrazec ze své hrudi, ještě než ho Nysander zahalil kouzlem. Věděl, že kresba není úplně přesná, ale bude to muset stačit. Nysanderovo zaklínadlo způsobilo, že jeho kůže vypadala na pohled i na dotek nepoškozeně.
Se sbírkou předmětů v ruce odložil světelný kámen do košíku vedle sebe a vydal se studenou chodbou.
Ze všech podob tmy mu vždycky připadala temnota v podzemí nejúplnější - bez vzdálených záblesků hvězd nebo lamp, které by jí ulehčily. Plula kolem něj v hmatatelných vlnách. Oči se mu instinktivně rozšířily a rozbolely ho, jak mu před nimi tančily jiskřičky falešného světla. Vlněný běhoun pod nohama tlumil kroky studených, bosých chodidel. Zvuk dechu pod maskou mu zněl hlasitě.
Konečně se před ním objevil bledý svit a Seregil vkročil do tiché komnaty Věštírny. Světlo vycházelo z velkých světelných kamenů, které nepraskaly ani nesyčely. Hluboké ticho mohl prolomit jen hlas Věštce.
Věštec se krčil na slaměném loži, nohy mu vyčnívaly zpod poskvrněného roucha. Slepě se díval před sebe. Byl to mladý muž, silný, vousatý a úplně bláznivý, byl však požehnán zvláštním druhem šílenství, které přinášelo záchvaty jasnozřivosti a prorokování.
Poblíž, na lavičkách podél zdi, seděli dva zahalení pomocníci, jejichž bezvýrazné stříbrné masky lemovaly bílé kápě, které měli přetažené přes hlavu.
Jakmile Seregil vstoupil, Věštec se zvedl na kolena, začal se pohupovat ze strany na stranu a v očích se mu objevil podivný lesk.
"Vejdi, hledači," přikázal vznešeným, chraplavým hlasem.
Seregil před ním poklekl a rozhodil hrst předmětů na podlahu. Věštec se nedočkavě sklonil, a když se jimi probíral, cosi si pro sebe mumlal.
Po chvíli zvedl šperhák a s pohrdlivým zavrčením ho odhodil. Totéž se přihodilo amuletu, a po něm i provázku. Pak zvedl kolíček, přidržel si ho u ucha a naslouchal. Zabručel několik útržků melodií, které Seregil složil jako dítě a už dávno je zapomněl. Věštec se sám pro sebe usmál a zasunul si kolíček pod slamník.
Nakonec zvedl pergamen a opeření a podržel je v rukou, jako by je vážil. Zatočil peříčky mezi palcem a ukazováčkem, zblízka si je prohlédl a pak je Seregilovi podal zpět a pevně mu objal prsty.
"Dítě země a světla," zašeptal Věštec. "Země a světla!"
"Čí dítě?"
Věštcova ústa se rozšířila ve lstivém úšklebku. "Teď tvé!" odvětil a ostře zaklepal prstem Seregilovi na hruď. "Otec,

bratr, přítel a milenec! Otec, bratr, přítel a milenec!"
Šílená slova se odrážela ode zdí, Věštec se s dětinskou radostí kolébal a prozpěvoval si je stále dokola. Pak ustal stejně náhle, jako předtím začal, a jeho tvář znovu znehybněla. Podržel mezi dlaněmi svitek a strnul jako socha. Rozhostilo se ticho, které trvalo dlouhé minuty.
"Smrt." Bylo to jen zašeptání, ale Věštec ho zopakoval, tentokrát hlasitěji. Nebylo možné se mýlit. "Smrt! Smrt, a život ve smrti. Požírač smrti rodí zrůdy. Střez dobře Strážce! Střez dobře Předvoj a Násadu šípu!"
S nakrátko přítomným pohledem vrátil Věštec svitek Seregilovi. "Spal to a nedělej další," varoval ho temně a vtiskl mu svitek do ruky. "Uposlechni Nysandera!"
Mystická inteligence odplula stejně rychle, jako přišla, a zanechala Věštce prázdného jak slabomyslné dítě. Vklouzl zpět na slamník a vytáhl z pod něj kolíček harfy. Spokojené pobrukování vyprovázelo Seregila temnou chodbou.
Cestou zpět ke Kohoutkovi Seregil zarputile přemýšlel, jestli se dostal o něco dál, než byl. Věštcova zmínka o Alekovi ho stáhla zpět, i když se vzkaz zdál dost jasný, obzvlášť odkaz na zemi a světlo. "Otec" a "bratr" museli být míněni obrazně, takové pokrevní příbuzenství bylo zjevně nemožné. Ne však "přítel".
Zbýval milenec. Seregil si v sedle rozčileně poposedl; Věštec zjevně nebyl neomylný.
Nechal tu záležitost plavat a obrátil myšlenky ke znepokojivým slovům, která vyvolala kresba. Jak mohl uposlechnout zjevného varování, když nevěděl, kdo je "Požírač smrti" - a tím méně mohl střežit Strážce, Násadu šípu a Předvoj.
Za normálních okolností by se ze všeho nejdřív obrátil pro radu k Nysanderovi, to teď ale nebylo možné. Když prošel kuchyní ke Kohoutkovi a vydal se do schodů, rozčileně klel.
Na římse stále hořela jedna lampa, avšak oheň vyhasl. Pokoj byl studený.
"Sakra, sakra, sakra!" zamumlal a přešel ke krbu, aby přiložil dřevo. Když se oheň rozhořel, spatřil Aleka, jak spí na úzké pohovce vedle něj.
Ležel stočený v klubíčku, jednu ruku pod hlavou, druhá visela k podlaze, zbledlá chladem. Ruetha se mu nacpala k břichu s ocasem stočeným u čenichu.
Co tady dělá? Seregil se na oba zamračil, rozmrzelý pomyšlením, že je Alek příliš ostýchavý, než aby využil pořádné postele. Když se sklonil, aby přes chlapce přehodil plášť, překvapily ho zaschlé stopy slz na Alekových tvářích.
Že by kvůli otci? podivil se, zmatený a poněkud vyděšený pomyšlením na Alekův pláč.
Odebral se do svého pokoje, potmě se svlékl a vděčně vklouzl mezi čisté podušky.
Neusnul však tak snadno jako obvykle. Ležel ve tmě a roztržitě si mnul skrytou jizvu. Přemýšlel nad tím, že jeho život je nejspíš ve větším nepořádku než obyčejně.

Kapitola 21.
Meče a etiketa

Seregil přestal nad tajemstvím slov Orákula přemýšlet a vrhl se zpět do víru života v Rhíminee. Zpráva, že se Kočka z Rhíminee vrátila, se rychle rozšířila a pletichy různých šlechticů - spolu s pátráním pro Nysandera - byly dosti hojné, aby měl většinu nocí práci venku.
Alek zjevně špatně nesl, že zůstává stranou, ale Seregil ještě nebyl připraven chlapce nebezpečím města vystavit. Místo toho dělal, co mohl, aby ho zabavil během dne. Ukazoval mu zázraky a donekonečna s ním procvičoval myriádu dovedností nezbytných v jejich riskantním povolání pro přežití.
Šerm byl nejdůležitější a mnohá dopoledne strávili výcvikem nahoře v obývacím pokoji. Bosé nohy měkce našlapovaly na drsné rohože, když pomalu kroužili kolem sebe a s cvičnými dřevěnými deskami postupně trénovali základní bloky a seky.
Bohužel se ukázalo, že je šerm zároveň nejhorší trest. Alek byl na začátečníka příliš starý, a ačkoliv tvrdě pracoval, jeho pokroky byly nepříjemně pomalé.
Jediné další předměty, u kterých Seregil usiloval o pravidelnost, bylo čtení a práce se zámky. Jinak měl sklony učit Aleka cokoliv, co ho právě zaujalo. Jeden den třeba strávili několik hodin bádáním nad svitky s královským rodokmenem nebo probíráním drahých kamenů ze skříňky na krbové římse; Alek třeštil oči, když Seregil vychvaloval jejich hodnotu a učil ho, jak je ocenit. Jindy se courali v přestrojení, aby cvičili s tlupou akrobatů, kteří Seregila znali jako Toulavého Kalla. Alek, zaprášený a oblečený v křiklavých cárech, pozorně sledoval, jak Seregil žongluje, chodí po laně a baví dav. Jeho vlastní první pokusy byly uvítány jako klauniáda.
Často se prostě jen tak procházeli labyrintem městských ulic a zkoumali rozličné čtvrti a trhy. Seregil měl v různých nepoužívaných podkrovích a kolnách po celém Rhíminee uložené malé uzlíčky nezbytných věcí, pro případ, že by se musel rychle dát do práce.
Pozvolna Alekovi ukazoval tajné postupy - trocha nevinného vloupání nebo hra na odvádění pozornosti přístavní stráže v drsných uličkách Dolního města.
* * *
Jak plynuly týdny, Alek si uvědomil, že až na rychle mizící etické zábrany, nikdy nebyl šťastnější. Temné dny v Myceně rychle zapadly mezi nepříjemné vzpomínky a Seregil, zdráv a ve svém nejoblíbenějším prostředí, se znovu stal sarkastickým, odvážným společníkem, který jeho představivost upoutal už předtím.
Navzdory neobvyklému dennímu rytmu bylo pro Aleka obtížné nevstávat za svítání. Seregil se tak časně budil jen zřídka, takže chlapec vždycky vyklouzl dolů, aby se nasnídal s rodinou hostinské.
Kuchyně byla po ránu příjemným místem. Ať měla Thryis o Alekovi první večer jakékoliv pochyby, brzy se s ním smířila a přijala ho do skupinky, která se každé ráno posbírala kolem vydrhnutého dubového stolu.
Diomis, Cilla a Thryis si vychutnávali křehký mír, který se rozhostil před začátkem každodenního návalu práce,

plánovali den a Cilla kojila dítě. Alek se při pohledu na její kulaté, holé prsy nejprve červenal, ale brzy to začal považovat za jednu z prostých radostí dne.
Jak pokračovaly Seregilovy "lekce", ukazovalo se, že je třeba naučit se nevyčerpatelné množství vzájemně nesouvisejících věcí. Čtení, zámečnictví a podobné předměty dávaly smysl, Aleka však překvapovalo, že jeho učitel trvá na tom, aby zvládl i takové věci, jako je etiketa.
Jednou zvečera, když zavřeli okenice a denní služebnictvo se vzdálilo, se oblékli do bohatého společenského oděvu a Seregil ho vzal dolů do kuchyně na večeři.
"Přestrojení znamená víc než jen změnu oblečení," poučoval ho Seregil, když se usadili. "Musíš v každé situaci ovládat příslušné chování, jinak tě žádné maskování na světě neschová. Dnes večeříme mezi šlechtou, v nádherné vile na ulici Stříbrného měsíce, a bude to večeře s obsluhou."
Cilla a Thryis se jim od krbu vážně uklonily, vousatý Diomis, který houpal na koleně vnoučka, se usmál. "Tady stará paní sloužila v jednom z nejlepších domů v Rhíminee jako hlavní kuchařka, než ji lord Seregil odloudil. Lepší jídlo nenajdete ani na knížecím stole. Ale s projevy uznání opatrně, mladý pane, jinak vás vezme sběračkou po hlavě. Vždycky říkám, že je riskantní jíst na dohled kuchaře."
"Byl jsi náležitě varován." Seregil nasměroval Alekovu pozornost k jídlu. "Začneme s prostíráním."
Talíře a mísy se zelenou glazurou připadaly Alekovi křehké jako vaječné skořápky. Uprostřed každého kousku byl jemně vyleptaný spletitý kulatý vzor. Po pravé straně talířů stály podobné šálky.
"Tohle je Ylanský porcelán. Velmi jemný, velmi nákladný, vyrábí se jen v jednom městečku na severním předhůří poblíž Ceshlanu. Všimni si, jak je průsvitný; zelený odstín je přímo v glazuře. Vzor uprostřed každého kusu představuje tradiční stylizovanou rostlinku měsíčku, a ten je vždy považován za vhodný a korektní. Zároveň to však znamená, že tvůj hostitel neutrácel čas a peníze navíc, aby si nechal udělat sadu s osobním vzorem. To může naznačovat několik věcí. Snad není tak bohatý, jak by si přál vypadat. Na druhé straně prostě může být v podobných záležitostech konzervativní a nenápaditý. Možná tě také nehostí na svém nejlepším servisu, což je úplně jiná věc. Budeš muset pátrat dál, aby sis ho zařadil.
Použití tohoto porcelánu je zároveň předzvěstí toho, jaký druh večeře tě čeká. Servíruje se na něm vždy jen ryba, maso nikdy. Všimni si, že kromě lžíce je přiložen i příborový nůž; nikdy nepoužívej vlastní. Víno je mycenské, velmi jemná odrůda nazývaná Zlatý kouř. To věstí jistý druh sobectví, jelikož s podobným vínem se nepodává nic jiného. Pošli první chod, dobrá ženo!"
Cilla, která se ze všech sil snažila vypadat vážně, před ně postavila širokou, mělkou mísu. Bylo v ní půl tuctu kulatých věcí velkých zhruba jako pěst, které byly ponořeny několik palců ve vodě. Měly temnou zelenočernou barvu a ježily se odpornými ostny, které se pomalu vlnily.
"To je nějaký měkkýš?" zeptal se Alek a pochybovačně dloubl do nejbližší koule.
"Je jich mnoho druhů," odvětil Seregil. "Tohle jsou ježovky. Menší odrůdy sbírají děti z louží, které zůstanou po odlivu podél pobřeží, a prodávají je na trhu po koších. Větší přivážejí rybáři, kteří kladou sítě na kraby a humry. Právě teď je jich plné Rhíminee; trik je v tom, jíst je správně, stejným způsobem jako tvé okolí. Nejprve se podívejme, jak bys to udělal ty."
Alek na něj nevěřícně hleděl. "Tak jak jsou? Seregile, ty věci se ještě hýbají!"
Thryis si u krbu pohrdavě odfrkla, ale Seregil na ni mávl, ať je zticha. "Vaření zkazí chuť i strukturu. Jen se neboj! Nic nejedlého bych ti nedal."
Alek, stále nerozhodný, opatrně vytáhl nejmenší ježovku za jeden z ostnů. Na půli cestě k talíři se osten utrhl a Alek musel tu pohyblivou trnitou hrůzu dopravit na místo určení oběma rukama. Když se ta věc ocitla tam, kde ji potřeboval, kutálel ji lžící sem a tam a zjišťoval, co dál. Objevil jakýsi otvor na boku a pokusil se do něj špičkou nože píchnout. Skořápka se pod ostřím okamžitě rozpadla na kusy. Voda, polámané ostny a měkké kousky šedé a žluté hmoty mu potřísnily náprsenku.
"Vynikající!" zasmál se Seregil a hodil mu ubrousek. "Kdykoliv se představíš jako šlechtic z vnitrozemí na své první návštěvě pobřeží, udělej to přesně takhle. Ještě nikdy jsem neviděl nikoho, kdo by se dokázal dostat do své první ježovky, aniž by ji rozbil na kousky. A teď: když budeš v některé místní krčmě a budeš se vydávat za dělníka nebo farmáře, který přijel na trh, uděláš to takhle."
Lehkým, jistým dotekem vzal ježovku z mísy, rozbil ji o hranu stolu a smetl zbytky skořápky, aby odhalil obsah.
"Tyhle šedé kousky jsou tělo. Nejí se," vysvětloval a vyškrábl je prstem. Pod nimi se objevil kuželovitý kruh bílých střípků, které vypadaly jako drobní vyřezávaní ptáčci. "A tohle jsou zuby. Tebe zajímají žluté kousky, jikry."
Odtrhl několik štíhlých, rosolovitých laloků a se zjevnou chutí je snědl.
"Sehnala jsem je dnes ráno v docích," reklamu Cilla. "Přiměla jsem rybáře, aby mi dal vědro mořské vody a celý den jsem je měla ve studni."
"Chutnají výborně!" Seregil odhodil vyprázdněnou skořápku do ohniště. Otřel si ruce ubrouskem a řekl: "Tohle jsou způsoby vhodné do krčmy a dobře ti poslouží kdekoliv mimo Šlechtickou čtvrť, pokud budeš chtít být považován za obyčejného člověka. My však večeříme v ulici Stříbrného měsíce, jak si vzpomínáš, a tam se vůbec nehodí. Sleduj.
Za prvé, volné rukávy společenského oděvu stáhneš - nikdy je nevyhrnuj - napůl k loktům, ne dál. Levý loket smíš položit na stůl, ale nikdy pravý, i když je obvykle přijatelné opřít se zápěstím o okraj stolu. Jídlo uchopíš palcem, ukazovákem a prostředníkem obou rukou; ostatní prsty nechej pod ním, takhle. Dobře. Zvedni ježovku levou rukou, drž ji lehce, a přidrž ji tak, abys viděl ústa. Teď skořápku jedním prudkým nárazem nože rozbiješ. Jakmile se otevře, špičkou nože očistíš odpad a pak lžící nabereš jikry. Prázdná skořápka patří na talíř. Nikdy nemluv s plnými ústy. Pokud tě někdo osloví, prostě si přiložíš před rty prst, dojíš sousto, a teprve potom odpovíš."
Než se Alek naučil ježovku držet, ošklivě se popíchal o ostny a měl křeče v prstech od toho, jak nepřirozeně je kroutil.

Když konečně dokázal vyjmout několik nepoškozených laloků, připadaly mu v ústech nepříjemně lepkavé a jejich slaná a zároveň nasládlá chuť mu byla odporná. Spolehl se na mdlé víno vonící po dubu a spolkl dvě sousta, ale pak se jeho žaludek vzbouřil. Ušklíbl se a odstrčil talíř.
"Jsou strašné! Radši bych jedl shnilá polena."
"Nechutnají ti?" Seregil hbitě rozštípl svou čtvrtou ježovku. "Obávám se, že budeme muset tvé chutě zkultivovat. V Rhíminee je všechno, co pochází z moře, považováno za pochoutku. Další chod ti snad zachutná více." Pokynul Cille. "Už jsi někdy zkoušel chobotnici?"
* * *
Jak plynuly týdny, Seregila stále zlobily Alekovy ubohé pokroky v šermu. Situace se vyhrotila během jedné z ranních lekcí asi měsíc po jejich příjezdu.
"Kryj si levý bok!" vyplísnil ho popáté za půl hodiny a plácl ho přes provinilé rameno dřevěnou čepelí. "Když po bloku uděláš takovýhle krok vpřed, poskytneš svému protivníkovi dvojí cíl. Nepřítel musí udělat jen tohle…" Seregil hbitě odrazil Alekovu čepel a předstíral sek napříč chlapcovým břichem. "A už držíš v rukou vlastní vnitřnosti!"
Alek se mlčky znovu připravil, ale Seregil zaregistroval v jeho postoji napětí. Chlapec nemotorně odrazil další předstíraný útok, a když se pokoušel o protiúder, znovu vystrčil rameno.
Než se Seregil dokázal zarazit, odrazil ránu a ostře ho ťukl přes krk. "A znovu jsi mrtvý."
"Promiň," zamumlal Alek a otřel si slzy.
Seregil se němě proklínal. Za celou tu dobu, co se znali, chlapec poprvé vypadal poraženě. Potlačil vlastní netrpělivost a zkusil to znovu. "Ještě to pro tebe není přirozené, to je všechno. Pokus se představit si, že natahuješ luk."
"Luk se drží levou rukou a natahuje pravou," opravil ho Alek. "Při tom se pravé rameno stáhne dozadu."
"Ach ano. Nu, doufejme, že se naučíš šermovat lépe, než jsem se já naučil střílet z luku. A teď ještě jednou."
Alek dokázal odrazit úder shora, ale jeho protiútok byl opět neúspěšný. Seregilova dřevěná zbraň ho tvrdě zasáhla do spodní části hrdla, až mu vytrysklo pár kapek krve.
"U…k čertu!" Seregil zlomil své prkno přes koleno, odhodil ho a prohlédl si rozeklanou ránu na chlapcově krku.
"Promiň," opakoval Alek a díval se za Seregila. "Zase jsem se špatně otočil."
"Nezlobím se na tebe. A pokud jde o tohle…" mávl rukou ke zbytkům cvičné zbraně, "to jen proto, abychom zlomili smůlu. ‚Buď prokleta zbraň, jež okusila krev přítele.' Podívejme se na zbylá zranění."
Alek si přetáhl propocený kabátec přes hlavu a Seregil zkontroloval černající se podlitiny, roztroušené po chlapcově hrudi, rukou a žebrech.
"Tak to jsem si myslel. Illiorovy prsty, něco děláme špatně! Všechno ostatní se učíš tak rychle!"
"Nevím," vzdychl Alek a padl po křesla. "Bojím se, že se pro šerm vůbec nehodím."
"To neříkej," plísnil ho Seregil. "Než dojdu pro jídlo, dej se do pořádku. Mám jeden dva nápady, jak ti pomoci."
* * *
Seregil se vrátil z kuchyně s kouřícím talířem malých pečených ptáčků nadívaných sýrem, rozinkami a jakýmisi tmavými skvrnitými houbičkami, které vypadaly odporně, ale lahodně voněly.
"Udělej trochu místa, ano?" vydechl a opřel těžký podnos o roh jídelního stolu.
"Díky Stvořiteli, konečně něco, co žilo na suché zemi," zvolal Alek hladově a odsunul knihy a svitky bokem. Večer předtím Thryis servírovala další druh syrových měkkýšů a chlapec šel spát o hladu.
Zatímco byl Seregil pryč, natáhl si Alek čistou košili a ve spěchu ji zapomněl podkasat a zavázat tkanice. Když chvátal k polici pro poháry, látka mu volně vlála podél boků. Když prošel pruhem světla kolem okna, světlé vlasy, konečně řádně zastřižené, zazářily.
Seregil se přistihl, jak na něj hledí, a spěšně obrátil svou pozornost k jídlu.
"Tohle nemá být další lekce stolování, že?" zeptal se Alek, když si podezřívavě prohlédl sestavu jídelního náčiní, a sáhl po jednom z ptáčků.
"Ale ano. Dívej se."
"Proč se všechna skalská jídla tak obtížně jedí?" zasténal Alek, když mu Seregil předvedl, jak drobná tělíčka jíst, aniž by je zvedl z talíře nebo porušil kosti.
"Připouštím, že jsem Thryis přikázal, ať nám připraví některá obtížnější jídla, ale pokud zvládneš tohle, zbytek už bude snadný," ujistil ho Seregil s úšklebkem. "Nesmíš podceňovat důležitost podobných zvyků. Řekněme, že získáš pozvání do domu některého lorda tak, že se budeš vydávat za syna jeho starého přítele. Prostudoval sis bitvy, znáš jména všech příslušných generálů, máš správný přízvuk a jsi dokonale oblečen. V tu chvíli, kdy špatně sáhneš do mísy nebo rozřízneš pečeného úhoře vlastním nožem, budeš podezřelý. Nebo si představ, že se v Dolním městě pokoušíš předstírat, že jsi námořník. Pokud si omylem objednáš víno, které by tě stálo měsíční plat, nebo budeš jíst pečeni s prsty vybraně ohnutými od těla, nejspíš tě brzy najdou plavat v přístavu obličejem dolů."
Pokáraný Alek znovu zvedl lžíci a začal se v ptákovi, který ležel před ním, nimrat. "Ale co můj výcvik v šermu?"
"Aha, ano. Mám podezření, že je to spíše můj než tvůj problém."
Alek se na něj skepticky zadíval. "Micum říkal, že jsi jeden z nejlepších šermířů, které kdy poznal!"
"To je právě ten problém. Já mám všechno tady." Seregil si poklepal prstem na hruď. "Šerm je pro mě stejně přirozený jako dýchání; a vždycky byl. Všechno je útok, umění a intuice. Takže pokaždé, když se přestaneš hlídat nebo vysuneš rameno, udělám výpad a tvé chyby využiji. Až dosud jsem dokázal jen to, že o sobě pochybuješ. Ne, tohle tě naučit nemohu. Proto jsem se rozhodl, že tě pošlu na Vodní Luh."
Alek prudce zvedl hlavu. "Ale sotva jsme…"
"Vím, vím!" přerušil ho Seregil v naději, že zabrání dlouhým argumentům na téma, že Alek vynechá další práci. "Bude to jenom na týden a ostatní zatím může počkat. Stejně musím Bece doručit pověřovací listiny, takže vyrazíme ještě dnes."

V tu chvíli uslyšeli ostré zaklepání na dveře. Alek nadskočil.
"Neboj se," řekl mu Seregil. "Kdokoliv, kdo vyjde mými schody a dokáže zaklepat, je přítel. Jsi to ty, Nysandere?"
"Přeji vám oběma pěkný den." Když čaroděj vešel, lpěla na něm vůně magie, ačkoliv byl oblečený stejně obyčejně jako toho dne, kdy ho Alek v přístavišti uviděl poprvé. "Ach, vidím, že jdu právě včas na jedno z Thryisiných vynikajících jídel!"
Seregil tázavě zvedl obočí. "Myslel jsem, že se setkáme dnes večer."
"Popravdě řečeno, spíše mi chyběl Alek. Má s tebou pořád plno práce. Bohužel to není jediný důvod, proč jsem přišel. Rád bych znal tvůj názor na tohle."
Vytáhl z kapsy malé pouzdro na svitky a podal ho Seregilovi. Na jedné ze stuh, kterými bylo ovinuté, ještě visela vosková pečeť.
"Tahle patří mně," poznamenal Seregil překvapeně, když si pečeť prohlédl. Zmatek v jeho tváři se ještě prohloubil, když vyňal z tuby smetanově žlutý pergamen a přelétl ho očima. "Tohle je vzkaz, který jsem loni na jaře napsal baronu Lyceniovi, děkoval jsem mu za týdenní lov na jeho pozemcích. Sám jsi mě tam poslal, vzpomínáš? Ta záležitost s lady Northil."
"Doporučuji ti, aby sis ho pečlivě přečetl."
"Tak se podívejme: znak je v pořádku a je datován třetího dne lithionu. To by mělo odpovídat. ‚Můj drahý Lycenie í Marrone, dovolte mi znovu vám nabídnout srdečné díky za nejpříjemnější…' Ano, ano, obvyklé nesmysly; krásný lov, chvályhodná společnost, co…"
Zarazil se a nedůvěřivě se zasmál. "U Bilairyho koulí, Nysandere! Vypadá to, že mu taky děkuji za několik nocí smyslných radostí! Jako kdybych se tomu páchnoucímu sudu střev oddával!"
"Čti dál; je to horší."
Seregil pokračoval a oči se mu leskly rozčilením. Po chvilce náhle zbledl. Vzal dopis k oknu, pečlivě si ho prohlédl a znovu pročetl.
"Co je špatně?" dožadoval se vysvětlení Alek.
"Není to správně." Seregil se při čtení tahal za pramen vlasů. "Tohle je rozhodně můj rukopis, od začátku až k ozdobnému spojení mezi posledním slovem a podpisem - což vždycky dělám právě proto, abych zabránil něčemu takovému, co se stalo."
"Někdo změnil text?"
"Určitě. ‚Co se týká Tarina Dhiala, mohu tě ujistit o své naprosté podpoře.' Ne, tohle rozhodně není správně!"
"Nerozumím. Co je špatně?" obrátil se Alek na Nysandera.
"Tarin Dhial je zašifrované jméno plenimarského špeha, kterého přistihli, jak kupuje informace od jistých skalských šlechticů," vysvětlil Nysander. "Přede dvěma měsíci byli všichni popraveni za zradu."
"Argragil a Mortain," řekl Seregil a zamyšleně přikývl. "Oba byli u Lyceniana návštěvě ve stejný týden jako já. Nemám ponětí, co se děje! Předpokládám, že sis ověřil, jestli ten dopis není očarovaný?"
"Ani stopa magie. Pokud nedokážeš, že jde o padělek, bude zničující."
"Ale jak se ti dostal do rukou?"
"Někdo ho dnes ráno anonymně poslal lordu Barienovi."
"Místodržícímu?"
"Ano. Naštěstí mám mezi jeho služebnictvem pár Pozorovatelů. Jeden z nich rozpoznal tvou pečeť a ten dokument si vyčíhal, než si ho Barien přečetl. Mohou však existovat další kopie. Třesu se při pomyšlení na kolosální skandál, který by mohl vypuknout, kdyby se některá z nich dostala do špatných rukou. Způsobit královně takové komplikace je nemyslitelné, dokonalý úder Leranů!"
Alek při čarodějově poslední poznámce prudce vzhlédl a pak se po očku podíval Seregilovi do tváře. Jistá podezření, která choval od počátku, začala nabývat zřetelnějších obrysů.
"Existují jen tři dostatečně schopní padělatelé," uvažoval Seregil. "Dva z nich jsou naštěstí zrovna ve městě. Nemělo by trvat dlouho, než si ověříme, zda jsou do toho zapletení. Už jsem se je pokoušel spojit s tou záležitostí kolem Vardara, ale bezúspěšně. Ale při tak rozsáhlé akci si nedokážu představit, že by Lerani chodili někam daleko. Jsou lépe zorganizovaní než obvykle, ale nejspíš stále příšerně úzkoprsí. Na to v minulosti vždycky doplatili."
"Prozatím to nechám na tobě," řekl Nysander a zvedl se k odchodu. "Průběžně mě informuj; pokud se věci zvrtnou, bude na mně, abych tě uklidil z dosahu nebezpečí. Sbohem, Aleku."
"Pokud se věci zvrtnou, budeš mít potíže taky!" varoval ho Seregil, když ho doprovázel ke dveřím.
"Seregile? Je to proto, že patříš k Aurënfaieům?" náhle vyhrkl Alek.
Seregil zůstal stát, jako by do něj uhodil blesk, a pak se otočil. "Kdes to slyšel?"
"Chceš říci, žes mu to za celou tu dobu ještě neřekl?" zvolal Nysander, stejně překvapený.
"Takže je to pravda?" Alek se usmíval.
"Čekal jsem, až mu to dojde," kontroval Seregil a trochu se pod Nysanderovým nepříjemným pohledem ošíval. "Bravo, Aleku. Jen mě překvapilo, že ti to trvalo tak dlouho."
"Vskutku?" řekl Nysander a naposled si ho zamračeně přeměřil. "Pak je toho hodně, o čem si vy dva musíte promluvit. Nechám vás. Sbohem!"
Seregil se vrátil ke stolu a dal hlavu do dlaní. "Opravdu, Aleku. Vybral sis tu nejlepší chvíli!"
"Omlouvám se," řekl Alek a zrudl. "Prostě mi to vylítlo."
"Kdo ti to řekl? Thryis? Cilla? Někdo v Orësce?"
"Nějak mi to došlo, zrovna teď," přiznal Alek. "Je to jediné smysluplné vysvětlení. Způsob, jakým o tobě mluví přátelé, všechny ty příběhy - brzy jsem se začal divit, jak toho mohl někdo tak mladý tolik prožít. Chci říct, když se na tebe

dívám, hádal bych ti nanejvýš okolo dvaceti pěti, ale Micum je o dost starší a říkal, že tě potkal, když byl mladý, takže musíš být mnohem starší, než vypadáš. Jakmile jsem si to spočítal, vybavily se mi věci, které jsi mi vyprávěl anebo odmítal říct, a podivil jsem se ještě víc. Vypadá to, že dobrá polovina knih tady je napsaná v jazyce Aurënfaieů…"
"Jak to, pro všechno na světě, víš?"
"Když jsme ještě byli v Orësce, Nysander mi ukázal několik zápisů Aurënfaieů. Nepřečtu je, ale rozeznal jsem znaky. Měl jsem spoustu času potloukat se kolem, víš, všechny ty noci, kdy jsi byl pryč."
"To je od tebe velmi odvážné," řekl Seregil, který trošku nadskočil, když postřehl skryté ostří poznámky. "Ale proč ses nezeptal dřív?"
"Pořád jsem si nebyl jistý, dokud Nysander neřekl, že by byl strašlivý skandál, kdyby z tebe Lerani udělali zrádce. Micum i Nysander tvrdili, že jsi královnin příbuzný. Pro Lerany by bylo nejlepší, kdyby byl královnin příbuzný a přítel její dcery, bývalý učeň jejího nejoblíbenějšího čaroděje a ještě Aurënfaie, přistižen, jak prodává informace Plenimarským."
Alek si povzdechl. "Nezlobíš se, že? Omlouvám se, že jsem to před Nysanderem tak vyhrkl, ale najednou mi to všechno…"
"Zlobit se?" Seregil se rozesmál a konečně zvedl hlavu. "Aleku, stále překonáváš má nejvyšší očekávání!"
"Až na šerm."
"Ale to už jsme vyřešili. Tak pokračujme. Sbal si všechno, co chceš mít s sebou." Seregil vyskočil a zamířil do své ložnice. "Mám tu někde sedlo navíc. A určitě si vezmi luk. Beka je pozoruhodný lučištník."
"Přece mě neposíláš pryč?" bránil se Alek schlíple.
"A proč bych neměl?"
"Po tom všem, co ti Nysander právě řekl? Jak bychom si mohli jen tak odjet, když máš potíže?"
"Zítra večer budu zpátky ve městě."
"Takže mě uklízíš z cesty!"
Seregil k Alekovi přistoupil, jemně ho chytil za ramena a podíval se mu vážně do očí. "Tohle je nebezpečná práce. Jak se mám soustředit na úkol, pokud se musím pořád bát, že tě během lovu někde v temných uličkách ztratím? Nebudu se cítit dobře, když tě mám brát s sebou, dokud si nejsem jistý, že se umíš ubránit sám. Proto je tak důležité, aby ses naučil zacházet s mečem. Jeď k Micumovi; uč se od něj. Za týden tě naučí víc, než bych dokázal já za půl roku, slibuji."
"Nikdy sis nemyslel, že jsem bezmocný, dokud jsme nepřijeli do Rhíminee," zabručel Alek a pokusil se odtáhnout.
Seregil stisk o trochu zesílil a přidržel ho na místě. "Jsi cokoliv, jen ne bezmocný, příteli. To víme oba." Pustil ho a dodal: "Ale věř mi, když ti říkám, že jsi ještě neviděl Rhíminee, jak ho znám já."
"Ale co Lerani? Můžeš odjet, když se dějí takové věci?"
"Ten dopis byl doručen dnes ráno, takže bude trvat nejméně jeden dva dny, než si uvědomí, že se ztratil. I pak, pochybuji, že by jednali hned."
"Proč ne? Jestli mají další kopii, mohou ji prostě poslat někomu jinému."
"Neudělají nic, dokud nezjistí, jak skončila ta první, a to se nestane, dokud jim to já nedovolím," ujistil ho Seregil s ponurým úsměvem. "Teď se běž sbalit. Už je skoro poledne a ještě pořád jsme ti nekoupili koně!"

Kapitola 22.
Jeden kůň, dvě labutě a tři dcery

Dobytčí trh se rozkládal těsně za městskými zdmi, u brány Podzimního trhu. Když projížděli kolem ohrad obchodníků s koňmi, Alek, sedící na vypůjčeném zvířeti, se dychtivě rozhlížel.
"Tuhle hledáme," řekl Seregil a ukázal na ženu v zaprášených jezdeckých botách a kytlici. V tu chvíli byl zatažen do vášnivé diskuse s několika jejími společníky, která se odbývala za jednou z ohrad. Seregil sesedl, odvedl Kartáče a připojil se k debatujícímu kroužku. Handlířka na něj kývla a palcem ukázala na velkou dřevěnou budovu pár set stop odtud.
"Zatracené hloupé nápady," zabručela. "Podívejte se na moje ubohé krasavce, co jim to dělá!"
"Myslíte nová jatka?" zeptal se Seregil a přikrčil nos. Slabý vítr přinášel mdlý nasládlý zápach a křik havranů a racků, peroucích se v jámách za budovou na hromadách vyhozených vnitřností.
Handlířka se opřela o horní tyč ohrady a pozorovala koně, jak rozčileně podupávají, když vítr zavanul k nim. "Už dřív jsme žádali o vlastní tržiště, dál od těch zatracených řezníků, ale Rada se s námi, jak se zdá, neobtěžovala! Krávy, prasata a ovce jsou příliš omezené, neuvědomí si, že k nim vane pach krve, dokud se v ní přímo nekoupou. Ale mí ubozí krasavci - podívejte se na ně! Jak vám mám ukázat klidné zvíře, když cítí ten odporný puch?"
"Požádejte přímo Královnin dvůr," poradil jí Seregil. "Idrilain rozumí koním mnohem lépe než tlustí kupci v Radě ulic a trhů."
Jeden z handlířů přikývl. "Jo, to není špatný nápad."
"Vy a já, paní Byrno, jsme spolu uzavřeli dost obchodů, abych věřil kvalitám vašich zvířat." Seregil ukázal na Aleka, který už zkoumal stádo. "Myslím, že se líbí i mému příteli. Podívejme se blíž."
Handlířka si s potěšeným přikývnutím podkasala lem vlněné sukně za opasek a měkce si zabroukala. Alek ji sledoval a žasl, jak se zvířata pod dotykem její ruky uklidňují. I ostatní koně se shlukovali u své paní.
"Je to jenom smečka velkých hříbat, jak vidíte," řekla a přes jejich hřbety se na Aleka usmívala. "Většinou původem ze severu, tu a tam s pár kapkami aurënské krve. Jsou silní a bystří. Pochybuji, že byste odsud až k Cirně našel lepší."
Alek procházel hemžícím se stádem a pokoušel se rozlišit ty nejlépe stavěné a s nejlepší povahou od jiných, kteří by tak jen rádi vypadali. Zrovna zvedal ruku, aby pohladil světlou rezavou kobylku, když ho skoro srazilo rýpnutí do zad. Pod

rukou se mu objevil temný nos a chlapec zjistil, že mu nějaká hnědá klisna okusuje brašnu u opasku.
"Hej, Muško!" vykřikla handlířka. "Kliď se odtamtud, ty couro!"
Klisna, nevzhledné zvíře, se po Alekovi toužebně ohlédla a odkrčela. Vypadala nenápadně, ale chlapce upoutaly pohrdavě nesené uši. Natáhl k ní dlaň a ona ho znovu pod rukou šťouchla a začenichala u jeho opasku.
"Láká ji kůže," přiznala obchodnice s koňmi. "Blázní po ní tak, jako jiní koně po jablkách. Je to potvora, varuji vás."
"Přesto není špatná," poznamenal Seregil a přistoupil blíž, aby si ji prohlédl.
Alek si kriticky prohlédl klouby a hlezna a za levou slabinou našel nepravidelnou skvrnu bílé srsti, velkou asi jako dětská dlaň:
"Jak přišla k té jizvě?" zeptal se.
Žena klisnu mazlivě pohladila po skvrně. "Loni v zimě se do mých ohrad dostali vlci. Než jsme zapálili pochodně, zabili tři hříbata. Jeden ji, jak vidíte, kousl, než mu vykopla mozek z hlavy. Je trochu nedůtklivá, moje Muška, a tvrdohlavá, ale má klidný, pevný krok a klidně vás poveze celý den. Osedlejte ji, mladý pane, a uvidíte, jak to myslím."
Cvalem přes tržiště si klisna Aleka úplně získala. Nebyla nijak jankovitá a dobře reagovala na uzdu.
"Takže vyřízeno," řekl Seregil souhlasně, když vyplácel peníze.
Alek přendal sedlo a vak na Mušku, přehodil si přes rameno luk a vyjel za Seregilem na silnici k Cirně.
Několik mil za městem silnice zatočila k horám. Zdálo se, že Seregil nijak zvlášť nespěchá. Jeli klidně, nechali koně jít vlastním tempem a užívali si chladného, jasného odpoledne.
Skaly se právě zmocňovala zima, když ale míjeli farmářské usedlosti, vítr k nim ještě přinášel dráždivou vůni uzeného masa a žloutnoucího sena i poslední kyselé závany lisovaného moštu.
Nějakou dobu jeli spokojeně mlčky a pak se Seregil obrátil na Aleka s otázkou: "Předpokládám, že se divíš, proč jsem ti to neřekl dřív?"
"Nikdy o sobě moc nemluvíš," odvětil Alek s náznakem výtky. "Zvykl jsem si nevyptávat se."
"Pokud jde o mě, s dobrými způsoby se nikam nedostaneš," podotkl Seregil rozpačitě. "Tak do toho, jen se ptej!"
"Dobrá. Proč jsi mi to neřekl dřív?"
"Nu, za prvé proto, že jsi měl o faieích tolik mylných představ," odvětil Seregil. "Zjevně sis myslel, že jsme sami mocní čarodějové nebo pohádkové bytosti živící se nektarem z květů."
Alek zrudl, když si vzpomněl na dětinské domněnky, které během prvních dnů Seregilovi vylíčil.
Seregil se na něj úkosem ušklíbl. "No, vy severní barbaři máte podivné nápady. Každopádně, rozhodl jsem se, že bude lepší, když si na mě nejdřív zvykneš. Pak jsem onemocněl."
Odmlčel se; zdálo se, že se trochu ostýchá. "Chtěl jsem ti to říct už od chvíle, kdy jsme se dostali do města, opravdu, ale - nevím. Pořád jsem nemohl najít pravý okamžik. To, co jsem řekl Nysanderovi, je určitým způsobem pravda - jsem na tebe pyšný, žes na to dokázal přijít sám. Co ještě bys chtěl vědět?"
A co bych vědět nechtěl! pomyslel si Alek, zvědavý, jak dlouho Seregilovi tahle zvláštní nálada vydrží. "Kolik je ti let?"
"V lenthinu mi bude padesát osm. Podle počítání mé vlastní rasy nejsem o moc starší než ty, i když jsem rozhodně zkušenější. Je obtížné porovnávat věk lidí a Aurënfaieů; dospíváme rozdílně. Podle našich zákonů ještě nejsem dost starý na to, abych se mohl oženit nebo vlastnit půdu." Lehce mlaskl. "Nu, hlavní je, že jsem se dobře uvedl ve Skale."
"Protože jsi královnin příbuzný?"
"Ano, ačkoliv z velmi vzdálené a boční linie. Stačí to právě tak na to, abych získal doporučení a postavení urozeného sluhy. Lord Corruth, manžel Idrilain I., byl bratrancem mé prababičky. Moje nároky na šlechtický titul ve Skale jsou přinejlepším skrovné."
Z Nysanderových a Micumových narážek Alek dobře věděl, že by nebylo nejlepší ptát se Seregila, proč opustil Aurënen. "Jaký je Aurënen?"
Seregil chvíli mlčel a zpola odvrátil tvář. Alek se bál, že přece jenom šlápl vedle, a už chtěl vzít otázku zpět, když Seregil začal zpívat.
Jazyk mu nebyl povědomý, zněl však tak jasně, tak půvabně, že měl Alek pocit, jako by mu téměř rozuměl - a zdálo se mu, že skrývá takové hlubiny významů slov, kterých jeho vlastní řeč nikdy nemůže dosáhnout. Melodie - prostá, ale znepokojující a plná touhy - způsobila, že když písni naslouchal, objevily se mu v očích slzy.
Seregil zazpíval podruhé a slova překládal, aby jim Alek rozuměl.

"Má láska se halí do splývavé zeleněa měsíc má za korunu.
A vše kolem svazují řetězy tekoucího stříbra.
Její zrcadla oblohu odráží.
Ó, toulat se tvým splývavým pláštěm zeleněpod světlem měsíce, jenž tě vždy korunuje.
Napiji se ještě z tvých stříbrných řetězůa popluji znovu tvými zrcadly oblohy?"

Seregil se zahleděl na pustá zimní pole a chraplavě zašeptal: "Takový je Aurënen."
"Odpusť." Alek smutně potřásl hlavou. "Musí být bolestivé přemýšlet o své zemi, když jsi tak daleko."
Seregil nepatrně pokrčil rameny. "Yri nala molkrat vy pri nala estin."
"Aurënština?"
"Staré přísloví. ‚I kyselé víno je lepší než žádné.'"
* * *
Z hor už se kradly podvečerní stíny, když Seregil sjel ze silnice na odbočku a zavedl je ke kamennému mostu překračujícímu velký potok. U břehů posedávalo hejno labutí. Když přijížděli, s divokým tlukotem křídel se vznesly do

vzduchu.
Alek s překvapující rychlostí sundal luk, dva velké ptáky sestřelil a pobídl Mušku do klusu, aby je sebral.
"Dobrá rána!" zavolal za ním Seregil a popustil koni uzdu, aby se zvíře mohlo napít. "Zrovna včera jsem přemýšlel, jestli jsi neztratil cvik."
Alek se vrátil s ptáky visícími od rozsochy sedla. "Já taky," řekl a sesedl, aby se napila i Muška. "Nechci dorazit s prázdnou. Už tam budeme?"
Seregil ukázal na údolí. "To je Vodní Luh. Zmeškáme večeři, ale Kari nás určitě spát o hladu nepošle."
Ujeli ještě pár mil, než spatřili široké louky a shluk domů uhnízděný na okraji zalesněného svahu. Pod hlavní budovou se popásalo stádo ovcí, jako obláčky na tváři kopců. Přes některé z dalších luk přecházela tmavší stáda.
Alek se zahleděl na vzdálený dům, zvědavý, jak ho přijmou.
"Neboj se. V mžiku budeš součástí rodiny," ujišťoval ho Seregil.
"Kolik jich tam ještě je?"
"Tři dívky. Nejstarší je Beka. Myslím, že v lithionu jí bude osmnáct. Většinu týdne strávíš tím, že si budeš zblízka prohlížet její meč. Elsbet je čtrnáct a nejspíš z ní bude učenec. Domnívám se, že brzy vstoupí do školy v Illiorově chrámu. Nejmladší je Illia, její teprve šest a už vládne celému panství."
"Doufám, že nebudu Micumově ženě překážet," řekl Alek plaše.
"Kari?" Seregil se zasmál. "Právě teď jí Micum určitě vykládá o ubohém sirotkovi, kterého jsem přivlekl na jih. Budu mít štěstí, když tě dostanu zpět! A co se týká překážení, pochybuji, že na to budeš mít čas."
Seregil hvízdl a Kartáč vylezl z potoka. Muška se však přebrodila až do poloviny a zdálo se, že je tam rozhodnutá zůstat, navzdory veškerému Alekovu naléhání. Ať pískal a volal, jak chtěl, klisna ho vytrvale ignorovala. Nakonec se vzdal a zamračeně postával na břehu.
"Ponurý pohled ti nepomůže," pochechtával se Seregil. "Myslím, že si budeš muset zmáčet nohy."
"Zmáčím si víc," zabručel Alek, když si prohlédl hnědý sliz, který pokrýval kameny na dně potoka. Najednou se však usmál. Vytáhl z brašny chránič prstů pro lukostřelce, zvedl kousek kůže a zavolal: "Hej, Muško!"
Klisna zvedla hlavu a nastražila uši. Hlasitě začichala a přišla dost blízko, aby do něj mohla kousnout. Alek ji chytil za ohlávku.
"Ty to zvíře zkazíš," varoval ho Seregil a rozpůlil pro svého koně jablko. "Nauč ji, aby k tobě přišla na zapísknutí, nebo si budeš muset pořídit koželužnu, aby sis ji udržel."
Vyjeli na vrchol kopce a zjistili, že brána v dřevěné palisádě, která chránila sídlo, je ještě otevřená. Jakmile vjeli na nádvoří, vyskákala ze stínů smečka ohromných psů. Dokud nezachytili známý pach Seregila, podezřívavě štěkali. Seskočil z koně a jeden ze psů, prošedivělý stařík, vstal na zadní, položil mu packy na ramena a zadíval se mu do očí. Ostatní šťastně pobíhali kolem Aleka, plácali ho huňatými ocasy a s nadějí čenichali okolo labutí visících ze sedla.
"Ahoj, Dashi." Než Seregil psa odstrčil, něžně ho podrbal na hlavě. Probil se smečkou a zamířil ke dveřím.
* * *
První, kdo si jich všiml, když vešli do hlavního sálu, byla Kari. Stoly stály na noc přiražené u zdí a Kari spolu se ženami seděla kolem ústředního ohně. Seregil zachytil její pohled a zahlédl letmý záblesk starých obav: Ne, je příliš brzo, sotva jsem ho dostala zpět.
Tenhle pohled mu kdysi, než se jejich rivalita přetavila v přátelství, poskytoval jisté uspokojení. Teď trochu zesmutněl, že jeho nenadálý příchod stále vyvolává stejný záblesk rozmrzelosti a úzkosti.
Než ji však mohl uklidnit, připlížil se z kuchyně uzlíček tmavých copů a vlajících košil. Seregil upustil sedlové brašny, zvedl Illiu a přijal hlasitý polibek na tvář.
"Strýčku! Podívej, mami, strýček stejně přijel!" vykřikla a znovu ho políbila. "Ale nemůžeš tátu odvést, víš. Slíbil, že mě zítra vezme na projížďku."
Seregil se na ni podíval. "No, to je hezké uvítání."
"Illio, a co tvé vychování?" Kari odložila přeslici. Měla tmavou pleť jako její dcera a jemnou oválnou tvář, která nijak neprozrazovala její živost. "Seregil nevážil cestu sem jen proto, aby ses na něj pověsila jako na věšák."
Illia, s níž matčina výčitka ani nehnula, se zadívala Seregilovi přes rameno. "To je ten statečný kluk, který zachránil tatínka před lupiči?"
"Vskutku je," odpověděl Seregil a přitáhl Aleka volnou rukou dopředu. "Alek je nejlepší lučištník na celém širém světě a cestou střelil pro tvou maminku dvě velké labutě. Pokud je už vaši psi nesežrali, jsou venku na jeho sedle. Přijel, aby se od tvého otce a od Beky učil šermovat, ale mezi výukou bude určitě dobrý společník pro hry. Můžeš si ho tu nechat týden, když mi slíbíš, že ho neumlátíš k smrti. Co na to říkáš?"
Podíval se na Kari a odpověděl na její ulehčený pohled mrknutím.
"Ach, ten je hezký!" zvolala Illia, slezla dolů a vzala Aleka za ruku. "Jsi skoro tak hezký jako strýček Seregil. Umíš taky zpívat a hrát na harfu?"
"No, zpívat umím," připustil Alek, když ho děvčátko vleklo ke krbu.
"Nech toho ubohého hocha popadnout dech, než si ho zabereš," pokárala ji matka. "Zaběhni do stájí a přiveď tatínka a sestry. Mazej!"
Illia věnovala Alekovi poslední zářivý úsměv a odběhla.
* * *
"Pojďte a posaďte se k ohni, oba," řekla Kari a pokynula ženám, aby jim udělaly místo. "Arno, najdi pro naše přátele něco k večeři a podívej se, jestli je v pokoji pro hosty nachystáno dříví k topení.
Nejstarší služebná přikývla a zmizela bočními dveřmi; ostatní ženy se stáhly k menšímu ohni v zadní části haly. Kari se obrátila k Alekovi a vzala jeho dlaně do svých.

"Buď vítán v našem domě, Aleku z Kerry," řekla vřele. "Micum nám o léčce ve Folcwinském lese vyprávěl. Hodně ti dlužím."
"Udělal pro mě totéž," odvětil Alek a připadal si neohrabaný. Pak ale vrazil dovnitř Micum s Illiou na rameni a dalším děvčetem ve vleku. Ve vlněných kalhotách a kožené kamizole vypadal každým coulem jako venkovský šlechtic.
"No, to je šťastné překvapení!" vykřikl. "Naše malá kavka povídala, že Alek hledá opravdového šermíře."
S houpnutím sundal dívenku dolů a potřásl si se Seregilem i Alekem rukama. "Beka přijde hned, jen co poklidí. Jedna z jejích klisen měla dnes odpoledne těžký porod." Přitáhl starší dívku k sobě a řekl: "A tahle tichá je Elsbet, rodinná kráska."
Elsbet Aleka pozdravila krátkým stiskem ruky. Tmavé vlasy lemovaly obličej, který se velmi podobal matčině, něžný a mírný.
"Vítej ve Vodním Luhu," zašeptala. Její dlaň se v Alekově na okamžik zachvěla. Oba se začervenali a dívka se spěšně posadila vedle matky.
"Po té cestě musíte mít žízeň," řekla Kari a zlomyslně se na Seregila podívala. "Jak tě znám, celou cestu jste mluvili. Dáte si letošní pivo? Myslím, že už je skoro způsobilé k pití."
Když odešla, Micum do Aleka hravě šťouchl. "Tohle je poprvé od doby, kdy jsme přišli na jih, co vidím, že je s pivem spokojená. Ujišťuji tě, že je nejlepším sládkem v údolí, ale nedá si vymluvit, že severní chmel dává pivu lepší chuť."
"Mám dojem, že jsem ji o tom párkrát slyšel mluvit," souhlasil Seregil s úšklebkem. "Illio, mohla bys přinést od dveří moje sedlové brašny?"
Děvčátko vykulilo oči. "Dárky?"
"Kdo ví?" škádlil ji. "Ale, konečně tady máme Beku."
Dovnitř vpadla vysoká dívka v zablácené tunice a kalhotech; na tváři jí zářil neklidný úsměv.
"Něco nového, Seregile?" zvolala a sklonila se, aby ho objala.
"Trpělivost, Beko. Nejdřív alespoň pozdrav Aleka."
Ze všech tří děvčat se jen Beka podobala otci. Měla světlou, pihovatou pleť, a když se skláněla nad Seregilem, sjel jí přes rameno rozcuchaný koňský ohon z rusých vlasů. Měla snad až příliš mnoho otcových rysů na to, aby byla krásná, ale s bystrýma modrýma očima a pohotovým úsměvem rozhodně nebyla tuctová.
"Otec tvrdí, že jsi schopný lučištník," řekla a přátelsky si ho přeměřila. "Doufám, že sis přivezl luk. Nikdy jsem Černého Radlyho neviděla."
"Je tamhle u dveří," odvětil Alek, který se náhle cítil volněji.
"Tady jsou!" vydechla Illia a přitáhla brašny před Seregila. "Vzpomněl sis, o co jsem tě prosila?"
"Illio, ty malá žebračko!" plísnila ji matka, která se zrovna vracela s korbelem a džbánky.
"Proč je neotevřeš a nepodíváš se, co je uvnitř, než vyzkouším maminčino vynikající pivo?" navrhl Seregil a dal si dlouhý doušek. "Čirá rozkoš, Kari. Lepší než jaké v Myceně servírují u královského stolu."
Alek také ochutnal své a nepochyboval, že je Seregil upřímný; ovšem Kari mu samozřejmě nevěřila.
"Je lepší než loni," připustila.
Mezitím Illia otevřela první vak. "Tohle je určitě pro Beku," řekla a vytáhla pár hladkých jezdeckých bot. "Chce být v jízdní hlídce."
"Chci být jezdcem v Královské jízdní hlídce," opravila ji Beka a s nadějí se zahleděla na Seregila.
Micum v hraném zoufalství zavrtěl hlavou. "Od chvíle, co se doslechla, že ses vrátil, nemáme chvilku klidu."
Seregil vytáhl z pláště pouzdro na svitky a podal jí ho. Odpečetila ho, vytřásla pergameny, rychle si je prohlédla a vzápětí jí na tváři zazářil široký úsměv.
"Věděla jsem, že to dokážeš!" vykřikla a znovu ho objala. "Podívej se, mami, za týden se mám hlásit!"
"To je nejlepší pluk," řekla Kari a objala Beku rukou kolem ramen. "A pomysli, jaký tu bude klid bez toho věčného bouchání dveří, jak neustále běháš tam a zpátky!"
Když si Beka sedala, aby si vyzkoušela nové boty, Micum chytil ženu za ruku; její úsměv neladil s náhlým smutkem v očích.
"Je to každým coulem tvá dcera," povzdechla si a pevně stiskla manželovu dlaň.
Illia hrabala hlouběji, našla pytlík tabáku pro Micuma a větší váček pro svou matku.
"Ale Seregile, nemusel jsi…" začala Kari, když ale vytáhla hrst jemných chmelových šišek a svazek scvrklých kořínků, umlkla.
Přičichla k šiškám a vykřikla: "Cavishův chmel! Vrací mě na otcovy chmelnice, jako bych tam přímo stála! Všechny řízky, které jsem přivezla s sebou, zašly už před lety. Ach, Seregile, to bylo od tebe laskavé, že sis vzpomněl. Snad přece jednou dokážu znovu uvařit pořádné pivo."
Seregil ji pozdravil zdviženým pohárem. "Chci být první, kdo s tebou načne soudek piva, které tě potěší."
Z věcí, které Illia netrpělivě vytahala z brašen, zachránil překrásně vázanou knihu a podal ji Elsbet.
"Dialogy Tassis!" vydechla dívka, když si prohlédla obálku. Jakmile svazek otevřela a přeběhla prstem po první stránce, z jejího chování se úplně vytratila plachost. "A v jazyce Aurënfaieů! Kdes ji vůbec našel?"
"Raději bych o tom pomlčel. Když se ale podíváš doprostřed, myslím, že najdeš ještě něco zajímavého."
Elsbet vytáhla čtvereček pergamenu a široce rozevřela oči. Bylo to Nysanderovo pozvání, aby ho při nejbližší příležitosti navštívila.
"Někdo se před ním o tvém zájmu o knihovnu Orësky musel zmínit," podotkl Seregil s předstíranou nevinností.
Elsbet, zmítající se mezi hrůzou a radostí, zakoktala: "Nebudu vědět, co mu říci."
"Dá se s ním mluvit docela snadno," řekl jí Alek. "Po několika minutách člověku připadá, jako by ho znal celý život."
Elsbet se vrátila ke knize a tváře jí hořely víc než jindy.

"Strýčku!" Illia se rozhořčeně otočila na patě. "Nic jiného tam není!"
"A má dáma se obává, že jsem na ni zapomněl! Dej mi šátek a vylez si k Alekovi na klín. Jen se neboj - krásné mladé dámy mu sedají na klíně skoro pořád. Jsi na to celkem zvyklý, viď, Aleku?"
Alek vrhl na Seregila přes Illiinu hlavu temný pohled, nijak jeho žert neocenil.
"A teď," řekl Seregil, když svázal k sobě všechny rohy šátku a zvedl ho, "copak jsi chtěla, když jsem tu byl naposledy?"
"Něco kouzelného," zašeptala Illia, černé oči upřené na šátek.
Seregil s velkolepými gesty pronesl několik zaklínadel a podal jí ho zpět. Rozbalila ho a našla řetízek s malým talismanem vyřezaným ze slonoviny.
"Co to umí?" zeptala se, jen co si ho pověsila kolem krku. Než však stačil Seregil odpovědět, otvorem pro kouř vlétla dovnitř vlaštovka a přistála děvčátku na koleně. Mrkla na oheň a začala si rovnat peříčka.
"To je drysiánské kouzlo," řekl jí Seregil, když vztáhla ruku, aby ptáčkova leskle modrá křidélka pohladila. "Musíš se k ptákům, které ti přivede, chovat velmi jemně; a nikdy ho nepoužívej k lovu. Prohlížej si je, jak se ti zlíbí, ale když skončíš, sejmi kouzlo, aby mohli odlétnout."
"Slibuji," řekla Illia slavnostně. "Děkuji ti, strýčku."
"A teď už je na čase, aby si tvá vlaštovka odlétla hledat večeři," řekla jí laskavě matka, "a ty, můj ptáčínku, taky zaleť do postýlky."
Illia Seregila naposledy políbila a odešla s Kari. Elsbet se s novou knihou stáhla do klidnějšího kouta.
"Aleku, vsadil bych se, že by si Beka ráda prohlédla tvůj černý luk dřív, než bude úplná tma," nadhodil Micum.
"Nechej ji, ať ti na oplátku zase ukáže své koně."
"Pár krásných koní mám," řekla Beka hrdě, když Alek přinesl luk a toulec. "Čistá aurënská krev i několik míšenců. Budeš je muset vyzkoušet, dokud jsi tady."
* * *
Když odešli, obrátil se Micum na Seregila a nadzvedl obočí. "Zaměstná ji a zkrátí jí čekání na nástup. Ale co ho mám učit, co bys ty sám neuměl?"
Seregil pokrčil rameny. "Znáš mě. Nemám se začátečníky trpělivost. Můžeš ho vzít s sebou, až s Bekou ke konci týdne přijedete?"
"Samozřejmě," řekl Micum a zpozorněl. "V Rhíminee se něco děje?"
Seregil vytáhl proklatý dopis, který zadržel Nysander. "Zdá se, že lord Seregil konečně narazil na Lerany. Musím ten padělek vystopovat."
Micum si list rychle prošel. "Ví o tom Alek?"
"Ano, a není moc šťastný, že ho odklízím z cesty. Zajisti, ať má co dělat, a udělej mi z něj šermíře. Kvůli tomu jedinému ho držím stranou. U Světla, Micume, něco takového jsi nikdy neviděl - nasává vědomosti jako houba. Mám co dělat, abych mu stačil!"
"Velmi mi připomíná tebe v těch letech."
"Pak jsem se asi zhoršil. Takže, pokud se tenhle týden vydaří, rád bych mu sjednal, až se vrátí zpět, něco zvláštního."
"Uhladit mu peříčka, co?" zeptal se Micum vědoucně. "Co máš na mysli?"
* * *
"Myslím, že se tu docela dobře zabydlíš," řekl Seregil, když se s Alekem ukládali do široké postele v pokoji pro hosty ke spánku, a zívl.
Alek s rukama složenýma pod hlavou sledoval hru plamenů na bíle omítnutých stěnách pokojíku. "Myslíš, že mi s Micumem půjde šerm lépe?"
"Vlekl bych tě snad až sem, kdybych si to nemyslel?"
"A co když se mýlíš?"
"Nemýlím."
Alek zmlkl, ale Seregil cítil, že ho stále cosi znepokojuje.
"Ven s tím, mluv."
Alek povzdechl. "Pořád mám pocit, že mě prostě odklízíš z cesty."
"To taky dělám. Ale už jsem ti řekl, že jenom na týden."
Zvedl se na lokti a podíval se na chlapce. "Teď mě poslouchej. Možná se živím lhaním a podváděním, ale k přátelům jsem vždycky čestný. Přijde čas, kdy se rozhodnu ti něco neříci, ale nebudu ti lhát. To ti slibuji - ruku na to."
Alek ji ostýchavě sevřel a znovu se opřel o polštáře. "Co budeš dělat, až se vrátíš domů?"
"Nejdříve se stavím k Nysanderovi a podívám se, jestli jeho zdroje něco nezjistily. Pak je tu Ghemella, brusička drahokamů ve Psí ulici, která je známá tím, že má pěkné boční příjmy z výroby pečetidel."
"Jak ji přinutíš mluvit?"
"No, nějak to zvládnu."

Kapitola 23.
Malá noční práce

Nazítří ráno se Seregil probudil před svítáním. Alek se během noci přestěhoval na opačnou stranu postele a teď ležel v obvyklé pozici, stočený do klubíčka, jednu ruku těsně přitisknutou k boku, prsty zpola sevřené. Seregil odolal náhlému popudu dotknout se rozcuchaných žlutých vlasů rozestřených na polštáři, oblékl se v síni a odcválal na koni do města. Před polednem už byl v Nysanderových věžních komnatách. Zastihl čaroděje, jak s Therem zkoumají nějaký svitek.

"Něco nového?" zeptal se.
"Zatím ne," odvětil Nysander. "Jak jsme očekávali, byli dost moudří, aby neodeslali více padělků najednou. Myslím, že máme ještě chvilku času, než se znovu o něco pokusí."
"Takže tohle je všechno, co máme." Seregil znovu vytáhl pergamen z pláště a ukázal na voskové pečeti na stuhách. "Tohle musí být Ghemellina práce. Neznám nikoho jiného, kdo by to dokázal tak dobře. Podívej se."
Vytáhl z váčku své vlastní pečetidlo a podržel ho vedle voskového otisku; byly nerozlišitelné. Originál si navrhl sám: sedící gryf z profilu, křídla roztažená, zvednutá přední tlapa podpírala srpek měsíce. Padělatel zachytil všechny jemnosti vzoru i několik drobounkých nedokonalostí, které si Seregil na originálu výslovně vyžádal, aby bylo snazší zachytit padělky.
"Velmi dobře věděla, čí je to pečeť," dodal kysele. "Lord Seregil u ní často nakupoval."
"Není možné, že by byly vyraženy přímo originálem?" zeptal se Thero, když prozkoumal pečetě. "Vzpomínám si, že ses vloupával do šlechtických domů, abys získal otisk pečetidla."
"A proto mám svou vlastní pečeť stále při sobě," stroze odvětil Seregil a zastrčil ji zpět.
"Předpokládám, že se na to podíváš osobně," řekl Nysander.
"Určitě."
"Výborně. Zatím tě musím požádat, abys mi ten dopis přenechal."
Překvapený Seregil se s vyrovnaným pohledem starého čaroděje krátce utkal a pak mu dokument bez poznámek předal.
* * *
Ghemella nejprve váhavé zaklepání na dveře ignorovala. Zlato právě dosáhlo příslušné barvy pro odlévání, a když teď odejde, bude muset začít znovu. Dveře i okenice krámku byly zajištěné; každý hlupák viděl, že už je zavřeno.
Dlouhými kleštěmi sáhla do výhně a tyglík z kroužku uhlíků jemně zvedla. Když se sklonila, aby odlila zlato do formy, ozvalo se otravné zaklepání znovu. Narušilo její soustředění a pár drahocenných kapek se bez užitku vylilo do pískového obalu voskové formy. S popuzeným zasyčením položila nádobku zpět na železný stojánek.
"Je zavřeno!" zavolala, ale klepání jen zesílilo. Klenotnice zvedla své mohutné tělo ze stoličky, přešla k malému okénku a opatrně otevřela okenici. "Kdo je tam?"
"Dakus, paní."
Do proužku světla se přištrachal shrbený stařec, opírající se o silnou hůl. Zmrzačená záda mu bránila zvednout obličej tak, aby do něj viděla, ale Ghemella rozeznala vrásčitou ruku sevřenou na holi. Jako většina obchodníků si vždycky všímala rukou. Když odstrčila závoru a ustoupila ode dveří, aby vpustila vysušeného stařík dovnitř, projela jí otylým tělem vlna odporu.
V bohatě vybaveném krámku vypadal Dakus ještě ohavnější, než jak si pamatovala. Ostré klouby prstů, zápěstí a nápadné lícní kosti ve zpustošené tváři vypadaly, jako by chtěly každou chvíli prorazit napjatou žlutou kůží ven. Stařec se přibelhal k hřející výhni, usadil se na stoličce a jediným zdravým okem se na ni zadíval. Vždycky se jí dotýkal způsob, jakým se to jasné oko v takové tváři třpytilo, jako by se skvostný borianský safír leskl v kupě hnoje.
"Tolik pěkných věcí!" zasípal stařec a ukázal na zpola dokončenou sošku na pracovním stole. "Jako vždycky se vám vede dobře, drahoušku."
Ghemella se od něj držela co nejdál. "Co máš na prodej dnes, starče?"
"Co bych mohl prodat tak bohaté ženě?" odvětil Dakus a chtivě se na ni jedním okem podíval. "Co kromě občasných útržků informací, které posbírám, když žebrám u zadních dveří a na hromadách odpadků těch šťastnějších? Ještě vás zajímají tajemství, Ghemello? Čerstvá, nablýskaná tajemství? Zatím jsem je nikomu jinému nenabídl."
Hodila před něj na stůl pár sesterů, couvla a zkřížila si ruce na široké kožené zástěře.
Stařec vytáhl z váčku měděnou lahvičku. "Baron Dynaril zavraždil svého milence jedem od Černého Roga. Jeho sluha ho před týdnem koupil u Dvou Hřebců."
Ghemella mu hodila zlatou minci a Dakus položil lahvičku na stůl.
"Lady Sinril nosí děcko svého pacholka."
Obchodnice pohrdavě zasupěla a zavrtěla hlavou.
Dakus souhlasně přikývl, sáhl do rozedrané tuniky a vytáhl svazek listin. "A tady jsou paběrky z cest ubohého žebráka. Myslím, že se vám budou líbit víc."
"Ach, Dakusi!" zapředla žena, dychtivě listy sebrala a probírala se jimi. Stránky se lišily velikostí i kvalitou a několik jich bylo pokrčených nebo špinavých. "Lord Bytrin, ano, a lady Korin. Ne, tohle je bezcenné, bezcenné, snad tohle - a tohle!"
Vybrala sedm dokumentů a odložila je stranou. "Za tyhle ti dám pět sesterů."
"Dohodnuto, a kéž se vám za vaši štědrost dostane požehnání Čtveřice!" zaskřehotal žebrák. Smetl hromádku mincí a odmítnuté listiny a bez ohlédnutí se odštrachal do noci.
Ghemella za ním zasunula závoru a dovolila si lstivý úsměv. Odsunula stoličku, kterou Dakus svým pokrouceným hřbetem poskvrnil, vytáhla jinou a usadila se, aby si blíže prohlédla ukradené dokumenty.
* * *
Zmrzačený žebrák se mezitím odbelhal Psí ulicí do hlubších stínů opuštěné pěšiny. Když se ujistil, že se tu neskrývá nikdo jiný, vytáhl plochý hliněný amulet, a dokud ho neroztříštil, ťukal jím o zeď. Jak kouzlo mizelo, křehké tělo se na okamžik zkroutilo v křeči, a pak byl Seregil znovu mladý a zdravý.
S rukama opřenýma o kolena dávivě zvracel a čekal, až průvodní vlna nevolnosti pomine. Mnoho vynikajících kouzel na něj působilo podobně, byť v různé míře - šlo jen o další nepříjemný vedlejší účinek jeho podivné magické dysfunkce.
Konečně se narovnal, ujistil o tom, že má obličej i končetiny znovu hladké, vytáhl světelný kámen a probral papíry,

které Ghemella odmítla.
Zásobil se svůdnou sbírkou: doklady, osobní korespondence, vyznání nezákonné lásky, vše od nejrůznějších vlivných osobností. Většina listin byla starých; šlo o věci, které pobral při různých nočních výletech. Mezi ně však přimísil tři zpola dokončené dopisy z pera lorda Seregila. Protože znal postup svých rádoby pomlouvačů, postaral se o to, aby byly dostatečně dvojznačné. Ghemella si vzala všechny tři.
Temně se pousmál a zamířil zpět ke klenotnickému krámu, aby zahájil trpělivé bdění.

Kapitola 24.
Vodní Luh
Alek nechal sklouznout svou čepel po její a odskočil, takže Beka ztratila rovnováhu. Poprvé za celou půlhodinu dokázal prorazit její obranou a dotknout se jí. "Dobře! Drž ji, drž ji!" křičel Micum. "Teď se stáhni, jak jsem ti ukazoval. Správně. Znovu!"
Od rána hustě sněžilo, takže si pro cvičení vyklidili síň. Za poslední tři dny udělal Alek velký pokrok a ani on, ani Micum nechtěli ztratit tempo. Kari s nimi měla trpělivost, trvala jen na tom, ať přesunou stoly tak, aby chránily nástěnné koberce. Pak s Elsbet na celé dopoledne ustoupily do kuchyně, jen Illia zůstala u otce, a pokaždé, když Alek její sestru dostal, se potěšeně culila. Nestávalo se to moc často.
Beka si s kajícným úsměvem třela bok. "Dobrá, zlepšuješ se. Myslím, že Seregila to potěší."
Tváře jí pod pihami hořely a v očích měla stejný lesk, jaký Alek vídal při hraných soubojích u Micuma a Seregila. S vlasy spletenými dozadu vypadala starší a přiléhavý kabátec ukazoval zřetelněji než beztvará tunika, kterou obvykle nosívala, jak se jí při dechu zvedá hruď.
Když znovu pozvedla meč, zjistil, že ho vražedná elegance, se kterou se pohybovala, tak rozptýlila, že ho náhlý úder shora přistihl zcela nepřipraveného a stál ho další modřinu na rameni.
"Zatraceně, zase!" Ušklíbl se a zaujal opatrnější postoj.
"Soustřeď se," radil mu Micum. "Sleduj soupeře, dívej se pozorně. Musíš vidět všechno - mrknutí oka, změnu rovnováhy, výraz úst - všechno, co ti může prozradit, jak se zachová vzápětí. A nebuď strnulý; to tě zpomaluje."
Alek se pokoušel všechny pokyny dodržet. Stáhl se dozadu, vylákal Beku, aby ho následovala. Drátěný kryt ruky se zahřál a začínal mu připadat důvěrně známý. Předvedl slušný útok. Zachytil dívčin meč jedním z bodců pod jílcem, prudce zbraní otočil a skoro se mu podařilo Beku odzbrojit.
"Sláva Alekovi!" zavýskla Illia a potěšeně zatleskala, když se jejímu šampiónovi tak zadařilo.
Beka však tenhle trik znala a obratem ho přiučila jeden ze svých vlastních. Zadržela mu chodidlem kotník a podmetla mu nohu. Alek těžce žuchl na záda a meč zarachotil na dlažbě.
Beka mu nepříliš jemně šlápla na hruď a lehce mu přiložila špičku meče na hrdlo. "Pros o milost!"
"Milost!" Alek pokorně rozhodil ruce. Jakmile ho však pustila, chytil ji za kotník a strhl na zem vedle sebe. Skočil, obkročmo se na ni posadil, vytáhl z boty černou dýku a položil ji plochou stranou na dívčin krk.
"Teď pros o milost ty!" radoval se škodolibě.
"Podváděl jsi!" prskala Beka.
"Ty taky."
"Seregil určitě bude mít radost!" povzdechl si Micum a zavrtěl hlavou.
"Je tu rachot, jako by někdo házel kovadlinou!" zasmála se Kari, která mezitím vešla dovnitř s dřevěným prkénkem v rukou. "Budete si muset najít k rámusení jiné místo. Tady se teď bude podávat jídlo."
* * *
Sloužící a nádeníci se v síni rychle sešli k obědu. Oklepali si z bot sníh, odtáhli stoly a brzy už všichni seděli nad kouřícím jídlem.
Micum strávil většinu oběda s rychtářem, vymýšleli na pilu novou jámu pro řezání. Jeho pozornosti však neuniklo, že Alek a Beka vedou vlastní diskusi. Soudě podle zjevného nezájmu Elsbet, která seděla vedle Aleka z druhé strany, hovor se zřejmě točil kolem šermu nebo lukostřelby.
Kari se k manželovi naklonila a podívala se, nač hledí. "Nemyslíš, že se zamilovala, že?" zašeptala.
"S pověřením do Královské jízdní v kapse?" Micum se zasmál. "Na to je naše Beka příliš tvrdohlavá."
"Přece jenom - je to dobrý hoch."
"Zanech všech nadějí," škádlil ji Micum. "Pro Elsbet je příliš divoký, Illia by ho ale dostala kdykoliv. Říká to alespoň dvakrát denně."
Kari svého muže dobromyslně šťouchla do žeber. "Ale jdi. Poslední, co v téhle rodině potřebuji, je další mužský s toulavými botami. A jestli toho chlapce zaučuje Seregil, můžeš vsadit hlavu, že je má."
Micum ji k sobě přitiskl. "Tomu ty rozumíš nejlépe, má trpělivá lásko."
Když oběd skončil, vstal Micum od stolu. "Měl bych brzy navštívit lorda Quinea. Minule jsem mu slíbil partičku devíti kamenů. Pojedeš se mnou, viď, Kari? Už jsi lady Madrinu neviděla celé týdny."
"Já taky! Já taky!" jásala Illia a skočila otci do náruče. "Chtěla bych ukázat Narii to kouzlo, co mi přivezl strýček Seregil."
"Dobrá, vezmeme tedy celou bandu," vykřikl Micum a vyhodil děvčátko do vzduchu.
Beka s Alekem si vyměnili pohledy. "Chystáme se lovit podél řeky."
"Nechce se vidět s Ranikem," popichovala ji Illia.
"Jen ať pro změnu podlézá zase Elsbet," odrazila ji Beka. "To ona si myslí, jaký je ryzí gentleman."
"Taky že je," odsekla Elsbet upjatě. "Je to učenec, a navíc básník. Jenom proto, že pořád nelítá venku a nestřílí po všem

možném jako ty…"
"Jejich sousedi mají štěstí," ušklíbla se Beka. "To nemehlo má obě ruce levé, netrefil by ani býka do zadku, i kdyby mu stál u nosu. Pojď, Aleku. Můžeš si zase vzít Větrníka."
* * *
Když Alek s Bekou vešli do stájí, koně už netrpělivě ržáli. Alek zamířil k Větrníkovi a hodil hřebci na lesklý kaštanový hřbet pokrývku a sedlo. Cítil se trochu provinile, když k němu Muška ze svého stání natahovala krk; jenže nedokázal odolat šanci projet se na koni z Aurënenu.
"Chci ti ukázat něco zvláštního," řekla Beka, když zapínal přezku na podbřišníku sedla, a tajemně se na něj podívala.
Vyrazili krajinou a povolili koním otěže. Cválali pustými poli a nechávali za sebou v čerstvém sněhu stopy. Alek se pokoušel Bece popsat cvičení, která viděl provádět jezdce kapitánky Myrhini, a tak pádili tam a zpátky, řvali a mávali svými luky jako kopími.
"Skoro tomu nemůžu uvěřit!" vykřikla Beka, když jeli bok po boku. "Za pár dní budu s nimi."
"Nebude ti chybět rodina?" zeptal se Alek. Krátký pobyt ve Vodním Luhu mu ukázal život, jaký nikdy nepoznal. Bylo tu hlučno, všude pobíhali sloužící a psi, Illia se jim většinu dne pletla pod nohama, ale stejně jako v Kohoutkovi tu vládlo ovzduší vřelosti a bezpečí, které se mu líbilo.
Beka se zahleděla přes kopce a pozorovala, jak oblohou uhání poslední potrhaný obláček.
"Samozřejmě," řekla a obrátila koně k řece. "Ale nemohu tady zůstat napořád, ne? Nejsem z takového těsta jako maminka, nechci vychovávat děti a čekat na muže, který občas na celé měsíce zmizí. Já chci být ten, kdo odchází. Myslela jsem, že to chápeš."
Alek se usmál. "Zrovna jsem přemýšlel, jak musí být krásné žít pořád na jednom místě. S otcem jsme se celý život toulali po známých lesích. Pak šel kolem Seregil se svými příběhy o vzdálených místech, divech, které si stěží dokážu představit… asi nejsem moc přesvědčivý."
"Máš štěstí, že můžeš být s ním," řekla Beka se stopou závisti v hlase. "On a otec - co všechno spolu prožili! Jednou bych chtěla jet s nimi, ale nejdřív si potřebuji najít vlastní cestu. Proto jsem si tolik přála nastoupit ke Královské jízdní."
Chvíli jeli mlčky a pak se Beka zeptala: "A jaké to vlastně je, být s ním?"
"Líbilo by se ti to. Žádný den není stejný jako předchozí. Nemyslím, že by existovalo něco, o čem by nevěděl vůbec nic. A pak je tu Nysander. Pokoušel jsem se o něm vyprávět Elsbet, ale je těžké vysvětlit, jak může být někdo tak mocný a zároveň tak obyčejný."
"Už jsem se s ním setkala. Víš, že to byl on, kdo první navrhl, abych nastoupila k Hlídce? Pak se zasmál a přinutil mě slíbit, že to nikdy neřeknu mamince. Není to zvláštní?"
Alek si pomyslel, že chápe, oč starému čaroději šlo; Beka by byla dobrý Pozorovatel.
Labutě už zamrzlý potok opustily. Vyrazili proti proudu a asi míli nepotkali žádnou zvěř; zanechali tedy lovu a soutěžili ve střelbě do hadříku a prutu. Bečina šedobílá pírka se jen zřídkakdy dostala ke značce blíž než jeho červená.
"Pojďme," řekla konečně, když si všimla, jak se slunce pomalu sklání k západu, "raději bychom měli posbírat šípy. Chci ti ještě ukázat to překvapení."
Pokračovali podél potoka, až dorazili k zalesněným kopcům a vjeli mezi stromy. V ohybu cesty sesedli a Beka je zavedla k velké, zpola zamrzlé tůni. Naznačila Alekovi, ať je potichu, usadila se za padlým stromem a ukázala na opačnou stranu tůně.
Ve vodě si hrály dvě vydry. Vyplavaly na břeh, vyběhly na zasněžený svah a zase seběhly dolů, vesele klouzaly po hladkých bříšcích do vody. Celou dobu poštěkávaly a vrčely a opakovaly představení znovu a znovu, zatímco je Alek s Bekou s tichým potěšením pozorovali.
"Připomínají mi Seregila," zašeptal Alek a opřel se loktem o kmen. "Když jsem byl v Domě Orësky, Nysander ho proměnil ve vydru. Bylo to zvláštní kouzlo - nemůžu si vzpomenout, jak se jmenovalo - ale Nysander tvrdí, že druh zvířete, ve které se proměníš, má něco společného s tím, jaký jsi."
"Tak vydra?" zeptala se Beka a zvážila to. "Považovala bych ho spíše za rysa nebo pantera. Udělal Nysander to kouzlo i s tebou?"
"Proměnil jsem se v jelena."
"Umím si ho představit. Co myslíš, čím bych byla já?"
Alek se zamyslel. "Vsadil bych na jestřába, nebo možná na vlka. Každopádně lovec."
"Jestřáb nebo vlk? To by se mi líbilo," řekla.
Mlčky pozorovali vydry a užívali si pocitu přátelství, které mezi nimi tak snadno vyklíčilo.
"Pojďme, měli bychom se vrátit," zašeptala Beka nakonec. Když zamířili zpátky ke koním, otočila se k němu a zeptala se: "Máš ho rád, že?"
"Koho? Seregila?"
"Samozřejmě."
"Je to dobrý přítel," odvětil zmateně. "Proč bych ho neměl mít rád?"
"Aha." Beka naklonila hlavu, jako by čekala jinou odpověď. "Myslela jsem, že jste možná milenci."
"Cože?" Alek se zastavil a zíral na ni. "Jak tě něco takového mohlo napadnout?"
"Nevím," naježila se Beka. "U Sakorova Plamene, Aleku, proč ne? Víš, kdysi byl zamilovaný do táty."
"Do Micuma?" Alek se opřel o štíhlou olši. Strom se zakýval a shodil na ně náruč sněhu. Ten pokryl dívčiny vlasy závojem ze třpytivých vloček a zapadl Alekovi za krk, kde se na kůži roztopil ve studené kapky.
"Jak to víš?" zeptal se ohromeně.
"Maminka mi to kdysi řekla. Něco jsem zaslechla, když jsem dospívala, a nakonec jsem se zeptala. Podle ní to bylo jednostranné. Když se táta setkal se Seregilem, byl už zamilovaný do maminky, ale Seregilovi chvíli trvalo, než se vzdal.

Tehdy se kvůli tomu s maminkou neměli moc rádi, ale teď už jsou přátelé. Vyhrála a on se s tím smířil. Ale pamatuju si, že jsem jednou, když jsem byla ještě hodně malá, slyšela, jak se táta s mámou hádají. Táta říkal něco jako: ‚Nenuť mě vybrat si, to nemůžu!' Maminka mi řekla, že mluvil o Seregilovi. Myslím, že Seregila taky miluje, svým způsobem, ale milenci nikdy nebyli."
Alek se pokoušel tu neočekávanou novinu strávit; čím víc se o jižanských způsobech dozvídal, tím se mu zdály nepochopitelnější.
* * *
Jednou odpoledne koncem týdne sněžilo a Micum, který pozoroval děvčata pokoušející se Aleka naučit místní tanec, si uvědomil, jak mu bude chlapec scházet, až odejde.
Přesně jak předpověděl Seregil, Alek do jeho rodiny dobře zapadl a zdálo se, že k nim patří. Karino srdce si získal okamžitě a děvčata ho brala jako bratra. I šermovat se učil zatraceně rychle, když se nemusel potýkat se Seregilovou netrpělivostí.
Kari taneční lekci chvíli pozorovala a pak se přikradla za Micuma a objala ho kolem pasu. Kroky byly složité, a když Alek střídavě vrážel do Beky i Elsbet, došlo ke spoustě dobrosrdečných hádek.
"Škoda, že jsem ti nedala takového syna," zašeptala.
"Jen ať tě neuslyší Beka!" zasmál se Micum.
* * *
Když vešel Alek s lukem, Kari seděla u kuchyňského okna a věnovala se pravidelnému každotýdennímu zašívání a opravám.
"Nemáte včelí vosk?" požádal ji.
"Na polici u bylin," řekla a ukázala jehlou. "A tamhle je pár čistých hadrů, jestli potřebuješ. Proč nedáš ohřát vodu a na chvíli si se mnou nesedneš? Zítra se vracíš domů a ani jednou jsme si spolu nepopovídali."
Alek otočil hák s konvicí nad oheň a sedl si na stoličku vedle ní, luk na kolenou.
"Je příjemné mít tě tady," řekla a jehla se jí ve slunci leskla; zašívala zrovna díru na Illiině kytlici. "Doufám, že přijedeš zase. Seregil nejezdí tak často, jak by se nám líbilo. Možná bys ho k tomu mohl přimět."
"Nemyslím, že by se někým nechal příliš ovlivňovat," zapochyboval Alek a dodal: "Už ho znáte dlouho, že?"
"Více než dvacet let," odvětila Kari. "Patří do rodiny."
Alek vtíral vosk do tětivy luku a prsty ho uhlazoval. "Změnil se za tu dobu hodně? Myslím tím, že je Aurënfaie, a tak."
Kari zavzpomínala a usmála se. "Poprvé jsme se setkali, ještě než jsem se vdala. Micum přijížděl a odjížděl, jak se mu zlíbilo, úplně stejně jako teď, ale vždycky sám. Jednoho krásného jarního jitra se objevil u dveří mého otce se Seregilem za sebou. Pamatuji se, jak jsem ho spatřila poprvé; stál ve dveřích kuchyně a já si pomyslela: ‚Tak tohle je nejhezčí muž, jakého jsem kdy viděla, a vůbec ho nezajímám!'"
Kari si vzala další kus oděvu. "Začali jsme spíš mizerně, Seregil a já."
"Beka mi to vyprávěla."
"Myslela jsem si to. Jak se mi tehdy zdál dospělý! Bylo mi jen patnáct. A teď se na mě podívej." Prohrábla si rukou vlasy - v černé záplavě se už objevovaly stříbrné prameny. "Vdaná paní a matka tří dcer; Beka už je starší, než jsem tehdy byla já. Teď mi připadá tak mladý, pořád jako hezký chlapec. Podle počítání svého lidu je mladý a zůstane stejný ještě dlouho poté, co mě zaorají do našich polí."
Zamyšleně se podívala na kamizolu, kterou držela na klíně. "Myslím, že ho trápí, když vidí, jak Micum stárne, a ví, že ho dříve nebo později ztratí. Nejspíš nás ztratí všechny, snad kromě Nysandera."
"To mě nikdy nenapadlo."
"Ale je to tak. O pár přátel už přišel. Ale ty ses ptal, jak se změnil. Vypadá skoro stejně, spíše se jinak chová. Býval zahořklý, ale to už se stává zřídka, jen je ještě trochu divoký. Ale je to náš dobrý přítel a přivedl mi Micuma bezpečně domů vícekrát, než si dokážu vzpomenout."
Nedodala, že to byl často především Seregil, kdo jejího manžela zavedl do nebezpečí. Tenhle hoch byl ze stejného těsta jako oni a k její lítosti i jako Beka. Co zbývá, než je milovat a doufat v to nejlepší?

Kapitola 25.
Návrat do Rhíminee

Posledního rána ve Vodním Luhu Alek vstal ještě před úsvitem, zjistil však, že ho Beka předstihla. Oblečená na cestu, seděla v síni a opravovala poškozené záchytné poutko na pouzdru od luku. Vedle ní leželo pár malých ranečků obsahujících všechno, co si vezme s sebou do kasáren Hlídky.
"Vypadá to, že jsi připravená k odjezdu," řekl a položil své zavazadlo vedle jejích.
"Doufám." Prošívala šídlem tvrdý kousek kůže. "Skoro jsem dnes v noci nespala, byla jsem tak rozrušená!"
"Asi se budeme ve městě potkávat často. Bydlíme kousek od palácových pozemků."
"Doufám, že ano," odpověděla Beka a prohlédla si nové poutko. "Byla jsem v Rhíminee jen párkrát. Vsadím se, že bys mi mohl ukázat nejrůznější tajemná místa."
"Možná bych mohl," řekl Alek s úsměvem, když si uvědomil, jak důkladně se od svého příjezdu s městem seznámil. Brzy se objevil i zbytek rodiny a všichni se usadili, aby se naposledy nasnídali kolem ohně spolu.
"Nemohl by Alek zůstat o chvilku déle?" žadonila Illia a pevně ho objala. "Beka ho pořád hodně poráží. Řekni strýčkovi Seregilovi, že potřebuje víc lekcí!"
"Pokud tvou sestru porazí alespoň občas, je docela slušný šermíř," řekl Micum. "Vzpomeň si, co říkal strýček Seregil, ptáčinku. Potřebuje Aleka zpět."

"Vrátím se brzy," slíbil Alek a zatahal ji za jeden z černých copů. "Ještě jste mě s Elsbet nenaučily tančit."
Illia se k němu přitiskla a zahihňala se. "Jsi pořád hrozně nešikovný."
"Půjdu zkontrolovat koně," řekla Beka a odsunula jen zpola snědený talíř se snídaní. "Neloudej se, Aleku. Chci vyrazit."
"Máš před sebou celý den. Nech ho najíst," pokárala ji matka.
Nicméně dívčina netrpělivost byla nakažlivá a Alek si se svou ovesnou kaší pospíšil. Vzal ranec a luk přes rameno a odnesl je na dvůr. Tam zjistil, že Beka už jeho sedlo přehodila přes Větrníka. Muška se rozmrzele přesunula za aurënského koně, přivázaná na vodící uzdě.
"Co to má znamenat?" zeptal se. Otočil se a uviděl, jak se na něj všichni rozzářeně usmívají.
Kari vykročila a hlasitě ho políbila. "Náš dárek pro tebe, Aleku. Přijeď k nám, kdykoliv budeš moci, a dávej na mé děvče ve městě pozor!"
"Uvidíme se o Svátku Sakora," řekla Beka krátce a objala ji. "To je už za měsíc."
Kari si přitiskla k líci hrst jejích divokých, měděných vlasů. "Dokud si budeš pamatovat, čí jsi dcera, vím, že budeš v pořádku."
"Nemůžu se dočkat, až se k tobě připojím," ozvala se Elsbet. "Napiš hned, jak to půjde!"
"Pochybuji, že se bude život v kasárnách příliš podobat životu v chrámové škole," řekla Beka se smíchem. Vyšvihla se do sedla, naposledy jim zamávala a projela za Alekem a za otcem bránou v palisádě.
* * *
Těsně po poledni dojeli do města. Na vnějším trhu byl Drůbežářský den. Daly se tu koupit všechny druhy ptáků - od skřivánků po pávy, od křepelek k husám, živí i oškubaní. Všichni obchodníci s drůbeží měli nad svým zbožím barevné korouhve, což spolu s obvyklými kočujícími prodavači cukrovinek a drobností dodávalo trhu navzdory zamračenému nebi sváteční vzhled. Když cestovatelé projížděli kejhajícím, kdákajícím a cvrlikajícím lomozem, poletovaly ve větru závěje barevného peří.
Alek si vybavil svůj strach, když poprvé vjel do Rhíminee, a tiše se sám pro sebe usmál. Teď tady byl doma; znal už některá z jeho tajemství a další ještě pozná. Rozhlížel se kolem sebe a náhle zahlédl v davu na tržišti známou tvář. Stejné vyčnívající zuby, lstivý úsměv a špinavá paráda. Byl to Tym, mladý zloděj, který mu na Mořském trhu uřízl měšec. Využil zpomaleného průjezdu u Obilné brány a přilepil se na dobře oblečeného mladíka. Zjevně ho podváděl stejným trikem, jako předtím Aleka. Z druhé strany se k mladíkovi lepila dívka v rozedraném růžovém plášti a pomáhala odpoutat pozornost od Tyma.
Dlužím mu trochu potíží, pomyslel si Alek. Sesedl a hodil Bece otěže.
"Kam jdeš?" zeptala se.
"Zahlédl jsem jednoho starého přítele," odpověděl s temným úšklebkem. "Hned jsem zpátky."
Už se toho od Seregila naučil dost, aby se ke zlodějům dostal, aniž by si ho všimli. Počkal si, až nic netušící oběti ukradnou měšec, přistoupil k Tymovi zezadu a popadl ho za ruku. Jeho triumf však byl velmi krátký a zachránila ho jen nedávná Micumova výuka.
Díky čerstvě nabroušeným instinktům rozpoznal náhlý pohyb právě včas. Chytil Tyma za zápěstí a přidržel mu špičku jeho dýky těsně u břicha.
Když se zloděj pokoušel vyprostit, oči se mu nebezpečně zúžily; bylo snadné přečíst v nich vzkaz. Dívka se postavila tak, aby partnerův nůž zaclonila a Alek se modlil, aby neměla v pohotovosti vlastní zbraň. V davu by ho mohla snadno bodnout a zmizet dřív, než si někdo uvědomí, co se stalo. Nezaútočila, ale Alek ucítil, jak se Tym napjal.
"Máme společného přítele," řekl Alek tiše. "Nepotěší ho, když mě zabiješ."
"Koho?" zaprskal Tym a stále se snažil vytrhnout z Alekova sevření.
"To je trik, lásko," varovala ho dívka. Bylo jí stěží tolik, co Elsbet. "Zbav se ho a zmizíme."
"Sklapni!" zavrčel Tym a upřel na Aleka oči. "Na něco jsem se tě ptal. Kdo je ten náš přítel?"
"Pohledný štědrý chlapík ze zámoří," odvětil Alek. "Šikovný s mečem ve stínech."
Tym na něj ještě chviličku hleděl a pak se zdráhavě uvolnil. Alek mu pustil zápěstí.
"Měl ti říct, abys nikdy takhle nechytal kolegu zezadu, pokud si to s ním nechceš rozdat!" zasyčel Tym a přitáhl dívku k sobě. "Kdybys to udělal v boční uličce, okamžitě bys tam ležel mrtvý." Uštědřil Alekovi závěrečný opovržlivý pohled a zmizel i s dívkou v davu.
"Mluvil jsi s tím přítelem?" otázala se Beka, když se Alek vrátil.
"Jen chvilku." Alek nasedl a omotal si otěže kolem ruky. Ještě se mu pořád trošku chvěla.
Z tržiště zamířili k jihu, k bráně kasáren v Královnině parku, kde Beka předložila strážným svá pověření. Objala otce i Aleka na rozloučenou a bez ohlédnutí vjela dovnitř.
Micum se za ní díval, dokud mu nezmizela z očí. Pak si hluboce povzdechl a otočil koně zpět k Obilnému trhu. "Nu, konečně je tam."
"Bojíš se o ni?" zeptal se Alek.
"Nebál bych se, ještě loni, když se na jaro nepřipravovala válka, ne. Teď ale nevidím způsob, jak jí zabránit, aby narukovala, a můžeš se vsadit, že Královská jízdní bude v poli jedna z prvních. Nedává jí to moc času zvyknout si. Nanejvýš pět nebo šest měsíců - a možná i méně."
"Podívej se, co všechno Seregil naučil za pár měsíců mě," podotkl Alek cestou ke Kohoutkovi. "A to se mnou musel začít v podstatě od nuly. Beka už umí skvěle zacházet s mečem i lukem a jezdí, jako by se v sedle narodila."
"To je pravda," připustil Micum. "Sakor má odvážlivé rád."
V ulici Modré Ryby vklouzli zadní bránou ke Kohoutkovi a s kapucí staženou hluboko do tváře prošli dveřmi do špižírny a nahoru po schodech. Micum stoupal po tajném schodišti první a pronášel klíčová slova se stejnou

nenuceností jako Seregil.
Když ho Alek následoval tmou, napadlo ho, že i Micum celé roky přicházel a odcházel podle libosti a vždy si byl jistý, že bude vítán. Všechno, co se Alek dozvěděl o jejich přátelství, do sebe zapadlo a upředlo se v dlouhý příběh, ve kterém byl on sám jen prchavou nitkou.
Došli k posledním dveřím a vkročili do rozházeného lesku obývacího pokoje. Praskající oheň komnatu měkce osvětloval. Byl tu ještě větší nepořádek než obvykle, pokud to vůbec bylo možné. Přes židle a na kupkách v rozích leželo nejrůznější oblečení; talíře, papíry a kousky seschlých ovocných slupek se hromadily na všech volných plochách. Alek zahlédl džbánek, který nechal před týdnem na jídelním stole, jak si tam nerušeně stojí - jako by během chlapcovy nepřítomnosti stvrzoval jeho právo být zde. Malou kovářskou výheň na pracovním stole pod oknem obklopovaly nové kovové spony, dřevěné třísky a rozházené nástroje.
Jediné volné místo, které v místnosti zůstalo, byla Alekova postel. Na lůžku leželo úhledně rozložené čisté ložní prádlo a na polštáři ležel velký plakát se slovy Vítejte doma, sire Aleku! sepsaný elegantními nachovými písmeny.
"Zdá se, že má práci!" poznamenal Micum, když přelétl nepořádek očima. "Seregile, jsi doma?"
Odněkud zpoza pohovky se ozval ospalý hlas: "Ano?"
Alek a Micum ji obešli a našli ho uhnízděného mezi polštáři, knihami a svitky, s kočkou na prsou.
Seregil se líně protáhl. "Vidím, že jste zůstali celí. Jak to šlo?"
Micum se široce usmál a usadil se na pohovce. "Docela dobře, jakmile se mi podařilo napravit celou tvoji scestnou výuku. Až příště zkřížíte meče, možná zažiješ pár překvapení."
"Výborně, Aleku!" Seregil odstrčil kočku, vstal a znovu se protáhl. "Věděl jsem, že tomu přijdeš na kloub. A byl nejvyšší čas. Možná mám pro tebe dnes večer práci."
"Práci pro Kočku z Rhíminee?" zadoufal Alek.
"Samozřejmě. Co myslíš, Micume? Je to jen jistá záležitost typu ‚oknem dovnitř a zas ven', v ulici Kol."
"Proč by ne. Ještě není připravený dobývat Palác, ale při něčem podobném by se měl umět sám o sebe postarat. Pokud neupoutá příliš velkou pozornost."
Seregil Alekovi žertem rozcuchal vlasy. "Takže dohodnuto. Ta práce je tvoje. Zřejmě by sis měl vzít tohle."
S dramatickým mávnutím ruky vytáhl Seregil malý balíček zabalený v hedvábí a podal ho Alekovi.
Balíček byl těžký. Když ho Alek rozbalil, našel stejný kožený svitek s nářadím, jaký vždycky nosil Seregil. Otevřel ho a prsty přeběhl po ozdobných rukojetích: šperháky, dráty, háčky, drobná světelná hůlka. Na vnitřní klopě pouzdra byl v matném stříbře vyražený malý Illiorův půlměsíc.
"Napadlo mě, že je načase, abys měl své vlastní náčiní," řekl Seregil, zjevně potěšený Alekovou němou radostí.
Chlapec se podíval zpět k výhni. "Tys je dělal sám?"
"No, tohle není věc, kterou bys našel na trhu. Budeš taky potřebovat nový životopis. Už jsem nad tím trochu přemýšlel."
Micum kývl k plakátu: "Sir Alek?"
"Z Břečťanového Pramene, nikdo menší." Seregil se Alekovi lehce poklonil a složil se na pohovku naproti Micuma. "Je to Myceňan."
Alek přešel k posteli a pečlivěji si prohlédl ložní prádlo.
"Takže se lord Seregil vrátí do města včas, aby stihl Sakorův svátek, jako obvykle?" poznamenal Micum. "A tentokrát nebude sám?"
Seregil přikývl. "Přivedu mladého sira Aleka, jediné dítě a posledního přeživšího dědice sira Garetha z Břečťanového Pramene, velmi urozeného, avšak zchudlého mycenského barona. V naději, že svému potomku poskytne šanci, svěřil sir Gareth syna starému příteli, kterému důvěřuje, lordu Seregilovi z Rhíminee."
"Není divu, že zchudl," pravil Micum ironicky. "Zdá se, že sir Gareth je muž mdlého rozumu."
Seregil si jeho poznámky nevšímal a věnoval se Alekovi. "Tím, že jsme pusté a zcela vymyšlené pozemky pánů z Břečťanového Pramene umístili do nejvzdálenější oblasti Myceny, jsme zabili několik much jednou ranou. Všechny neobvyklé manýry, které můžeš mít, budou přičteny tomu, že pocházíš z venkova. Taky je menší pravděpodobnost, že by s tebou někdo mohl mít společné známé. Takže původ sira Aleka je zároveň dosti vznešený a bezpečně neznámý."
"To, že není Skalan ani Aurënfaie, by z něj mohlo udělat lákavý terč pro všechny Lerany, kteří se chtějí dostat na kobylku lordu Seregilovi," dodal Micum.
"Kůzle!" řekl Alek.
"Cože?" zasmál se Seregil.
"Kůzle, návnada," vysvětloval chlapec. "Když chceš chytit do pasti něco velkého, třeba medvěda nebo horskou kočku, uvážeš ke kůlu kůzle a čekáš, až se objeví kořist."
"Tak dobrá. Budeš naše návnada. Pokud přijdou nějací medvědi, ukaž jim své sladké, nevinné já, nakrm je vším, co budou chtít vědět, a všechno, co ti na to řeknou, mi ohlas."
"Ale jak se ke mně dostanou?" zeptal se Alek.
"To nebude těžké. Lord Seregil je velmi společenský. Jeho dům ve Šlechtické čtvrti je už otevřený a zprávy kolují. Jsem si jistý, že se ta novina dříve či později dostane ke správným uším. Za několik dní pořádáme velký večírek, abychom tě představili ve společnosti."
Micum poctil přítele láskyplným úsměvem. "Ty pletichářský mizero! Cos ještě zorganizoval, zatímco jsme byli pryč?"
"No, přihodilo se to až dnes, ale myslím, že jsem našel našeho padělatele. Vzpomínáš si na mistra Albena?"
"Ten lékárnický vyděrač, kterého jsi před pár lety vyloupil - při té záležitosti s lady Minou?"
"Ten. Během té doby obchod přestěhoval na Laní ulici."
"Jak jsi na něj přišel?"

"Byl jsem si docela jistý, že pečetidlo padělala Ghemella. Protože kupuje i ukradené dokumenty, podstrčil jsem jí nějaké své a včera mě dovedla přímo k Albenovi. Teď zbývá jen najít jeho skrýš a podívat se, jestli se tam nenajde něco užitečného. Pokud můj dopis zfalšoval on, pak hádám, že nejspíš udělal i jednu dvě kopie pro sebe, jen pro jistotu. A kdybychom je dostali do rukou, mohli bychom z něj vymáčknout jména."
"To je ta dnešní noční práce?" zeptal se Alek a oči se mu leskly dychtivostí. "Čím dříve očistíme tvoje jméno, tím lépe."
Seregil se usmál. "Hluboce si cením vašich obav o mou pošlapanou čest, sire Aleku, ale v téhle věci budeme potřebovat ještě den dva na přípravy. Tím se teď netrap. Všechno je pod kontrolou. Nicméně domnívám se, že mezitím, při dnešním malém cvičení, své nově získané dovednosti oceníš."
* * *
Ulice Kol, poklidný, úctyhodný bulvár s konzervativními postaršími vilami se zahradami, ležela na okraji Šlechtické čtvrti. Alek, oblečený tak, aby nepřitahoval pozornost, vyrazil se Seregilem a Micumem hned po setmění - tři gentlemani procházející se na nočním vzduchu.
Úzké domy byly vyzdobeny mozaikami a reliéfy ve skalském stylu. Přízemí některých vil se proměnila v obchody; Alek v mdlém osvětlení zahlédl vývěsní štíty krejčího, kloboučníka a prodavače drahých kamenů. Ulice končila malým kulatým nádvořím před veřejnými stájemi. Všemi směry chvátali jezdci a kočáry; když šli kolem, slyšeli zvuky zábavy.
"Jde nám o tenhle, s tím vzorem z vinné révy nad dveřmi," zašeptal Seregil a nenápadně ukázal na jasně osvětlený dům na druhé straně cesty. "Patří jednomu bezvýznamnému lordovi, který má něco společného s lodní dopravou. Žádná rodina, tři sloužící: starý komorník, kuchař a služka."
Před domem bylo uvázáno několik koní. Slyšeli zvuk píšťal a laděných houslí.
"Zní to, jako by pořádali večírek," zašeptal Micum. "Předpokládám, že si na večer najal pár sluhů navíc."
"Ti jsou nejhorší, mohou zabloudit na místa, kde služebnictvo obvykle nemá co dělat," varoval Aleka Seregil. "A o hostech platí totéž! Měj oči otevřené a pamatuj si, jediné, co nás zajímá, je kazeta s korespondencí. Dovnitř a ven, nic dalšího. Podle mých informací mívá kazetu ve stole v pracovně; když se díváš odsud, najdeš ji v prvním patře v levém rohu."
S rachotem kolem nich po dlážděné ulici projelo několik dalších kočárů, mířících k různým domům. "Je tu příliš rušno," řekl Alek. "Má ten dům zadní vchod?"
Seregil přikývl. "Zadní část domu je v ohrazené zahradě, za ní je obvyklá veřejná pastvina. Tudy."
O pár domů níž přešli ulici a zamířili úzkou stezkou na malé prostranství. Podobné kousky půdy byly roztroušeny po celém městě, aby zajistily krmivo v čase obležení. Právě teď byla pastvina obsazená hejnem spících hus a několika prasaty.
Tiše se proplížili kolem nich a počítali brány, až našli tu, která vedla dozadu do zahrady příslušného domu. Zeď byla vysoká, brána zevnitř pevně zavřená na závoru.
"Vypadá to, že budeš muset šplhat," zašeptal Seregil a opatrně se rozhlížel kolem. "Nahoře buď opatrný; většina budov tady má na horní části zdi ostré úlomky křemene."
"Zadržte!" Alek se ve tmě pokusil rozluštit Seregilův výraz. "Copak vy dva nejdete se mnou?"
"To je práce pro jednoho; čím méně, tím lépe," ujistil ho Seregil. "Myslel jsem, že právě o tohle ti jde, o první vlastní pokus."
"No, já…"
"Posílal bych tě snad samotného, kdybych si nemyslel, že to zvládneš?" ušklíbl se Seregil. "Samozřejmě že ne! Ale stejně mi raději nechej svůj meč."
"Cože?" zasykl Alek. "Myslel jsem, že musím být ozbrojený, abych mohl pracovat!"
"Obecně řečeno, ano. Tentokrát ale ne."
"Co když mě někdo uvidí?"
"Upřímně, Aleku! Nemůžeš se v každé obtížné situaci, která se namane, prostě prosekat ven. To není civilizované," přísně odvětil Seregil. "Tento dům patří gentlemanovi a ty jsi oblečený jako gentleman. Pokud tě někdo přistihne, prostě zahraj lítost a opilost, a pak prohlašuj, žes omylem vešel do špatného domu."
Alek se náhle cítil mnohem méně sebejistě. Odepjal si meč a začal šplhat na zeď zahrady. Už byl v půli, když na něj Micum tiše zavolal: "Až skončíš, sejdeme se tady. Ach, a dávej si pozor na psy."
"Psi?" Alek seskočil dolů. "Jací psi? O psech jsi neříkal nic!"
Seregil si poklepal na čelo. "U Illiorových prstů, na co to dnes myslím? Je tam párek zengatských loveckých psů, sněhově bílých a velkých jako medvědi."
"To je opravdu maličkost," zabručel Micum.
"Počkej, ukážu ti, co dělat." Vzal Aleka za levou ruku, ohnul mu prsty, kromě ukazováku a prsteníku, a pak ruku otočil dlaní dolů.
"Takhle. Jediné, co musíš udělat, je podívat se psovi do očí, udělat znamení ohnutím malíčku - takhle - a potom říci ‚mír, psí příteli.'"
"Už jsem viděl, jak to děláš. Říkal jsi něco jiného," poznamenal Alek a zopakoval znamení rukou.
"Myslíš Soora thasáli? No, pokud chceš, můžeš to říci v aurënštině. Prostě jsem si myslel, že by se ti to ve tvém vlastním jazyce pamatovalo lépe."
"Mír, psí příteli," opakoval Alek a provedl znamení rukou. "Měl bych vědět ještě něco?"
"Střepy, psi, služebnictvo - ne, myslím, že tentokrát je to všechno. Štěstí ve stínech, Aleku."
"I vám," zamumlal Alek a znovu začal zlézat zeď.
Horní okraj byl skutečně osazen úlomky kamene a velkými střepy z rozbitého kameninového nádobí. Přitiskl se ke zdi, stáhl zezadu plášť a několikrát ho přes ně přeložil. Jedním loktem se zapřel o vrstvu látky, rozvázal tkanice a plášť si

sundal.
Zahrada vypadala prázdná, i když k němu z pootevřených dveří v zadní části domu doléhaly povědomě rozmanité zvuky kuchyně. Hbitě se přehoupl přes vrchol zdi, zachytil se prsty okraje, spustil se dolů a seskočil do zahrady.
Uprostřed stál oválný bazének. Štěrkové chodníčky se ve tmě mezi záhony a opadanými stromy matně leskly.
Nejsnadnější přístupovou cestou se zdál být obzvlášť velký strom, rostoucí blízko balkónu, který lemoval zadní stranu domu po celé délce prvního patra.
Když se Alek plížil ke stromu, stíny se kolem něj zavíraly. Pohyboval se tiše, opatrně se vyhýbal štěrkovým pěšinám. Už byl skoro u kmene, když se za ním něco velkého pohnulo. Horké, mokré čelisti se mu pevně sevřely kolem pravé ruky, těsně pod loktem.
Bílé psisko ve skutečnosti nebylo až tak velké jako medvěd, ale to bylo teď Alekovi poměrně lhostejné. Zvíře nevrčelo ani netrhalo, ale drželo pevně a pátravě si ho prohlíželo očima, které se ve tmě žlutě leskly.
Alek se ovládl a nevykřikl, ani sebou neškubl. Rychle provedl levou rukou znamení a zasípal: "Soora, psí příteli."
Psovi na tom, že smíchal dva jazyky, zřejmě nezáleželo. Okamžitě ho pustil a bez odhlédnutí odkráčel do tmy. Než si Alek uvědomil, co vlastně dělá, byl už na stromě a sahal po mramorové balustrádě.
Suché listí bylo na balkóně smetené na malé hromádky. Překročil je a prohlédl si dvě okna vedle zdobených dveří vedoucích do domu. Dveře byly zamčené a potemnělá okna zakrytá těžkými okenicemi.
S tichou prosbou k Illiorovi začal pracovat na dveřích. Zašátral drátem podél okraje a našel tři oddělené zámky. Přesunul se k většímu oknu a našel dva stejně nepříjemné mechanismy. Třetí okno, stěží tak velké, aby jím prolezlo dítě, bylo zajištěné obyčejnou okenicí.
Během lekcí o vloupáních jednou Seregil poznamenal, že nejméně pravděpodobná cesta bývá často nejméně zajištěná. Alek vytáhl z pouzdra tenký odřezek dřeva z citroníku a projel jím kolem hran okenice. Netrvalo mu ani minutu, a našel dva háčky, které ji zajišťovaly. Snadno je odjistil a okenice se rozevřela, aby odhalila malou tabulku z olovnatého skla. Místnost za ní byla úplně temná.
Modlil se, aby nikdo nespustil poplach, a přitom se znovu dal do práce s drátem. Jednoduchou petlici zvedl bez jakýchkoliv obtíží. Okenní tabule se tiše otevřela. Nástroje ukryl opět v kapse a nohama napřed vklouzl dovnitř. Sklonil se, ale o cosi zakopl. Věc se s rachotem převrátila.
Přitiskl se zády ke stěně a čekal, zda neuslyší křik, bylo však ticho. Potmě zašátral v plášti a vytáhl světelný kámen. Na zemi vedle něj ležela převržené umyvadlo. Díky bohu za koberce! pomyslel si, zvedl ho a dal na místo.
Prostorná ložnice byla podle kritérií Rhíminee zařízena dosti prostě. Jeden konec místnosti z větší části zabírala široká postel s průsvitnými hedvábnými nebesy. Přes čelo byl bezstarostně přehozený župan, o podhlavník se opírala tlustá kniha a v mramorovém krbu dohoříval oheň - to všechno upozorňovalo, že tu ještě před chvílí někdo byl.
U dalších stěn stálo několik vysokých šatních skříní a truhel. Před topeništěm krbu byl položen hrací stolek a vedle něj hluboké křeslo. Alek přešel po vysokém, vzorovaném koberci ke dveřím. Nebyly zamčené, skryl tedy světlo do kapsy a opatrně vykoukl ven.
Podél celého poschodí se táhla chodba, po obou stranách měla několikery dveře. Na půli cesty směrem doprava bylo schodiště vedoucí dolů. Dopadalo odtamtud světlo a ozývaly se zvuky hudby a živého rozhovoru.
Alek vyšel ven a dveře ložnice za sebou zavřel. Představil si, kde je studovna, a rychle prošel ke dvojici dveří na konci chodby. Jedny z nich byly zabezpečeny složitým zámkem.
Alek se cítil až příliš na ráně. Nervózně vyzkoušel jeden šperhák, pak druhý. Když uvnitř zakroutil třetím, zavřel oči a prozkoumal ozubí jen hmatem.
Pán domu zjevně přikládal velký význam soukromí; stejně jako zámky na oknech, ani toto nebylo běžné zařízení. Nekonečné hodiny strávené nad Seregilovým pracovním stolem se však vyplatily. Zámek se poddal a Alek byl uvnitř.
Mezi dvěma vysokými okny s vyhlídkou na ulici stál psací stůl a židle. Vyhlédl ven a zjistil, že je na bulváru ještě rušněji než předtím. Zatáhl závěsy, vyndal z kapsy světelný kámen a posadil se, aby začal s prohlídkou.
Na naleštěné pracovní desce leželo několik řádně srovnaných věcí: na stříbrném podnosu byly vedle úhledné hromádky pergamenů připraveny nádobky s inkoustem, svazek neořezaných brků a pískové posýpátko. Vedle nich ležela prázdná schránka na poštu k odeslání. Alek nenašel nic důležitého a přesunul se k zásuvkám.
Ta uprostřed byla široká a vedle ní dvě úzké. Prostřední byla zamčená, ale šla snadno odemknout. Uvnitř se skrýval svazek korespondence převázaný hedvábnou šňůrkou, tyč pečetního vosku, štěteček na písek a perořízek.
Levá zásuvka byla vyložená hedvábím a obsahovala čtyři prameny vlasů. Všechny byly pečlivě převázány stuhou a jeden, hustá lokna v barvě havraní černi, byla dokonce ozdobená démantovou jehlicí. Sáhl za tyto upomínky a našel sametový váček s masivním zlatým prstenem a malou slonovinovou řezbou nahého muže.
Ve třetí zásuvce byla běžnější sbírka - použité pijáky, voskové destičky, rydla, rozmotané klubko provázku, poházené hrací kameny - ale nic, co by připomínalo kazetu s korespondencí. Alek přešel ke dveřím, znovu zkontroloval chodbu a pokračoval v práci.
Vytáhl všechny tři zásuvky, položil je vedle sebe a zjistil, že obě úzké jsou o dobré půl dlaně kratší než prostřední. Stůl byl dělaný na zakázku, se dvěma bočními a zadní deskou. Podíval se dovnitř a spatřil, že dutina pro prostřední zásuvku sahá až k zadní desce a je od bočních zásuvek oddělena stejně dlouhými dřevěnými přepážkami. Na konci dutiny byly malé, kůží potažené špalíky, které měly zavřenou zásuvku udržet v téže rovině s přední hranou pracovní desky. V prostorech pro boční zásuvky byly podobné zarážky, ale jistý rozdíl tu byl. Přímo za zarážkami dutiny končily dřevěnými deskami, a tam musel zbývat nějaký prostor. Třebaže byl Alek nezkušený, celá ta nákladná, až příliš složitá konstrukce slibovala nejméně jednu tajnou přihrádku.
Alek prohmatal rukou všechny tři prostory, klepal a tlačil, ale marně. Popuzeně se opřel a přemítal, co by asi udělal Seregil, když jeho pohled zabloudil k schránce na odesílanou poštu. Na něco si vzpomněl - na Seregila při vloupání ve

Wolde, jak si hraje s podobnou schránkou a hledá tajný mechanismus.
Pomalu prohmatal rukama všechen povrch stolu, až konečně našel maličkou páčku ukrytou vedle pravé přední nohy. Přesunul ji, ale nic se nestalo, neozvalo se ani cvaknutí. Nad horním rtem se mu objevily krůpěje potu. Klekl si a znovu prohlédl vnitřek.
Tentokrát si všiml něčeho, co předtím opomněl. V nenatřeném dřevě na dně dutiny prostřední zásuvky byly rovnoběžné rýhy, což se dalo čekat - ty už viděl. Avšak asi v polovině hloubky, směrem ke středu, byly slabé, sotva rozeznatelné stopy otěru. Vedly obloukem a končily u pravé zásuvky. Podíval se pečlivěji a zjistil, že podél spodní hrany přepážky se táhne jako vlas tenká mezera. Kdyby nebylo těch oblých škrábanců, mohl by ji považovat za pouhý důsledek sesychání dřeva v suchém zimním vzduchu, které roztrhalo spoje.
Znovu stiskl skrytou páčku a zároveň silně zatlačil na bližší hranu přepážky. Ta se na neviditelných čepech otočila a zhoupla se do prostoru prostřední zásuvky. Vytočila se až ven a odhalila malou trojúhelníkovou přihrádku připevněnou k zadnímu konci desky. Alek se s něm triumfem ušklíbl, zvedl kožené víko a zaslechl tlumené zašustění pergamenu. Nacpal si ho pod plášť a rychle vše uvedl do původního stavu.
Vyšel na chodbu a dveře studovny pro jistotu zamkl. Jakmile však cvakla poslední západka, zaslechl na schodišti za sebou kroky. Nebyl čas znovu odmykat dveře nebo se vrátit do ložnice na opačné straně chodby; světlo svíčky se rychle blížilo k vrcholu schodiště.
Zoufalý Alek zkusil dveře vedle studovny; klika cvakla, bylo otevřeno. Vklouzl dovnitř a škvírou ve dveřích vyhlížel ven.
Po schodech právě vyšly dvě ženy; jedna z nich nesla víceramenný svícen. V jeho světle Alek viděl, že jsou nákladně oblečené a velmi krásné.
"Říkal, že se máme podívat do druhé police vpravo ode dveří, na těžký foliant vázaný v zelené a zlaté," řekla ta mladší a hleděla do chodby.
"Stejně je to šťastná noc, Ysmay," poznamenala její společnice. "Člověk má tak zřídkakdy šanci navštívit jeho knihovnu. Ale který je to pokoj? Už je tomu tak dlouho, co jsem tady byla naposledy."
Když se mladá žena otočila směrem k Alekovi, ve tmavých zapletených vlasech se jí zaleskly drahokamy. Další zářily na složitém náhrdelníku, který jí zakrýval ňadra. Alek si uvědomil, že náhrdelník je vlastně skoro jediná věc, která jí je zakrývá. Šaty měly tak hluboký výstřih, že dívce mezi bohatě vypracovaným zlatem a drahokamy vyčnívala jedna bradavka.
"Znovu ti musím poděkovat, tetičko, žes mě sem dnes večer vzala s sebou," prohlásila dívka. "Skoro jsem omdlela, když jsi mě představovala. Pořád cítím jeho rty na své ruce."
"Modlím se, aby se to tvůj domnělý otec nikdy nedozvěděl," odvětila teta s tichým, melodickým smíchem. "Když jsem ho potkala poprvé, cítila jsem totéž. Je to jeden z nejroztomilejších mužů v Rhíminee, a jak je pohledný! Ale pozor, má milá. Žádná žena si nikdy neudrží jeho náklonnost dlouho, ostatně ani muž. Teď ale k tomu znamenitému rukopisu. Který pokoj to je?"
"Myslím, že tenhle," odvětila dívka a vydala se přímo k místnosti, kde se skrýval Alek. Přitiskl se zády ke zdi za dveřmi a doufal, že to vyjde.
"Ne, tohle není ono," prohlásila teta, když svíčky osvětlily ložnici podobnou té, jaká byla na druhé straně domu.
"To je jeho pokoj?" vydechla Ysmay a vykročila směrem k posteli.
"Myslím, že ne. Vidíš tu malovanou truhlu? Je to mycenská práce, což vůbec není jeho styl. Pojď, má milá, myslím, že si vzpomínám, kde to je."
Jakmile ženy zmizely v místnosti opodál, Alek tichounce přeběhl k první ložnici. Neodvážil se znovu použít světelný kámen. Okénko našel jen podle matného obrysu světla a zamířil k němu.
Neudělal ani tři kroky, a na ústa se mu přitiskla velká, mozolnatá dlaň. Další ho uchopila za pravici, a když se pokoušel vyprostit, zkroutila mu ruku za záda.
"Drž ho!" zasyčel hlas odněkud z druhé strany pokoje.
"Mám ho!" ozvalo se Alekovi těsně vedle ucha. Ruka se mu na ústa přitiskla ještě pevněji. "Ani nemukni, ty. A přestaň se vrtět!"
Odněkud se vynořil světelný kámen a jeho přemožitel ho hrubě otočil, aby se mu podíval do tváře. Alek sebou znovu křečovitě zazmítal a pak ztuhl úžasem.
Stál tam Seregil, jednu ruku opřenou o roh krbu. Pokynul muži, který Aleka držel, ať ho pustí. Alek se otočil a zjistil, že před ním stojí Micum Cavish.
"U Plamene, hochu, jsi mrštnější než úhoř!" zaprotestoval tiše.
"Dostal jsi tu schránku?" zeptal se Seregil.
"Ano, mám ji," zašeptal Alek a nervózně zabloudil očima ke dveřím. "Ale co tu děláte vy?"
Seregil pokrčil rameny. "A proč bych nemohl být ve své vlastní ložnici?"
"Své vlastní - tvé?" zaprskal Alek. "To jsem se s takovou námahou vloupal do tvého domu?"
"Ne tak hlasitě! Nechápeš? Chtěli jsme ti zajistit náležitý úkol."
Alek na ně hleděl a tváře mu hořely. Všechna pečlivá práce se zvrtla ve směšnou hádanku. "Vloupat se do tvého vlastního domu? Co to má být za úkol?"
"Neber si to tak," řekl Seregil s upřímným zděšením. "Zrovna jsi pronikl do jednoho z nejlépe zajištěných domů ve městě! Připouštím, odstranil jsem pár nejvražednějších ochran, ale myslíš si snad, že by se nějaký obyčejný zlodějíček dostal přes zámky, které jsi našel?"
"Tohle je poslední místo, kam bychom tě poslali, kdybychom si nemysleli, že jsi připravený," dodal Micum.
Alek nad tím dlouho rozzlobeně přemítal, ruce pevně složené na prsou. "No, bylo to pěkně těžké. Dveře do pracovny

mě skoro dostaly."
"Vidíš!" zvolal Seregil, objal Aleka jednou rukou kolem ramen a pořádně ho stiskl. "Řekl bych, že co se týká samotného vloupání, vedl sis dobře. Vlastně jsi nás oba překvapil, když jsi proklouzl dovnitř tím okénkem. Připomeň mi, abych se na to zítra podíval, ano? A když kolem procházely ty dámy, myslelo ti to dost rychle."
Alek se zarazil a znovu podezřívavě přimhouřil oči. "Tys je poslal!"
"Ve skutečnosti to byl můj nápad," řekl Micum. "Bez nich by všechno bylo příliš snadné. Připusť, že to takhle bude mnohem zábavnější historka."
"A co teď?" zeptal se Alek, stále ještě nazlobený. "Myslím dnes večer."
"Dnes?" Seregil se široce usmál. "No, dnes večer se přeci musíme připojit k našim hostům."
"Večírek? Tenhle večírek? Teď? Předtím jsi tvrdil, že bude za pár dní!"
"Opravdu? No, naštěstí jsme vhodně oblečení. Mimochodem, jak se ti líbí tvůj nový pokoj?"
Když si Alek vzpomněl na poznámku jedné z žen o malované truhle v místnosti, kde se skrýval, ostýchavě se usmál. "Z toho mála, co jsem viděl, se mi zdá velmi - užitečný."
Zdráhavě následoval Micuma a Seregila dolů ze schodů, aby se vzápětí ocitl v místnosti plné elegantních cizinců. Osvětlení sestávalo z tuctů svící, vydávajících sladkou medovou vůni, jako destilát dávno ztraceného léta. Jejich světlo se odráželo na nablýskaných špercích, lesklém hedvábí i naleštěné kůži.
Samotný salón nebyl o nic méně elegantní než ti, kteří v něm pobývali. Na vysokých zdech místnosti byly nástěnné malby znázorňující lesní mýtinu, vrcholky dubů vyvedených ve skutečné velikosti dosahovaly až ke klenutému stropu. Stromy obrůstaly rozkvetlou vinnou révou a mezi jejich kmeny byly v dálce vidět hory a oceán. Nahoře na ozdobném balkóně hrála hudba.
Seregil se na půli cesty velkým schodištěm zastavil a položil Alekovi ruku na rameno.
"Nejváženější hosté!" zvolal; použil společenský styl, který užíval i jako lady Gwethelyn na palubě Střelce. "Dovolte mi představit svého svěřence a společníka, sira Aleka z Břečťanového Pramene, jenž nedávno přijel z Myceny. Prosím vás, abyste se s ním seznámili, jelikož je v našem velkém městě nový a potřebuje pár přátel."
Když se k němu obrátily tucty zvědavých tváří, vyschlo Alekovi v krku.
"Jen klid," zašeptal Micum. "Jen si vzpomeň, kým máš být." Prsty mu nenápadně ukázal znamení pro štěstí a vmísil se do davu.
Když sešli se schodů, přikročil k nim sluha s podnosem s vychlazeným vínem. Alek vzal pohár a rychlým douškem ho vypil.
"Jen klid," zamumlal Seregil a jemně ho postrčil dopředu. Hrál si na vlídného hostitele, obcházel celou místnost a hladce se přesouval mezi konverzujícími hloučky.
Zdálo se, že hosté patří z větší části k nižší šlechtě a k bohatým kupcům, kteří jsou s "lordem Seregilem" spojeni obchodními záležitostmi. Hodně se mluvilo o karavanách a lodní dopravě, nejpopulárnějším tématem však bezpochyby byla hrozba války na jaře.
"Myslím, že o tom lze stěží pochybovat," funěl mladý šlechtic, kterého Alekovi představili jako lorda Melwhita. "Přípravy se podnikají už od léta."
"Vskutku," zabručel nad číší vína jiný, tělnatý lord. "Těch posledních pár měsíců, kdy kolem brousí rekvizitoři a zabavují všechno, co vidí, lze sotva přejít decentním pokrčením ramen. Pochybuji, že budu do jara schopen doplnit své solárium!"
"Woldské sukno?" rozhorlila se poblíž nějaká žena. "Neříkejte nic o woldském suknu! Se všemi těmi novými cly si mohu nový jezdecký plášť dovolit jen stěží. A zlato? Dejte na má slova, lorde Decie, než to všechno skončí, budeme moci nosit jenom korálky a peříčka."
"To ale bude nádherná móda!" prohlásil její společník.
Alek chodil za Seregilem jako ocásek, když se náhle ocitl tváří v tvář dvěma ženám, které zahlédl nahoře.
"Dovolte, abych vám představil svého drahého přítele," řekl Seregil s náznakem rozpustilého úsměvu. "Lady Kylith, mám tu čest vám představit sira Aleka z Břečťanového Pramene. Sire Aleku, lady Kylith z Rhíminee a její neteř, lady Ysmay z Orutanu."
Alek se co nejzdvořileji poklonil a ucítil, jak mu začínají hořet tváře. Sametové šaty lady Kylith halily stále štíhlou a elegantní postavu; stejně jako většina ostatních žen měla podle panující módy pod tkaninou z nejjemnějšího hedvábí, které doplňoval těžký, drahokamy zdobený náhrdelník, téměř odhalená ňadra.
"Jaké máte štěstí, mladý muži!" zapředla Kylith a obdařila hocha dlouhým pohledem černých očí, který mu rozbušil srdce. "Náš přítel lord Seregil je jedním z nejvzdělanějších gentlemanů ve městě, zběhlý ve všech potěšeních, které Rhíminee nabízí. Čas, který s ním strávíte, jistě shledáte zábavným a poučným."
"Lichotíte mi, drahá lady," namítl Seregil, "ale snad mohu vašeho přátelství využít. Byla byste siru Alekovi partnerkou při prvním tanci? Muzikanti každou chvíli spustí jeden z vašich nejoblíbenějších."
"S potěšením," odvětila Kylith s drobnou poklonou. "A snad byste mi oplatil laskavost tancem s mou neteří. Konec konců, slíbila jsem jí večer hříšných radostí a největší je jistě tanec s vámi."
Ysmay se začervenala a přijala Seregilovo rámě. Na toto znamení se i ostatní hosté rozdělili do dvojic a shromáždili se k tanci.
Kylith s omamným úsměvem natáhla ruku k Alekovi. "Prokážete mi čest, sire?"
"Ujišťuji vás, že jsem to já, kdo je poctěn," odvětil Alek. Slova mu připadala hloupá a prázdná, ale dělal, co mohl. "Musím vás však varovat, nikdy jsem nebyl pokládán za vybraného tanečníka."
Zaujala své místo před ním a obdarovala ho dalším žhavým pohledem. "Nic si z toho nedělejte, můj milý. Výuka nezkušených mladíků je jedním z nejbáječnějších požitků."

* * *
Seregil laškovně flirtoval s Ysmay, ale neustále po očku sledoval Aleka. Jak očekával, Kylith chlapce rychle zbavila rozpaků. Ještě jeden nebo dva tance s ní a Alek se bude cítit, jako by se v podobné společnosti pohyboval celý život. Před lety zapůsobila na Seregila stejně.
Kylith, která začínala jako kurtizána v ulici Světel, povýšila do šlechtického stavu, když si ji navzdory vytrvalému nesouhlasu rodiny i třídy vzal jeden tvrdohlavý mladý lord. Během let jí její krása, diskrétnost a důvtip vynesly jistý stupeň uznání a přivedly na její slavné večírky i ty nejvýznamnější členy společnosti. V jejím domě se střídali nejlepší umělci a hudebníci s dobrodruhy, čaroději a ministry z nejvyšších úřadů. Jen pár lidí mimo Královnin park vědělo o tom, co se děje ve sněmovně a v ložnicích Rhíminee, víc.
Právě proto ji Nysander Seregilovi na konci jeho nepovedeného učednictví představil. Kylith, okouzlená mladíkovou tajemnou minulostí a pochybnou reputací, ho uvedla do svého skvělého kruhu a brzy po smrti manžela i do svého lože. Nikdy si nebyl jistý, jestli přišla na to, že právě on je záhadnou, nevypočitatelnou "Kočkou" z Rhíminee, a nikoliv jejím prostředníkem, ale často mu přinášela pracovní zakázky a věděla, že výsledky bývají obvykle rychlé.
Ať to bylo jakkoliv, byla jedním z mála příslušníků šlechty, o jejichž diskrétnosti nepochyboval. Kdyby Alek dnes večer ve své roli klopýtl, nerozhlásila by to. A zdálo se, že Alekovi je v její společnosti dobře.
Chtěl dodržet svou část smlouvy, obrátil proto celou svou pozornost k Ysmay a flirtoval s ní tak okatě, až se mu v náručí chvěla.
* * *
V půli druhého tance s Kylith mu Micum položil ruku na rameno.
"Odpusťte, lady, musím si vašeho partnera na okamžik vypůjčit," řekl a uklonil se Kylith. "Aleku, na slovíčko?"
Potíže? signalizoval Alek Micumovi, když zamířili k hlavním dveřím síně. Micumův kradmý ponurý pohled mu byl dostatečnou odpovědí.
V malé předsíňce před domem našli Seregila obklopeného čtyřmi modrokabátníky. Další mu svazoval ruce před tělem. Opodál stál Seregilův starý komorník Runcer, který plakal a lomil rukama.
Když se Micum a Alek přiblížili, důstojník s řetězem označujícím královského biřice právě svinul černou stuhou převázaný svitek. Seregilův kamenný výraz nic neprozrazoval.
"Co se tu děje?" dožadoval se Micum vysvětlení.
"A kdopak jste vy, pane?" odvětil biřic.
"Sir Micum Cavish z Vodního Luhu, přítel lorda Seregila. Tento hoch je jeho svěřenec, sir Alek z Břečťanového Pramene. Proč toho muže zatýkáte?"
Biřic se poradil s jiným svitkem a znovu se na ně podíval. "Lord Seregil z Rhíminee je obviněn ze zrady. Jsem rovněž pověřen nařídit siru Alekovi, aby se nepokoušel opustit město."
Micum si muže s ledovou důstojností přeměřil a chladně se zeptal: "Mám to chápat tak, že je také podezřelý?"
"V současné době ne. Takové mám ale pokyny."
"Seregile, co se děje?" zeptal se Alek, který konečně našel hlas.
Seregil zlostně pokrčil rameny. "Zjevně jde o nějaké nedorozumění. Prosím, omluv se za mě hostům, ano?"
Alek toporně přikývl. Zalétl pohledem k Seregilovým svázaným rukám a viděl, že ukazuje znak pro Nysandera, dlouhý ukazovák těsně stočený přes palec.
"Tak pojďte, lorde," řekl biřic a uchopil Seregila za loket.
"Kam ho vedete?" chtěl vědět Alek. Když Seregila odváděli k uzavřenému černému kočáru, šel za strážemi.
"To vám nemohu říci, sire. Dobrý večer." Biřic vylezl za Seregilem, pokynul kočímu a vůz se s rachotem rozjel po dlážděné ulici.
"Seregil říkal, že máme jít za Nysanderem," zašeptal Alek, když vycítil, že je Micum vedle něj.
"Viděl jsem. Raději bychom měli jít hned."
"Ale co hosté?"
"Promluvím s Kylith. Zařídí to."
Alek zdrceně sledoval, jak kočár mizí ve tmě. "Kam myslíš, že ho vezou?"
"Byl to královnin zatykač, tedy Rudá věž," odvětil Micum bezútěšně. "A to je místo, ze kterého se sám nedostane ani Seregil."

Kapitola 26.
Plány v Kohoutkovi

Alek a Micum byli na půli cestě k Domu Orěsky, když se před nimi zjevila drobná koule se vzkazem.
"Aleku, Micume, okamžitě přijďte ke Kohoutkovi!"
Alek překvapeně zamrkal. "To byl Thero."
"U Bilairyho koulí!" zaklel Micum a změnil směr.
V Kohoutkovi našli Thera, který už na ně čekal, jeho mistr tam však nebyl.
"Kde je Nysander?" zeptal se Alek. Poněkud ho zarazilo, že i Thero ví, jak vejít do Seregilových pečlivě střežených pokojů.
"U královny," odvětil mladý čaroděj, který uprostřed Seregilova nepořádku vypadal jaksi nepatřičně. "Poslal mě, abych se s vámi sešel. Přijde sem, jakmile to bude možné."
"Chápu to tak, že byl tím uvěznění překvapený stejně jako my?" zeptal se Micum a hodil na stůl Seregilův pás s mečem.

"Události se pohnuly rychleji, než kdokoliv z nás předpokládal. Nysander je znepokojen, že se s ním Idrilain neporadila, než nařídila uvěznění."
"Ale co se stalo?" trápil se Alek a rozčileně pochodoval sem a tam. "Nysander ten dopis zadržel! Seregil říkal, že se neodváží poslat druhý, dokud nezjistí, co se stalo s prvním."
"Nemám ponětí. Královna vzkázala, že ho odvedli do Rudé věže, nic víc. Proběhlo uvěznění diskrétně?"
"Nebýt Runcera, možná bychom si toho vůbec nevšimli," zamračil se Micum.
Thero si zamyšleně promnul bradu. "Každopádně je to nadějné znamení."
Poprvé během jejich krátké známosti Aleka napadlo, že i Thero musí být Pozorovatel. S odhalením přišla jistota, že jeho nynější zájem pramení spíše z této skutečnosti než z osobních citů.
"Myslíš, že ho budou…" Alekovi přeběhl mráz po zádech, když si na to vzpomněl. "Myslíš, že by ho mohli mučit?"
Thero pozvedl obočí a zvažoval odpověď. "Předpokládám, že to záleží na obvinění."
"Biřic říkal, že jde o zradu."
"Aha. Ano, řekl bych, že je to celkem pravděpodobné."
"K sakru, Thero, projev taky nějaký cit!" zabručel Micum a chytil pobledlého chlapce za ruku. "Uklidni se, takové úvahy nemají smysl. Nysander by to nikdy nedovolil."
"Pochybuji, že by do toho mohl Nysander nějak zasahovat," namítl Thero, který zcela ignoroval Alekovu úzkost. "Rudá věž je chráněna mřížemi i magií; i my dva jsme se na tom podíleli. Nejen to, Nysander si vzhledem ke svému těsnému spojení se Seregilem nemůže žádné přímluvy nebo zásahy do právních procedur dovolit."
"Co budeme dělat?" zeptal se Alek.
"Budeme tady sedět a čekat na Nysandera, jak nařídil," odvětil Micum klidně. Obdařil Thera temným pohledem a dodal: "Mezitím nemá smysl utrácet čas planými spekulacemi."
* * *
Když ho královský posel uvedl do královniny soukromé přijímací komnaty a ne do Velké síně, pocítil Nysander jistou úlevu. Nikdy nepotřebovali obřadnost; znal Idrilain od dětství, a ačkoliv jí vždy prokazoval úctu, přináležející jejímu postavení, jejich vzájemná náklonnost jim obvykle v soukromí dovolovala upustit od formalit. Nicméně cosi v jejím chladném uvítání čaroděje varovalo.
Dokonce i v nočním úboru a se šedivějícími vlasy volně rozpuštěnými přes ramena vypadala Idrilain jako válečnice, kterou ostatně byla. Nysander si přisedl ke stolku s vínem a snažil se skrýt rostoucí neklid. Žádný z nich nepromluvil, dokud se vzájemně nepozdravili pozvednutím číší a obřadně se, na záruku upřímnosti, nenapili.
Pak Nysander zamířil přímo k věci. "Nechala jste uvěznit Seregila," řekl. "Jaké je obvinění?"
"Zrada."
Čarodějovo srdce se zastavilo; jejich nepřátelé na ně nějak vyzráli. Musel postupovat opatrně a s respektem. "Na základě jakého důkazu byl obviněn?"
"Tohle dnes doručili lordu Barienovi." Idrilain mu přistrčila svitek.
Rozeznal úvodní řádky; dopis byl založen na jednom ze zpola dokončených dokumentů, které Seregil prodal Ghemelle. Stejně jako minulý, i tento vypadal naprosto autenticky, až na obsah. Rukopis, podpis, inkoust - všechno se shodovalo.
"Vypadá pravý, připouštím," řekl Nysander nakonec. "Stejně ale nevěřím, že ho napsal Seregil. Mohu se zeptat na váš názor?"
"Můj názor je irelevantní. Musím jednat na základě faktů," odvětila. "Na tomto pergamenu dosud nebyly odhaleny známky falšování, ať už magického nebo jiného."
"Přesto však musíte pochybovat, jinak bychom tady teď spolu neseděli," jemně podotkl Nysander.
V tu chvíli se královnina maska o kousek poodsunula. "Neznám dobře Seregila, Nysandere, ale znám tebe. Vím, že si zasloužíš mou důvěru, stejně jako sis zasloužil důvěru tří královen přede mnou. Je pro mne těžké uvěřit, že by někdo, koho si tak vážíš, mohl být zrádce. Pokud o tom víš něco bližšího, raději mi to řekni hned teď."
Nysander vytáhl z pláště falešný dopis, který zadržel, a podal jí ho. "Tohle se mi dostalo do rukou před týdnem. Věřte mi, když říkám, že bych s vámi promluvil ihned, kdybych měl sebemenší pochyby o Seregilově nevině. Původní text je založený na dopisu, který Seregil opravdu napsal, ty proklaté řádky ale přidal padělatel. Mluvil jsem s ním o tom a mám veškeré důvody věřit, že říká pravdu."
Když královna porovnala oba dopisy, její tvář se znovu zachmuřila. "Tohle nechápu. Pokud jsou to padělky, pak jde o mistrovské dílo. Kdo by zašel tak daleko, aby diskreditoval celkem bezvýznamnou osobu? Promiň mi neotesanost starého vojáka, Nysandere, ale když pomineš přátelství s tebou a s mými dětmi, Seregil není ničím víc než vyhnaným marnotratným šlechticem s trochou obchodního ducha? Nemá na mém dvoře žádnou moc ani žádný vliv."
"Jistě. Nezbývá nic významného, kromě jeho křehkého spojení s vámi, nebo snad i se mnou. A kdo kromě Leranů by to mohl považovat za důležité?"
"Lerani?" řekla Idrilain výsměšně. "Tlupa omezených nespokojenců, jejichž prázdným výhrůžkám by nevěřili dokonce ani jejich dědové! U Čtveřice, Nysandere, Lerani nejsou od dob Elani Spravedlivé ničím víc než politickým bubákem."
"To je obecné mínění, má paní. Musím vám však připomenout, že jsem byl chlapcem, když si vaše předchůdkyně a jmenovkyně, Idrilain I., brala za druhého manžela Aurënfaie, Corrutha. Kdo kromě starého čaroděje by si o sedm generací později vzpomněl na výkřiky hněvu před chrámem během obřadu? Říkám vám, má královno, i teď je slyším stejně jasně jako tehdy. ‚Skalskému lidu skalský pán!' vykřikovali, když Královská jízdní vyjela s meči a obušky. A neprotestovala jen chátra, ale i šlechta, která měla pocit, že cizí krev pošlapala jejich čest. Tytéž šlechtice jsem viděl během její tyranské vlády kolem královny Lery. Viděl jsem protesty lidí, když po Leřině smrti získala trůn její nevlastní sestra, Corruthesthera."

"A přece za vlády mé předchůdkyně Corruthesthery k žádné vzpouře nedošlo, stejně jako za vlády jejích potomků."
"A dvě z těchto královen zemřely za podezřelých okolností."
"Řeči! Elani zemřela při Velkém moru a Kliu otrávili plenimarští nájemní vrazi."
"Tak rozhodla historie, má královno. Existovaly však i jiné teorie."
"Ani jednou nebylo nic prokázáno. A teorie bez důkazu nic neznamená," prohlásila Idrilain tvrdohlavě. "Což nás přivádí zpět k Seregilovi. Uvést mě do rozpaků snad pro Lerany může být výhodou. Sakor ví, že si mezi svými lidmi nemohu dovolit rozpory, když nad námi visí hrozba války. Přesto, uvědomuješ si, že jsi ho tím druhým dopisem odsoudil, pokud nepředložíš důkaz, že jsou zfalšované?"
"Ano," odvětil Nysander. "A dávám vám ho jako zástavu své důvěry; vím, že musím prokázat, že je nevinný, jinak se budu dívat, jak je muž, kterého miluji jako vlastního syna, popravován tím nejhorším způsobem. Máte ho ve vazbě. Zpráva se rozšíří, přesně jak Lerani zamýšlejí. Jediné, oč žádám, je čas, abych mohl opatřit důkaz jeho neviny."
Idrilain sevřela ruce a opřela si čelo o konečky prstů. "Nemohu si dovolit žádné známky shovívavosti. Barien má v úmyslu ujmout se věci osobně."
"A jeho loajalita k vám mu nedovolí brát na Seregila jakékoliv ohledy."
"Přesně tak."
Nysander na okamžik zaváhal, pak sáhl přes stůl a sevřel její ruce do svých. "Zapřísahám tě, Idrilain, dej mi dva dny. Řekni Barienovi, co chceš, ale dej mi čas, abych zachránil muže, který je loajálnější a cennější, než tušíš."
Když královně došlo, co to znamená, objevil se jí na tváři výraz úžasu. "Seregil a Pozorovatel? U Sakorova Plamene, mohla jsem být tak slepá?"
"Je mistrem svého řemesla, má drahá," řekl Nysander smutně. "Nehledě na to, co bych si pro něj přál já, Illior mu dal vlastní stezku. S vaším svolením bych raději víc neříkal, kromě toho, že bych rád na jeho věrnost ke Skale i k vám vsadil svou vlastní čest."
Idrilain s pochybami zavrtěla hlavou. "Doufám, že nikdy nebudeš muset litovat svých slov, příteli. Už jednou zradil; víme to oba. To, cos mi právě řekl - může to být dvojsečná zbraň."
"Přesto stojím při něm."
"Tak tedy dobrá. Dva dny. Ale víc ti dát nemohu a musíš předložit nezvratný důkaz! Nemusím tě, doufám, upozorňovat, že by jakékoliv ovlivňování průběhu procesu bylo velmi nemoudré?"
Čaroděj vstal a hluboce se uklonil. "Rozumím vám dokonale, má paní."
* * *
Nysander okamžitě vyrazil ke Kohoutkovi a nijak se před ostatními, kteří tam na něj čekali, nesnažil skrýt, jaké má starosti.
"Je to tak, jak jsme se obávali," řekl jim. "Místodržící obdržel druhý padělaný dopis, tentokrát datovaný na šestý den erasinu. Je ironií osudu, že originál prodal Ghemelle sám Seregil jako součást plánu na dopadení padělatele."
"Šestý den erasinu?" Alek počítal. "To bylo těsně poté, co jsme se potkali. Byli jsme zrovna v Dunách."
"K čertu!" zavrčel Micum. "Buď ti bastardi vědí, co dělal, nebo jen tak šťastně střelili do vzduchu. V každém případě si musí rychle vymyslet nějakou lež, anebo se odhalit. A to by se mohlo také ukázat jako rozsudek smrti."
"Mohl bych říci, že byl v Břečťanovém Prameni," nabídl Alek. "Už jsme rozhlásili historku, že mě odtamtud přivedl. Na večírku jsme to řekli všem."
"Bojím se, že to nepůjde," řekl Nysander. "Pro jisté kruhy je to dobrý příběh, ale ověřování královskými inkvizitory by nevydržel. Nakonec by poslali do Myceny pro svědky. Kdyby se žádní neobjevili, byl bys ve stejném podezření jako Seregil. Kromě toho nemáme čas. Idrilain nám dala lhůtu dva dny. Obávám se, že naší největší šancí je pokračovat v Seregilově plánu ohledně Laní ulice."
"Přemýšlel jsem o tom," uvažoval Micum. "Seregilovi trvalo týden, než našel Albena, a pořád si není jistý, jestli je to ten pravý. Předpokládejme, že najdeme úkryt - pokud nějaký existuje, - ale co když to přece jenom nebude náš člověk? Můžeme týdny zjišťovat něco, co by Seregil věděl za pár dnů."
Nysander rezignovaně rozhodil rukama. "To je pravda. Jenže právě teď mě nic jiného nenapadá."
"Kdyby jen měl den navíc," hořce zaprotestoval Alek. "Dnes večer byl samý úsměv, jako by mu patřil všechen čas na světě."
"Napadlo mě," řekl Thero, který už nějakou chvíli mlčel, "že si dnes večer v ulici Kol určitě všimnou Alekovy nepřítomnosti. Nebylo by snad od věci, kdyby se objevil u vězení - s uraženým, zmateným výrazem? Pro Nysandera by nebylo politicky vhodné se tam ukazovat, kdo by ale se divil, kdyby mladý svěřenec přinesl svému ochránci pár nezbytností na noc? Třeba přikrývku a čisté prádlo…"
"A šperhák!"
Thero zpražil Aleka pohledem. "Jedině kdyby sis chtěl zajistit místo na šibenici vedle něj. Myslel jsem na to, že pokud ti dovolí, abys ho viděl, možná nám bude schopen předat nějaké užitečné informace. Pokud ne, co můžeme ztratit?"
"Přece jenom je v tobě kousek špeha," řekl Micum.
Thero se lehce urazil. "To je obyčejná logika. Moje myšlení není zatíženo emocemi."
"Nicméně je to dobrý nápad," řekl Nysander a pochvalně se na mladého čaroděje podíval. "Bravo, Thero."
Alek vstal a sáhl pro plášť. "Jdu hned. Doprovodíš mě, Micume?"
Nysander varovně zvedl ruku. "Ještě chviličku, vy dva. Je nezbytné, abyste chápali, jak je vaše akce důležitá. Pokud půjde všechno špatně, ztratíme královninu důvěru. Všichni můžeme skončit v Rudé věži, ba i hůř."
Řekl, co musel, a byl hrdý, že na ostatních nepostřehl žádné zakolísání. "Výborně. Musím ještě dodat, že každý krok stranou bude v očích královny katastrofou; před jakýmkoliv rozhodnutím to musíte vzít v úvahu. Pokud vedou kořeny k Leranům, každá chyba na naší straně jim přímo nahraje do noty. Jsem si jistý, že nic by je nepotěšilo víc než objevení

širokého spiknutí, které by zahrnovalo i mě. Myslete na to. Modlím se o přízeň k Illiorovi, aby nám všem daroval štěstí ve stínech."
"V tom se k tobě připojím," řekl Micum. "Pojď, sire Aleku. Máme práci."
* * *
Když Alek s Micumem vyjeli k vězení, stojícímu poblíž jižní zdi města, vanul od přístavu vlhký vítr. Hlavní věž byla podsaditá, ohavná stavba roubená opevněnými zdmi. Na vnějším nádvoří Alek seskočil z koně. Ucítil tísnivý pach moči a hořících lojových luceren, které visely kolem, a nakrčil nos.
"Těžko uvěřit, že jsem se dnes ráno probudil ve Vodním Luhu," zašeptal a popadl malý uzlík, který předtím narychlo sbalil.
"Zdá se, že to bylo už hrozně dávno," povzdechl Micum.
"A co když nás nepustí dovnitř?"
"Buď co nejpřesvědčivější a připrav si nějaké zlato. Přehoď si plášť dozadu, ať vidí, že jsi gentleman."
Alek se zařídil podle Micumovy rady a zabušil na bránu.
V zamřížovaném okénku se objevila vousatá hlava. "Co chcete, v tuhle hodinu?"
"Dnes v noci sem přivezli muže," řekl Alek. "Jmenuje se lord Seregil. Je mým poručníkem, přinesl jsem mu nějaké šaty a přikrývky. Prosím, mohl bych ho vidět, alespoň na chviličku?"
"Tmavovlasý hubeňour?"
"Ano, to je on."
"Víte, už je zatraceně pozdě."
"Zaplatím za vaše potíže." Alek zvedl zlatý půlsester. "Budeme vám velmi vděční."
Micum přistoupil blíž. "Nevydali žádné rozkazy, pokud jde o návštěvy, že?"
Strážný se zahleděl na Alekovu minci a potom se otočil, aby se poradil s někým vzadu. Po chvíli se brána otevřela.
"Připouštím, že nemůže nijak vadit, když za ním chlapec zajde," řekl strážný, vzal si minci a zavedl je do strážnice. "Ale jen on, a nanejvýš minutu. Vy můžete, než přijde, počkat tady u ohně, pane. A nejprve se podívám do toho rance."
Hlavní dozorce, uspokojený obsahem balíčku a další mincí, předal Aleka jinému strážnému, který ho odvedl do hloubi studené budovy.
Když Alek následoval muže nahoru, po studených kamenných schodech, zdálo se mu, že se na něj stěny řítí. Pobyt v Asengaiově vězení v něm zanechal k podobným místům nesmazatelnou nenávist.
Strážný zastavil u jedněch nízkých dveří k cele a podíval se malým zamřížovaným okénkem dovnitř. "Máte tu návštěvu, vaše lordstvo!"
Zezadu se ozvala tlumená odpověď.
"Budete si s ním muset promluvit přes dveře," řekl strážný Alekovi. "Nedávejte nic skrz, ani ruku. Postarám se, aby vaše věci dostal."
Vzal ranec a poodstoupil dost daleko, aby jim poskytl kousek soukromí.
Mřížka byla zapuštěná hluboko ve dřevu. Skrze ni dovnitř pronikalo světlo nejbližší lucerny a osvětlovalo část Seregilova profilu a jedno lesknoucí se oko.
"Jsi v pořádku?" zašeptal Alek úzkostlivě.
"Zatím ano," odvětil Seregil. "Je tu ale zatracená zima."
"Přinesl jsem ti přikrývku a nějaké čisté oblečení."
"Díky. Něco nového?"
Alek se naklonil tak dopředu, jak jen to šlo, a rychle mu pověděl podrobnosti jejich porady v Kohoutkovi. "Nysander si myslí, že nejspíš máme jen jedinou možnost, a sice najít důkazy proti tomu padělateli. Myslím, že to budeme muset provést s Micumem, ale nejsme si jistí, jak. Bohové, tolik si přeji, aby se tohle nestalo!"
"Vím, jak se cítíš. Je stráž pořád dost daleko?"
"Ano."
"Tak dávej pozor." Seregil opatrně protáhl prsty mřížemi a udělal nějaké znamení ohledně Micuma.
Bylo to příliš rychlé. Alek zavrtěl hlavou. "Skoro tě neslyším. Cos říkal?"
"Říkal jsem, že je to slepá ulička. Z toho nic nebude," odpověděl Seregil, kvůli strážnému zvýšil hlas a znovu signalizoval, tentokrát pomaleji.
Měl kvůli mřížím trochu potíže s prsty, ale Alek zachytil vzkaz: Řekni Micumovi stříbrná rybka.
"Nerozumím!" zašeptal Alek, přesvědčený, že se spletl. "Nechci tě tu nechat hnít!"
"Netrap se," odvětil Seregil a podíval se mu do očí. "Zítra v noci bude šťastný měsíc. Posil se modlitbami ke Světlonoši a všechno bude dobré. Mezitím tě svěřím do péče Micuma Cavishe. Dbej jeho moudrosti; je to velmi všestranný muž."
"Promiňte, mladý pane, ale víc času vám už dát nemůžu," zavolal strážný.
"K sakru!" tiše zaklel Alek, stále přesvědčený, že si rozhodující zprávu špatně vyložil. Předstíral, že si shrnuje uvolněný pramen vlasů, a zasignalizoval: stříbrná rybka?
K jeho překvapení Seregil důrazně přikývl.
"Pojďte, pane!"
Alek se Seregilovi ještě chviličku díval do očí a srdce mu v hrudi bolestivě tlouklo. Ta část Seregilových úst, kterou viděl, se náhle zkroutila do starého povzbudivého úsměvu.
"Proč ta skleslá tvář?" zašeptal Seregil. "Nejsi v tom sám, vždyť víš. Všechno bude v pořádku!"
Když však Alek sestupoval po schodech, za dozorcem, cítil se všelijak, jen ne klidný. Ačkoliv si velmi přál věřit Seregilovu statečnému ujišťování, měl dojem, že v přítelově hlase zaslechl falešný tón. Byli v pěkné šlamastyce a velký kus musí rozmotat on sám. Pokud selže, budou následky tak strašlivé, že se na ně ani neodvážil pomyslet.

Něco z jeho myšlenek se mu muselo odrážet v obličeji, protože strážný laskavě řekl: "Snad bude nakonec všechno v pořádku, pane. Vypadá jako docela dobrý člověk."
Alek rozeznal případného spojence, a než sešli dolů, vymáčkl ze sebe ještě pár slz. Vlastně mu to šlo překvapivě snadno.
* * *
Jakmile se ocitli z dohledu vězení, Alek předal podivný vzkaz Micumovi. Micum chvíli vypadal, že zhola nic nechápe. "Stříbrná rybka?" pohladil si špičky kníru a zavrtěl hlavou. Pak se najednou široce usmál. "U Plamene, musel myslet stříbřitou rybku, ten hmyz, rybenku!"
"To pro tebe něco znamená?" zeptal se Alek, který pořád pochyboval.
"No jistě! Ve skutečnosti nám tvůj mazaný přítel dal celý plán útoku. Vysvětlím ti to až doma; dnes večer budeme nocovat v ulici Kol."
* * *
Ve dveřích je přivítal Runcer. "Hosté odjeli, sire Aleku. Zatopil jsem vám v pokoji. Budete dnes večer ještě něco potřebovat?"
"Ne, děkuji," odvětil Alek. Cítil se trochu zmatený. Způsoby starého komorníka vypadaly, jako by Alekovi sloužil celý život. Postával poblíž a očekával další příkazy. "Dobrá, myslím, že to zvládnu. Můžete si jít lehnout, ehm…"
"Runcer," zašeptal Micum, stojící vedle něj.
"Runcere, ano. Jděte si lehnout. Už je pozdě. Děkuji vám."
Když se komorník poklonil a popřál mu dobrou noc, neprozrazovala jeho vrásčitá tvář nic než uctivou pozornost. Alek odspěchal nahoru a zjistil, že je jeho nová ložnice jasně osvětlená.
"Nablýskal to tu," poznamenal Micum suše, když si pokoj prohlédl. "Je to pravý - no, Myceňan.
Takhle by sis to představoval?"
Skříňky, truhly, židle i vysoká vyřezávaná kostra postele byly živě pomalovány ovocnými a zvířecími motivy. Nebesa, i když vybledlá, byla bohatě vyšívaná vzorem tvořeným granátovými jablíčky a pšeničnými klasy. Celkový dojem byl spíše zdrcující, dokonce i pro Alekův neškolený vkus. Jediné, co mu bylo v pokoji povědomé, byl jeho meč a luk, které ležely na posteli.
"Snad si na to zvyknu," povzdychl a přitáhl si židli k ohni. "Teď mi pověz o rybence."
"Starý Rybenka jsme říkali jednomu kluzkému zákazníkovi, kterého nás nechal Nysander před pár lety vystopovat," vysvětlil Micum. "Byl to vyděrač a ve shodě se svou přezdívkou měl talent v pravý čas zmizet. Seregilovi dalo pekelnou práci, než jeho skrýš našel. Nakonec ji objevil - nikdy jsem neviděl hezčí podfuk."
"Jak to udělal?"
"Dostaneme se k tomu. Co ještě ti říkal?"
"Abych se spolehl na tebe, a že zítra v noci bude šťastný měsíc a mám se modlit k Illiorovi. Zřejmě chtěl, abychom se zítra v noci někam vloupali."
"Správně. Zítra za denního světla vykonáme návštěvu v krámku mistra Albena, prohlédneme si ho a skutečnou práci odvedeme po setmění."
"A co když to vyjde? Biřic, který zatkl Seregila, měl i moje jméno. Když já přijdu s nějakým důkazem, stejně nám nikdy neuvěří!"
"Nejspíš ne. Což znamená, že musíme zajistit, aby se případný důkaz dostal ke královně jinou cestou. Například prostřednictvím Městské hlídky. Troufám si hádat, že rádi zatknou zrádce."
"Jistě, ale proč by nám Hlídka věřila víc než královský biřic?"
"Nám by nevěřili," řekl Micum s prohnaným úsměvem. "Ale Myrhini uvěří."
"Komu?" Alek byl příliš unavený a hned mu nedošlo, o koho jde.
"Přítelkyni princezny Klii. Je kapitánkou Jízdní hlídky."
Alek si promnul oči spodní částí dlaní. "Aha, ano, ta, která mě vzala ke kasárnám, ten den, kdy mě Seregil nechal okrást."
"Kdy?"
"Na tom nesejde. Myslíš, že nám Myrhini pomůže?"
"Jestli ne kvůli Seregilovi, tak určitě kvůli Klii. Pošlu vzkaz, ale nečekám, že bychom se setkali před rozbřeskem. Mezitím vyzkoušej svoji novou postel. Mám pocit, že zítra bude další dlouhý den."
Alek se neradostně zasmál. "Od té doby, co jsem potkal Seregila, si na žádný krátký den nevzpomínám."

Kapitola 27.
Laní ulice

Druhý den ráno Alek otevřel oči a s překvapením zjistil, že se nad ním sklání Runcer.
"Promiňte mi mou dotěrnost, sire Aleku, ale sir Micum mě poslal, abych vás vzbudil." Starý muž, pohybující se s kamennou důstojností, postavil na stolek s umyvadlem kouřící džbán.
Oknem pronikalo vlhké, šedé světlo počínajícího svítání. Nemohl spát víc než pár hodin. Posadil se a pozoroval, jak starý sluha chodí po pokoji a vykonává své ranní povinnosti. Připravil věci k umyvadlu, z truhly s oděvy přinesl čisté prádlo a blůzu a položil je přes postel.
Alek, nepřivyklý takovému přisluhování, sledoval jeho počínání s rostoucími rozpaky. Zkušenosti z lázní v Orësce ho naučily být před služebnictvem opatrný. Co když mu bude komorník chtít pomáhat s oblékáním? Bylo to nepřirozené, aby pro něj někdo cizí dělal takové věci, jako by byl dítě nebo nemocný. Mužovo uctivé mlčení věci ještě zhoršovalo.

"Vy vedete domácnost, že?" zeptal se Alek, když mu Runcer začal kartáčovat plášť. Byl zvědavý, kolik toho asi tenhle vrásčitý stařec ví o jeho skutečném původu a, konec konců, i o Seregilovi.
"Samozřejmě, pane," odvětil Runcer, aniž by jakkoliv změnil výraz. "Lord Seregil mi zanechal příkazy, abych vám zajistil pohodlí. Snídaně se podává v jídelně a očekává se brzký příjezd kapitánky Myrhini. Mám vám připravit oděv, pane?"
"Nejspíše ano."
Runcer přešel k další truhle pro kalhoty a zastavil se před šatníkem. "A který plášť si dnes budete přát, pane?"
Alek, který neměl ponětí, co šatník skrývá, zkusil hádat. "Ten modrý, prosím."
"Modrý, pane." Starý sluha vytáhl děsivě přezdobený plášť pošitý zlatými korálky.
"No, možná ne," zaváhal Alek. "Rozhodnu se později."
"Výborně, pane."
K Alekově zděšení Runcer neodešel, ale obdařil ho dalším vyčkávavým pohledem. Po dlouhé, napjaté chvíli si Alek uvědomil, že sluha čeká, až bude propuštěn.
"Děkuji vám, Runcere, už vás nepotřebuji."
"Výborně, pane." Stařec se poklonil a odešel.
"Bilairyho koule!" Alek vyskočil z postele, vyrazil k šatníku a prohlédl si kabátce, které v něm visely. Modrý byl zdaleka nejkřiklavější. Prohrábl se ostatními, našel prostý červenohnědý plášť a rychle se převlékl. Nepřekvapilo ho, že mu všechno padlo jak ulité, včetně bot.
Seregil to obstaral, zatímco jsem byl ve Vodním Luhu, pomyslel si s bolestí. A jestli ho nedostaneme z té věže, všechno to bude k ničemu.
Sešel dolů a veden vůní uzenek dorazil do příjemného pokoje s vyhlídkou na zahradu. Micum už seděl u stolu a z každé strany židle u něj ležel jeden zengatský pes. Zjevně jim nijak nevadilo, že se Alek večer předtím vloupal do domu - když přišel, zvedli zářivě bílé hlavy a na přivítanou zabušili těžkými ocasy o podlahu.
Micum k němu přistrčil tác s uzenkami. "Raději něco sněz. Myrhini tu bude každou chvíli."
Sotva stačili v rychlosti pojíst a Runcer vysokou kapitánku uvedl dovnitř.
"Raději si pospěšme. Za hodinu mám přehlídku," upozornila je. Když si přisedala ke stolu, blátem potřísněný plášť se jí vlnil kolem nohou.
"Jak bere Klia zprávu, že ho uvěznili?" zeptal se Micum.
"Zuří, ale zároveň se bojí. Ať je to královnin příbuzný či ne, místodržící Barien touží po krvi a nadskakuje jako kašpárek, že Idrilain Seregilovi poskytla dvoudenní lhůtu, než začnou výslechy."
"Nysander to čekal," řekl Alek. "Má Barien něco proti Seregilovi?"
Myrhini zvedla dlaně. "Kdo ví? Podle Klii si místodržící myslí, že na ni má Seregil špatný vliv, a nikdy se mu nelíbilo, že se s ní i s dvojčaty přátelí."
Elesthera a Tymore, pomyslel si Alek. Seregil ho nemilosrdně přinutil naučit se o královské rodině všechno. Dvojčata byla staršími sourozenci princezny Klii, dalšími dětmi královny Idrilain a jejího druhého manžela.
"Řekla jsi Klii, že se s námi setkáš?" zeptal se Micum.
"Ne, a pěkně mě setře, až to zjistí. Ale já s tebou souhlasím, dokud se nedozvíme, odkud vítr fouká, bude nejlepší ji do toho nezatahovat. Takže čím vám mohu pomoci?"
Micum si dolil čaj a znovu se opřel. "V Laní ulici je muž, padělatel. Pravděpodobně vyrobil ty falešné dopisy, které Seregila dostaly do věže. Seregil tam měl v plánu jít dnes v noci; chce, abychom do toho šli bez něj."
"Ale my důkaz přinést nemůžeme," dodal Alek. "Barien by mohl říci, že jsme si ho prostě vyrobili sami, abychom očistili Seregilovo jméno."
Myrhini vyhlédla na šedé nebe, které se pomalu rozjasňovalo. "Potřebujete někoho, kdo by upozornil modrokabátníky. Někoho, kdo se nebude příliš vyptávat."
"Zhruba ano," řekl Micum. "Samozřejmě, je v tom jisté riziko. Pochopil bych, kdyby ses do toho nechtěla zaplést."
Myrhini znechuceně odbyla varování mávnutím ruky. "Znám jistého kapitána Hlídky, který by mi rád udělal laskavost. Laní ulice je čirou náhodou v jeho rajónu - a chytit padělatele, který vydírá šlechtice, by pro něj byl hezký bod k dobru."
Micum se s porozuměním ušklíbl. "Už bylo řečeno dost. Pošleme zprávu, jakmile si budeme naším člověkem jistí. Až to uděláme, promluv se svým modrým kapitánem. Zahrajeme si s Alekem na honící psy a může dojít k úrazu. Budeme tě ale potřebovat na místě. Tvůj kapitán nás nesmí vidět a nesmí ani vědět, že jsme do toho zapletení."
"Budu tam." Myrhini se zvedla k odchodu. "To víš, mít jednu z královských dcer za přítelkyni i velitelku má občas jisté výhody."
* * *
O hodinu později zamířil Alek ve studeném zimním mrholení do Laní ulice. Ta sestávala z obyčejných, ale úctyhodných nájemních domů: tvořily ji pětipatrové budovy ze dřeva a kamene postavené kolem malého vnitřního dvora.
Alek, oblečený za venkovského hocha z dobré rodiny, se rozčileně vyptával na směr. Poslali ho k bíle omítnuté budově ve třetím bloku. Spěchal na dvorek a zahlédl mosazný moždíř, visící nad dveřmi v přízemí. Okenice byly otevřené. S němou modlitbou k Illiorovi, ochránci zlodějů, zvedl petlici a vrazil do krámku.
"Je to lékárna?" zeptal se udýchaně.
"Ano, ale mistr Alben ještě snídá," odvětil jakýsi chlapec, aniž by vzhlédl od práce.
"Zavolejte ho, prosím!" vykřikl Alek. "Poslali mě pro lék. Má ubohá matka od včerejší noci krvácí a nemůžeme to nijak zastavit!"
To učně probralo. Odsunul pánev a zmizel vzadu za závěsem; za okamžik byl zpátky a přivedl plešatého muže s dlouhými šedivými vousy.

"Mistr Alben?" zeptal se Alek.
"To jsem já," odpověděl muž příkře a smetl si drobky z přední strany pláště. "Co je to za povyk?"
"Má matka, pane. Hrozně krvácí!"
"To už mi řekl Durnik, chlapče. Není čas zmatkovat," obořil se na něj Alben. "Krvácí z úst, nosu, uší nebo z lůna?"
"Z lůna. Přijeli jsme z venkova, nevěděl jsem, kde najít porodní bábu. V hospodě říkali, že možná máte byliny…"
"Ano, ano. Durniku, víš, které sklenice."
Učeň přinesl z jedné z přeplněných polic tři sklenice a lékárník se dal do práce, odměřoval byliny a prášek do moždíře.
Alek se uchýlil k oknu a s hranou netrpělivostí si mnul ruce.
Ve dvoře spatřil další nájemníky, jak vyrážejí za svou každodenní prací. Micum už byl na cestě, procházel dvorem, jako by hledal nějakou konkrétní adresu. Když zahlédl Aleka, přiloudal se k hromadě odpadků v rohu dvora.
Chlapec se vrátil k pultu. "Nemůžete si pospíšit?" prosil úpěnlivě.
"Okamžik!" odbyl ho Alben, který stále připravoval směs. "Pokud to nenamíchám správně, není to k ničemu… U Čtveřice! To je kouř!"
Právě v té chvíli se dvorem rozlehl výkřik "hoří", následovaný ječením a zvuky běžících nohou. Lékárník upustil paličku a vrhl se ke dveřím. Hromada odpadků byla v plamenech.
"Oheň! Žhářství!" vykřikl a zbledl. "Durniku, okamžitě přines vodu! Hoří, na dvoře hoří!"
Mezitím už se v budově zvedal křik, dveře se otevíraly a lidé vybíhali ven hasit plameny.
Mladý Durnik se rozeběhl ke studni, ale jeho pán zmizel za závěsem. Alek ho následoval; ocitl se v pohodlně zařízeném obývacím pokoji vedle krámku. Alben postával u krbu, jednou rukou svíral vytesaný sloupek podpírající krbovou římsu a druhou se nervózně tahal za vousy.
Když spatřil ve dveřích Aleka, zavrčel: "Co tady děláš? Kliď se!"
"Ten lék, pane," pokorně namítl chlapec. "Pro mou matku."
"Co? Aha, ten lék! Vezmi si ho!"
"A co cena?"
"K čertu s penězi, ty idiote! Nevidíš, že hoří?" Alben zlostně zalapal po dechu, ale od krbu se nehnul. "Táhni, sakra!"
Alek vycouval za závěs, vsypal obsah moždíře do pouzdra na svitky a odspěchal davem, který se shromáždil na ulici, pryč. Pár bloků odtud mu z boční uličky vykročil vstříc Micum.
"No?"
"Myslím, že to vyšlo," řekl mu Alek. "Jakmile začalo hořet, zamířil přímo do místnosti za krámem a nehnul se od krbu."
"Tak jsme ho přece dostali! Je to přesně tak, jak říkal Seregil, když jsme ten trik vytáhli na Starého Rybenku: ‚Zakřič hoří a matka poběží zachránit své dítě, řemeslník nástroje, kurtizána krabičku se šperky, no a padělatel dokumenty.'"
"Takže teď vzkážeme Myrhini?"
"Ano - a budeme se modlit k Illiorovi, aby to byl ten pravý padělatel!"
* * *
Tu noc neměl Seregil na práci nic než dělat si starosti. Uzounké okno cely bylo příliš vysoko, takže se z něj nedalo dívat ven; odměřoval plynoucí čas naslouchánímjak žalář kolem něj utichá. Zničeně se choulil zavinutý v přikrývkách na jedné z tvrdých kamenných lavic a strachoval se.
Jestlipak už vyrazili?
Popravdě řečeno, nemohl si nijak ověřit, zda Micum a Alek význam jeho vzkazu pochopili.
Micum by jistě přišel na to, jak dát vědět, kdyby neporozuměli?
Pokud ovšem Lerani nenašli způsob, jak lapit do sítí i Aleka a Micuma.
Ti dva jistě představovali lákavý cíl: oba původem cizinci, oba známí jako přátelé muže obviněného ze zrady. Dokonce by do toho mohli namočit i Nysandera, na základě jejich dlouholetého vztahu. Seregilova představivost, která mu v podobných případech nebyla příliš laskavým společníkem, brzy malovala znepokojivé scény s padělanými dopisy a náhlými zatčeními, ba i horší.
Odhodil přikrývky, protáhl si ztuhlé svaly a rázoval po teď už důvěrně známé cele - tři kroky a otočit, tři kroky a znovu otočit. Před svítáním stejně nejspíš žádná zpráva nedorazí, i kdyby šly věci tak, jak plánoval.
Zastavil se u dveří, postavil se na špičky a vyhlédl přes mřížku. Byla už půlnoc? Nebo jedenáct? Či snad dvě ráno?
Prázdná, tichá chodba nic neprozradila.
Zatraceně! mlčky zuřil a pokračoval v neklidném bdění. Teď už bych byl hotový a seděl bych zpátky před krbem! Samozřejmě, pokud se nemýlil a lékárník do toho opravdu byl zapletený.
* * *
Alek a Micum se s Myrhini setkali na potemnělém náměstí blízko Laní ulice. Moudře nahradila uniformu prostou tunikou, kalhotami a tmavým pláštěm, meč si ale nechala. Rozmotala neforemný balíček a podala jim dvě přilby se širokým okrajem, podobné těm, které nosila Městská hlídka.
"Kde jsi k nim přišla?" zeptal se Micum a zkusil si ji nasadit.
"Neptejte se. Pokud se věc nepodaří, můžete být ve tmě pokládáni za někoho z Tyrinových mužů."
"Ten tvůj Tyrin, stačí na to?"
Myrhini přikývla. "V uličce naproti krámu vašeho člověka má deset mužů a dva čekají na dvoře. Bylo jim řečeno, aby se dali do práce při první známce rozruchu uvnitř. Jen doufám, že to Alek zvládne, aniž by ho chytili."
"Pokud se dostanu dovnitř, dostanu se i ven," řekl Alek tiše a strčil si přilbu pod paži.
Koně nechali uvázané na náměstí a společně vyrazili k Laní ulici. Vklouzli do boční uličky vedle Albenova domu a ověřili si situaci.
Ve spodním patře ani nahoře, kde by měl být Albenův pokoj, neprosvítalo mezi okenicemi žádné světlo. Jako nejlepší

místo pro průnik dovnitř se jevilo malé okno s výhledem do uličky.
Alek si stáhl boty, vylezl Micumovi na ramena a nahlédl štěrbinou mezi okenicemi do místnosti. Byla úplně temná a žádné zvuky oddechování nebo chrápání neupozorňovaly, že by tam někdo byl. Co nejtišeji nadzvedl vnitřní západku, otevřel okenice a vklouzl dovnitř.
Ve tmě voněla hořící svíčka a pod nohama cítil holou podlahu. Z horní části schodiště na druhé straně místnosti sem dopadal slabý odlesk světla. Když jeho oči přivykly temnotě, uvědomil si Alek s úlevou, že je přímo v pokoji, do kterého se chtěl vloupat. Někdo nahoře, nejspíš Alben, však byl ještě vzhůru. Nad hlavou mu zapraskala podlaha a ozval se tlumený kašel. Oheň v krbu byl už ale uhašen, což znamenalo, že pán domu nemíní do rána sejít dolů.
Alek vytáhl z nářadí světelný kámen na držáčku, jednou rukou ho zaclonil a protáhl se ke dveřím vedoucím do krámu. Na noc byly zavřené a zajištěné závorou.
Nahmatal v jednom ze svých váčků kožený kornoutek a kámen jím zastínil.
Netrvalo mu dlouho, než našel to, co hledal. Přeběhl prsty po ozdobných římsách, které rámovaly krb, a brzy na čtvercovém podstavci jednoho z dekorativních sloupků narazil na nedoléhající hranu. Vsunul pod ni špičku nože, vysunul kámen a odhalil hlubokou, úzkou dutinu v obložení krbu. Uvnitř ležela podlouhlá kovová schránka zajištěná těžkým zámkem. Přikrčil se, rozebral zámek a kazetu otevřel. Bylo v ní několik svazků dokumentů. Ještě příliš neuměl číst, dost dobře však znal Seregilovo velké, plynulé písmo i podpis, takže je mezi ostatními snadno rozeznal. Celý jeden svazek tvořily dopisy psané Seregilovou rukou; některé byly dopsané, jiné byly dokončené jen zpola. Dopisů bylo celkem jedenáct a několik z nich bylo zjevnými kopiemi ostatních.
Máme tě, u Stvořitele! Vrátil dokumenty zpět a umístil schránku zpátky do úkrytu, přičemž dbal na to, aby příslušná část kamenného obložení zůstala lehce vysunutá.
Dokončil práci, vzal malou podnožku a zamířil zpět k oknu. Jednu nohu přehodil přes římsu, s hlasitým bouchnutím odkopl stoličku ke středu pokoje a seskočil do uličky. Připraveni k útěku, naslouchali a čekali na výkřik.
Nic se nestalo.
"Jak to mohli přeslechnout? I já to slyšela!" zašeptala Myrhini.
Micum pokrčil rameny. "Raději bys to měl zkusit znovu."
Micum Aleka znovu vysadil nahoru a chlapec nahlédl přes římsu. Ze schodiště stále dopadalo mdlé světlo svíce, ale jinak tu žádné známky života nebyly.
Vlezl dovnitř, chvilku zvažoval, zda nezaložit další oheň, pak to ale pustil z hlavy; než by sehnali dost hasičů, mohl by teď v noci chytit celý dům. Prohlédl si pokoj znovu a našel na krbové římse skleněný džbán. Ten by posloužit mohl. Udeřil jím o železné náčiní k udržování krbu.
Ozvalo se skvělé třesknutí a shora se rozlehly polekané výkřiky. Spokojeně přiskočil k oknu, opřel se nohou o převrženou stoličku a vytáhl se nahoru.
"To jste vy, mistře Albene?" zazněl zpoza dveří obchodu rozechvělý hlas.
"Zatraceně, k čertu s tebou, Durniku!" zapištělo to odněkud shora uraženě. "Ve jménu Bilairyho čubky, co tam dole vyvádíš?"
Alek se na římsu vyšvihl nohama. Nahoře na schodišti spatřil kostnaté kotníky. Protáhl se oknem a seskočil Micumovi do náruče.
"To byl ale úskok!" pochechtával se Micum, a zatímco si chlapec natahoval boty, narazil mu na hlavu přilbu. Pak společně odchvátali uličkou. Myrhini zmizela opačným směrem, aby se ujistila o tom, že jim Tyrin pomůže.
Když se Micum a Alek v bezpečné vzdálenosti zastavili, slyšeli, jak Alben svého zmateného služebníka proklíná. Okenice se s prásknutím otevřela a s dalším úderem zase zavřela. Vzápětí zaslechli vojáky bušící na dveře krámu. Okno do postranní uličky se znovu otevřelo, ale tentokrát z něj vylézala nemotorná postava v dlouhé noční košili.
"Zatraceně!" zvolal Micum znechuceně. "Neříkejte mi, že všichni ti proklatí modrokabátníci trčí u předních dveří?"
Vypadalo to, že z boku nikdo nehlídá.
"Rychle, vytáhni meč!" zašeptal Alek a udělal totéž. Levou rukou nahmátl světelný kámen, který si předtím strčil do váčku, a zvedl ho nad jejich hlavy s nadějí, že jim okraj přilby zastíní obličeje.
"Hej, ty tam, zůstaň, kde jsi!" vykřikl co nejhlubším hlasem.
Alben si přitiskl proklatou schránku k hrudi a zděšeně se podíval k nečekanému světlu. Zahlédl meče a přilby a zpanikařil, otočil se a dal se na útěk přímo do náruče několika podnikavějších mužů kapitána Tyrina.
Alek rychle znovu zakryl světlo a Micum vykřikl: "Přistihli jsme ho, jak šplhá ven zadním oknem!"
V následující vřavě bez jakýchkoliv potíží vyklouzli pryč.

Kapitola 28.
Půlnoční výslech

Těsně před půlnocí zaslechl Thero zaklepání. Přijal od posla zprávu a odnesl ji dolů Nysanderovi, dřímajícímu v obývacím pokoji v křesle.
Thero jím lehce zatřásl. "Posílá pro vás královna."
Nysander okamžitě procitl, zamžoural a otevřel oči. "Přišel vzkaz?"
Thero mu podal malý svitek.
Nysander si ho rychle přečetl, pak vstal a uhladil si záhyby svého modrého roucha. "Není tam nic, jen že mám okamžitě přijít. Musíme prostě doufat, že všechno dobře dopadne."
"Mohu jít s vámi?"
"Děkuji, milý hochu, ale myslím, že pro tebe bude nejlepší, když teď zůstaneš tady. Kdyby šlo něco špatně, budu

potřebovat, abys byl k dispozici Alekovi a Micumovi."
* * *
Nysander prošel známými chodbami Paláce sám. Navzdory bohatým goblénům a nástěnným malbám neměl Palác takovou atmosféru jako Orëska. Částečně královské sídlo, částečně pevnost, zdi byly silné a chodby spletité, dveře těžce pobité ozdobným kováním.
Komnata soudu byla navíc úmyslně odstrašující. V dlouhé místnosti nebyl žádný nábytek, kromě černého trůnu zdobeného stříbrem, stojícího na vyvýšeném pódiu na jejím konci. Aby se k němu člověk dostal, musel projít po ledových černých dlaždicích, vystaven mramorovým pohledům královských portrétů lemujících stěny. Železné světelné koše skupinu, která už se shromáždila kolem trůnu, ponuře, nepříjemně osvětlovaly.
Idrilain stroze vzala na vědomí Nysanderovu poklonu. Měla korunu a obřadní náprsní krunýř a na kolenou jí ležel tasený meč. Místodržící a generálka Phoria jí stáli po boku a vypadali stejně zarputile.
"Dostaly se nám do rukou jisté dokumenty, které možná očistí jméno lorda Seregila," informovala královna Nysandera a položila ruku na dlouhou kovovou schránku, která ležela otevřená na malém stolku vedle jejího lokte.
"Domnívala jsem se, že byste měl být přítomen jednání."
"Děkuj i vám mnohokrát, má paní," odvětil Nysander a zaujal své místo vedle pódia.
Idrilain vzhlédla ke své nejstarší dceři a pokynula jí, ať pokračuje.
"Přiveďte prvního vězně!"
Na Phoriinu výzvu se otevřely postranní dveře a dva strážci přivlekli ufňukaného starého muže ve špinavé noční košili. Nysander jen lehce zavadil o povrch jeho mysli a přečetl si zděšenou prohnanost a zuřivou touhu přežít.
Následovali další tři lidé: důstojník Hlídky, žena v rouchu Nejvyššího královského biřice a mladý čaroděj druhého stupně jménem Imaneus. Posledního z nich Nysander dobře znal; byl to mladý nadaný adept, kterého často povolávali k podobným přelíčením, aby potvrdil pravdivost výpovědi.
Místodržící udělal krok vpřed a tvrdě se na vězně zadíval.
"Albene, lékárníku z Laní ulice, jsi obviněn z padělání a zadržování osobních dokumentů patřících členům královské rodiny. Čím se budeš hájit?"
Klečící lékárník se schoulil a zakňučel jakousi námitku.
"Opakuj, cos řekl," nařídila žena v uniformě biřice a naklonila se blíž, aby ho slyšela. "Můj lorde Bariene, tvrdím, že to obvinění musí být omyl."
"Omyl," opakoval Barien bezvýrazně. "Lékárníku Albene, nebyl jsi snad zatčen kapitánem Tyrinem z Městské hlídky, když ses pokoušel uprostřed noci uniknout bočním oknem, s touto schránkou v rukách? Se schránkou obsahující jisté dopisy, dokumenty a listiny psané šlechtici."
"Omyl," zašeptal znovu Alben, třesoucí se strachy.
"Mezi listinami ve schránce, která u tebe byla nalezena, když jsi byl uvězněn, jsou dopisy a kopie dopisů. Stručně řečeno, padělky. Jsou proti tobě vznesena tato obvinění: za prvé, byl jsi nástrojem pomluv a nespravedlivého rozsudku nad nevinným a loajálním služebníkem Jejího Veličenstva královny Idrilain II." Barien se odmlčel, aby oddělil dva dopisy. "Ve tvém držení byla nalezena kopie dopisu domněle napsaného lordem Vardarem í Boranus Lud Mirinem z Rhíminee, toho dopisu, který ho poslal na popravčí špalek. Spolu s ním byl objeven jiný, téměř totožný dopis, který však postrádal podrobnosti, jež vedly k rozsudku. Tento list byl opatřen voskovou pečetí, identifikovanou jako tvá vlastní."
Barien zvedl ze schránky další svazek listin. "Za druhé, jsi obviněn z tajné úmluvy, jejímž cílem bylo svést stejný ohavný zločin i na lorda Seregila í Korit Solun Meringil Bôkthersu. Já sám jsem obdržel totožný dopis, jaký držím zde v ruce, dopis nesoucí podpis lorda Seregila, označený jeho pečetidlem. V tomto listu jsou věty, které naznačují, že byl zapleten do pobuřování a zrady proti Skale. A navíc, kromě kopie jsem našel další dopis se stejným pozdravem, podpisem a pečetí, jehož obsah je naprosto nevinný."
Hlas místodržícího, zostřený léty praxe, se v chladné komnatě rozléhal ozvěnou. "Varuji tě, řekni pravdu, lékárníku Albene. Jak se chceš hájit tváří v tvář takovým důkazům?"
"Já - já jsem slyšel hluk. Slyšel jsem dnes v noci hluk!" zakoktal bídník. "Sešel jsem dolů a našel tu schránku. Někdo mi ji musel hodit oknem dovnitř! Pak jsem uslyšel vojáky a zpanikařil jsem, vážený lorde, nejctěnější královno!"
Imaneus, stojící za obviněným, zavrtěl hlavou.
Chladná jako mramorové sochy jejích předchůdkyň pokynula Idrilain biřici. Žena vykročila k bočním dveřím a zaklepala. Dva strážní přivedli ohromně tlustou ženu v křiklavé brokátové noční košili.
"Ghemella, brusička drahokamů ze Psí ulice," ohlásila žena v uniformě biřice.
Když Ghemella zahlédla Albena, zaskučela: "Pověz jim, Albene, pověz jim, že jsem udělala jenom pečetě! Ty mizerný bastarde, řekni jim, že o tom jinak nic nevím!"
Obviněný muž skryl s hlasitým zabědováním hlavu do dlaní.
"Biřici, sděl trest za padělání listin nebo pečetí náležejících šlechtě," nařídila královna, přísně hledící na ubohý párek, který se před ní chvěl.
"Trestem je smrt mučením," ohlásila žena.
Alben znovu zasténal a zoufale se kolébal na kolenou.
"Má královno, jsem zde na vaše vlastní vyzvání. Smím promluvit?" požádal Nysander.
"Vždy jsem si cenila vaší rady, Nysandere í Azhustro."
"Má královno, jak bych rád podotkl, je nepravděpodobné, že by tito dva jednali na vlastní popud - spíše pracovali na příkaz někoho jiného," řekl Nysander a pečlivě vážil slova. "Je zřejmé, že jim lord Seregil příčinu k vydírání nezavdal, a schránka neobsahovala podobné důkazy ani proti lordu Vardarovi. Kdyby tito dva jednali samostatně, jistě by jejich

motivem bylo právě vydírání."
Phoria se zřetelně naježila. "Nenaznačujete snad, že by to jakkoliv zmírňovalo závažnost jejich zločinu?"
"Samozřejmě že ne, Vaše Výsosti," odvětil Nysander rozpačitě. "Rád bych jen zdůraznil, že osoba, která takový podvod zorganizovala, představuje daleko větší hrozbu. Jak předpokládám, bude zjištěno, že za pomluvami lorda Vardara i lorda Seregila stojí tentýž člověk - a musíme se tedy dozvědět, co je k tak hrozným činům přivedlo."
"Brzy z nich tu informaci dostaneme," zamračil se Barien.
"S veškerou úctou, lorde Bariene, pravda získaná mučením není vždy spolehlivá, dokonce i s účastí čaroděje. Bolest a strach zamlží mysl a pak je obtížné přečíst ji s jistotou."
"Jsem si dobře vědom vašich teorií týkajících se mučení," odrazil ho odměřeně Barien. "Kam míříte?"
"Mířím k tomu, lorde Bariene, že celá záležitost je příliš vážná, než abychom se spoléhali na podobné postupy. Jakkoliv tyto stvůry zasluhují trest, jsou jen nedůležitými pěšáky ve větší hře. Je to jejich pán, koho musíme za každou cenu dostat."
Jak očekával, Barien a Phoria stále viditelně pochybovali, ale Idrilain souhlasně přikývla.
"A jaký postup byste zvolil vy?" zeptala se.
"Vaše Veličenstvo, pokorně navrhuji, abyste vy, ve svém milosrdenství, zmírnila rozsudek na vyhoštění, výměnou za plné a svobodné doznání - tím bychom nakonec mohli získat mnohem víc. Imaneus může ověřit pravdivost všeho, co nám povědí."
Idrilain se podívala na mladšího čaroděje.
"S Nysanderovým názorem, co se týká doznání při mučení, jsem vždy souhlasil, má královno," řekl Imaneus.
Idrilain se s ponurým úsměvem obrátila na obviněné a poprvé promluvila přímo k nim: "Tak jak to bude, vy dva? Plné doznání výměnou za ztrátu pravé ruky a vyhnanství - nebo rozžhavená železa na vašich mizerných zadcích?"
"Doznání, veliká královno, doznání!" zaskřehotal Alben. "Nevím, jak se ten muž jmenuje, a nikdy jsem se ho na jméno neptal. Vypadal jako šlechtic, ale nikdy předtím jsem ho neviděl a nemluvil jako někdo, kdo pochází z Rhíminee. V obou případech to byl tentýž muž, který chtěl, abych zfalšoval ty dopisy, tedy - proti lordu Vardarovi a lordu Seregilovi."
"Až dosud mluví pravdu, má královno," prohlásil Imaneus.
"Jaké další padělky jsi pro něj zhotovil?" otázala se královna.
"Většinou lodní záznamy," zachvěl se Alben a zničeně hleděl na podlahu. "A…" zajíkl se a roztřásl ještě víc než předtím.
"Ven s tím, člověče. Co ještě?" vyštěkl Barien.
"Dvě Královské plné moci," zašeptal Alben. Tyto dokumenty opravňovaly nositele k volnému přístupu kamkoliv po celé zemi, včetně samotného Paláce.
"Připouštíš, že jsi zfalšoval i podpis samotné královny!" vybuchla zuřivě Phoria. "Kdy to bylo?"
Alben se tetelil hrůzou. "Už to budou tři roky. Když jsem je ale předával, nebyly k ničemu."
"Proč?" Barienův hlas nic neprozrazoval, ale Nysander si s překvapením všiml, že místodržící zbledl. I Phoria vypadala otřeseně.
"Neměly ještě pečeti," zakňučel ubožák. "Nevím, co s nimi chtěl dělat. Vaše Veličenstvo, přísahám, nenechal jsem si žádnou kopii plné moci! Ať je mi ten čaroděj svědkem, nejsem tak pošetilý, abych si s nimi zahrával!"
"A ode mě královskou pečeť nikdy nezískali, přísahám při Čtveřici!" připojila se Ghemella. Imaneus znovu naznačil, že mluví pravdu.
"Kdy se to stalo?" zeptal se znovu Barien.
"Před třemi lety, posledního dne rhythinu, můj pane."
"Víš to určitě? Jistě jsi padělal stovky dokumentů. Jak to, že si právě tyhle vybavuješ tak jasně?"
"Částečně je to kvůli samotné plné moci, můj pane. Člověk se k něčemu podobnému nedostane každý den," zaskřehotal Alben. "Ale měl jsem tehdy i práci s lodními seznamy. Jeden z nich byl pro loď jménem Bílý Jelen, registrovanou mimo Cirnu. Vzpomínám si na to, protože jsem chtěl prokázat laskavost svému sousedovi a připsal jsem na seznam posádky jméno jeho chlapce. Jenže, víte, v první z podzimních bouří se loď potopila, se všemi, kdo byli na palubě. Hoch utonul."
"Jsi si jistý jménem té lodi? Bílý Jelen?" zeptala se Phoria.
"Ano, Výsosti. Na jména ostatních lodí si nevzpomínám, tohle ale vím. Měsíce jsem sledoval přístavní seznamy s nadějí, že se objeví a chlapec s ní. Můj soused na mne od té doby nepromluvil. Jinak, co se týká muže, který ke mně přicházel - během let chtěl pár věcí, většinou lodní seznamy, až do minulého jara. Jednou v nythinu ke mně přišel pozdě v noci a řekl, že by chtěl upravit dopis, a jestli bych to prý svedl? Ten dopis, který tady máte, Veličenstvo, patřící lordu Vardarovi. Za sto zlatých sesterů jsem mu pořídil dvě kopie se změnami. Ghemella obstarala pečeti, jako vždy."
"A ty sis udělal kopie i pro sebe," skočil mu do řeči Nysander. "Pro případ, že by ti někdy v budoucnu mohly přinést zisk?"
Alben němě přikývl.
"A stejný muž ti poskytl i dopisy lorda Seregila?"
Alben zaváhal. "Jen ten první, můj pane. Zbylé jsem nedávno získal od Ghemelly a tomu člověku jsem je prodal."
"Koupila jsem je od posluhy," rychle se ozvala Ghemella.
"Co říká?" zeptala se Phoria.
",Posluha' je v žargonu ulice obchodník s kradenými dokumenty," objasnil Nysander.
"Ano, vaše lordstvo," řekla Ghemella, rozhodnutá nevynechat žádnou podrobnost. "Dostala jsem je od starého mrzáka jménem Dakus."
Ach, Seregile, tentokrát jsi přelstil sám sebe! pomyslel si Nysander rezignovaně, protože o tom, kdo je "Dakus" a

odkud pochází ten druhý proklatý dopis, věděl dost.
"Ten chlapík, co všechno platil, byl mou prací potěšen," pokračoval Alben. "Říkal, že dobře zaplatí za všechny dopisy šlechticů, jejichž rod nepochází ze Skaly."
"Praděd lorda Vardara byl baronem v Plenimaru," zamračila se Idrilain a poklepala prsty po jílci meče. "A Seregil - no, to rozhodně nebylo žádné tajemství!"
"Takže jsi pro něj padělal listiny a zároveň sis dělal kopie pro vlastní potřebu," řekl Barien. "Čeho chtěl dosáhnout tím, že je získá?"
"Nikdy mi to neřekl, můj pane, a já se nikdy neptal," odpověděl Alben s náznakem uražené ješitnosti. "Odpusťte, že to říkám, ale nediskrétní padělatel dlouho nevydrží."
"Takže víc nám nemáte co říci?" Barien se podíval na čaroděje, který pořád stál u obviněné dvojice.
"To je všechno, co o téhle záležitosti vím, můj pane," ujistil ho Alben.
Imaneus přikývl, ale Nysander ho předešel. "Ještě zbývá objasnit několik bodů. Prvním z nich je, kdy a komu měl být předán poslední padělek. Druhým, zda vězňové vědí o nějakém spojení Leranů s celou záležitostí."
"Lerani!" Barien zlostně popadl těžký řetěz svého úřadu. "Co s tím mají společného Lerani?"
"Nevím nic o Leranech," vykřikl Alben a úpěnlivě vzhlédl k Idrilain. "Jsem loajální k trůnu, bez ohledu, jaká je vaše krev, paní! S takovými záležitostmi bych si nic nezačínal."
"Ani já, má královno, ani já!" vzlykala Ghemella.
"Mluví pravdu," řekl Imaneus.
"Jejich loajalita byla zaznamenána," poznamenala Idrilain sarkasticky. "Ale co Nysanderova první otázka? Kdy a komu mají být předány ty nové padělky?"
"Zítra v noci, má královno," řekl Alben. "Tentokrát byly tři, ty, které jsou převázané žlutou stužkou. Je tam dopis od lorda Seregila, jeden od lady Bismy a další od lorda Deriana."
"Všichni mají spojení s cizími zeměmi," poznamenala Phoria.
"O tom nevím," tvrdil Alben. "Ten gentleman mi jen řekl, že je nesmím vydat nikomu než jemu, stejně jako předtím. Vždycky přichází v noci a sám. To je všechno, má královno, a při Dalnově ruce, nevím o ničem, co bych zamlčel!"
Idrilain obrátila ledový zrak k ženě. "Můžeš něco dodat?"
"Kupuji papíry a vyrábím pečeti," kňourala Ghemella a slzy jí kanuly po chvějících se tvářích. "Přísahám při Čtveřici, má královno, že o celé té věci nic víc nevím!"
Když se vězňové i úředníci vzdálili, obrátil se Barien na Nysandera.
"Co to má znamenat, to s těmi Lerany?" dožadoval se odpovědi. "Pokud máte nějaké důkazy o jejich činnosti ve městě, musíte se o ně se mnou ihned podělit!"
"To bych přirozeně udělal," odvětil Nysander. "V tuto chvíli jde prostě jen o teorii, která mi dává smysl."
"Ubohý starý Vardarus," řekla Idrilain smutně a vytáhla ze schránky dopis. "Kdyby jen promluvil…"
"Neměla jsi jinou možnost, s takovými důkazy," oddaně tvrdila Phoria. "Vypadaly nezvratně. Alespoň že na to nedoplatil lord Seregil."
"Ach ano, Seregil. A co s ním, Nysandere? Podle zákona ho nemohu dále zadržovat. Nicméně jestliže ho pustím, ti zrádní bastardi, kteří to všechno upekli, určitě utečou."
"To je jisté," souhlasil čaroděj. "Prozatím musí zůstat tam, kde je, a musíme si pospíšit, abychom je neupozornili na lékárníkův dům. Sousedé budou probírat, co se v noci dělo, a novinka se rychle dostane ke špatným uším. Naše jediná naděje spočívá v tom, že toho kupce padělaných dokumentů vystopujeme, až si přijde pro další dodávku. Měli bychom Albena vrátit na místo - s veškerou náležitou kontrolou, přirozeně - dokud našeho člověka nezatkneme."
"Musí se to provést potichu," upozornil Barien. "Pokud prosáknou řeči o téhle záležitosti - obzvlášť o Vardarovi - mezi lidi, bojím se, jak zareagují."
Idrilain netrpělivě mávla rukou. "Zajímá mě především náš cíl. Nesmíme se dopustit žádných chyb. Bariene, Phorio, nechte nás o samotě."
Korunní princezna i místodržící, navyklí na podobná rázná propuštění, okamžitě odešli. Nysander se za nimi díval - cosi v Barienově chování ho znepokojovalo.
"Strašně ho celá ta záležitost rozrušila," řekla Idrilain. "Škoda, že ses mu o Leranech nezmínil předem. To téma ho vždycky velmi rozčilovalo."
"Omlouvám se," odvětil Nysander. "Byla to prostě rána naslepo."
"Ale dobrá, jak se zdá. K čertu, Nysandere, pokud ti zrádci získali dost síly, aby zvládli něco takového, pak si přeji, aby byli zničeni! Musí to být vykonáno dokonale; ale každý, kdo má přístup ke Královské plné moci, může dobře znát tváře mých špehů. Tví lidé jsou něco jiného; ani já o většině z nich nevím, kdo jsou."
Nysander se hluboce uklonil, ulevilo se mu, že sama došla k potřebným závěrům. "Pozorovatelé jsou pod vaším velením, jako vždy. Smím tu záležitost zařídit podle svého?"
Idrilain sevřela pěst na jílci meče. "Použij cokoliv, co považuješ za vhodné. Ať je ten zrádce kdokoliv, do konce týdne chci mít jeho hlavu na hrotu kopí!"
"I já, má královno," odvětil Nysander. "Jen by mě překvapilo, kdyby byl pouze jeden."

Kapitola 29.

Náhlá změna scény

Seregil se uprostřed kroku zarazil a rozběhl se k čemusi ve tmě. Když však spatřil dvě temné postavy, které se nějak zhmotnily v cele, zarazil se. Na okamžik ho zamrazilo - vybavil si osamělý mycenský zájezdní hostinec a temný přízrak, s

nímž se rval - pak ale zachytil známou vůni pergamenu a kouře svic.
"Nysander?"
"Ano, milý hochu, a Thero." Odtáhl Seregila do kouta cely a zašeptal: "Thero se s tebou přišel vyměnit."
"Jak?"
"Není čas na vysvětlování. Chyťte se za ruce."
Seregil zarazil příval otázek a udělal, oč ho Nysander požádal. Thero měl ruce studené, ale klidné. Nysander oba pevně sevřel kolem ramen a začal s tichým zaklínáním.
Transformace se odbyla závratně rychle. Stíny v cele na okamžik zjasněly, zavířily, všechny je zaplavily - a když se Seregilovi rozjasnil zrak, zjistil, že stojí na špatné straně místnosti a hledí na štíhlou, až příliš dobře známou postavu. Sáhl si na tvář a ucítil drsné vousy pokrývající vyzáblé líce.
"Bilairyho koule a ledviny…"
"Tiše!" zasyčel Nysander.
"Dávej na moje tělo pozor," varoval ho Thero a dotkl se své nové tváře.
"Těším se na návrat víc než ty, věř mi!" zachvěl se Seregil a trochu se v novém vysokém těle zhoupl. Uhádl, co bude následovat, a děsil se toho.
Nysander ho pevně zachytil v podpaží a zavedl k opačné zdi cely. Seregil se neochotně zhluboka nadechl, narovnal ramena a přistoupil k zejícímu otvoru, černějšímu než temnota…
…a vyvrávoral ven. Mžoural v náhlém jasu Nysanderovy pracovny a držel se za ústa.
"Uklidni se, držím tě," řekl Micum, a když se Seregilovi podlomila kolena, zachytil ho. "Aleku, brandy. A umyvadlo - když se tak na něj dívám."
Seregil se na chvíli sklonil nad mosazným umyvadlem a zápasil s nevolností, vyvolanou magií; translokační kouzla na něj působila nejhůř. Když se znovu postavil, s povděkem přijal pohár brandy.
Alek na něj třeštil oči. "Seregile, jsi to opravdu ty?"
Seregil si prohlédl bílé, kostnaté prsty držící pohár a pak do sebe obrátil ohnivý nápoj jedním douškem. "Příšerné, že?"
"Thera ta vyhlídka netěšila o nic víc než tebe," povzdechl si Nysander. "On však byl mnohem taktnější."
"Odpusť mi," odsekl Seregil. "Dnes večer nějak nejsem ve své kůži."
Alek ještě pořád zíral. "Máš Therův hlas, ale nějak - nevím - pořád zní spíše jako tvůj. Je to jiné, než když ses proměnil ve vydru?"
"Rozhodně." Obezřeme se na své nové tělo zadíval. "Je to, jako bys měl špatně padnoucí šaty, které nejdou sundat. Taky nosí těsnější prádlo. Nevěděl jsem, že umíš něco takového, Nysandere!"
"Tohle není cvičení, které by Orëska příliš schvalovala," odvětil čaroděj s významným mrknutím. "Nicméně, jelikož se podařilo, rád bych podnikl krátký pokus. Vzpomínáš si na kouzlo, kterým se rozsvěcují svíčky?"
"Chceš, abych to zkusil, dokud jsem v Therově kůži?"
"Rád bych."
Nysander položil na stůl svícen. Seregil se k němu postavil a podržel ruku nad svíčkou.
Micum pokradmu chytil Aleka za rukáv a zašeptal: "Možná bys měl kousek couvnout, pro každý případ."
"Slyšel jsem to," zamumlal Seregil. Soustředil se na zčernalý knot a pronesl velící slovo.
Výsledek se dostavil okamžitě. Naleštěný stůl zapraskal, přímo uprostřed se rozštípl a rozpadl na dvě úhledné poloviny. Svíčka - stále nezapálená - spadla na podlahu.
Chvíli všichni mlčky hleděli na trosky stolu; pak se Nysander sklonil a přejel prstem po rozseknutém dřevu.
Seregil si vzdychl. "No, doufám, že jsem odpověděl na tvou otázku."
"Odpověděl jsi na několik otázek. Nejdůležitější je, že i transformace magických schopností je úplná. Pokud budeme jednat rychle, Thero by měl být celkem v bezpečí. Musíme toho hodně probrat, než se Alek vrátí do ulice Kol."
"Musím dnes večer zpět?" zeptal se Alek, jehož ta vyhlídka zjevně nepotěšila. "Vždyť Seregil zrovna…"
Seregil ho žertem plácl. "Vzmuž se, Aleku, vzmuž se! Za mé nepřítomnosti jsi pánem domu, a taky možný podezřelý, podle toho, jak se věci mají. Nemůžeme tě nechat zmizet bez vysvětlení."
"To je vcelku pravda," souhlasil Nysander. "Než odejdeš, probereme plány. Pojďte dolů do obývacího pokoje, všichni. Předpokládám, že Seregilovi přijde dobrá večeře vhod. Thero dnes večer skoro nic nejedl."
"Cítím to!" Seregil se poplácal po hubeném břiše. Když scházel za ostatními ze schodů, znovu se dotkl obličeje. Nepoddajné vousy nad horním rtem ho lechtaly pod nosem. Netrpělivě je uhladil.
"Úžasné," zabručel. "Vousy, které vám lidem raší na obličeji, mě nikdy moc nezajímaly, ale teď, když je mám sám - je to naprosto pobuřující!"
Micum si hrdě pohladil bujný zrzavý knír. "Jen pro tvou informaci, považujeme je za znak mužnosti."
"Cože?" zasupěl Seregil. "A kolikrát jsem už seděl uprostřed pustiny, zatímco sis je holil z brady, nožem a ve studené vodě?"
"To je můj zástřih," řekl Micum a mrkl na Aleka. "Kari se to tak líbí - hladké tváře s trochou lechtání."
"Svědí to," stěžoval si Seregil a znovu se poškrábal pod nosem. "Naučíte mě, jak se holit, viďte?"
"To tedy určitě ne!" řekl Nysander přísně.
Během večeře postupně Seregilovi nastínili svou nedávnou činnost. Když poslouchal, co se odehrávalo v Laní ulici, uznale se zasmál, při Nysanderově hlášení však zvážněl.
"Zfalšovaná Královská plná moc? Není divu, že se Barien vyděsil. Kromě královny a Phorie je jediným, kdo má k nutným pečetidlům přístup."
"Oprávněný přístup," doplnil Micum. "Co myslíte, že měla v podpalubí ta loď, Bílý Jelen, když se potopila?"
Seregil se podíval na Nysandera. "Nejspíš bych to mohl zjistit. Tři roky je dlouhá doba, ale v kanceláři v jejím

domovském přístavu by ještě záznamy měli mít. Z nich se samozřejmě nedozvíme, co vezla doopravdy, ale bude to alespoň nějaký začátek."
"Nejspíš to nemá se současnou situací co dělat, ale raději bych nic neopomněl," dumal Nysander. "A teď si vyložme plány na zítřek."
* * *
Když skončili, bylo jen pár hodin před rozbřeskem. Alek náhle mohutně zívl.
"Promiňte," řekl a zívl znovu.
Seregil se usmál. "Není divu, že jsi unavený. Měl jsi spoustu práce!"
Thero by vypadal mnohem lépe, kdyby se více usmíval, pomyslel si Alek, překvapený tím rozdílem. Jak asi teď vypadá Seregilova tvář, s Therovou myslí uvnitř?
"I já jsem hotový," řekl Micum. "Pokud jsme se už na zítřejším postupu dohodli, měli bychom s Alekem raději jít spát, než vyjde slunce."
"Stárneš," ušklíbl se Seregil a vyprovodil je nahoru. "Kdysi jsme bývali vzhůru i dva nebo tři dny v kuse, než jsi začal být unavený."
"U Plamene, chápeš to správně! Ještě pár let a budu šťastně trávit dny ve slunném koutě zahrady své ženy a vyprávět báchorky dětem sloužících."
U dveří pracovny se Alek otočil a naposledy se na Seregila v Therově těle podíval. Méně pravděpodobnou kombinaci si nedovedl představit. Potřásl hlavou a řekl: "Jsem rád, že jsi zpět - víceméně."
"Víceméně rád nebo víceméně zpět?" opáčil Seregil a zvládl na vousaté tváři vykouzlit důvěrně známý pokřivený úsměv.
"Víceméně obojí," řekl Alek.
"A já vám víceméně děkuji, všem, co jste pro mě dnes v noci udělali," odpověděl Seregil a oběma jim sevřel ruce. "V té cele začínaly věci vypadat trochu ponuře. Mezi námi čtyřmi, měli bychom to hodně rychle rozmotat."
* * *
Když se Seregil vracel dolů, padla na něj drtivá únava. Vděčně klesl do Therovy čisté, úzké postele; neměl ani sílu stáhnout si boty.
To ta magie, pomyslel si, když usínal. Tyhle zatracené záležitosti mě vždycky unaví.
Byl vyčerpaný, klidnou noc ale neměl. Divoce se vrtěl, bojoval s defilé nepříjemných snů. Nejprve to byly jen útržky minulých dnů - pozpřehazované události, opakované kousky rozhovorů, další a další bezvýznamné tváře. Postupně však začaly obrazy získávat souvislost.
Pořád byl v Therově těle, jel městem na koni. Byla tma a on se ztratil. Označníky ulic zmizely, lampy na hácích nesvítily. Otráveně a trochu vylekaně pobídl koně do cvalu.
Jeho hřebec neměl hlavu; otěže procházely hladkým, lesklým hrbem a mizely někde pod hrudí zvířete.
Nemůžu ho nijak zastavit, napadlo ho. Pustil otěže a chytil se hrušky sedla.
Podivný, zpocený tvor s ním uháněl po neznámých ulicích. Pak k jeho nohám slétla sova. Polekaný kůň se splašil, shodil ho a zmizel ve tmě.
Vzhlédl a zjistil, že je v bráně vězení u Rudé věže.
Dost! Hned se vrátím do svého těla! pomyslel si rozhněvaně, zvedl se ze země a vylétl ke střeše vězení.
Pocit letu byl nádherný, několikrát nad věží zakroužil a vychutnával si ho. Všechny lodě v přístavu ale hořely a to ho značně znepokojilo. Střemhlav, jako vlaštovka, zamířil do otvoru ve střeše.
I uvnitř věže byla tma. Klopýtal temnotou, až před sebou zahlédl záblesk světla. Vycházelo zpoza zamřížovaného okénka ve dveřích cely. Byly zamčené, ale když se jich dotkl, proměnilo se dřevo v červené motýlky. Prošel mezi nimi, vstoupil do žhnoucího jasu a zvedl ruku, aby si chránil zrak.
Jeho skutečné tělo stálo uprostřed místnosti, nahé, až na hemžící se masu drobných plamínků, které měly podobu pavouků, jenž ho obalovali od krku až dolů.
Měli by být pryč! potlačil povzdech.
Jeho tělo zvedlo ruku k hrudi a Therovým hlasem řeklo: "Vycházejí odtud."
"Zastavím je."
Opatrně se přiblížil a smetl plamenného tvora z hrudi. Spadl a pod ním se na kůži objevilo jasně modré oko. Hledělo na něj z krvavé díry vedoucí přímo hrudní kostí. Seregil odskočil a s rostoucí hrůzou sledoval, jak se kůže kolem oka začíná napínat a trhat. Plamenní tvorové se skrčili a popadali a Seregil spatřil, jak se mu něco svíjí pod kůží hrudi a břicha, jako by se cosi příšerného pokoušelo probít zevnitř ven.
Z nepřirozeného oka tekly krvavé slzy, ale jeho tvář - teď Therova - se klidně usmívala. Stále se usmívající Thero k němu přiskočil, ruce rozpřažené, jako by ho chtěl obejmout. Seregil s přidušeným výkřikem ustoupil mezi červenými motýlky…
Zalapal po dechu a sedl si. Stáhl ze sebe zamotané povlečení, došel ke krbu a prohrábl oheň, až osvětlil celou místnost. Jeho oblečení bylo nasáklé studeným, čpícím potem. Stáhl ho ze sebe a podíval se na bledé, kostnaté tělo, které obýval. Není divu, že snil o svém vlastním! Podrobnosti noční můry už začínaly mizet, když se mu však vybavil obraz oka, zachvěl se.
Přihodil do krbu pár polen, vlezl si zpátky do postele a přitáhl si přikrývky až k nosu. Už usínal, když ho napadlo, že měl poprvé po dlouhých týdnech vůbec nějaký sen.
* * *
Když znovu otevřel oči, dopadalo otevřeným oknem dovnitř světlo pozdního rána. Chvilku klidně ležel a zjistil, že většinu noční můry zapomněl. V druhé půli noci se mu zdály smyslné sny, naprosto nepodobné jeho obvyklému snění,

a po probuzení zjistil, že je Therovo tělo nepříjemně vzrušené. Studená voda to rychle spravila. Natáhl si čisté roucho a cestou nahoru do věže bral schody po dvou.
"Dobré jitro!" Nysander se na něj nad šálkem ranního čaje usmíval - důvěrně známý, uklidňující pohled. "Cítíš se lépe v - jémine, zdá se, že ses vyspal dost mizerně."
"Ano," připustil Seregil. "Měl jsem noční můru, něco o cestě za svým tělem. Mělo uprostřed hrudi oko, tam, kde je jizva. To oko mi bylo nějak povědomé, jako by se mi o něm zdálo už někdy dřív."
"Nepříjemné. Vzpomínáš si ještě na něco?"
"Moc ne. Myslím, že něco s létáním a oheň? - nevím. Později se mi zdály další, jiné sny. Myslíš, že by mohly být Therovy?"
"Mentální spojení prostřednictvím jeho těla? Neřekl bych. Proč?"
Seregil si promnul oči a zívl. "Ale nic. První noc v novém těle a vůbec. Ale přesto, jen mezi námi dvěma, Therovi by neublížilo pár nocí v ulici Světel."
"Zdá se, že je od přírody zdrženlivý."
Seregil se významně zasmál. "Možná v praxi, od přírody ale ne!"
Celý den se zdržovali v Nysanderově věži a snažili se, aby změnu, která se s "Therem" udála, nikdo nezjistil - což nebyl v domě plném čarodějů snadný úkol.
Zdálo se, že Wethis si ničeho nevhodného nevšiml, a Seregil s pobavením zaznamenal ovládanou nechuť, která pronikla maskou uctivosti mladého sluhy, když v Therově pokoji uklízel.
V poledne si šel Nysander vyřídit nějaké záležitosti jinde v Domě. Seregil se neklidně potuloval pracovnou, když uslyšel ode dveří věže ostré zaklepání. Domácí etiketa Orësky požadovala otevřít všem návštěvníkům, takže Seregilovi nezbylo než zareagovat. Vyhlédl ven a spatřil Ylinestru, jak netrpělivě postává na chodbě.
Měla zelený hedvábný šat, který byl na ňadrech přiléhavý a vystavoval její úchvatnou roztomilost tak, že si jí Seregil prostě musel všimnout.
Moc dobře Ylinestru neznal a ona se k němu vždycky chovala s chladnou zdvořilostí. Rychle se však ukázalo, že se tento rezervovaný postoj netýká Nysanderova asistenta.
"Ach, Thero! Je tu Nysander?" Na tváři i v očích se jí rozzářil oslnivý úsměv.
"Právě teď ne, má paní," odpověděl Seregil, zvědavý, jak se Thero chová v přítomnosti tak krásné ženy. Brzy mu to došlo.
"Dnes jsi tak formální," vyplísnila ho žertem Ylinestra a proklouzla kolem něj dovnitř. Přecpaná předsíň by štědrý dotek stehna a do hedvábí oděných ňader mohla vysvětlit; ale cosi hravého v jejím hlase ho varovalo, že je vše jinak. Seregil ji s příjemnou předtuchou následoval do pracovny. Tušil, že oba sehrají výborné představení.
"Zase je venku kvůli toho hezkého Aurënfaie, že?" povzdychla, otočila se k němu a spiklenecky našpulila rty.
"Teď zrovna ne." Seregil věrohodně napodobil Therův obvyklý pohrdavý výraz při jakékoliv zmínce o něm. "Odešel navštívit Mosrina í Argavana. Něco s knihovnou."
"A nechal tě tu pracovat samotného, což? Jsi tak osamělý. A já taky, jak se ukazuje." Ylinestra přistoupila blíž a Seregil si náhle uvědomil lehkou, kořeněnou vůni. Zároveň se mu v mysli nečekaně vynořila představa parfému, lehce stoupajícího ze žhavé štěrbiny mezi jejími ňadry. Zostražitěl. Tohle vůbec nebyly jeho obvyklé myšlenky, mělo to příchuť magické manipulace.
"Teď Nysandera skoro nevídám," řekla rozmrzele; už od něj byla jen pár palců. "Vyřiď mu ode mne, že pokud si nevylepší způsoby, podívám se za inspirací někam jinam. Troufám si hádat, že zanedbává i tebe, když je poblíž Seregil. Jednoho udivuje…"
Zvedla dokonalé obočí a nechala viset myšlenku nevyslovenu; vzápětí ho překvapila živým, skoro mateřským poklepáním po rameně. "Kdybys neměl co dělat, má nabídka stále trvá."
"Nabídka?"
"Och, styď se!" V mžiku byla znovu nepřístupná. "Ten Ylanin levitační zpěv, co jsem ti slíbila? Pořád ses ho nepřišel naučit, a přitom jsi, když jsme spolu mluvili posledně, vypadal tak netrpělivě. Mám ještě pár dalších malých kouzel, která se ti myslím budou líbit, věcí, které tě Nysander naučit nemůže. Musíš přijít do mých pokojů. Nechceš, abych s tebou ztratila trpělivost, viď?"
"Ne, kdepak," ujistil ji Seregil. "Přijdu hned, jakmile budu moci. Slibuji."
"Hodný hoch." Letmo ho políbila na tvář a odplula, zbyl po ní jen lehký závan vůně.
Illiorovy prsty! pomyslel si Seregil, na něhož to udělalo velký dojem. Nedovedl pochopit, co chce Ylinestra sváděním Thera získat, ale čím dříve se Nysander dozví, co se děje, tím lépe.
* * *
K jeho zklamání byl Nysander spíše pobavený než uražený.
"Co tě na tom tak rozčiluje?" zeptal se. "Zrovna dnes ráno ses sám zasazoval o něco podobného."
"Jistě, ale ne s milenkou svého mistra!" prskal Seregil.
"Není takový zloděj jako ty," odrazil ho Nysander. "Cením si tvého zájmu, ale je naprosto zbytečný. Milá Ylinestra a já si neděláme větší právo jeden na druhého, než jaké si činíme na vítr. I když mi lichotí, že v mé společnosti nachází jisté skutečné potěšení, ze všeho nejvíce ji zajímá moje magie. Také mi ukázala několik zajímavých aspektů svého vlastního umění, ale tobě musí být ze všech lidí nejvíc jasné, v čem spočívá můj skutečný zájem o ni."
"Je dobrá v posteli?"
"Nepopsatelně, drahý hochu! A jelikož ona ani já nežádáme více, než je ten druhý připraven dát, jsme s tímto uspořádáním celkem spokojení. Ylinestra je v srdci ješitné stvoření a její sexuální touhy častěji míří k dobývání mladých paniců."

"Dobrá, je to nymfomanka. Ale ke mně je vždycky velmi chladná."
Nysander se suše zasmál. "Tebe bych stěží označil za panice. A taky mám podezření, že dává přednost milencům s obvyklejšími choutkami, než jaké naznačuje tvá pověst. Na tvém místě bych ale dával pozor na Aleka. Dostala by ho - jak je ta barvitá Micumova fráze?"
",Na talíři s vařeným pórkem'?" zafuněl Seregil. "Díky za upozornění."

Kapitola 30.
Konečně do práce
Než se zešeřilo, rozšířili mezi Albenovými sousedy v Laní ulici vhodné vysvětlení rozruchu z minulé noci. Potrestaný padělatel, který se neodvažoval odporovat, byl dočasně zpět v obchodě, pod přísným, ale nepostřehnutelným dohledem.
K mizérii večera přispívalo ledové mrholení. Seregil postavil Micuma v uličce pod Albenovým oknem na stráž a Aleka nechal hlídat ulici před domem. Sám zaujal pozici ve stínech na dvoře.
Hodiny se vlekly a Seregil si zdráhavě uvědomil, že v Therově těle méně vnímá chlad. Nicméně schopnost mladého čaroděje vidět ve tmě byla spíše ubohá a jeho chuť mizerná. Jak si Seregil uvědomil, celkově byl pobyt v těle jiné osoby snesitelný jen obtížně. Ve skutečnosti v tom bylo dokonce něco obscénního; nemohl se ani poškrábat, aniž by neměl pocit, že si moc dovoluje, a cesty na toaletu ho zneklidňovaly. Bylo to, uzavřel, jako muset jít do postele s milenkou, která se ti nelíbí. A s Therem šlo zjevně o tak blízký kontakt, jaký už nejspíš nezažije.
Ani se nepokoušel představit si, co asi v jeho těle prožívá Thero.
Zrovna přemýšlel, jestli se má odvážit protáhnout se, když zaslechl na ulici rychlé kroky. Postava v plášti vešla na dvůr a tiše zaklepala na Albenovy dveře. Lékárník ihned odpověděl a rozsvítil návštěvníkovi v temném krámku svíčku.
Jakmile byli oba muži ve dveřích, měl Seregil možnost pořádně si nově příchozího prohlédnout. Byl to dobře oblečený muž středního věku. Navzdory oděvu ho však prozradilo bezděčné pokývnutí hlavou, když Albena zdravil - tohle byl převlečený sluha pověřený večerní prací.
Alben se na okamžik zdržel, a než zavřel dveře, lehce pohnul svíčkou do strany. To bylo znamení. Seregil se tiše vplížil do dvora a předal signál Alekovi.
Už byl skoro zpět v úkrytu, když zaslechl zachrastění Albenovy petlice. Přistižený na volném prostranství, předstíral, že míří na jedno ze schodišť okolních domů. Posel si zřejmě neuvědomil, že je sledován, a dokonce na něj cestou kývl.
Jakmile muž vyšel ze dvorku, napočítal Seregil pomalu do pěti a pak vyklouzl, aby se podíval, kterým směrem se vydal.
Alek mířil doleva. Micum už dal znamení a vyrazili k pronásledování společně.
Jejich člověk se chvíli jen tak potuloval ulicemi a potom zamířil do krčmy.
"Raději běž dovnitř ty. Mě už zahlédl," zašeptal Seregil Micumovi. Přítel přikývl, odhadl místo pohledem a vešel dovnitř.
* * *
Micum Cavish měl zvláštní schopnost splynout s hospodským davem. Usadil se u dveří, objednal si půllitr a pokradmu sledoval kořist.
Chlapík seděl u krbu sám a pomalu usrkával ze džbánku piva, jako by na někoho čekal. Po chvíli se k němu připojila mladá služka. Posadila se zády k Micumovi a svého společníka pozdravila upřímným polibkem. Ačkoliv Micum nepostřehl nic nepatřičného, byla to jistě vynikající příležitost pro předání jistého balíčku. Za chvíli pár společně odešel.
Micum se vydal za nimi. Chvíli otálel pod pouliční lucernou a předstíral, že si upravuje plášť, aby viděl, kam párek zamíří. Pak vyrazil za Seregilem a Alekem, kteří se jim už přilepili na paty.
Párek se držel za ruce, hlavy u sebe. Došli na náměstíčko s kašnou, kde náhle zmizeli v temné boční uličce. Micum, ve spěchu, aby je dohonil, o své přátele krčící se v jejím ústí málem zakopl. Zezadu se ozývaly tlumené, ale nezaměnitelné zvuky spěšného milování.
Seregil a Micum nechali Aleka na stráži a poodešli ke kašně, aby se šeptem poradili.
"Co myslíš? Předal jí něco?" ptal se Seregil.
"Mohl, ale neviděl jsem nic." Micum ukázal palcem k uličce. "V téhle chvíli si nemůžeme být jistí, jestli je to děvče součástí akce nebo jestli jsou to prostě jenom milenci."
"Sakra! Raději je pohlídáme oba. Určitě se dříve nebo později rozdělí."
"Ty si vezmi ji," řekl Micum. "Já s Alekem se budeme držet jeho. Setkáme se u Nysandera."
* * *
Po chvíli se vzdychající milenci znovu vynořili a pokračovali směrem ke Šlechtické čtvrti. Bylo tam více luceren a mnohem rušněji; Seregil a ostatní se rozdělili, aby byli méně podezřelí.
Na Astellově kruhu však málem selhali. V ulici Světel kypěl život a Kruh byl plný zákazníků, kteří přicházeli a odcházeli z různých podniků. Seregil se proplétal davem a náhle ztratil milence z dohledu. Pár yardů za sebou viděl Aleka, jak se poplašeně rozhlíží. Oba je přilákalo až ostré hvízdnutí. Micum stál na schodech kolonády a ukazoval najednou dvěma směry.
Seregil zahlédl dívku, jak sama míří k Orlí ulici. Svěřil muže Alekovi a Micumovi a odspěchal za ní.
Sledování mu nedělalo potíže. Na ulici bylo dost lidí, aby se mezi nimi ztratil, a když dívka kráčela kolem zahradních zdí vilové čtvrti, zjevně o svém bezpečí nepochybovala. Orlí ulice končila ulicí Stříbrného Měsíce a dívka zahnula vlevo k Paláci. Jakmile se dostali do Královnina parku, začal Seregil spřádat plány, jak ji následovat na pozemky Paláce. Místo toho však dívka odbočila do postranní uličky ke vchodu pro služebnictvo a vešla do velkolepého domu naproti Parku.

Seregil chvíli čekal, aby se ujistil, že nevyjde znovu ven, a pak se vrátil na ulici. S rostoucí neblahou předtuchou se zamračil na zlacené býky, kteří se tyčili nad branami význačného a až příliš dobře známého sídla.
* * *
Alek a Micum stopovali muže postupně několika lepšími třídami až k domu v ulici Tří Fontán, která byla blízko ulice Kol. Odemkl boční branku a zmizel v moderní vile.
"Jeden z nás by měl jít dovnitř," zašeptal Alek. "Druhý může zůstat venku na hlídce, kdyby se něco nepodařilo."
"Myslím, že oba víme, kdo je v takových věcech lepší. Běž."
Alek vylezl na zeď a seskočil do zahrady. Podobalo se to tu Seregilovu domu, ale ve větším měřítku. Zahrada obklopovala dům ze tří stran a do ní vyhlíželo povzbuzující množství oken. Pečlivě se rozhlédl po psech nebo hlídačích a opatrně zamířil blíž.
Začal na pravé straně domu a postupoval od okna k oknu. Vytahoval se na římsy, aby mohl nahlédnout dovnitř. Ve většině pokojů byla tma nebo byly prázdné, kromě salónu na čelní straně domu, kde seděly před hořícím krbem dvě mladé ženy. Jedna držela v ruce rám a vyšívala, zatímco její společnice lhostejně drnkala na lyru.
Přestal s okny, pečlivě si prohlédl dveře do kuchyně a dal se do práce v levé polovině domu. Nebyl však úspěšnější než předtím. Už se skoro vzdával, když si všiml matného světla vycházející přímo z balkónu nad ním. Zdobené kamenné římsy kolem oken v prvním patře mu poskytovaly hojné množství chytů. Vylezl nahoru a vyšvihl se přes balustrádu.
Na balkóně byl malý stolek, na kterém stály dva vinné poháry a teplá dýmka.
Dveře balkónu byly pootevřené. Alek nahlédl dovnitř a spatřil elegantní ložnici osvětlenou jednoduchou lampou. Na druhé straně pokoje byly další otevřené dveře, skrze které k němu doléhaly zvuky ohnivé debaty. Hádaly se tam dva mužské hlasy, jeden rozzlobený, druhý vykřikoval protesty o své nevině.
"Jak mě můžeš obviňovat z něčeho takového?" ohrazoval se vyšší hlas.
"Jak se mi můžeš podívat do obličeje a popírat to?" hřměl ten druhý. "Ty chamtivý břídilský idiote. Zničil jsi mě! Zničil jsi celou rodinu!"
"Strýčku, prosím!"
"Ať už od tebe to slovo nikdy neslyším, ty hade!" křičel ten druhý. "Ode dneška už nejsi můj příbuzný."
Dveře se zabouchly, a když do ložnice vešel mladý muž a složil se do křesla, Alek kousek ustoupil. Dokonale ušitý plášť ukazoval, že je pánem domu. Měl bledou kůži a malou světlou bradku, za kterou se nervózně popotahoval.
Když si Alek prohlížel vychrtlý profil, někde vzadu v mysli mu zablesklo poznání. Nedokázal si ho zařadit, ale byl si jistý, že toho člověka už viděl.
Mladík byl zjevně rozrušený. Kousal si nehet na palci, znovu vyskočil na nohy a udeřil se pěstí do stehna. Pak začal přecházet po pokoji sem a tam.
Alekovi došel význam stolku na balkóně až na poslední chvíli. Muž náhle zamířil ven, aby si vínem a tabákem uklidnil nervy. Alek sešplhal po zábradlí, přidržel se dvou ozdobných sloupků a pověsil se na ně. Večerní mžení zhoustlo v déšť a leštěný mramor mu klouzal pod prsty; zarputile se držel sloupku a nohy mu klimbaly dvacet stop nad zemí.
Rozhlédl se a usoudil, že by levou nohou nejspíš mohl dosáhnout na římsu okna pod sebou, ale neodvážil se způsobit nějaký hluk. Co hůř, jeho strana balkónu měla vyhlídku na ulici; pro člověka nahoře by bylo tou nejpřirozenější věcí na světě opřít se o zábradlí a podívat se dolů…
Alek vzhlédl a ani ne stopu od svých blednoucích prstů uviděl mužův hedvábný pantofel. Zima mu prostupovala zápěstími a rukama, uvolňovala stisk, znehybňovala prsty. Tající plískanice mu crčela po tváři a zatékala rukávy do podpaží. Kousl se do rtu a sevřel sloupky pevněji; sotva se odvažoval dýchat.
Už už se zdálo, že se bude muset pustit a dát se na útěk, když někdo zaťukal na dveře komnaty. Muž přímo nad Alekem vyklepal dýmku o zábradlí a zmizel zpět do pokoje.
Alek setřásl z vlasů horký popel a našel si na okenní římse oporu pro nohu. Přesunul se, opřel se ramenem o roh balkónu a protáhl si ztuhlé prsty. Dveře znovu zůstaly otevřené, a tak docela zřetelně slyšel rozhovor uvnitř.
"Nějaké potíže s Albenem?" Tohle byl mladý šlechtic, už klidnější a autoritativní.
"Ne tak docela, můj pane," odpověděl nově příchozí. "I když se mi nějak nezdál ve své kůži. Dokumenty jsem ale dostal, a taky tamto, když jsem byl venku."
"Výborně, Marsine, výborně!"
Alek zaslechl kovové cinkání mincí, předávaných z ruky do ruky.
"Děkuji vám, pane. Mám to doručit hned?"
"Ne, pojedu já. Můj kůň už je osedlaný. Dohlédni, aby dům uzamkli na noc, a oznam lady Althii, že se vrátím až zítra."
"Ano, pane, a přeji vám dobrý večer."
Alek slyšel, jak sluha odchází, a vzápětí zhaslo světlo. Slezl dolů a odspěchal na ulici. Dorazil právě včas, aby zahlédl muže, cválajícího na bílém koni bránou ven.
"Ztrácíme ho!" zaprotestoval, když se Micum vynořil ze stínů vedle něj. "Myslím, že odjíždí doručit ty zfalšované dopisy!"
"Doručit kam?" zeptal se Micum a rozhlížel se kolem, zda neuvidí nějaké koně, které by si rychle vypůjčili. Žádní tu nebyli.
"Nevím," odsekl Alek v agónii netrpělivosti. Jezdec už zmizel za rohem a zvuk kopyt rychle utichal. "Zatraceně, ztratili jsme ho!"
"Tomu se nedalo zabránit. Máme alespoň místo, odtud můžeme začít. A nikdy bys neuhádl, kdo ještě před chvílí touhle bránou odjel."
"Kdo?"
"Sám lord místodržící. Měl jsi ho vidět! Nevěděl jsem, že ten starý chlapík umí tak jezdit!"

"Barien?" Alek vykulil oči, když jistá vzpomínka zapadla na své místo. "Pro milost Stvořitele, to je ono! Ten dům patří lordu Teukrovi. Synovec místodržícího! Věděl jsem, že jsem ho už jednou viděl - ten den, kdy jsem objížděl Prstenec."
"Tak synovec? U Plamene, tohle vypadá zle - ačkoliv si nedokážu představit, že by se lord Barien zapletl do čehokoliv neloajálního ke královně!"
"Když jsem je zaslechl, zrovna Teukra proklínal," řekl mu Alek. "Nazval ho hadem a zřekl se ho."
"Dobrá, to je bod ve prospěch starého pána. Pojď, raději bychom to měli říct ostatním."
* * *
Když dorazili k Nysanderovým dveřím, měl Alek, který se kvůli lordu Teukrovi stále trápil, mizernou náladu.
"Dobrý lov?" otázal se čaroděj a uvedl je do pracovny.
"To je věc názoru," odvětil Micum. "Už se vrátil Seregil?"
"Ne, když jsem ho naposled kontroloval, měl něco na práci poblíž Paláce. Pojďte dolů a zahřejte se. Jste oba docela provlhlí."
Alek se postavil před krb v obývacím pokoji a pečlivě večerní události popsal. Nysander se nijak nesnažil skrýt zděšení nad tím, co zjistili. Když chlapec skončil, čaroděj ještě chvíli seděl mlčky.
"Co si myslíte?" naléhal Alek. "Mohl by v tom být Barien zapletený?"
"To si dovedu představit jen stěží. Mladý Teukros je ovšem něco jiného. Samozřejmě, Teukros í Kallas je bohatý, ale není nijak chytrý. Rozhodně bych se vsadil, že jedná podle pokynů někoho jiného."
"Zjistili bychom to, kdybychom ho dnes v noci dokázali sledovat," zavrčel Alek.
"Trpělivost, milý hochu. Nemělo by být těžké ho vystopovat. Říkáš, že krásná ženuška lorda Teukra je dnes večer doma?"
"Ano, ale nemůžeme přece jen tak zaklepat na dveře a zeptat se jí."
"Samozřejmě že můžeme. Co říkáš, Micume? Naléhavá depeše doručená služebníkem Domu Orësky, která musí být lordu Teukrovi za každou cenu předána ještě dnes v noci?"
Micum se zazubil jako vlk. "To by mohlo zabrat."
Nysander přešel ke stolu a rychle sepsal srdečné pozvání k večeři na příští večer.
"A co až dorazí na večeři?" zeptal se Alek, který mu nahlížel přes rameno.
Nysander se temně zasmál. "Jestli přijde, dopřeji si to potěšení a prohlédnu si našeho iniciativního mladého špeha blíže." Působivým šikem stuh a pečetí list uzavřel a poslal Wethise, aby ho doručil.
Brzy nato dorazil Seregil. Byl zmazaný od hlíny, měl roztrhané kalhoty a ošklivě odřený hřbet jedné ruky.
"Illiorovy oči, Seregile, cos to prováděl s ubohým Therovým tělem?" zeptal se Nysander a podal mu čisté roucho.
"Myslel bys, že dokáže aspoň vylézt na zeď zahrady!" odpověděl Seregil znechuceně a stáhl si špinavé kalhoty. Na Therově bledém, chlupatém koleně měl pořádnou modřinu. "Ale to nevadí. Micume, Aleku, nikdy byste neuhodli, kam mě naše milá služtička dovedla! Přímo do domu místodržícího."
Odmlčel se. "Copak? Co to má znamenat? Nevypadáte moc překvapeně."
"To proto, že náš muž nás dovedl k Teukrově vile," sdělil mu Micum. "Alek si poslechl, jak se Teukros se strýčkem docela pohádali."
"Muž, kterého jsme dnes večer sledovali, byl Teukrův sluha, jmenuje se Marsin. Přinesl svému pánovi padělané dokumenty," řekl Alek. "Pak Teukros sedl na koně a odcválal je doručit, jenže nevíme kam. Nysander poslal Wethise, aby to zjistil."
"Doufám, že se mu to podaří," podotkl Seregil. "Ten mamlas Teukros určitě hlavou podobného spiknutí není! Barien se potom, co jste ho viděli, vrátil domů. Potloukal jsem se kolem, abych se ujistil, že to děvče zase nevyjde, a viděl jsem, jak přijíždí. Každopádně, za pár minut prošel bránou Královnina parku posel a řekl strážím, že má vzkaz pro korunní princeznu. Po chvíli tudy zase odešel, s někým zahaleným v tmavém plášti a kápi. Neviděl jsem jí do tváře, ale byla to Phoria; poznám její topornou chůzi. Přelezl jsem zeď, abych se podíval, co se bude dít - právě při tom jsem spadl - ale neviděl jsem je."
Přerušil ho Wethis, který se vrátil z pochůzky.
"Lord Teukros nebyl doma, nemohl vzkaz převzít," hlásil mladý sluha. "Lady Althia říká, že odjel na statky lady Kassarie a nevrátí se dříve než zítra odpoledne. Mám odjet?"
"To není nutné, Wethisi, děkuji ti. Dnes večer už tě nebudu potřebovat."
Jakmile Wethis odešel, Micum skepticky pozvedl obočí. "Kassarie? Co ta by chtěla po takovém namyšleném holubovi, jako je Teukros?"
"Myslím, že mají společné zájmy ohledně lodní dopravy," řekl Nysander.
"Bylo by zajímavé, kdyby do toho byla zapletená Kassarie," spekuloval Seregil zasněně. "Je bohatá, mocná a má docela silný vliv mezi mnoha konzervativními šlechtici. Pokud vím, nepatří k vnitřnímu okruhu kolem královny, ale…"
"Kdo je Kassarie?" zeptal se Alek.
Seregil před ním zvedl prst způsobem, který obvykle věštil jednu z jeho encyklopedických přednášek. "Lady Kassarie ä Moirian je hlavou jedné z nejstarších skalských rodin. Stejně jako Barien může vystopovat svůj rodokmen až k příchodu hierofantů. A měl bych dodat, že v jejích žilách nekoluje ani kapka cizí krve. Její předkové získali jmění obchodem s kamenem v Eru a znovu se jim dobře dařilo, když při stavbě nového sídelního města zásobovali královnu Tamír kamenem a dělníky. Její pozemky leží v horách, asi deset mil jihovýchodně od Rhíminee."
Nysander vstal a začal pochodovat pokojem. "Pokud je to takhle, nechápu, jak by mohli do podobného plánu zaplést Bariena. Illiorovy oči, znám toho muže už padesát let! A Phoria? To vůbec nedává smysl."
"Nedovedu si představit, co by mohli s Lerany vzájemně získat," souhlasil Micum. "Její krev je v jejich očích stejně nečistá jako krev její matky."

"Nebyla by první, koho by zatáhli do nějaké zrady, aniž by si to uvědomil," upozornil Seregil. "A pokud by její milý blízký přítel Barien spolupracoval s Lerany, právě on by to dokázal."
"Ale proč by ji zrazoval?" zaprskal Nysander.
"Kdo ví? Alek a já bychom možná mohli proklouznout dovnitř a…"
"V žádném případě!" Nysander se odmlčel a protřel si oči. "Souhlasím, chlapče, že musíme tuhle věc prověřit blíže, ale Bariena a korunní princeznu musíte přenechat mně. Vy tři se prozatím soustředíte na Teukra a Kassarii. Ještě není půlnoc; mohli byste začít už dnes?"
"No, zřejmě bychom mohli vyrazit znovu ven, pokud musíme," řekl Seregil ospale a mrkl na ostatní.
"Výborně. Zařídím propustku a dohlédnu, aby vám osedlali koně. Vezměte si odsud všechno, co potřebujete. Teď mě, prosím, omluvte, musím se pustit do práce. Illiorovo štěstí vás všechny provázej!"
Alek si úlevně vydechl. "Alespoň se dnes večer nemusím vracet do ulice Kol. Runcer se ke mně chová jako k pánovi domu a já nemám ponětí, co se ode mě čeká."
"Vím, jak se cítíš," řekl Seregil a netrpělivě se protáhl. "Sám bych zešílel, kdybych tady musel být zavřený moc dlouho."
Alek pozoroval svého přítele, jak si rozčileně škrábe Therovy vousaté tváře, a přemítal, zda tím "tady" myslel Nysanderovu věž nebo tělo čarodějova pomocníka.

Kapitola 31.
Kassarie

Červené livreje Orësky pro Aleka a Micuma a propustka, kterou předložil "Thero", je bez potíží dostaly za Mořskou bránu. Jakmile se ocitli za hradbami, zamířili po silnici vedoucí pod městem podél útesů na jih. O několik mil dále sjeli na odbočku, která stoupala do hor.
Jako za starých časů. Každý ví kudy, jen já ne, pomyslel si Alek rezignovaně.
Odbočka vedla stále do kopce, až k lesu, a vinula se podél široké strže, na jejímž dně tekla řeka. Větve jedlí obtížené sněhem a ledem jim postupně uzavíraly levou stranu; po pravici měli vodu.
Po několika mílích jim Micum pokynul, ať zastaví. Slezl a se světelným kamenem pobíhal tam a zase zpátky.
"Vidíš něco?" zeptal se Seregil.
"Moc ne. Tady už musí být půda zamrzlá celý den."
Jeli dál, až před sebou zahlédli záblesk strážních ohňů. Pevnost lady Kassarie stála na útesu nad ohybem řeky. Za řekou se tyčily příkré útesy a přední část byla hlídána vysokými hradbami. Tři špehové vylezli po zalesněném svahu, tajně se přikradli pod zeď a vyšplhali do větví vysoké jedle, ze které měli dobrý rozhled.
Všechno vypadalo v pořádku: nádvoří zaplňovala bezvýznamná sbírka malých hospodářských stavení - kolny, zásobárny dřeva a stáje.
Samotná vnitřní pevnost byla impozantní. Vysoká, se čtvercovým půdorysem a hladkými zdmi, neměla žádná okna kromě střílen pro lukostřelce ve druhém patře. V každém ze čtyř rohů stála čtvercová věž s rovným vrcholem a na všech, kromě té nad strží, hořely strážní ohně.
"Neprodyšné jako vysmolený sud," zamumlal Seregil a natáhl krk, aby lépe viděl.
"Vypadá to tak," souhlasil Micum a neklidně se vrtěl na větvi. "Měli bychom se ale nějak vkrást dovnitř."
"Na to je moc pozdě," řekl Alek. "Do rána nezbývá víc než pár hodin."
"To je pravda." Seregil se zamračil a slezl dolů. "Zřejmě se hezky vyspíme přímo tady."
* * *
Jakmile Nysander opustil Seregila a ostatní, vyrazil k ulici Stříbrného Měsíce. Ulice byly tiché, cestou k Barienovu domu potkal jen jednu osobu, spěchajícího jezdce, který rozbíjel noční ticho klapáním postroje a kopyt. Zvuk ho minul zároveň s jezdcem a čaroděj před sebou uslyšel otrávené reptání stráží u bran paláce. Překvapilo ho, že Barienova brána byla zamčená a lucerna nad dveřmi zhasnutá. Místodržící stejně jako Nysander upřednostňoval pozdní hodiny a zřídkakdy šel spát tak brzy po půlnoci. Nysander sesedl a bušil na bránu, dokud se v brance neobjevil noční hlídač.
"Přeji vám dobrý večer, lorde Nysandere," pozdravil ho muž, zvyklý na čarodějovy podivné návštěvní hodiny.
"Dobrý večer, Quile. Přál bych si promluvit s místodržícím."
"Odpusťte, pane, ale lord Barien už si šel lehnout. Přikázal, aby ho nikdo nerušil, kromě samotné královny. Byl to přísný rozkaz. A jen mezi námi dvěma, pane, komorník říkal, že pán nevypadal moc dobře, když šel spát. Byl na večeři mimo dům, ale vrátil se brzy a byl dost zničený."
"Chápu," řekl Nysander. "Ubohý přítel, doufám, že nesnědl nic špatného. Kde večeřel?"
"To komorník neříkal, pane, jen, že lord Barien nesmí být v žádném případě vyrušován."
"Pak se tedy asi musím zastavit zítra. Prosím, pozdravte ho ode mě."
Nysander pokračoval Stříbrným Měsícem až k blízké fontáně, posadil se na její okraj a vyslal vidění zpět k Barienově domu.
Místodržící byl opravdu v posteli a neslyšně listoval malou knihou položenou vedle sebe. Nysander ji s bolestným bodnutím smutku rozeznal; byl to svazek bardské poezie, který mu před několika lety věnoval on sám. Konečně Barien našel stránku, kterou hledal, a Nysander své vidění posunul, aby si ji mohl přečíst.
"Pukni, vznešené srdce. V popel se rozplyň, jestliže jest tvá čest napadena," citoval tiše, když rozeznal řádku. Rychlý, taktní dotek povrchu Barienovy mysli odhalil hluboké vyčerpání a melancholii, nic víc.
Bylo by dost snadné přesunout se na krátkou vzdálenost přímo do Barienovy komnaty, ale po krátké úvaze se toho Nysander vzdal. Barienova nálada ani jeho současná činnost tak nemístné vniknutí do soukromí neopravňovala.

Setkají se zítra.
* * *
Seregil a jeho druhové strávili neradostnou noc pod stromy. Procitli hned za svítání a našli jednu z Nysanderových modrých koulí, jak se Seregilovi nad hlavou chvěje ve vzduchu. Dotkl se jí rukou a koule vydala vzkaz.
"Zjistěte, co můžete, ale vraťte se co nejrychleji do města. Přijeďte přímo ke mně."
Ačkoliv kouzlo poněkud potlačilo barvu hlasu, zaslechli ve slovech fyzicky nepřítomného čaroděje zřetelnou stopu zármutku.
"Co si o tom všem myslíš?" zívl Micum a ometl si z pláště listí.
"Musel něco dostat z Bariena," řekl Seregil. "Podívejme se, co se tady dá odhalit, a jedeme zpátky."
Rychlá prohlídka z vršku jedle jim v pevnosti neukázala žádné významné změny, i když za denního světla zjistili, proč na jedné věži nehořel oheň.
Věž vyhlížející nad strž byla v troskách. Jedna její strana byla zasažena bleskem a čněla otevřená k nebi. Soudě podle větrem ošlehaných kamenů a větví, které ji obrůstaly - hnědé úponky jakéhosi plazivého vína - musela už takhle stát několik let. Poškozená část stavby narušovala pevnou symetrii okolních budov, vypadala jako zkažený zub ve zdravých ústech.
Počkali do přijatelných hodin a pokračovali v původním plánu. Alek vyměnil tuniku Orësky za oděv řemeslníka a vyrazil s další smyšlenou výzvou pro Teukra. Provedl koně zpět mezi stromy a vynořil se dost daleko na cestě, aby vyvolal dojem někoho, kdo právě přijíždí.
"Mám vzkaz pro lorda Teukra," řekl strážnému u brány a zvedl dopis, který mu připravil Seregil.
"Pěkně jste se projel, ale nadarmo," odpověděl muž. "Lord Teukros tady není."
"Bylo mi ale řečeno, že tu strávil noc," naléhal Alek a snažil se chovat jako sluha, který se právě dověděl, že ujel pořádný kus cesty zbytečně.
"O tom nic nevím," zabrblal strážný a začal znovu zavírat bránu.
"Počkejte," zvolal Alek a sesedl, ještě než se mu těžké dveře stačily zabouchnout před nosem. "Musím přivézt nějakou odpověď."
"To je mi jedno," řekl strážce brány a významně se podíval na Alekův váček.
Když dostal minci, byl muž mnohem ochotnější.
"Snad byste chtěl mluvit s naší paní?" navrhl.
"Nejspíš ano."
Alek následoval strážného nádvořím a cestou se snažil zaznamenat co nejvíce podrobností. U předních dveří stáli osedlaní tři koně, přichystaní k odjezdu. Dva z nich měli u sedel přivázané velké sedlové brašny, třetí byl připraven k lovu pro dámu.
U dveří pevnosti se na Aleka pohrdavě podíval obstarožní sluha, zeptal se ho, co si přeje, a nechal ho stát uprostřed síně. Přitom se na něj výmluvně podíval, jako by přímo říkal: Ne abys něco ukradl, zatímco budu pryč.
Nábytek klenuté síně byl drahý a výborně udržovaný. Na krbové římse stály dokonale vyleštěné stříbrné konvice a mísy a sítina nasypaná na podlaze byla jemná a křehká.
Kamenné zdi pokrývaly velkolepé goblény, které byly také s láskou udržovány. Alek se pomalu otáčel a jako vždy obdivoval skalskou zálibu v neskutečných krajinách a tvorech. Obzvlášť jeden goblén ho upoutal. Byl navržen tak, aby vypadal jako okenní křídlo, ze kterého bylo vidět hejno gryfů procházejících se na pozadí hor ovocným sadem. Na šířku měl přes dvacet stop a byl lemovaný komplikovanými vzory. Alek si lem obdivně prohlížel a ke svému překvapení objevil v pravém dolním rohu neladící prvek: stylizovanou figuru stočené ještěrky. Rozhlédl se a zjistil, že i mnohé další nástěnné koberce mají v rozích podobné značky, podpisy autorů - růži, korunku, orla, malého jednorožce, stočenou ještěrku. Některé větší nesly i několik značek vedle sebe. Právě se chystal sklonit, aby si je prohlédl blíže, když za sebou ucítil pohyb a otočil se, připravený čelit dalšímu znechucení starého sluhy.
Nikdo tam nebyl.
Možná to byl průvan, usoudil Alek a znovu se rozhlédl kolem. Kterýkoliv z velkých goblénů mohl snadno zakrývat chodbu. Rozhodně měl náhle nepříjemný pocit, že ho někdo sleduje. Nebyl si jistý, jestli to byl instinkt nebo jeho fantazie, ale pro všechny případy se snažil vypadat co nejneškodněji.
Starý muž se brzy přišoural zpět a ohlásil svou paní, lady Kassarii ä Moirian. Kassarie přišla až k němu a cestou si natahovala sokolnickou rukavici. Bylo jí něco přes čtyřicet, měla přímou, vážnou tvář a odpovídající způsoby. Alek se okamžitě poklonil.
"Co má znamenat ten rozruch kolem lorda Teukra?" dožadovala se netrpělivě vysvětlení.
"Mám pro něj vzkaz, má paní…" začal Alek a znovu ukázal balíček.
"Ano, ano," odsekla. "Ale jak tě napadlo hledat ho tady?"
"No, má paní, hned ráno jsem se stavil u něj v domě a lady Althia mi řekla, že měl včera v noci v úmyslu jet sem. Víc o tom nevím."
"Proboha, to nevěstí nic dobrého," řekla se zřetelným zájmem. "Rozhodně nedorazil, ani jsem od něj neobdržela žádný vzkaz, že by měl v úmyslu přijet. Viděl jsi dnes ráno někoho na cestě?"
"Ne, má paní."
"To je podivné. Musím ihned poslat vzkaz lady Althii. Můžeš ho doručit zpět, hochu. Mimochodem, kdo tě poslal?"
"Mistr Verik z Řečnické uličky," odvětil Alek. To jméno mu dal Seregil; Verik, nóbl kupec, ale prostého rodu, byl Teukrovým obchodním partnerem.
"Dobrá. Napíšu rychlý vzkaz." Když vyřešila věc k vlastní spokojenosti, obrátila se Kassarie ke starému sloužícímu, který jí stále stál po boku. "Illestere, vezmi chlapce do kuchyně, než připravím dopis. Za své potíže si zaslouží alespoň

trochu horkého jídla."
Illester předal Aleka mladšímu sluhovi, odeslal je oba pryč a odešel bočními dveřmi.
"To je ale kyselý dědek," poznamenal Alek, když byli z doslechu.
"Není na tobě, abys ho kritizoval," odpověděl sluha odměřeně.
Minuli několik malých hromádek podestýlky a velkou černou kouřící konvici, zavěšenou nad otevřeným ohněm, až došli ke dveřím kuchyně. Uvnitř měly dvě ženy plno práce s dřevěnými chlebovými mísami.
"Koro, paní chce, abyste nakrmily posla," obořil se na ně sluha. "Dohlédni, aby tu zůstal, než pro něj pošle."
"Jako bychom toho dnes ráno měly málo na práci a nevězely až po cecky v mouce," zaláteřila vyšší z žen a předloktím si odsunula z tváře zplihlý pramen vlasů. "Stamie, Stamie! Kde u všech čertů vězíš?"
Ze špižírny vyvrávorala hubená dívka s tváří poďobanou od neštovic, v náručí ohromnou šunku. "Co chceš teď, tetičko? Zrovna jsem se chystala vařit tu šunku, jak sis přála."
"Na chvíli ji odlož a posaď toho kluka s kouskem jídla ke komínu. Vzadu ve spíži je koláč s králíkem, který už je třeba dojíst. To mu bude stačit."
Alek pokorně ustoupil do kouta. Nikdo si ho nevšímal, kromě nehezké Stamie, která zřejmě byla jedinou přátelskou osobou široko daleko.
"Vydrž chvilku, než ti to ohřeju," řekla a postavila hrnec se zbytky do ohniště. "Chceš k jídlu pintu piva?"
"Ano, rád. Z Rhíminee je to dlouhá cesta."
"Říkáš Rhíminee?" zeptala se tiše a kradmo se podívala na tetu. "Bozi, co bych za to dala, kdybych našla službu ve městě! Ty máš ale taky venkovský přízvuk. Jak se ti to podařilo?"
"Myslíš najít místo? No, není to zrovna dlouhé vyprávění." Alek se zakoktal; vyslali ho jako obyčejného poslíčka, pro Stvořitele! Nenapadlo je, že by potřeboval nějaký propracovaný příběh. "Mistr Verik znal mého otce, to je všechno."
"Máš štěstí. Já se narodila pro tenhle osud, trčím tady a den po dni sleduju stejné staré obličeje." Když se natahovala, aby prohrábla uhlí, přejela mozolnatou rukou po jeho a na nezdravé tváři jí naskákaly červené skvrny. "Jak se jmenuješ, cizince?"
"Elrid. Elrid z Tržní ulice," odvětil Alek, který zaznamenal její začervenání i korálek uvázaný na kousku červené vlny, který měla kolem krku. Běžné venkovské kouzlo, jehož úkolem je přivábit milence.
"Dobrá, Elride z Tržní ulice, je radost vidět pro změnu někoho nového. Takového, kterého nemusím čekat v pozoru!" dodala a obrátila oči v sloup.
"Lady Kassarie mívá hosty?"
"Ó ano, ale i to je pořád stejná stará cháska. Půlku včerejší noci jsem strávila tím, že jsem se pokoušela udržet si od těla starého lokaje lorda Galwaina, jako obvykle. Proč si nikdy nedovoluje ten, koho by člověk chtěl?"
Její poznámka a vřelý pohled nenechaly Aleka na pochybách, kam zařadila jeho.
"Raději se konečně postarej o tu šunku, Stamie," přerušila je teta nevrle. "Tenhle pěkný velký hoch jistě nepotřebuje, abys ho krmila. Kliď se, a hned! A nechoď tu jako náměsíčná!"
Stamie mrzutě protáhla obličej, zvedla šunku a zmizela na dvorku. Alek pod ostražitým dohledem Kory vyjedl hrnec vlažných zbytků a značně se mu ulevilo, když se znovu objevil Illester.
Starý muž mu se zarputilým výrazem podal zapečetěný svitek a stříbrnou mincí. "Dohlédni na to, aby se dopis dostal přímo do rukou lady Althii, chlapče. Tvého koně napojili. A teď zmiz!"
S poselstvím v ruce Alek odcválal asi půl míle daleko, pak se mezi stromy opatrně vydal zpět na místo, kde čekali Seregil a Micum.
"Nu?" dožadoval se Seregil.
"Mluvil jsem s lady Kassarií. Tvrdí, že nepřijel a že ho neočekávala. Strážný, který mě pouštěl dovnitř, říkal totéž."
"Nepředstírala, že ho nezná?" zeptal se Micum.
"Ne, vypadala jenom překvapeně a trochu ji celá ta záležitost znepokojila. Dala mi tenhle vzkaz, ať ho doručím zpět."
Seregil nožem odřízl pečeť a dopis přečetl. "Není v něm nic zvláštního. Pozdravuje lady Althii a doufá, že se její muž brzy vrátí. Nevypadá to jako tajný vzkaz nebo šifra."
"Zeptala se mě, jestli jsem si ráno nevšiml někoho na cestě," řekl mu Alek.
"Na tom není nic podezřelého," odvětil Micum. "Jaká je to domácnost?"
"Viděl jsem jenom síň, kuchyni a část nádvoří. Měla nějaké další hosty. Zahlédl jsem dva koně připravené k odjezdu a kuchyňská pomocnice se zmínila o lordu Galwainovi."
"Dobrá práce," řekl Seregil a poplácal ho po zádech. "A co Kassarie a její lidé?"
"Myslím, že je dost zdvořilá. Než napsala vzkaz, poslala mě do kuchyně najíst. Ale to služebnictvo! Všichni se ke mně chovali jako k něčemu, co si seškrábli z podrážky bot. Illester, vrchní sluha, se tvářil, jako bych přišel ukrást stříbro a zamazat koberce. Kuchařky byly stejné. Jediný přátelský tvor byla pomocnice v kuchyni."
"Jela po tobě, viď?" zeptal se Micum s pochopením.
"Myslím, že je prostě osamělá, a není divu. Ptala se, jak jsem získal službu ve městě. Musel jsem si trochu vymýšlet, ale…"
"Zadrž," přerušil ho Seregil. "To děvče, které na tebe dělalo oči - víš, jak se jmenuje?"
"Stamie. Je neteří vrchní kuchařky."
"Dobrá práce. Může být naším klíčem k zadním vrátkům, jestli je někdy budeme potřebovat."
"A co tedy uděláme teď?" zeptal se Micum netrpělivě. "Alek si nemůže začínat s děvčetem, když má být na cestě do Rhíminee."
"Já vím." Seregil si prohrábl rukou vlasy; narazil na Therovy sestřižené kadeře a s úšklebkem ruku odtáhl. "To, že sem papíry dorazily, je jen Alekův dohad. Stejně tak je mohla s sebou odnést Barienova služka, když se v krčmě setkala s

tím Teukrovým mužem."
"Tak mi to nepřipadalo," trval Alek tvrdohlavě na svém - tyhle náhlé pochyby se ho dotkly.
"Ano, ale zachytil jsi jen pár slov. Není moudré vyvozovat domněnky z příliš skromných důkazů. To tě přivede do nejrůznějších slepých uliček."
"Ale co ti koně, které jsem viděl na dvoře?"
"Byl některý z nich bílý?"
"No, ne. Ale Teukros je mohl vyměnit."
"A odjet na jiném?" Seregil se na něj skepticky podíval. "Proč, kdyby už nedělal tajnosti s tím, kam míří?"
"Faktem ale zůstává, že jsme viděli Teukra minulou noc odjíždět," trval Alek na svém. "A řekl své ženě, že jede sem."
"Třeba lhal, aby zametl stopy," nadhodil Seregil. "Nemáme důvod spoléhat se, že jí řekl pravdu."
"Možná bychom měli zamířit zpátky do města a zjistit, na co přišel Nysander," navrhl Micum.
"Chceš říct, že odjíždíme?" zeptal se Alek. Ať vzkázal Nysander cokoliv, on byl tam uvnitř a neměl z celého místa dobrý pocit.
"Pro teď," řekl Seregil a zamířil ke koním. "Odvedl jsi dobrou práci. Kdyby nic jiného, bylo to pro tebe dobré cvičení."
Pořádně zklamaný Alek se pokradmu rozmrzele podíval na pevnost rýsující se nad strží a pospíšil si za ostatními.

Kapitola 32.
Šeredná překvapení
Když odpoledne dojeli k Mořské bráně, Seregil si jako první všiml, že jsou stráže zdvojeny.
"Něco se stalo," zamumlal, když vjeli na přeplněné náměstí.
"Máš pravdu," řekl Micum a rozhlédl se kolem sebe. "Podívejme se, oč jde."
U všech krámků postávali v těsných hloučcích lidé, hlavy dohromady, vážné tváře. Děti, kterých si dospělí nevšímali, divoce pobíhaly kolem, škádlily se a pošťuchovaly kamarády, aby z nestřežených stánků kradli sladkosti.
Zajeli ke skupince klevetníků a Micum si přehodil plášť dozadu, aby bylo vidět červenou tuniku Orësky.
"Byl jsem pryč z města. Co je nového?" zeptal se.
"Místodržící," řekla mu uslzená žena. "Ubohý lord Barien je mrtvý!"
Alek překvapeně zalapal po dechu. "U Illiorova světla! Jak se to stalo?"
"To nikdo neví," odvětila a otřela si oči cípem zástěry.
"Byl zavražděn!" zvolal drsně vyhlížející chlapík vedle ní. "Za tím budou ti plenimarští bastardi, jen počkejte a uvidíte!"
"Drž hubu, Farku. Jenom šíříš klepy," zabručel jiný muž, který nervózně sledoval Micumovu uniformu. "Nic neví, pane. Jediné, co všichni vědí s určitostí, je, že místodržícího našli dnes ráno mrtvého."
"Mnohokrát děkuji," řekl Micum.
Pobídli koně do cvalu a spěchali k Orësce. Když je Nysander pouštěl do věže, byl bledý, ale klidný.
"Slyšeli jsme, že lord Barien zemřel. Co se stalo?" zeptal se Seregil.
Nysander prošel ke stolu, posadil se a složil ruce na potřísněnou desku. "Vypadá to na sebevraždu."
"Vypadá?" Seregil vycítil za pečlivě kontrolovaným chováním přítele silné emoce, netušil však jaké.
"Našli ho, jak klidně leží v posteli s přeřezanými žilami na zápěstích," pokračoval Nysander. "Krev vsákla do matrací. Nic nevypadalo divně, jen povlečení bylo shrnuté."
"Mluvil jste s ním včera v noci?" zeptal se Alek.
Nysander hořce zavrtěl hlavou. "Ne. Šel si lehnout dřív, než jsem přijel. Bylo už tak pozdě a nezdálo se, že mu hrozí okamžité nebezpečí. Vlastně…"
Umlkl a podal Micumovi pergamen. "Zřejmě ho vymýšlel, když jsem se na něj díval. Přečti to nahlas, prosím."
Barienův poslední, krátký dopis byl obvykle formální, stejně jako tisíce státních dokumentů, které místodržící během své dlouhé kariéry napsal. Rukopis plynul stránkou v tmavých, dokonale rovných řádcích bez poskvrny nebo zakolísání, bez nejmenší stopy zaváhání.
",Má Královno,'" četl Micum, ",Věz že já, Barien í Zhal Mordecan Thorlin Uliel, jsem se v posledních letech své služby dopustil velezrady. Jednal jsem úmyslně, uváženě a neomluvitelně. Nenabízím žádná ospravedlnění, modlím se však, abyste uvěřila, že nakonec umírám jako Královnin muž.' Podepsal se ‚Barien, zrádce.'"
"Illiorovy oči, jak jen jsem mohl být takový hlupák?" povzdechl si Nysander, položil loket na stůl a opřel si čelo o dlaň.
"Ale tohle nic nedokazuje," zaprotestoval Seregil popuzeně. "Nejsou tam žádné podrobnosti, jména, žádné konkrétní údaje."
"Idrilain ví o našem pátrání. Věřím, že důležitosti tohoto dopisu rozumí," odvětil čaroděj.
"No, to je báječné," odsekl Seregil a přešel na opačný konec komnaty. "Pokud se najednou nezačne divit, proč umřel okamžitě poté, co ses začal poohlížet po jeho aktivitách. Co když se začne ptát, jestli tvá oddanost ke mně není náhodou větší než k ní? Tam ve věži je pořád moje tělo, víš. Chci ho zpět v jednom kuse!"
Micum si znovu prohlédl dopis. "Nemohl by to být padělek? U Sakorova Plamene, zrovna jsme přece měli co dělat s jedním z nejlepších padělatelů v Rhíminee."
"A co Teukros?" dodal Alek. "Jeho slovo proti slovu Kassarie, že zamýšlel jet k ní. Klidně mohl místo toho jít za Barienem. Jako člen rodiny se dostal do domu snadněji. Jakmile je uvnitř, zabije strýčka, upustí dopis a znovu vyklouzne ven. Už jsem vám předtím řekl, že se s ním Barien kvůli něčeho pohádal."
Nysander zavrtěl hlavou. "Na Barienově těle ani v místnosti nebyly žádné stopy násilí nebo magie."
"Dveře?" skočil mu do řeči Seregil.
"Zamčené zevnitř. A co se týče Teukrova zmizení, pokud by muž jako Barien věřil, že jeho synovec zradil čest rodiny,

sám by podnikl kroky, aby ho odstranil, jako poslední skutek pro rodinu. Mezi šlechtici existuje k takovým praktikám množství precedensů. Faktem však zůstává, že hádka, kterou Alek slyšel včera v noci, určitě k Barienově smrti přispěla."
"A co Phoria?" zeptal se Micum. "Zřejmě byla jedna z posledních, kdo ho viděl naživu, a přišla na jeho zavolání. Mluvil s ní někdo?"
"Podle všech zpráv korunní princezna hluboce truchlí a nikoho nepřijímá," odpověděl Nysander.
"To je dost neurčité," přemítal Seregil. "Myslíš, že je do toho zapletená?"
"Před Barienovou smrtí bych si to nemyslel. Teď, jak se obávám, musíme připustit i takovou možnost. Pokud by se podobné podezření potvrdilo, můžeš si být jistý, že by zasáhly vyšší autority než ty nebo já."
Seregil pokračoval v neklidné obchůzce po místnosti. "Pořád je jeden muž mrtvý a druhý ztracený. Prohledali jejich domy?"
Nysander přikývl. "V Teukrově vile byla objevena schránka s padělanými lodními seznamy a spolu s nimi i kopie několika pečetidel, včetně tvého, lorda Vardara, Biruta í Tolomona a lady Royan ä Zhirini."
"Moje a Vardarovo pečetidlo, to chápu." Seregil vzal se stolu sextant a nepřítomně jím točil. "Ale co ti další? Nikdy jsem o nich neslyšel."
"Nižší šlechta s nižšími pravomocemi. Lady Royan dohlíží na přístav Cadumir u Vnitřního moře, kousek na sever od Dračího Struku. Má k tomu dědičné oprávnění náležející k jejímu panství. Mladý sir Birutus nedávno získal místo vojenského zásobovatele - mám pocit, že šlo o maso."
"Nevypadají jako lidé, kvůli kterým by se otřásla vláda," řekl Micum zmateně.
"A kde přesně ty zatracené důkazy našli?" zeptal se Seregil, který se na chvilku zastavil u stolu.
"To je zajímavá věc," odpověděl Nysander s neveselým úsměvem. "Všechno bylo ukryto pod prkny podlahy, v Teukrově ložnici."
"Pod podlahou," prohlásil Seregil znechuceně. "U Bilairyho poklopce, i začínající zloděj by si vymyslel něco lepšího. To už je mohl rovnou přitlouct na hlavní dveře! Tyhle události prostě nedávají smysl. Barien rozhodně měl přístup ke královskému pečetidlu, ale že by ho předal takovému hňupovi? To je absurdní."
"Říkal jsi, že byl vůči svému synovci nekritický," připomněl mu Alek.
Seregil ťukl prstem na Barienův dopis. "Člověk, který napíše tak chladnokrevný dopis na rozloučenou, by nikdy nebyl tak neopatrný. Dejte na má slova, je za tím víc, než vidíme."
Všichni čtyři chvíli mlčeli a v duchu probírali zdánlivě protichůdné důkazy.
"A co ti sluhové, které jsme sledovali?" zeptal se nakonec Alek.
"Co s nimi?" zabručel Seregil, který se ještě pořád mračil na dopis.
"No, o té dívce nic nevím, ale Teukrův muž zřejmě věděl, kam listiny doručit. Nabízel se, že tam pojede, vzpomínáte si? Ale Teukros řekl, že to udělá osobně."
Ostatní na něj chvíli hleděli a pak si vyměnili žalostné pohledy.
"U Světla, jak jsme mohli přehlédnout tak zřetelný článek?" vykřikl Nysander. "Členové obou domácností byli vzati do vazby. Jsou ve vězení v Rudé věži. Pospěšte si, všichni!"
"Buď požehnán den, kdy jsem tě vytáhl z těch kobek," zasmál se Seregil, a když chvátali ke dveřím, objal Aleka jednou rukou kolem ramen.
* * *
Nysander měl od královny pravomoc vyslýchat vězně, a jelikož byl Seregil ještě pořád v Therově těle, nikdo nezpochybnil ani jeho právo doprovázet svého mistra. Alek a Micum je nechali pracovat a šli se podívat, jak se vede skutečnému Therovi.
Štěstí tomu chtělo, že narazili na stejného strážného, kterého Alek potkal při své první návštěvě věže.
"Ubožák!" Dozorce lítostivě zavrtěl hlavou. "Vězení je pro něj zatraceně těžké, sire Aleku. První den byl vlídný, opravdový gentleman. Ale nějak zatrpkl. Za dva poslední dny jsme od něj slyšeli stěží pár slov, a to, co říkal, nebylo právě zdvořilé."
Došli k cele a strážný zaujal své místo na konci chodby. "Pravidla návštěvy jsou stejná, mladý pane. Držte ruce dál od mříží."
Alek se zadíval okénkem dovnitř. "Seregile?"
"Alek?"
"Ano, a Micum."
Za mřížemi se objevila pobledlá tvář, ale Alek měl povědomý pocit, že na ní je něco špatně. Rysy a hlas byly Seregilovy; výrazy a intonace ne. Celkový dojem připomínal spíše osobnost Arena Větroplacha.
"Jak se držíš?" zeptal se Micum a otočil se ke strážnému zády.
"Je to ta nejneobvyklejší zkušenost," odpověděl Thero ponuře. "Ale většinou mě nechávají o samotě a Nysander mi poslal nějaké knihy."
"Slyšel jsi o Barienovi?" zašeptal Alek.
"Ano. Upřímně řečeno, nejsem si jistý…"
"Dobrá zpráva! Dobrá zpráva, lorde Seregile!" přerušil ho dozorce a zamířil k nim, s bičíkem v patách.
Thero přitiskl obličej k mřížím. "Propuštění?"
"Ano, pane." Usměvavý dozorce s rachotem odemkl zámek.
Biřic se postavil do dveří cely, rozvinul svitek a pravil: "Lorde Seregile í Korit Solun Meringil Bôktherso, nyní z Rhíminee, obvinění ze zrady, které na vás bylo uvaleno, bylo zrušeno. Vaše jméno je zproštěno pomluv. Z milosti královny vyjděte a buďte volný."

"Ani netušíte, jak jsem rád, pane," řekl dozorce, když Thero vyšel ven a mžoural v relativně ostrém světle chodby. "Bylo by zatraceně těžké, kdybych vás měl předat inkvizitorům, jak chtěli na začátku. Zatraceně těžké, pane."
"Jsem si jistý, že pro mě by to bylo těžší než pro vás," odsekl Thero a bez ohlédnutí odkráčel.
Strážný stočil zrak na Aleka a rozhodil rukama. "Vidíte, co myslím, pane?"
Alek a Micum Thera dostihli na schodech.
"Mohl ses chovat trochu vlídněji," zašeptal pohněvaně Micum. "Koneckonců, máš být lordem Seregilem."
Thero po něm střelil postranním pohledem. "Pochybuji, že by byl po dvou dnech mezi krysami a otřepanými frázemi vděčnější."
Zamířili rovnou do ulice Kol. Runcer je uvítal ve dveřích a jako obvykle na něm nebylo patrné žádné překvapení.
"Dostali jsme zprávu, můj pane," řekl chraplavým hlasem. "Vaše koupel už je připravena, můžete vyjít nahoru?"
"Děkuji, Runcere, půjdu," odvětil Thero a pokoušel se předstírat Seregilovy nenucené způsoby. "Dejte mi vědět hned, jakmile dorazí Nysander."
Runcer pozoroval, jak Thero pochoduje do schodů, ale jeho vrásčitá tvář nic neprozradila. Než se však starý sluha odvlekl do kuchyně, měl Alek dojem, že zachytil náznak skrytého zamračení.
* * *
Když se Seregil a Nysander vrátili z věže, zastihli ostatní, jak se v Seregilově ložnici zrovna pouštějí do teplé večeře. Thero a Seregil se setkali poprvé od výměny těl a mlčky si jeden druhého prohlédli.
Seregil svůj protějšek pomalu obešel, ohromený pohledem na vlastní, důvěrně známou tvář, ve které se usadil Therův zdrženlivý výraz.
"Řekni něco," přikázal nakonec. "Chci slyšet, jaký mám hlas, když mluví někdo jiný."
"Co jsi pryč, tenhle krk toho namluvil mnohem méně," oplatil mu Thero. "Zato až od tebe dostanu své tělo zpět, budu nejspíš poněkud ochraptělý."
Seregil se obrátil na Aleka. "Měl jsi pravdu. Zabarvení hlasu je stejné, celý rozdíl dělá intonace. Zajímavý fenomén!"
"Bohužel nemáme čas ho zkoumat," vložil se mezi ně Nysander. "Oba se musíte odebrat do správných těl."
S největší dychtivostí, jakou kdy byli ochotni ukázat, se Thero a Seregil chytili za ruce a zůstali stát, zatímco Nysander prováděl kouzlo.
Výměna proběhla zvenčí nerozeznatelně, ale účinek byl okamžitý. Seregil, vrácený do vlastního těla, zároveň zbledl a zezelenal. Jakmile opustil Thera, zavrávoral u křesla vedle krbu a posadil se na zem, hlavu mezi koleny. Alek popadl umyvadlo a pospíšil si k němu.
Thero se taky vrátil do svého těla, zamračil se a chytil za nohu.
"Kam jsi šplhal?" obořil se na Seregila, když nadzdvihl roucho a prohlédl si oteklé koleno.
"Šplhal?" Seregil se mezi lapáním po dechu slabě zasmál. "No, spíše jsem padal."
Protáhl si dlouhé prsty a přejel jimi po hladkých tvářích a vlasech. "U Čtveřice, je skvělé mít zase svou skutečnou podobu! A jsem vykoupaný a čistě oblečený! Jsem tvým dlužníkem, Thero. Jen doufám, že se ti mytí příliš nezalíbilo."
"Nemáš toho moc, nač být pyšný," trpce odsekl Thero a vrátil se k večeři.
Seregil si s úsměvem povolil tkanice košile. "Nevím, proč musíš nosit všechno tak utažené, ačkoliv…"
Jedině Alek si všiml kratičkého přítelova zaváhání. Než se však stačil zeptat, co se děje, Seregil se na něj podíval a nenápadně mu naznačil, aby mlčel.
"Co jste dostali z těch dvou sluhů?" zeptal se Micum netrpělivě.
"Nebyli tam," odpověděl Seregil a zase si tkanice utáhl. Znovu přejel prsty po hrubém povrchu jizvy, která se opět záhadně objevila. Měl pocit, jako by se mu pod pokožkou něco plazilo.
"To je tedy překvapení," řekl Micum mrzutě. "Dozvěděli jste se něco od ostatních?"
"Z obou domácností máme stejný příběh," odpověděl Nysander. "Lokaj Marsin a Barienova služka Callia jsou už nějakou dobu milenci. Ostatní služebnictvo si myslí, že spolu utekli."
Micum skepticky nadzvedl obočí. "Na můj vkus trochu moc velká shoda náhod. A co manželka?"
"Ještě neužitečnější," řekl Seregil. "Lady Althia je hloupoučká, neškodná dívenka, po letech manželství ji stále uspokojuje být manželovou panenkou. O jeho obchodních záležitostech ví jen tolik, že přinášejí šperky, šaty a koně."
"Tak jsme tam, kde jsme začali!" povzdechl si Alek. "Marsin, Teukros a to děvče byli našimi jedinými stopami, a teď nemůžeme nikoho z nich najít."
"Měli bychom projít márnice," řekl Seregil. "Pokud někoho z nich zavraždili ve městě, Metaři ho už možná našli. Alek, Micum a já se do toho pustíme, protože my jediní víme, jak vypadají. A když mluvíme o mrtvých, co se stalo s Barienem?"
Nysander utrápeně povzdechl. "Podle zákona bude stažen z kůže, vyvržen a pověšen na Pahorku Zrádců a pak hozen do městské jámy."
Micum zavrtěl hlavou. "Takhle skončit po všem, co za ta léta udělal dobrého. Právě jemu vděčím za Vodní Luh; to on navrhl královně, aby nás takto odměnila."
"Alespoň už je mrtvý," otřásl se Seregil - příliš dobře si uvědomoval, že ještě před několika dny hleděl podobné budoucnosti do tváře, ale bez této výhody. Právě teď ho však více zajímalo něco jiného. "Než se vydáme každý za svou prací, rád bych s tebou mluvil o samotě, Nysandere."
Zašli do knihovny naproti a Seregil pečlivě zavřel dveře. Pak si znovu rozvázal tkanice od košile a ukázal Nysanderovi hruď. Na světlé kůži vystupoval zlověstně načervenalý kulatý cejch, který po sobě zanechal Mardův dřevěný kotouč.
"Kouzlo přemístění muselo narušit skrytí," řekl Nysander. "Ačkoliv nevím, že by se někdy předtím stalo něco podobného."
"Je v tom něco víc a ty to víš," namítl Seregil a přešel k malému zrcadlu, aby se na jizvu podíval blíž. Vzor na ráně byl

zřetelnější než předtím.
"Může s tím mít něco společného Thero?" dožadoval se odpovědi. "Ten sen, který jsem měl…"
"Určitě ne!" ostře odvětil Nysander a dotkl se tuhé kůže. "Jistě by si jí všiml, když se koupal, a řekl by mi o tom. Muselo se to stát, když jsem vás přemísťoval zpět. Budu ji muset znovu ukrýt."
Seregil uchopil Nysandera za zápěstí a podržel ho.
"Co je to za symbol?" řekl a zkoumavě se zahleděl starému čaroději do očí. "Co znamená, že tolik chceš, aby zůstal skrytý?"
Nysander se mu nijak nepokusil vytrhnout. "Vzpomněl sis ještě na něco z té noční můry? Té s tím bezhlavým koněm?"
"Vlastně ne. Jen že jsem byl v Therově těle a viděl jsem na své hrudi oko. A létání. Pro lásku Illiorovu, Nysandere, řekneš mi, co to doopravdy je, nebo ne?"
Nysander se zadíval stranou a mlčel.
Seregil ho pustil a rozzlobeně odkráčel ke dveřím. "Takže mám strávit zbytek života s tímhle cejchem vypáleným na kůži a ty mi nic nepovíš!"
"Milý hochu, raději by ses měl modlit, aby ses o tom nedozvěděl."
"O nic takového bych nikdy neprosil, a ty to víš!" vyprskl Seregil. "Náhodou vím o všem víc, než bys myslel. Už bych ti to dávno řekl, kdyby…"
Slova mu odumřela na rtech. Nysander zpopelavěl, na tváři masku hněvu. Po rychlém zaklínání se v místnosti zešeřilo. Seregil z minulých zkušeností věděl, že ji Nysander zapečetil proti jakýmkoliv vniknutím.
"Při tvé cti Pozorovatele, řekneš mi všechno," přikázal Nysander a z jeho hlasu vyšlehla stěží potlačovaná zuřivost.
"Bylo to tehdy, kdy jsme s Alekem odjeli z Orësky," řekl mu Seregil. V ústech mu náhle vyschlo. "Později té noci jsem zašel do Illiorova chrámu."
"Sám?"
"Samozřejmě."
"Cos tam dělal?"
Seregil cítil na kůži mravenčení; skoro viděl, jak z Nysandera vyzařují černé vlny hněvu. Místnost potemněla ještě víc, jako by lampy umíraly. Zatvrdil se a pokračoval.
"Udělal jsem si náčrt." Ukázal na jizvu. "Než jsi to ukryl poprvé, pomocí zrcadla jsem si obkreslil tolik podrobností, kolik jsem svedl. V chrámu jsem ho ukázal Orphyrii - Nysandere, co se děje?"
Nysander zešedl ještě víc. Dovrávoral k židli a chytil se rukama za hlavu. "U Světla!" zasténal. "Měl jsem to uhádnout. Po všem, co jsem ti řekl…"
"Neřekl jsi mi nic!" odsekl Seregil, který byl navzdory strachu stále rozčilený. "Dokonce i když jsem skoro umřel, i když Micum přinesl zprávu o tom masakru ve vesnici v močálech, neřekl jsi nám nic! Co jiného jsem měl dělat?"
"Ty tvrdohlavý hlupáku!" Nysander na něj upřel zrak. "Snad ses mohl řídit mými příkazy! Mými výstrahami! Pověz mi i zbytek. Co říkala Orphyria?"
"Nerozuměla té kresbě, a tak mě poslala dolů do Věštírny. Během obřadu vzal Věštec můj náčrt. Mluvil o nějakém požírači smrti."
Nysander náhle uchopil Seregila za zápěstí, donutil mladšího muže, aby před ním poklekl a dychtivě se mu zadíval do očí. "Tohle ti řekl? Co ještě? Vzpomínáš si na jeho slova přesně?"
"Řekl ‚smrt' a zopakoval to. Potom ‚Smrt, a život ve smrti. Požírač smrti rodí zrůdy. Střez dobře Strážce. Střez dobře Předvoj a Násadu šípu.'"
"Tohle vyslovil?" vykřikl Nysander a v rozrušení bolestivě drtil Seregilovi ruku. Zlost byla pryč, nahrazena něčím, co se hodně podobalo naději.
"Vsadil bych na to život."
"Vysvětlil ti, co tím myslel? Strážce? Násada šípu? Předvoj?"
"Ne, ale vzpomínám si, jak jsem se domníval, že musí mluvit o konkrétním člověku - obzvlášť o tom Strážci."
Nysander Seregila pustil a s drsným smíchem se znovu opřel. "To opravdu mluvil. Ještě něco, cokoliv? Pořádně se zamysli, Seregile. Nic nevynechej!"
Seregil si třel pohmožděná zápěstí a pečlivě se soustředil. "Během věštění vzal kolíček harfy a zazpíval melodii, kterou jsem složil jako dítě. Nechal si ho. Pak tam byl kousek Alekova opeření šípu - mluvil o Alekovi jako o dítěti země a světla a prohlásil, že je teď mým dítětem, že mu mám být otcem, bratrem, přítelem a milencem."
Odmlčel se, ale čaroděj mu pokynul, ať pokračuje.
"Pak přišla ta záležitost s požíračem smrti a nakonec se na mě zadíval, podal mi svitek zpět a řekl: ‚Uposlechni Nysandera. Spal to a nedělej další.'"
"Tohle zní rozhodně jako rada. Držel ses jí?"
"Ano."
"Tak to je div. Řekl jsi o tom někomu jinému? Alekovi? Micumovi? Musíš mi říci pravdu, Seregile!"
"Nikomu. Neřekl jsem to nikomu. Jestli chceš, odpřisáhnu to."
"Ne, milý hochu, věřím ti." Na tváře starého čaroděje se vrátila trocha barvy. "Poslouchej mě, úpěnlivě tě prosím. Tohle není hra. Nemáš ponětí, kolem jaké propasti jsi tančil, a já ti to pořád nesmím říci - ne, nepřerušuj mě! Nechci od tebe žádné přísahy, slib mi ale na svou vlastní čest - pro lásku ke mně, když pro nic jiného - že budeš trpělivý a necháš mě postupovat tak, jak musím. Přísahám ti jako čaroděj, na své ruce, srdce a hlas: už není pochyb, že ti jednou všechno prozradím. Máš mé slovo. Můžeš to pro teď vydržet?"
"Vydržím." Seregil, stále otřesený, sevřel Nysanderovy studené dlaně do svých. "Při své lásce, vydržím. Ukryj tu zatracenou věc!"

"Díky, ty netrpělivý." Nysander ho na okamžik pevně objal a pak mu přiložil ruku na hruď. Jizva se pod jeho dotekem rozplynula.
"Kdyby se objevila znovu, musíš mi to ihned sdělit," upozornil ho. "A teď bychom se měli vrátit k naší práci."
"Ostatní se musí divit, co se děje."
"Běž. Já tu ještě chvíli v klidu posedím. Dal jsi mi pořádný námět k přemýšlení!"
"Předpokládám, že to taky jednou pochopím. Dobrá, vyrazíme na cestu po márnicích. Do svítání jsme zpátky, ale pochybuji, že budeme mít chuť na snídani."
"Asi ne. Seregile?"
"Ano?"
"Kryj si záda, hochu, a Alekova taky. Teď se víc než kdy jindy modlím, aby ses řídil svou přirozenou obezřetností."
"Obvykle to dělám, ale děkuji za varování." Seregil se odmlčel, ruku na petlici. "Ty jsi Strážce, že? Ať to znamená cokoliv - neptám se - ale Věštec myslel tebe, viď?"
K jeho velkému překvapení Nysander přikývl. "Ano, já jsem Strážce."
"Děkuji ti." Seregil zamyšleně odešel, netuše, že jeho nejdražší přítel byl, podle své přísahy, na kratičkou chvíli jeho katem.

Kapitola 33.
Mezi Metaři

Díky svému poslání byl cech Metařů v Rhíminee hlídačem nechtěných mrtvých. Metaři čistili ulice a stoky a často byli prvními, kdo zavražděné a opuštěné, vyhnané, zapuzené a zpustlé objevil.
Ve městě byly tři márnice: dvě v horním a jedno v dolním. Seregil a Micum je často navštěvovali, když už neměli kam jinam jít. Pro Aleka to však byla trpká nová zkušenost.
Začali v nejbližší z nich, stojící poblíž severní zdi města. Sotva Alek vkročil dovnitř, vypotácel se zase ven, s rukou přitisknutou na ústech. Chytil se označníku ulice, aby se udržel na nohou, a zvracel. Dobře viděl vnitřek jednoduché budovy, kde ležela na kamenné podlaze mrtvá těla, tváří nahoru, jako rance použitého oblečení na tržišti. Dokonce i o tak chladné zimní noci to uvnitř děsivě páchlo - pro dalnanský nos až příliš.
Za chvíli se vedle něj objevil Seregil.
"Musí - už měli být spáleni!" řekl Alek přidušeně.
"Metaři je tady nechávají několik dnů po tom, co je najdou, pro případ, že by se k nim někdo přihlásil," vysvětlil Seregil. "Nejhorší jsou ti, které vytáhnou z kanálů. Snad bys měl raději zůstat u koní."
Alek, zmítaný mezi studem a úlevou, otevřenými dveřmi sledoval, jak se Seregil vrací ke své neradostné práci. Procházeli s Micumem řadami mrtvých, dívali se do napuchlých obličejů a zkoumali oděv, dokud si nebyli jistí, že tam není nikdo z těch tří, které hledají. Vydrhli si ruce v umývadle s octem, které jim poskytl správce márnice, a vrátili se ven k Alekovi.
"Asi budeme muset pokračovat v lovu," řekl Micum s odporem.
Druhá márnice byla pár ulic od Mořského trhu. Alek během celé jízdy mlčel a poslouchal rytmický klapot Muščiných kopyt. Cválali ve stínech lamp ulice Snopů. Než dojeli k cíli, rozhodl se. Sesedl s ostatními.
"Počkej chvilinku," ozval se Seregil. Prošel nízkými dveřmi a vrátil se s onucí namočenou v octu. "Pomáhá to," řekl Alekovi a ukázal mu, jak si ji volně ovinout kolem úst a nosu.
Alek si držel ostře páchnoucí hadr na tváři a procházel mezi tucty těl, která tu ležela připravená k prohlídce. Vzduch byl nepříjemně vlhký a z lesklých odvodňovacích kanálků vytesaných do podlahy stoupal odporný puch.
"Tady je známá tvář," poznamenal Micum z druhé strany místnosti. "Bohužel, není to nikdo z našich."
Seregil přišel blíž a podíval se. "Žebrák Gormus. Chudák starý mizera - muselo mu být už devadesát. Jeho dcera většinou žebrá kolem Popravčího kruhu. Pošlu jí vzkaz."
Ani tady Teukra nebo ostatní nenašli. S vděčností se vrátili na čerstvý noční vzduch a sjeli Přístavní cestou plnou ozvěn dolů, k bludišti nábřeží a budov přilepených k východnímu výběžku přístavu.
Zamířili do nejchudší části a Seregil vjel do polorozbořeného skladiště. Tady byla největší z městských márnic; její zápach je zasáhl ještě předtím, než otevřeli dveře.
"U Sakorova Plamene!" zaskřehotal Micum a přitiskl si na nos hadr namočený v octu.
Alek rychle udělal totéž. Nic z toho, co dělávali, ho nepřipravilo na podobné místo; dokonce i Seregil vypadal poněkud neklidně.
Na špinavé dřevěné podlaze leželo více než padesát těl, některá čerstvá, jiným už odpadávalo maso z kostí. Světelné koše rozestavěné po místnosti hořely odporným, modravým plamenem, aby zahnaly strašlivou vlhkost.
Přikulhala k nim shrbená drobná žena v šedé uniformě Metařů, s košem vadnoucích kytiček.
"Květiny pro pány? Hořké hledání bude mnohem sladší!"
Seregil jí hodil do košíku pár mincí. "Dobrý večer, matičko. Snad bys nám mohla zkrátit práci. Hledám tři lidi, kteří se tu mohli ocitnout včera. Mladá, černovlasá služka, sluha ve středních letech, taky tmavovlasý, a mladý šlechtic se světlým knírkem."
"Možná budete mít štěstí, pane," zaštěbetala stařena a odbelhala se k rohu místnosti. "Nějaké čerstvé tady mám. Je to vaše děvče?"
Callia ležela nahá mezi utopeným rybářem a mladým rabiátem s podříznutým hrdlem. Měla otevřené oči a vyděšený výraz.
"Ano, je to ona."

"To je zatracená škoda," povzdechl si Micum, a když dřepal k dívce, nadzvedl si lem pláště. "Nemohlo jí být víc než dvacet. Vidíte ta zápěstí?"
Seregil osahal hnědé jizvy na bledé kůži. "Svázali ji a dali jí roubík. Vidíš, tady, jak má odřené koutky úst?"
Alek se chvěl nevolností, ale přinutil se sledovat ohledání. Minulých pár hodin se přes něj převalilo jako skličující noční můra; bylo mu skrz naskrz zle.
Přední část těla byla, až na jizvy, nepoznamenána. Když ji však obrátili, našli malou ránu mezi žebry, těsně vlevo vedle páteře.
"Profesionální práce," zamumlal Seregil. "Přes tepnu přímo do srdce. Alespoň zemřela rychle. Kde ji našli, matičko?"
"Ubohé jehňátko! Vytáhli ji z doků, na konci ulice Úhořů," odpověděla Metařka. "Myslela jsem, že je to děvka. Má nějakou rodinu, která si ji vyzvedne?"
Seregil jemně položil tělo zpět na místo a vstal. "Po rodině se podívám. Dohlédněte, aby ji tu ještě den dva nechali, ano?"
Jakmile se ocitli venku, všichni tři z plných plic vdechovali dehtem nasáklý mořský vzduch, ale zdálo se, že octem páchnoucí ruce a tváře jim dávají cejch smrti.
"Chtěl bych celý oblečený skočit do moře!" řekl Alek a toužebně se zadíval na lesklou vodní hladinu, kterou viděl na konci ulice.
"Já taky, kdybychom z té vody nevylezli špinavější, než jsme teď," podotkl Seregil. "Dobrá horká koupel nás dá do pořádku."
"Tohle je tvoje odpověď skoro na všechno," odpověděl Micum kysele. "Ale v tomto případě ti musím dát za pravdu."
"Alespoň víme, že jsme na správné stopě," řekl Alek s nadějí. "Rád bych věděl, odkud se vynoří Teukros a Marsin?"
"Jestli se vůbec objeví," odpověděl Seregil. "Podle všeho, co víme, to mohli být oni, kdo nechali děvče odstranit - a v tom případě jsou už dávno pryč. Ale taky mohou oba plavat břichem vzhůru ve stokách. Vzhledem k tomu, co jsme právě našli, a k Barienově náhlému úmrtí můžeme s jistotou předpokládat, že máme někde venku dost nepřátel. A ti mají zrovna potíže. Teukros někomu něco řekl!"

Kapitola 34.
Phoriino doznání

Od sebevraždy místodržícího uplynuly dva dny. V poledne bude Barienovo tělo veřejně rozčtvrceno jako symbolická poprava zrádce, který se sám přiznal.
Micum se rozhodně odmítl zúčastnit. Mezitím, co se Seregil oblékal, zabloudil na balkón ložnice a sledoval, jak Alek po ránu střílí v zahradě. Chlapec trpělivě ověřoval každý zásah, neomylně posílal šíp za šípem do cíle, kterým byl žok slámy zaklíněný v rozsoše stromu.
Minulou noc se Alek váhavě nabídl, že Seregila doprovodí, ale odradili ho.
"Není na tom nic, co bys potřeboval vidět," řekl mu Seregil a milosrdně nepřipomněl, že se chlapec od jejich putování po márnicích budí ze spánku s křikem.
Alekovi se zřetelně ulevilo, ale celé ráno se u snídaně provinile mračil a pak se s lukem vytratil do zahrady.
Micum sledoval, jak náhlý poryv větru sfoukl chlapci do očí pramen vlasů a zkazil mu výstřel. Bez nejmenší známky netrpělivosti si ho jen odhrnul zpět a odešel posbírat šípy, aby mohl střílet znovu.
Škoda, že nemáš takovou trpělivost, jako při lukostřelbě, sám se sebou, pomyslel si Micum a vrátil se zpět do tepla ložnice.
Seregil si před zrcadlem zkoušel černý klobouk se širokou střechou. Stáhl si ho přes jedno oko, aby vypadal trochu prostopášněji, poodstoupil a zhodnotil výsledek. "Co myslíš?" zeptal se.
Micum přejel kritickým pohledem po jednoduchém šedém sametovém kabátci, přes který měl Seregil přehozený o něco tmavší plášť. "Se svatebčanem si tě nikdo nesplete."
Seregil si s neveselým úsměvem postrčil klobouk. "Kvalitní, ale strohé, co? Výborně. Nikdo nemůže říci, že by se lord Seregil neuměl obléci pro každou příležitost. Alek ještě střílí?"
"Ano. Možná jsi mu neměl rozmlouvat, aby šel. Zřejmě má pocit, že tě zklamal."
Seregil pokrčil rameny. "Možná, ale nakonec šlo o jeho rozhodnutí. Sám jsi ho viděl onehdy v noci; nutil se jít do márnice, protože věděl, že to je důležité. Dnes to důležité není, a on to ví. Prostě si vyčítá, že je choulostivý. K čertu, ani já bych tam nešel, kdybych nemusel. Po Rhíminee se šíří řeči, píší o mně balady: chudáček, nespravedlivě uvězněný vyhnanec a podobné kraviny. Takže je to zapotřebí, musím jít. Ten ubohý bastard nám udělal alespoň tu laskavost, že se zabil sám. Když je odsouzenec naživu, i já mívám noční můry."
* * *
Popraviště, známé jako Pahorek Zrádců, leželo pár mil na sever od města. Neúrodné svahy završovala široká kamenná plošina na hřebeni. Pahorek se tyčil nad opuštěným úsekem silnice do Cirny, šibenice a hluboce zjizvený špalek představovaly smutné, ale přesvědčivé svědectví nesmiřitelných královských zákonů.
Když Seregil vyrazil, narazil si klobouk hlouběji a mlčky proklínal povinnosti, které ho nutily vyjet takového rána ven.
Severní oblasti odřízla zima už před měsícem, ale tady na jihu se studené počasí teprve zabydlovalo. Lehký prachový sníh se objevil na polích až dnes zrána; v dálce po pravé straně viděl, jak se vrcholky hor bíle lesknou.
Na popravišti už byla pěkná řádka lidí. Šlechtici seděli na koních v úzkém shluku, lehce, ale zřetelně oddělení od okolního davu povalečů, lumpů a těch, co měli rádi morbidní vzrušení.
Dav nechával kolem plošiny volný kruh. Lidé se smáli a žertovali jako o pouti, ve stínu šibenice vytahovali skromné jídlo a provokovali se navzájem, kdo se postaví dost blízko, aby ho potřísnila krev.

Seregil si nevšímal náhlého vzrušeného šumu a ukazování, které jeho příjezd vyvolal, a projel davem, aby se na okraji šlechtického stanoviště připojil k Nysanderovi a Therovi.
Thero se podivil: "Alek s tebou není?"
Seregil se okamžitě napjal, jako vždy na stráži před jakýmkoliv zahaleným popíchnutím mladšího čaroděje.
"Možná je to dobře," podotkl klidně Nysander. "Tohle není zrovna stránka skalské společnosti, na kterou bych byl obzvlášť hrdý. Velká škoda, že je to tak účinné a odstrašující."
Nysander toho rána vypadal ustaraněji než kdy dřív. Navzdory nezvratným důkazům bylo pro čaroděje stále obtížné přijmout Barienovu nečestnost. Seregil ho znal dost dobře, aby chápal, že jde o víc než pouhou deziluzi; jako důvěrný přítel královny i místodržícího si Nysander vyčítal, že byl slepý, když přehlédl tak významnou věc. Bohužel teď nebyl k probírání podobných záležitostí pravý čas ani místo.
Seregil předváděl pochmurnou náladu a zdvořile odmítl pokusy několika zvědavých šlechticů o rozhovor. Místo toho s jistým cynickým potěšením naslouchal spekulacím v okolí.
Dámy i pánové, kteří ještě před čtrnácti dny hodovali u Barienova stolu, náhle temně hovořili o podezřelých okolnostech, které se jim vybavily, nebo o obratech v hovoru, které teď prohlašovali za podezřelé či výmluvné.
Když se nebe s blížícím se polednem vyjasňovalo, byl dav čím dál neklidnější. Aby zamezili nepokojům, začali modře odění jezdci Městské hlídky dávat svou přítomnost najevo zřetelněji.
Promrzlý a rozladěný Seregil se zavrtěl v sedle. "Průvod už by měl být v dohledu."
"Má pravdu. Mám se po nich podívat, Nysandere?" nabídl se Thero.
"Snad bychom…" starší čaroděj se odmlčel, zastínil si oči a pohlédl k městu. "Ne, myslím, že to nebude nutné."
Na obzoru se objevil osamělý jezdec a cválal směrem k nim. Když přijel blíž, viděli, že je oděný v barvách královnina herolda.
"Do horoucích pekel, tady nám někdo určitě jede pokazit zábavu!" vykřikl kdosi.
Vypadalo to pravděpodobně a dav se s mručením rozestoupil, aby jezdci uvolnil cestu. Herold sesedl, vylezl na popraviště, rozvinul svitek a hlasitým, jasným hlasem zvolal: "Na rozkaz královny Idrilain II. se obřadná poprava Bariena í Zhala odkládá. Dnes čtvrcen nebude. Provolejte všichni slávu královnině milosrdenství!"
Hledači vzrušení posměšně hvízdali a pokřikovali, ale většina šlechticů obrátila koně k městu s výrazem úlevy.
"Co to má znamenat?" zamumlal Seregil.
"To si neumím vysvětlit," odvětil Nysander. "Nicméně mám podezření, že doma mě už bude čekat předvolání ke královně."
* * *
Nysander se nemýlil. Odspěchal do Paláce a našel Idrilain a Phorii, očekávající jej v soukromé audienční komnatě. Idrilain seděla, po její levé straně toporně stála Phoria. Obě ženy vypadaly velmi ponuře.
"Posaď se, Nysandere. Přála bych si, abys něco vyslechl," řekla Idrilain stroze a pokynula mu k jediné volné židli v komnatě. "Phorio, zopakuj Nysanderovi to, cos řekla mi."
"Lord Barien nebyl Leran," začala Phoria formálně, jako seržant při denním hlášení. "Nicméně zemřel s vírou, že jim nevědomky napomohl, prostřednictvím obchodu, který on a lord Teukros uzavřeli s tím padělatelem Albenem."
"Takže tu noc při výslechu Albena poznal?" zeptal se Nysander, když si připomněl Barienův podivný výraz.
Phoria zavrtěla hlavou. "Ne, nikdy se s tím člověkem nesetkal, ani neznal jeho jméno. Veškeré spojení se odehrávalo prostřednictvím Teukra, který sám zařizoval všechna jednání.
Celé to začalo před třemi lety. Lord Teukros se zapletl do těch velkých pozemkových spekulací v západních oblastech, které nevyšly."
"Na ten skandál si vzpomínám," řekl Nysander. "Netušil jsem, že se toho zúčastnil i Teukros."
"Byl na mizině," pokračovala Phoria. "Nakonec dlužil několik miliónů člověku, který stál v pozadí celého plánu - lordu Herleovi."
"Herleus?" Nysander se pokoušel vybavit si ke jménu i tvář.
"Byl zabit téhož roku při lovu na kance," informovala ho Idrilain. "Po jeho smrti byly nalezeny jisté důkazy, že sympatizoval s Lerany, ačkoliv za života mu nic prokázáno nebylo."
"Aha, začínám chápat."
"Teukros byl na mizině," pokračovala Phoria. "Dokonce ani Barien neměl dost peněz, aby ho zachránil, a s Herleem by se nedomluvil. Barien mi řekl, že Teukrovi poradil přijmout hanbu a opustit zemi a Teukros prý nejprve souhlasil. Druhý den však přišel za strýcem s plánem, jak jméno rodiny zachránit."
"A ten plán zahrnoval padělání jistých dokumentů, ke kterým měl, kromě královny, přístup jen Barien?"
Phoria přikývla. "Teukros zjevně zašel naposledy požádat Herlea o dohodu. Právě tehdy Herleus nadhodil, že Barienovo postavení by mu pomohlo získat státní zlato pocházející z přepravy po Zlaté stezce. Herleus představil Teukra Albenovi, který dokázal nezbytné doklady zfalšovat. Zkrátka a dobře, ubohý Barien nesnesl pomyšlení na to, že jeho bezpáteřný synovec přijde o čest, a se vším souhlasil. Potřebovali mou pomoc při přesměrování zlata a já jsem, kvůli Bariena, souhlasila. Později jsme toho oba litovali, ale mysleli jsme si, že je celá záležitost za námi, dokud se Alben nevynořil v té záležitosti s lordem Seregilem."
Nysander si zamyšleně pohladil krátký vous. "Samozřejmě, potřebuji slyšet podrobnosti toho plánu, ale stále úplně nechápu, jak to, že si Barien, který, jak říkáte, nevěděl o Albenovi nic, během výslechu spojil padělatele se svým synovcem."
Phoria těžce vzdychla. "Alben mluvil o Bílém Jelenovi. To bylo jméno lodi, která přepravovala ukradené zlato do Cirny."
"Aha, a vy, jako nejvyšší velitel jízdních oddílů pověřených strážit podobné zásilky, jste musela převoz zlata schválit.

Zatímco Barien pozměnil záznamy v pokladnici. Oba jste museli znát jméno lodi, pokud nic jiného."
Phoria se mu strnule podívala do očí. "Mohla jsem odmítnout. Mohla jsem ho zastavit. Nemám pro své činy omluvu."
Idrilain vytáhla ze stolku svinutý dokument a podala ho Nysanderovi. "Tohle je Barienova poslední vůle, datovaná před třemi lety. Zanechal veškeré jmění i pozemky skalské pokladně. To je víc než přiměřená náhrada."
Bouchla pěstí do stolku, vstala a začala rázovat pokojem. "Copak bych mu neodpustila nebo nepomohla? Ta jeho nádherná, proklatá staromódní čest ho zničila a mě stála nejcennějšího rádce, kterého jsem měla, nemluvě o důvěře v mou dědičku. A to všechno kvůli mladému idiotovi, který nemá ani cenu kamene, který by ho rozmáčkl!"
Phoria sebou viditelně trhla. "Pochopitelně se vzdám veškerých nároků na trůn."
"Nic takového neuděláš!" zakřičela Idrilain a odsekla: "S chystanou válkou a s Lerany na zadním dvorku je zmatek kolem abdikace poslední věcí, kterou teď potřebujeme. Udělala jsi chybu - hloupou chybu z namyšlenosti - a teď vidíš následky. Jako budoucí královna této země přijmeš za své činy odpovědnost a potřeby Skaly nadřadíš svým vlastním. Jako nejvyšší velitel mých jízdních oddílů zůstaneš na místě a budeš si hledět svých povinností. Je to jasné?"
Zbledlá Phoria poklekla na jedno koleno a pozdravila ji přitisknutím pěsti na prsa. "Ano, má královno!"
"Teď vstaň a dokonči hlášení." Idrilain se znechuceně otočila a posadila se zpátky na židli.
Phoria se postavila a znovu ztuhla. "Pokud vím, bylo zlato dopraveno na Jelena podle plánu. Barien se mi o tom, až do té noci, kdy zemřel, nikdy znovu nezmínil."
Na okamžik její maskou proniklo zachvění. Poprvé za mnoho let u ní Nysander viděl náznak jiné emoci než zlosti. Nicméně vše zmizelo stejně rychle, jako se objevilo.
"Barien šel za Teukrem a chtěl vědět, proč dál spolupracoval s tím padělatelem," pokračovala. "Podle všeho Teukros popřel, že by měl s Lerany a se Seregilem něco společného, připustil však, že Albena využíval, aby mu pomohl v jistých pokoutních záležitostech lodní přepravy."
"V tom bylo nejspíš tajemství jeho štěstí," řekl Nysander. "Stěží bych mu přiznal takové schopnosti, ale vypadá to, že jsme toho ničemu možná podcenili. Generálko Phorio, myslíte, že Barien nechal Theukra zabít - té noci, kdy sám zemřel?"
"Nic takového mi neřekl."
"Nechala jste Theukra zabít vy?"
"Ne." Poprvé za dlouhé minuty se Phoria podívala Nysanderovi do očí a čaroděj nenašel žádný důvod o jejích slovech pochybovat.
"Můžete mi říci o té záležitosti s Jelenem ještě něco jiného?"
"Nic, kromě toho, že Barien nikdy přesně nezjistil, co se s tím zlatem stalo. Herleus přestal žádat o peníze a za pár měsíců zemřel. Během projednávání jeho pozůstalosti nebylo nic podobného zmíněno, ale to není nijak překvapující. Řekla bych, že si jeho dědicové docela slušně žijí ze svých tajných rezerv."
"Snad," řekl Nysander, přesvědčený, že odpověď nebude tak prostá.
* * *
Seregil a Alek, vyzbrojení Nysanderovým hlášením o událostech v Paláci, na zbytek dne zmizeli. Ještě před setměním se však vrátili do věže, oblečení v kápích učenců. Byli ušpinění od jemného prachu z knih.
Micum, který strávil odpoledne s Nysanderem, si s čarodějem vyměnil úšklebek: oba, Seregil i chlapec, měli šťastný výraz psů, kteří zachytili čerstvou stopu. Tak radostně nevypadal ani jeden z nich celé dny.
"Herleus neměl dědice!" zachechtal se šťastně Seregil, když si u krbu v pracovně zahříval ruce.
"Vůbec žádné?" Nysander překvapeně nadzvedl obočí.
"A nejen to," dodal rozčileně chlapec, "ale celé jmění bylo ihned po jeho smrti zkonfiskováno věřiteli. Po zlatě tam nebylo ani stopy."
"Byli jste v městských archívech?"
"A znovu v dolním městě," řekl Seregil. "Měli jsme dnes odpoledne s Alekem napilno. Zítra odplouváme do Cirny."
"Zadržte, nějak ztrácím nit," skočil jim do řeči Micum. "Co jste hledali v dolním městě?"
"Lodní záznamy," odvětil Seregil. "Bílý Jelen podle nich patří k lodní lince vlastněné rodinou Tyremiana z Rhíminee, ale ukázalo se, že domovský přístav v Cirně má, takže tam by měly být uloženy veškeré doklady. Pokud jsou někde uloženy."
Micum pomalu přikývl. "Takže ty věříš, že mezi tím ukradeným zlatem a úklady proti tobě je nějaké spojení?"
"Vypadá to tak, že někteří lidé se zapojili do obou akcí, a to jsou nejspíš Lerani. I kdybych se mýlil, jiný záchytný bod stejně nemáme."
Micum se na něj podezřívavě zahleděl. "Další tvá ‚intuice', co?"
"Věřím, že to tak může být," řekl Nysander. "Teukrovo zadlužení páchne leranským spiknutím. Jakou by mohli Barienovi zasadit větší ránu, než chytit ho do pasti pomocí milovaného synovce? Musíme se za každou cenu pokusit určit, kde to zlato nakonec skončilo. Pokud, jak poznamenal Seregil, důkaz ještě existuje."
"Vždycky je tu naděje," řekl Seregil. "Pojedeš na sever s námi, Micume?"
Zavrtěl hlavou. "Nevypadá to, že byste mě potřebovali, a Kari určitě netrpělivě čeká, kdy se vrátím. Ale až k Vodnímu Luhu pojedeme společně. Můžete se u nás cestou zastavit, jestli chcete."
"Raději bych si pospíšil, přesto ale děkujeme. Možná se k tobě stavíme na zpáteční cestě - podle toho, co zjistíme."
"Raději to Kari neřeknu." Micum se vesele zašklebil. "Pokud se prostě z čista jasna objevíte, můžu to svalit na vás. Co myslíte, jak dlouho budete pryč?"
"Záleží na tom, co zjistíme. Jelen byla pobřežní loď, která se plavila po obou stranách šíje. Pokud budeme muset odjet do nějakého vzdáleného přístavu, může to trvat i týdny."
Odmlčel se a obrátil se k Nysanderovi. "Ještě jedna věc. Kolik Královských plných mocí bylo zapotřebí k přesměrování

zlata?"
"Zřejmě jen jedna. Má to nějaký význam?"
"Možná," zadumal se Seregil. "Vzpomínám si, že se Alben přiznal k padělání dvou, ale v Teukrově domě nic podobného nenašli. To znamená, že pohřešujeme jeden velmi mocný dokument, nejspíš opatřený pečetěmi."
Když zvážil myriády možných důsledků tohoto odhalení, Nysander se zamračil. "Ó, Bohové!"

Kapitola 35.
Cirna

Alek prožil další noční můru, ze snu mu utkvěl silný puch márnice. Odhrnul závěsy postele a zjistil, že první ranní paprsky už dopadají oknem dovnitř. Necítil nic než vůni klobás, které se smažily dole.
"Díky, Stvořiteli!" zašeptal a přejel si rukou po zpocené tváři.
Zase špatně spal, nepokojně se zmítal šílenými sny, ve kterých ho márnicemi pronásledovala hrozivá černá postava. I když se oblékl a zamířil dolů, skličující pocit ho stále neopouštěl.
Seregil a Runcer probírali v hlavním salónu uspořádání sady cestovních zavazadel. "Lord Seregil" opouštěl město, vydával se na cestu, aby se zotavil z těžké zkoušky, kterou prošel, a bral sira Aleka s sebou. Zavazadla potřebná k dlouhému putování musela opustit dům s nimi.
"Necháme to všechno na Vodním Luhu," říkal právě Seregil, když přišel Alek.
"A co mám odpovědět, když se budou po vás a po siru Alekovi ptát, můj pane?" zeptal se Runcer.
"Řekni jim, že jsem byl příliš otřesen a nedokázal jsem odhadnout, kdy se vrátím. Ale, dobré ráno, Aleku. Jen co posnídáš, odjíždíme. Jez rychle."
"A sir Micum se vrací domů?" otázal se Runcer.
"Ano." Micum se objevil ve dveřích jídelny jen v košili. "Můžete říct všem návštěvníkům, že jsem jel domů k nejkrásnější ženě ve Skale a že pošlu psy na každého, kdo by se nás příští týden odvážil rušit!"
Runcer se vážně uklonil. "Podám to dostatečně emotivně, pane."
Když Alek spěšně hltal klobásy a čaj, Seregil netrpělivě rázoval jídelnou. "Až přijedeme, zotavíme se v Kohoutkovi."
"To se mi líbí," řekl Alek šťastně. Měl okázalých způsobů a příliš pozorných sloužících dost. Rychle dojedl a odspěchal za Seregilem a Micumem ven, kde pod bedlivým dozorem Runcera stáli připraveni jejich koně a malý průvod zavazadel.
Byli oblečeni jako gentlemani, aby si lidé všimli, že opouštějí město. Čeledín jim osedlal Cynril a Větrníka, ale Muška a Kartáč byli připraveni mezi zvířaty nesoucími zavazadla.
* * *
Byl to svěží, příjemný den k cestování. Těsně po poledni dojeli k odbočce na Vodní Luh.
Alek a Seregil přejeli most, sesedli a zalezli do houští, aby se převlékli. Od tohoto místa chtěli cestovat jako kupci.
"Budete dnes večer spát v Poníkovi?" zeptal se Micum, když se znovu vynořili.
Seregil pohlédl na oblohu. "Pokud si pospíšíme, měli bychom to zvládnout."
"Pozdravuj ode mě Kari a děvčata," řekl Alek. Zadíval se k údolí, spatřil nad Vodním Luhem bledou stužku dýmu stoupajícího z komína v kuchyni a představil si teplou vůni čerstvě upečeného chleba, smaženého masa a sušících se bylin.
Vyměnili si koně a Seregil uvázal aurënská zvířata k nákladním.
"Nečekej nás dřív, dokud nás neuvidíš," řekl Micumovi a podal mu vodící uzdu.
"Dobrý lov," popřál jim Micum a potřásl si s oběma rukou. "A dávej si pozor na těch kamzičích stezkách, kterým v Cirně říkají cesty. Jeden špatný krok a plaveš v zátoce, ani si nestačíš uvědomit, co se stalo!"
Přejeli můstek zpět, zamířili k severu a na silnici pobídli koně do cvalu.
Zvlněné kopce byly brzy nahrazeny strmějšími svahy. Po levici padaly dolů rozeklané útesy a u jejich úpatí se rozprostírala tmavá hladina Osijského moře, ohraničená na obzoru pobřežními ostrovy.
Konečně přitáhli koním uzdu, aby si zvířata odpočinula. Seregil si sundal kapuci a šťastně zavýskl. "U Čtveřice, je to báječné, zase se osvobodit z ulice Kol!"
"Ty taky?" Alek se na něj překvapeně zadíval.
"Stěží se tam můžu nadechnout!" zvolal Seregil a potřásl hlavou. "Velmi nerad to připouštím, ale minulá léta jsem se tam cítil jako v pasti. Je to přestrojení, které si žije vlastním životem. Až jednou uvidíš, jak daleko to všechno může zajít, pochopíš mě."
"Proto jsi mi o tom domě nikdy nevyprávěl?" zeptal se Alek. Zbytky špatné nálady, kterou po sobě nechala noční můra, a rozčilení, jež v něm ještě vyvolávala vzpomínka na první setkání s ulicí Kol, způsobily, že slova zazněla neočekávaně ostře.
Seregil se na něj překvapeně ohlédl. "Co tím myslíš?"
"Myslím tím, že ses mi za celé týdny, co jsme byli ve městě, o tom místě nikdy nezmínil. Dokud jsi mi ho neukázal jako další ze svých malých zkoušek."
"Snad ti to ještě nevrtá hlavou."
"Asi ano," zamumlal Alek. "Děláš to pořád, víš - spoustu věcí mi neříkáš."
"U Illiorových prstů, Aleku, poslední dva měsíce nedělám nic jiného, než že ti něco vyprávím. Myslím, že jsem toho předtím tolik nenamluvil za celý život! Co jsem ti neřekl?"
"Pro začátek třeba o ulici Kol," odsekl Alek. "Nechal jsi mě tam vloupat jako zloděje a pak jsi mě zavlekl přímo na ten večírek…"

"Ale to všechno jsem ti vysvětlil! Neříkej, žes na sebe nebyl pyšný, když tě přešel počáteční šok?"
"V tom to není." Alek se snažil vyjádřit své rozbouřené city slovy. Nakonec vyhrkl: "Prostě bych rád měl právo se k některým věcem vyjadřovat. Když tak o tom přemýšlím, od chvíle, kdy jsme se setkali, nemůžu do ničeho mluvit. Po všem, co jsme spolu prožili? U Bilairyho střev, Seregile, vždyť jsem ti zachránil život!"
Seregil otevřel ústa k odpovědi, pak ale mlčky pobídl Kartáče k chůzi.
Alek ho následoval, pořád rozhněvaný, ale zároveň zděšený vlastním výbuchem. Proč jen ho silné emoce vždycky tak zaskočí?
"Nejspíš si to můžeš myslet oprávněně," řekl Seregil nakonec.
"Seregile, já…"
"Ne, to je v pořádku. Neomlouvej se, žes mi řekl pravdu." Seregil, hledící na Kartáčův krk, popuzeně povzdechl. "Když jsme se poprvé setkali, bylo to jiné. Byl jsi prostě někdo, kdo potřeboval pomoc a mohl mi být chvíli užitečný. Že tě vezmu na jih s sebou, jsem se opravdu rozhodl až po Wolde."
"Po Wolde!" Alek se k příteli otočil a znovu v něm začal narůstat hněv. "Tys mi lhal? Všechny ty řeči v Dunách - o Skale a o tom, že budu bard?"
Seregil pokrčil rameny, ale nevzhlédl. "Nevím, možná ano. Chci říct - už tehdy jsem si myslel, že by to bylo dobré. Ale až do toho vloupání ve Wolde jsem nevěděl, jestli se k tomu doopravdy hodíš."
"A co bys udělal, kdybych se ‚nehodil'?"
"Nechal bych tě někde v bezpečí s penězi a zmizel bych. Už jsem to předtím dělal často, pro lidi, kterým jsem pomohl. Jenže ty jsi byl jiný, a tak jsem to neudělal."
Když se na sebe podívali, překvapil Aleka pocit tajemného propojení; ze žaludku se mu rozšířilo teplo, jako by si dal doušek brandy.
"Takže ano, zkraje jsem ti trochu lhal," povídal Seregil. "Pomysli na to, kolika cizincům jsi lhal ty sám, od chvíle, kdy jsi se mnou. To je pro naši práci přirozené. Ale přísahám, že od Wolde jsem k tobě byl tak upřímný, jak jen to bylo možné. Chtěl jsem ti říct víc, připravit tě, ale přišla ta nemoc." Odmlčel se. "Pochybuji, že bych byl na tvém místě tak věrný. Každopádně, po Wolde a po přepadení ve Folcwinském lese jsem o tobě začal uvažovat jako o příteli, prvním, kterého jsem po dlouhé době získal. Měl jsem za to, že to chápeš, a prosím, promiň mi, že jsem ti to nevysvětlil."
"Nemusíš se omlouvat," řekl Alek rozpačitě.
"Kdepak, musím. Sakra, Aleku, jsi pro mě stejně záhadný, jako jsem já pro tebe. Pořád zapomínám, jak jsi mladý, jak jsme rozdílní. Když jsme se setkali s Micumem, byli jsme skoro stejně staří. Viděli jsme svět stejnýma očima. A Nysander! Vždycky se mi zdálo, že zná mé myšlenky dřív než já sám. S tebou je to tak - tak jiné! Dělám takové chyby, až se bojím, že ti ublížím a ani si toho nevšimnu."
"Tak zlé to není," zamumlal Alek, přemožený tou neočekávanou otevřeností. "Jen, že mi občas připadá, jako bys - jako bys mi nevěřil."
Seregil se žalostně zasmál. "Ach, Aleku! Rei phöril tös tókun meh brithir, vrí sh'ruit'ya."
"Co to znamená?"
Seregil nejprve podal Alekovi svou dýku. "‚Byť bys mi vrazil nůž do očí, necouvnu,'" přeložil. "To je slavnostní přísaha důvěry a já ti ji dávám celým srdcem. Můžeš mě bodnout, jestli chceš."
"To sis právě teď vymyslel?"
"Ne, je to skutečná přísaha, a klidně ti dám deset dalších, stejně strašlivých, pokud tě to přesvědčí, že všeho lituji."
"Pro milost Stvořitele, Seregile, prostě mi jen pověz o ulici Kol!"
"Dobrá, ulice Kol." Seregil si vsunul nůž zpět do boty. "Všechno to začalo, když jsem selhal u Nysandera. Utekl jsem a pár let jsem se živil všelijak. Tehdy jsem se naučil krást a podobně. Když jsem se vrátil, najednou jsem zjistil, jak se můžu hezky zaměstnat pletichařením skalské šlechty. Musel jsem se nějak uvést, což nebylo příliš těžké. Má pestrá minulost spolu s postavením královnina příbuzného a s novinkou, že jsem Aurënfaie, a taky moje nově nabyté znalosti zloděje a všeobecná zvědavost…" žertovně rozhodil rukama. "To všechno mi v Rhíminee zkrátka zajistilo úspěch. Vydával jsem se za polepšeného vyhnance a lord Seregil brzy získal pověst příjemného posluchače, který spolehlivě platí pití, ochotného chvastouna a člověka, který nemá na nic příliš vyhraněné názory. Celkově nedůležitá osoba, nicméně někdo, s kým každý promluví.
Stal jsem se oblíbeným mezi mladšími šlechtici a jejich prostřednictvím jsem získával cenné informace. Pak už nebylo těžké rozšířit pověsti, že ačkoliv je lord Seregil okouzlující, nevyhledává vždy jen tu nejlepší společnost. Brzy se ve správných kruzích šeptalo, že vždycky pomohu najmout nějakou diskrétní, ale temnou osobu, která za správnou cenu provede jakkoliv pošetilý podnik."
"Kočku z Rhíminee?"
"Přesně. Nysander byl jediný, kdo znal moje tajemství. Byl jsem mu jako špeh k užitku víc než jako učeň. Ale i tehdy jsem si příliš cenil svobody, abych trvale hrál roli šlechtice. Tak jsem koupil Kohoutka a zařídil si tam pokoje. Nysander mi našel Thryis. Cilla tehdy nebyla o moc starší než Illia…"
"Ano, ale co ulice Kol!" trval na svém Alek, který chtěl slyšet konec příběhu ještě ten den. Když se Seregil rozhodl něco vysvětlit, měl sklony nevynechat jediný detail.
"Zase odbočuji, viď? Nu, jak běžel čas, mladí šlechtici, se kterými jsem hrál falešnou hru, se usadili a zplodili další mladé šlechtice. Ať jsem byl Aurënfaie nebo ne, čekalo se, že udělám totéž. Abych si udržel důvěru, na které jsem byl závislý, musel jsem dát najevo, že jsem stejný jako oni. Začal jsem investovat do lodní dopravy a šlo mi to docela obstojně. Konečně nebylo divu, když uvážíš, k jakým informacím jsem měl přístup. Kromě peněz mi mé předpokládané obchodní zájmy poskytly hojné příležitosti být větší část roku pryč.
Bohužel mi celá ta hra začala připadat poněkud nepohodlná. Kdybych neměl Rhíminee tak rád, prostě bych lorda

Seregila zavraždil a začal někde jinde znovu. Pro tebe z toho plyne, že sira Aleka z Břečťanového Pramene čeká spousta studia."
"Než se naučím polovinu toho, co ode mne čekáš, budu stařec s vousy až po kolena!"
Seregil se s prapodivným výrazem zahleděl na moře. "Tak o tom pochybuji. O tom opravdu velmi pochybuji."
* * *
Noc strávili v Poníkovi, úctyhodném zájezdním hostinci, a za úsvitu vyrazili dál. Nebe bylo čisté. Později téhož dopoledne dorazili k jižnímu konci šíje, která spojovala skalský poloostrov s pevninou na severu.
Úzký pás země, široký po celé délce nanejvýš pět mil, čněl z vod jako vybělená páteř. Cesta vedla po hřebeni a Alek viděl moře po obou stranách: Osijské bylo ocelově tmavé, mělké Vnitřní moře světle modré.
Těsně po poledni dojeli k malé vojenské základně, která střežila rozvětvení silnice. Odsud se cesta rozbíhala ke dvěma mostům, východnímu a západnímu, vedoucím ke dvěma protilehlým přístavům u Průplavu, k Cirně a k Talosu. Vybrali si pravou odbočku a brzy dojeli na dohled východního mostu, který se hladce klenul přes černou propast Průplavu. Byla to velkorysá, robustní stavba, dosti široká, aby tudy mohly bez obtíží projet i nejtěžší pivovarské povozy.
"Je to úžasný pohled, nemyslíš?" řekl Seregil a vjel na most. Proti nim právě jelo několik vozů následovaných jízdním oddílem.
Když se Alek podíval do propasti pod sebou, cítil, jak mu po zádech stéká ledový pot. Už se plavil dnem rozsedliny, viděl její hloubku. Velký most mu ve srovnání s ní připadal tenký jako pavoučí síť.
"U Illiorových prstů, celý jsi zbledl!" všiml si Seregil, když se na něj podíval. "Možná raději sesedni a veď koně. Spousta lidí je trochu nervózních, když jdou přes most poprvé."
Alek rychle, napjatě zavrtěl hlavou. "Ne, ne. Je mi dobře, jen - nikdy jsem nepřecházel nic tak hlubokého."
Nenadálá slabost ho přivedla do rozpaků, ale pevně sevřel otěže a pobídl Mušku do kroku. Držel se co nejvíc uprostřed, soustředil se na řadu oslů, kteří se plahočili před ním a snažil se nemyslet na to, co leží dole.
"Podívej, je to naprosto bezpečné," ujišťoval ho Seregil, který jel těsně vedle něj. "Most je stejně pevný jako samotná cesta."
Alek dokázal znovu strnule přikývnout. Z hlubin pod nimi k nim doléhalo skřípění vesel a lan; hlasy námořníků zněly jako šepot duchů.
"Odsud je dobře vidět západní most," řekl Seregil a ukázal Alekovi doleva.
Chlapec vzhlédl a ucítil, jak se mu zvedl žaludek. Západní most vypadal, jako kdyby ho nad strouhou postavily ze suchých větví děti, jako křehká hračka ležící nad hlubokou strží. Zavřel oči a zahnal náhlou představu, jak pod nimi kamenný most praská.
"Jak je dokázali postavit?" vypravil ze sebe.
"Tihle dávní čarodějové a stavitelé znali hodnotu předvídavosti. Nejprve postavili mosty a pak pod nimi vyhloubili Průplav."
Na opačném konci si Alek rozhýbal ztuhlé prsty a úlevně si oddechl.
K přístavu vedla přes útesy horská cesta. Cirna byla zmatené město, sestávající ze shluků čtvercových budov lemujících bludiště úzkých ulic, které klesaly tak prudce, že bylo pro jezdce obtížné nepřeletět koni přes hlavu. Místní obyvatelé zjevně upřednostňovali chůzi; mnohé části města byly přístupné jen po úzkých schodech.
Alek, přilepený k sedlu, si prohlížel zátoku a lesklé sloupy Astella a Sakora, první pamětihodnosti, které ve Skale spatřil. V přístavu teď kotvilo daleko méně lodí. Bouře už všechna plavidla, kromě těch nejvytrvalejších, zahnaly na zimu do doků.
Když dojeli k přístavní celnici, byli oba rádi, že se znovu postaví nohama na pevnou zem. Vešli do bíle omítnuté budovy a u stolu zavaleného dokumenty našli v plné práci zrzavou ženu v solí pocákaných botách.
"Dobrý den přeji," pozdravila je, když zapečetila jednu z listin. "Jsem Katya, přístavní správce. Potřebujete nějakou pomoc, pánové?"
"Dobrý den i vám," odvětil Seregil. "Jsem Myrus, kupec z Rhíminee, a toto je můj bratr Alsander. Přijeli jsme pátrat po zásilce, která se ztratila asi před třemi lety."
Žena s pochybovačným zamračením zavrtěla hlavou. "To tedy máte před sebou pěkný kus práce. Máte vůbec ponětí, kolik lodí tu během sezóny propluje?"
"Máme jméno lodi a měsíc, kdy proplouvala, pokud to pomůže," nadhodil Alek. "Šlo o Bílého Jelena, obchodní loď se čtvercovými plachtami, patřící Tyremianově lince a registrovanou v Cirně. Zakotvila tu někdy počátkem Erasinu."
"No dobrá, alespoň máme odkud začít." Otevřela boční dveře a zavedla je do místnosti naplněné od podlahy až po strop řadami polic na svitky.
"Pokud ještě máme příslušný lodní seznam, bude někde vzadu. Obvykle by už byly vytříděny a vyhozeny, ale starý přístavní správce zemřel uprostřed práce a mně se ji nikdy nepodařilo dokončit."
Zběžně prohlédla některé police na konci místnosti a pak náhodně vytáhla jeden dokument. Pohyb rozvířil silnou vrstvu prachu a Seregil i žena se rozkýchali.
"Otevřete to okno za vámi, mladý pane, než se všichni udusíme," zalapala Katya po dechu a zacpala si nos.
Alek odstrčil okenice. Žena znovu rozvinula svitek a podržela ho na světle.
"Podívejte se, jak je to uspořádáno, pánové. Nahoře je jméno lodi a kapitána, následuje datum přistání a podrobný seznam nákladu, který loď doručila a který odvezla. Pečeti dole patří kapitánovi plavidla a různým kupcům, jichž se listina týká. Tady ta velká v pravém dolním rohu je pečeť správce přístavu. Nechám to na vás. Až budete odcházet, nezapomeňte zavřít okenice a uložte věci zpět tam, kde byly."
Kromě orientačního chronologického pořadí nebyl v ukládání dokumentů žádný systém. Vytahovali svitky a kontrolovali data, až zúžili pátrání na několik pravděpodobných polic. Když se probíjeli hromadou zatuchlých,

zažloutlých pergamenů a třídili je, rozvířili oblaka prachu a pořádně se rozkýchali.
Seznamy napsané na houpajících se zakotvených plavidlech byly obtížně čitelné - obzvlášť pro Aleka, jenž s výukou čtení ještě zdaleka neskončil. Nepřítomně se hryzal do rtu a usilovně se snažil přečíst načmáraná jména lodí: Pes, Dračí Křídlo, Dva Bratři, Lady Rygel, Stříbrné Pero, Coriola, Mořská Mlha, Střízlík…"
Zcela zaujatý snahou rozluštit různé rukopisy málem odložil svitek s umazaným jménem Bílý Jelen.
"Tady, mám to!" zvolal vítězně.
Seregil znovu kýchl a nevychovaně si utřel nos do rukávu. "Taky jsem jeden našel. Jelen plul na krátké vzdálenosti, pracoval na severním pobřeží po obou stranách Průplavu. To znamená, že kolem příslušného data tu nejspíš bude dost seznamů. Hledej dál, dokud se nedostaneme do doby, kdy se Jelen ztratil. Nechceme žádný vynechat."
Našli jich celkem osm a rozvinuli je vedle sebe, seřazené podle data.
"Tak toho jsem se bál," zabručel Seregil, když si je pročetl. "Jelen měl z větší části řadu krátkých, pravidelných cest. Jen se podívejme - rozmanité zásoby pro tahle tři městečka na západě a zboží zpět - kožené výrobky, rohovina, nějaké věci ze stříbra. Cesty na východ zřejmě většinou vedly k dolům na severním pobřeží Vnitřního moře: nářadí a zásoby, olej, látky, léky. Pořád stejné."
"A co nějaké náhodné zastávky?" zeptal se Alek, který se krčil vedle něj.
"Dobrá otázka. Pár jich tu je. Drůbež do Mylu, víno do Nakrosu, hedvábí a náklad parfémovaného vosku. Tři velké goblény pro lady Veru v Areusu, sto žoků mykané vlněné příze…"
"Cokoliv z toho by si těžko někdo spletl s několika sty bochánky zlata."
"Máš docela pravdu. Naši leranští přátelé byli zřejmě dost chytří, aby svoje zlato přidali k něčemu těžkému, co nevzbudí pozornost. Tady je železářské zboží, nářadí, řezivo…"
"To nám moc nepomůže," řekl Alek. "Jak máme po třech letech uhádnout, který z těch nákladů to byl? To není možné!"
"Snad." Seregil přešel k oknu, vyhlédl na přístav, na který se snášela tma, a znovu kýchl. "Bilairyho koule! Není divu, že nám to nemyslí. Seber ty papíry, Aleku. Potřebujeme čerstvý vzduch. Projdeme se, abychom si pročistili hlavy, a pak svlažíme zaprášená hrdla pořádnými džbánky cirnského piva!"
* * *
Ve stínech útesů se rychle snesla noc, ale měsíc, dorůstající do poslední čtvrti, jim cestu spletitými uličkami za přístavišti osvětloval. Seregil, ponořený v myšlenkách, pro jednou neměl chuť mluvit, a tak se skoro hodinu procházeli mlčky. Nakonec dorazili na náměstí s pěkným výhledem na přístav.
Na vrcholcích pilířů Průplavu plápolaly velké signální ohně a v jejich odrazech se na temné tváři moře mísil třpyt červeného světla a stříbrný jas měsíce.
"Tohle místo jsme hledali," oznámil Seregil a nasměroval Aleka do blízké pivnice.
Místnost byla příjemně kalná a přeplněná. Prošli zakouřeným sálem a sedli si se svými džbánky do kouta. Seregil znovu pročetl seznamy, opřel se a zklamaně povzdechl.
"Tohle mě vyvádí z míry, Aleku." Dlouze si přihnul ze džbánku a zamyšleně ho otáčel v dlaních. "Samozřejmě, vlastně jsme moc nečekali, že něco objevíme. Ale mít ty proklaté listiny přímo v ruce a nedokázat z nich vyždímat pravdu - to je horší než nenajít vůbec nic!"
Alek se sklonil nad stránkami. "Opravdu si myslíš, že je tam nějaká stopa?"
"Nesnesu pomyšlení, že bychom něco přehlédli." Seregil si znovu rozladěně přihnul a zahleděl se na dno prázdného džbánku, jako by čekal, že tam objeví nějakou tajemnou odpověď. "Podívejme se ještě jednou. Ne, raději jinak - přečti mi je."
"To bude trvat věčnost," namítl Alek. "Víš, že mi to jde hrozně."
"To je v pořádku. Když poslouchám, uvažuji jinak, a bude lepší, že mi budeš předčítat pomalu. Čti jenom sloupce "Odesláno".
Alek naklonil první svitek, aby zachytil světlo blízkého krbu, a s pochybami se ujal úkolu.
Seregil se opřel o zeď a přivřel oči. Kromě toho, že Alekovi pomohl s několika obtížnými slovy, neprojevoval žádné známky zájmu, dokud se chlapec nedostal doprostřed čtvrtého seznamu.
",Tři truhly pergamenů, deset košů lojových svíček,'" četl a ukazoval si na příslušnou položku prstem. ",Šedesát pět vaků ječmene, čtyřicet soudků jablečného vína, třicet kotoučů dvoupalcového lana, padesát železných dlát, dvě stě klínů, tři dvacítky palic, dvě bedny sochařského mramoru, dvacet rolí kožených…'"
Seregil prudce otevřel oči. "To nemůže být správně. Zabloudil jsi do sloupce ‚Přijaté zboží'."
"Ne." Alek mu přistrčil seznam. "Je to tady, ‚Zboží odeslané z přístavu', a pod tím jsou ‚svitky, svíčky, ječmen…'"
Seregil se naklonil dopředu a podíval se, kam Alek ukazuje, ",‚dvoupalcové lano, dláta…' - máš pravdu, stojí tu ‚mramor'. Ale tenhle náklad byl určen pro šachtu na osijském pobřeží." Ztišil hlas až k šepotu. "Ne, pro lom! Je tu zapsáno, že míří k Ilendri."
"A co?"
Položil chlapci ruku na rameno, vstal a významně nadhodil. "Proč by někdo platil přepravu dvou těžkých mramorových kvádrů do kamenolomu?"
"U Bilairyho poklopce! To je ono!"
"Snad, pokud v těch bednách nebyl skutečně mramor, který z nějakého neznámého důvodu poslali zpět. Nicméně je to podezřelé."
"Takže kam jsme se dostali?"
"Teď?" Seregil se ušklíbl, sebral seznamy a vstal. "Dostali jsme se do levné pivnice s ubytováním typu ‚šest na jednu postel'. Věřím, že si zasloužíme úpravnější hostinec a dobrou večeři. Uvidíme, co najdeme v přístavištích zítra."
"A co ten lom v Ilendri? Neměli bychom se tam vydat?"

"Možná jako poslední pokus, ale zpáteční plavba trvá několik týdnů a to zlato už tam určitě nemají. Pochybuji, že by o něm někdy věděli. Ne, mám podezření, že odpověď najdeme mnohem blíž."

Kapitola 36.
Potíže na silnici

Několik dalších dní strávili na větrem vymetených nábřežích a sledovali lodě plující starými cestami Bílého Jelena. I když vypátrali několik takových plavidel, jejich vyšetřování příliš užitečných informací nepřineslo. Čtvrtého dne se však do přístavu přivalila malá buclatá loď s nákladem kamene a s nepravděpodobným jménem Vážka.

Alek a Seregil se povalovali na stozích beden a pozorovali přístavní dělníky, jak zvedají a přenášejí na nábřeží nejrůznější kvádry. Hrubě otesané pláty stavebního kamene byly obaleny v silných sítích, aby se během přepravy jeden o druhý neotloukly. Lepší, křehčí bloky byly chráněny dřevem a plachtovinou.

"Určitě se cestou zastavila v několika lomech," zamumlal Seregil.

"Doufejme, že i v Ilendri," šeptem odpověděl Alek.

Prošli se k přístavišti a začali si prohlížet nejrůznější kusy, jako by zvažovali koupi. Stále byli oblečení jako vážení kupci a jejich úctyhodné pláště brzy upoutaly pozornost kapitána Vážky.

"Nakupujete kámen, pánové? Dnes tu mám pár krásných bloků," zavolal od zábradlí.

"Vidím," odvětil Seregil a přejel dlaní po plátu lesklé černé žuly. "Hledám mramor, sochařskou kvalitu."

"Tak to máte štěstí, pane!" muž přešel lodní můstek a zavedl je k několika zabaleným kusům. "Dnes mám dobrý výběr: růžový, černý, šedý a líbezně bílý, jako prsa holubičky. Jen se podívejme, kde je ten corvinarský kousek? Ten je obzvlášť dobrý."

Prohlédl si několik znaků na bocích beden a tu a tam nadzvedl víko. "Tady je pěkný černý, pane, a tady bílý. Máte na mysli něco konkrétního?"

"No," pravil líně Seregil a podíval se do bedny, "moc se v tom nevyznám, abych pravdu řekl, ale slyšel jsem, že obzvlášť dobrý je mramor z Ilendri."

"To možná byla pravda za dob vašeho otce, pane, ale teď se tam už najde jen málo kvalitních kusů. I když ještě menší bloky dodávají, je Ilendri z větší části vybrané. Náhodou tu mám vzadu pár kousků, ale myslím, že by se vám více líbily tyhle."

"Možná," řekl Seregil a chytil se rukou za bradu, "ale rád bych viděl mramor z Ilendri - pokud by vás to příliš neobtěžovalo."

"Poslužte si." Kapitán zapátral mezi bednami, až našel jednu menší, zpola zakrytou několika jinými. Otevřel ji a ukázal jim malý kvádr našedlého mramoru s rezavými žilkami. "Vidíte, je to nižší třída."

"Ten lom patří lordu Tomasovi, že?" zeptal se Seregil duchaplně a prohlížel si kámen se zjevným zájmem.

"Ne, pane, patří starému chlapíkovi jménem Emmer. On a jeho synovci si jím jakž takž vydělávají na živobytí, štípají podobné kusy, jako je tenhle. Většinou se používá pro označníky cest a podobně."

Byla to malá bedna a Alek si musel stoupnout ke kapitánovi, aby viděl dovnitř. Přitom poprvé zahlédl znaky otištěné na boku. Jeden z nich dobře znal - malou, stočenou ještěrku.

"Co to znamená?" zeptal se a pokoušel se skrýt náhlé vzrušení.

"To jsou přepravní značky, pane. Používáme je, abychom věděli, odkud náklad pochází. Znak vážky je můj, dali ho tam, když jsem vzal bednu na palubu. Ten vedlejší je předáka z lomu…"

"A ta ještěrka?"

Seregil se na Aleka kradmo podíval, cítil za jeho dotazy víc než jen náhodnou zvědavost.

"To je značka lomu, pane. Říkáme jí ‚mlok z Ilendri'."

"Zajímavý - myslím kámen." Musel dostat Seregila z dosahu kapitána, aniž by vyvolali nepatřičnou pozornost.

"Myslím, že by nám dobře posloužil, viď, bratře?"

"Možná na zahradě," pohrával si Seregil. Bradu v dlani, přivřel oči, jako by kámen hodnotil. "Ačkoliv bych řekl, že si matka pro ten výklenek v síni představovala něco většího. A víš, jak má v poslední době ráda bílou. Nejspíš si vezmeme tenhle i ten bílý, co nám doporučil kapitán."

Když Seregil platil za kámen a zařizoval přepravu, Alek se netrpělivě potloukal kolem. Pak ho rychle odtáhl z přístaviště.

"Co to mělo všechno znamenat?" zašeptal Seregil. "Ať je z Ilendri nebo ne, ten šutr nemá cenu…"

"Nechtěl jsem, abys ho kupoval!" přetrhl mu Alek řeč. "To ta značka - mlok z Ilendri - už jsem ji viděl!"

Seregil zpomalil a zastavil se. "Kde?"

"V pevnosti Kassarie. Byla na jednom ze starých goblénů v hlavní síni, jako autorova značka. Nevím, proč jsem si všiml právě toho goblénu, nejspíš jen proto, že se mi líbil."

"Víš jistě, že ty goblény byly staré? Snad několik generací?"

"Ty goblény?" zeptal se Alek nevěřícně - teď nebyl čas na jednu ze Seregilových uměleckých odboček. "No, myslím, že ano. Vypadaly jako ty staré, které jsi mi ukazoval v Orësce, s bohatým ozdobným vzorem na lemu. Pamatuji si, jak jsi říkal, že se ti líbí víc než novější styly."

Seregil se spokojeným zasmáním objal Aleka kolem ramen. "U Illiorových prstů, uvázly ti v hlavě stejně hloupé vzpomínky jako mně. Určitě to byla ta samá ještěrka?"

"Ano, ale proč je důležité, aby ty goblény byly staré?" zeptal se Alek zmateně.

"Protože nové by mohly být koupené a značka by byla pouhou náhodou. Opravdu staré goblény nejspíš dělal někdo z Kassariina rodu, někdo, kdo v pevnosti žil a utkal je tam a použil mloka jako podpis. Chceš se vsadit o to, kdo vlastnil ten lom v Ilendri, než ho vytěžili?"

"Nabízím kvádr ohavného mramoru, že to byla lady Kassarie ä Moirian!"
* * *
Krátký rozhovor s kapitánem Vážky potvrdil, že Alek měl pravdu. Podle něj lady Kassarie před pěti lety darovala upadající podnik stárnoucímu sluhovi jako odměnu za jeho dlouholetou službu. Stařík "mloka" stále užíval, z úcty ke své bývalé paní.
"Vypadá to, že znovu zamíříme na jih," řekl Seregil, když se vraceli do hostince, aby si vzali koně, a spokojeně si zamnul ruce v rukavicích.
"Nemusíme jet do lomu?"
"Ne. Díky tvé věčné zvědavosti jsme myslím našli klíč k našemu malému problému. Před půlnocí můžeme dojet na Vodní Luh, zítra do Rhíminee a dál ke Kassarii. Zdá se, že se nám tvá laskavá služtička přece jen bude hodit."
"Ty se na to těšíš, viď?" zeptal se Alek a zazubil se.
Seregil ho obdařil temným úsměvem. "Očištění mého jména bylo úlevou; řádně kopnout Lerany do zadku bude potěšením!"
Ve spěchu a povznesené náladě si ani jeden z nich nevšiml dvojice dělníků, kteří se oddělili z pracující party a poledním davem je sledovali.
* * *
Znovu přejeli šíji a vraceli se opuštěnou trasou podél pobřeží. Na cestě bylo toho odpoledne jen málo lidí, během několika hodin nepotkali nikoho než pár vozů a vojenskou hlídku.
Krátce před západem slunce vjeli do ostré zatáčky a našli cestu zavalenou hromadou sesunutých balvanů. Byla sjízdná, ale znamenalo to pohybovat se blízko okraje útesů. Silnice byla v tomto místě obzvlášť úzká, jen skály na jedné straně a ohavný sráz padající k moři na druhé.
"Muselo se to stát před chvilkou." Seregil se zamračil a zamířil k suti, aby si ji prohlédl. "Ta hlídka, kterou jsme potkali, by kameny odklidila nebo by nás varovala."
Alek si prohlížel jen pár yardů širokou stezku mezi navalenými kameny a okrajem útesu. "Raději bychom měli koně převést."
"Dobrý nápad. Přehoď Mušce přes oči plášť, aby se neplašila. Jdi první."
Alek si pevně omotal otěže kolem zápěstí, a když rozčilená klisna našlapovala na uvolněný štěrk, přemlouval ji utěšujícími slovy. Zezadu slyšel, jak Seregil uklidňuje svého koně v jazyce Aurënfaieů. Zbývalo sotva deset stop do bezpečí, když shora zaslechl první zrádné nárazy kamenů o kameny.
"Pozor!" vykřikl, ale už bylo pozdě. Všude kolem nich se s rachotem valily balvany. Muška divoce zaržála a vzepřela se.
"Pospěšme si!" zvolal a ucukl, když ho úlomek kamene zasáhl do tváře. Slyšel za sebou Kartáčovo řehtání a Seregilovo nesrozumitelné varování.
Muška pohodila hlavou, shodila plášť a splašila se. Alek, který nemohl pustit otěže, ztratil rovnováhu a přehoupl se přes okraj útesu.
Nekonečně dlouhý okamžik visel v prostoru a díval se na vlny rozbíjející se o skály tisíc stop pod ním; v tutéž chvíli zahlédl koutkem oka pohyb - člověka, zvíře nebo balvan padající do propasti.
Než měl čas pořádně se podívat, Muška znovu zaržála a vymrštila jej ke svému krku jako rybář rybu na háčku k boku lodi. Zoufale se snažil využít příležitosti, volnou rukou se zachytil hřívy a v hrůze ji pevně svíral. Klisna vyrazila vpřed a zázračně ho odtáhla do bezpečí. Nakonec se jí vyškrábal na hřbet a přitáhl otěže.
Mezitím odjeli z dohledu závalu. Alek se srdcem v krku Mušku otočil a odcválal zpět hledat Seregila.
Cesta byla úplně zatarasená; poslední sesuv ji zasypal až k okraji útesu. Seregil ani jeho kůň nebyli v dohledu.
"Seregile! Seregile, jsi tam?" křičel Alek a modlil se, aby se z druhé strany ozvala odpověď. Nedokázal se přinutit, aby se podíval pravděpodobnějším směrem.
S rostoucím zoufalstvím bloumal kolem, když na okraji závalu zahlédl kousek čehosi barevného. Vypadalo to jako útržek látky, červené látky, stejné, jako měl na sobě Seregil.
Vydrápal se nahoru a našel Seregila zkrouceného na boku, zpola pohřbeného v suti a prachu. Z rány na čele mu pomalu stékala krev; další pramínek prosakoval z koutku úst.
"Milost Stvořitele!" zašeptal a odházel kameny z přítelovy hrudi. "Nebuď mrtvý! Jen nebuď mrtvý!"
Seregil pohnul pravou rukou a otevřel jedno ze šedých očí.
"Díky Čtveřici!" vydechl Alek a skoro se rozplakal úlevou. "Jak moc jsi zraněný?"
"Ještě nevím," zasípal Seregil a znovu zavřel oči. "Myslel jsem, že jsi spadl…"
"Já myslel, že jsi spadl ty!"
Seregil se nejistě nadechl. "Kartáč, chudák Kartáč…"
Alekovi se sevřel žaludek, když si vzpomněl na padající předmět, který zahlédl, když visel přes okraj útesu.
"Měl jsem toho koně osm let," tiše zasténal Seregil a prach pod očima mu zvlhl. "Bastardi! Ti lupiči mi zabili nejlepšího koně."
"Lupiči?" zeptal se Alek; nebyl si jistý, jestli je Seregil plně při vědomí.
Ale šedé oči byly otevřené a bdělé. "Když začaly padat kameny, podíval jsem se nahoru a zahlédl jsem siluetu muže."
Alek se tím směrem nejistě podíval, ale neviděl nic. "Když jsem se k tobě vracel, všiml jsem si klikaté stezky nahoru do skal. Je přímo v další zatáčce. Vsadím se, že tudy se dostali nahoru."
"To by mnohé vysvětlilo."
"Ale jestli tam jsou pořád, viděli mě, jak se vracím! Musíme rychle odsud."
"Ne, počkej." Seregil chvíli klidně ležel a přemýšlel. "Ať jsou kdokoliv, zdá se, že se ve svém řemesle vyznají. Pokud se pohneme, prostě nás budou sledovat a dokončí, co začali."

"A co posádky? Jedna musí být ani ne pět mil odsud."
"Myslím, že je dál. S jediným koněm a s nocí na krku bychom to zvládli těžko."
"Takže jsme v pasti!"
"Klid, Aleku, klid. S trochou štěstí nalíčíme právě tady svou vlastní past. Budeš ale muset trošku hrát." O kousek se posunul, sáhl si na levé stehno a tiše, bolestně povzdechl. "K čertu. Ztratil jsem meč. Musel se utrhnout, když jsem se drápal nahoru."
"Já meč mám," ujistil ho Alek. Bál se, že je Seregil vážně zraněný. "Je připoutaný za sedlem."
"Přines ho, ale nenápadně. Musí to vypadat, že umírám a ty začínáš panikařit."
"Chceš ho přilákat dolů, aby nás dorazil?"
"Správně, i když myslím, že jich bude víc než jeden. Jen ať věří, že stojí proti umírajícímu muži a zmatenému chlapci. Sáhni mi do boty. Mám tam ještě dýku?"
"Je tam."
"Takže nejsem tak docela bezmocný. Tak do toho, možná že nemáme moc času."
Alek proklouzl zpět na cestu; celou dobu čekal, kdy se mu mezi lopatky zabodne šíp. Snažil se co nejvěrohodněji předstírat paniku a skryl meč do smotané přikrývky, kterou spolu s měchem na vodu odnášel Seregilovi.
I když byl Seregil těžce potlučený, zdálo se, že vyvázl bez zlomenin. Slunce už klesalo do moře. Usadili se a čekali. Alek se přikrčil zády k útesu, meč vytažený z pochvy ukrýval pod nataženou nohou. Seregil ležel lehce opřený a pod pokrývkou držel v ruce dýku.
Nemuseli čekat dlouho. Jakmile se poslední mořští orli slétli do svých hnízd, uslyšeli zvuk kopyt. Jezdci přijížděli z očekávaného směru, zpoza zatáčky po levé straně.
Za okamžik se v dohledu objevili dva muži a odhodlaným krokem se k nim blížili. Alek si je prohlížel v červeném světle zapadajícího slunce: oba měli tvrdé tváře a byli oblečeni v obyčejném cestovním oděvu. Jeden byl lehce shrbený, s rozcuchanými šedivějícími vlasy a dlouhým zasmušilým obličejem; jeho společník byl kulatý a červenolící a lesklou pleš mu lemovaly zvlněné hnědé vlasy.
"To budou oni," zašeptal Seregil vedle něj. "Hraj svou roli dobře, příteli. Pochybuji, že dostaneme víc než jednu šanci."
Jezdci se nijak nepokoušeli skrýt své záměry. Když dojeli k okraji závalu, sesedli z koní a vytáhli meče.
"Jakpak se daří příteli, chlapče?" zeptal se ten plešatý a úkosem se na něj podíval.
"Umírá, ty mizerný čubčí synu! Nemůžete ho nechat na pokoji?" odsekl Alek a dovolil, aby mu v hlase zazněl nefalšovaný strach.
"To by nebylo hezké, kdybychom ho nechali trpět, viď, hochu?" odvětil mírně ten druhý. Měl stejný výraz střízlivé sebedůvěry, jaký Alek znal od Micuma Cavishe; tohle byl zabiják, který se ve své práci vyznal. "A pak tu ještě máme tebe, že ano?"
"Co nám chcete?" zachvěl se Alek a pevně sevřel jílec meče.
"Nemám nic proti tobě ani tvému příteli," odpověděl prošedivělý muž a udělal po hromadě kamení krok nahoru. "Ale jsou tu takoví, kterým se nelíbí, že někdo strká nos do jejich věcí. Buď hodný hoch, a budeš to mít rychle za sebou. Než si to uvědomíš, bude po tobě."
"Nechci umřít!" Alek vstal a levou rukou hodil po mužích kamenem. Snadno uhnuli a Alek couvl, jako by se chtěl dát na útěk.
"Vezmi si toho druhého, Traku," nařídil ten šedivý a ukázal na Seregila, který stále předstíral, že umírá. "Já si beru to štěně."
Alek o pár kroků ustoupil a pak ztuhl, jako vyděšený zajíc. Čekal, až bude mít vraha na dosah meče; pak popadl svou zbraň a udeřil.
V kritické chvíli mu na štěrku ujela noha, takže odkryl plíci smrtící ráně, přesto však muže dokázal zasáhnout do žeber dosti tvrdě, aby ho vyvedl z rovnováhy. Jeho protivník se nemotorně zakymácel a pokusil se Aleka bodnout, místo toho ale upadl a skutálel se skoro až k okraji útesu.
V tu chvíli se za Alekem ozval přidušený výkřik, ale chlapec se neodvážil ohlédnout. Jeho soupeř se mezitím znovu postavil na nohy a vyrazil k němu.
"Jsi samý šprým, viď?" zamračil se. "Svážu tě tvými vlastními střevy, ty kluku, a nacpu ti…"
Muž byl silnější a Alek to věděl. Stěží si stačil uvědomit, co dělá, když popadl kámen velký jako pěst a hodil. Zasáhl útočníka do čela. Omráčený muž padl na záda až k okraji srázu. Možná by se tam zastavil, kdyby přitom neuvolnil další kameny. Část závalu, na které stál i Alek, se s dunivým rachotem pohnula a smetla šermíře přes okraj.
Alek zoufale mával rukama, sjížděl po zádech a klouzal nohama napřed vstříc smrti. Příliš vyděšený, než aby vykřikl, bezmocně hleděl na hořící nebe. Věděl, že je to poslední věc, kterou vidí.
Náhle ho něčí silná ruka popadla za rameno. Sevřel ji a sjel o dalších pár yardů. Když se zastavil, nohy už mu visely ve volném prostoru. Sotva se odvážil dýchat. Podíval se nahoru a spatřil Seregila, jak leží na břiše s roztaženýma rukama i nohama a s bílou tváří - ať už strachy nebo od prachu.
Nehýbej se! naznačil mu Seregil jen pohybem rtů. Pak tím nejjemnějším šepotem dodal: "Stoč se na bok, ke koním. Jsme jen pár stop od země. Pozor na meč. Zkus ho neztratit, pokud to půjde."
Když se opatrně kutáleli k úzkému pásu holé cesty, vyklizenému posledním sesuvem, uvolněná suť se zrádně posouvala. Dostali se tam zrovna ve chvíli, kdy se znovu rozjela. Pomohli si vzájemně na nohy a stačili se uklidit do bezpečí, právě když se přes okraj útesu zřítila další halda kamení a strhla s sebou i tělo druhého vraha, kterého Seregil díky výhodě překvapení dostal hned zpočátku.
Když se otočili a sledovali poslední balvany valící se ke srázu, stále se ještě vzájemně drželi za ruce.
"Nevím, kolikrát denně se vydržím dívat, jak skoro umíráš," zalapal po dechu Seregil.

"Můj limit je dvakrát," zachraptěl Alek a klesl na kolena. Zadíval se na místo, které se málem stalo dějištěm jeho smrti, a zahlédl poblíž vrcholu zbylé suti záblesk kovu. "Seregile, tam. Vidíš to?"
"Ano, zatraceně." Seregil se vybelhal na kameny a opatrně uvolnil potlučený meč. Jílec byl obitý a chyběl jeden z bodců, ale pochva uchránila čepel před vážnějším poškozením.
"Aura althě!" vykřikl a ani se neobtěžoval skrýt úlevu. "Ten meč mi dal dědeček, když jsem byl ještě mladší, než jsi teď ty. Zřejmě se dostal nahoru při posledním sesuvu. Dva čerství koně, a teď ještě tohle! Zdá se, že naši nedávno zesnulí návštěvníci nám téměř nahradili, oč nás připravili."

Kapitola 37.
Návrat zpátky
Časně zrána vjel Seregil do dvora na Vodním Luhu jako první. Mezi psy byl i Micum.
"Už jste zpátky?" řekl velký muž, když vzhlédl. Jakmile se na ně ale podíval pečlivěji, jeho úsměv pohasl. "Co se vám sakra stalo?"
"V Cirně si nás někdo všiml," odpověděl Seregil, toporně sesedl a odkulhal dovnitř.
"Počíhali si na nás na zpáteční cestě," vysvětlil Alek. "Myslím, že to byli nájemní zabijáci."
"Myslíš?"
Seregil se sarkasticky ušklíbl. "Neměli jsme moc času na diskuse, ale zřejmě má pravdu. Je tu možnost, že mě sledovali už od chvíle, kdy Thero v mém těle vyšel z vězení."
"Měla jsem dojem, že slyším známé hlasy!" zvolala Kari. Když vyšla ze svého pokoje do síně, vypadala zřetelně pobledlá. "Seregile, ty jsi zraněný! Obstarám byliny."
"Jsem v pořádku," ujistil ji a usadil se na lavici u ohně. "Spali jsme ve vojenské posádce, jejich felčar mě zalátal. Ale dal bych si něco horkého k pití."
"Přikážu Arně, aby dala do horké vody vyluhovat březové jehnědy a lístky arniky, aby se rány vyčistily. Neuškodí ti ani čaj z vrbové kůry."
"Zdá se pohublá," podotkl Seregil. "Není nemocná?"
"Ne, nemocná není," odvětil Micum a vyhýbal se přítelovým očím. "Prostě jí není dobře."
Seregil chvíli sledoval Micumův výraz a pak se vědoucně usmál. "Znám ten pohled. Je zase těhotná, viď?"
"Nu…"
"No, jen jim to pověz," řekla Kari, která se právě vracela se dvěma džbánky. "Nemá smysl před ním něco tajit!"
"Takže ano?" zvolal Seregil. "U Bilairyho koulí, Micume, jak dlouho už to víš?"
"Řekla mi to ten den, kdy jsem se vrátil. Dítě se má narodit na konci léta, s pomocí Stvořitele."
"S pomocí Stvořitele," opakovala Kari a přitiskla si dlaň na zástěru. "Nikdy mi nebylo moc dobře, ani v nejlepších letech, a teď už jsem na rodinu trochu stará. Nemyslela jsem, že budu mít další dítě, ale Dalna musí vidět, že tu máme místo ještě pro jedno." Zasněně se usmála. "Snad se nám tentokrát podaří syn. Říká se, že s chlapcem je v prvních měsících hůř."
"Chuděra, ve dne v noci zvrací," vysvětlil Micum a vstal, aby ji chytil v pase a podepřel.
"Zrovna teď se moc svěží necítím," povzdechla si Kari. "Raději si zase lehnu. Děvčata vás nebudou rušit. Jsou na celý den pryč."
Micum pomohl Kari do pokoje a zavřel dveře. Když se vrátil, Seregil něco počítal.
"Takže koncem léta? Muselo to být hned, když ses vrátil domů."
"Byl jsem na tom lépe než ty. Kéž by ho donosila, vůbec by mi nevadilo mít pod nohama další mrně."
"Donosila?" zeptal se Alek.
"Ano." Micum smutně přikývl. "Potratila stejně dětí, kolik jich přivedla na svět. Naposled to bylo asi rok poté, co se narodila Illia. Vždycky se to stane v prvních měsících, a týdny je nemocná. Ještě nejsme za nebezpečným obdobím, sám vidíš, a ona se hodně bojí. Vraťme se ale k vám dvěma. Co na vás použili, valchářské palice?"
"Kameny, sesuv," odvětil Seregil, který znovu zvážněl. "Dostali jsme se ven, ale přišel jsem o Kartáče."
"Taková zatracená škoda! Byl to starý dobrák. Kdo vás napadl?"
"Neměli jsme možnost to zjistit. Oba jsme je v sebeobraně zabili a těla spadla z útesu. Stalo se to poté, co jsme skončili v Cirně a našli spojení k lady Kassarii."
Ukázali Micumovi lodní seznam a rychle mu předestřeli, co odhalili.
"Zdá se, že nás to vede přímo zpět ke Kassarii," souhlasil Micum. "Myslíš, že tehdy Aleka odhalila?"
"Pochybuji. V té době jsem byl oficiálně ještě ve vězení a vypadalo to, že všechno jde podle jejich plánu. Nerad to připouštím, ale museli mě sledovat od chvíle, kdy mě ‚propustili' z věže."
"A co uděláte teď?"
"Musíme se vrátit do pevnosti," řekl Alek. "Nemůžeme jí dopřát čas, aby si uvědomila, že její najatí vrazi zmizeli."
"To je fakt," souhlasil Micum. "Co myslíš, Seregile? Dovolí ti královna zajet tam nebo prostě nařídí, aby Kassarii uvěznili?"
"Přemýšlel jsem o tom. Největší nebezpečí spočívá v tom, že bude předem varována. Viděl jsi, jak její sídlo vypadá; opravdová pevnost! Uvidí ozbrojence na míle daleko a bude mít spoustu času utéci nebo zničit usvědčující důkazy."
"Pravda," přitakal Micum a podíval se do ohně.
Seregilovi náhle došlo, že se Micum nenabídl, že pojede s nimi. Potřebují ho tady, pomyslel si s bodnutím staré rozmrzelosti. Přesto znal Micuma dost dobře, aby dokázal z jeho tváře vyčíst vnitřní boj, a to ho trápilo.
"Nejlepší bude jednat rychle a v tichosti," pokračoval a nedal najevo, co cítí. "S trochou štěstí se Alek i já dostaneme

dovnitř a ven, než to komukoliv dojde. Jestli ji Alek dokáže okouzlit, bude klíčem ta služebná."
"Jen vy dva?"
"Ty a Nysander budete vědět, kde jsme," řekl Seregil. "Nikoho dalšího nechci. Už tak máme dost potíží se špehy."
* * *
Zdrželi se jen tak dlouho, aby se vykoupali a spěšně pojedli, a v poledne už byli připravení vyrazit. Zatímco Alek se Seregilem zašli ke koním, které tady nechali cestou do Cirny, Micum se vytratil. Vrátil se s dlouhým mečem.
"Samozřejmě, není tak dobrý jako tvé ostří," řekl a podal ho Seregilovi, "ale poslouží ti, než si necháš opravit svůj. Budu mít lepší pocit, když budu vědět, že jsi ozbrojený."
Seregil přejel po hladké čepeli rukou a usmál se. "Vzpomínám si na něj. Přivezli jsme ho Bece z cesty do Oronta."
"Je to on." Micum se podíval na meč a vypadal ještě neklidněji než předtím. "Víš, možná bych mohl…"
Seregil ho rychle objal na rozloučenou. "Zůstaň hezky tady, příteli," pokáral ho; mluvil tiše, Micumovi u ramene. "Je to jen malé zábavné vloupání. Víš, že při tom nejsi k ničemu."
"Tak na sebe dávejte pozor," nevrle odvětil Micum. "A ať mi Nysander pošle vzkaz, slyšíš?"
"Slyším!" Seregil se zasmál a vyšvihl se do sedla. "Pojď, Aleku, než tadyhle dědeček starostmi zešediví!"
* * *
Když vjeli do zahrad Orësky, pozdravil je od dubového hájku známý hluboký hlas. Seregil přitáhl otěže a spatřil, jak k nim lehkým klusem míří Hwerlu.
"Zdravím vás, přátelé!" zaduněl kentaur. "Už jste mě dlouho nenavštívili. Doufám, že je s vámi všechno v pořádku?"
"Jde to," odvětil Seregil, který by rád co nejrychleji pokračoval. "Ale máme čas sotva na návštěvu Nysandera."
"Jenže jste ho o den minulí."
"Minuli?" zeptal se Alek. "Chcete říci, že tu není?"
"Není. Spolu s Therem doprovázejí lady Magyanu do jiného města. Myslím, že jeli někam na jižní pobřeží."
"K čertu!" zaklel Seregil. "Pojďme, Wethis o tom bude něco vědět."
* * *
"Odjeli s lady Magyanou do Port Ayrie," řekl jim mladý sluha. "Ale měli by se zdržet nanejvýš pár dní. Jestli chcete, můžete tu zůstat, než se vrátí."
"Děkujeme, ale nemůžeme čekat." Seregil vytáhl seznam, spěšně k němu naškrábal vzkaz a podal ho Wethisovi. "Dohlédni, aby to dostal, a řekni mu, ať se spojí s Micumem. Pověz mu, že nejspíš nebudu pryč déle než pár dní."
Aurënské koně nechali v Orësce a vyrazili ke Kohoutkovi.
"Neměli bychom počkat na Nysandera?" zeptal se Alek s pochybami. "Řekl jsi Micumovi, že s ním nejdřív promluvíme."
"Čím déle budeme čekat, tím větší je pravděpodobnost, že Kassarie dostane podezření a zesílí obranu."
"Já vím, ale pořád z toho plyne, že ty a já…"
"U Illiorových prstů, Aleku, je to jenom jednoduché vloupání, i když jde o pevnost. Nejspíš budeme zpět dřív než Nysander."
Proklouzli tiše zadním schodištěm hostince nahoru, přenocovali ve svých starých pokojích a ráno v přestrojení vyrazili. Alek byl oblečený ve stejných šatech učně, jako když navštívil Kassarii poprvé; Seregil byl zachumlaný v převleku jednookého potulného pěvce. Oba měli u opasků dýky, ale meče i Alekův rozebraný luk byly zavinuty mezi ostatními věcmi tak, aby nebyly vidět.
"Všechno závisí na tobě," připomněl Seregil Alekovi cestou. "Dvoření by taky mohlo trvat několik dní, než tě pustí dovnitř."
"Pokud mě vůbec pustí," stísněně odpověděl Alek. "Co jí mám povídat?"
Seregil na něj zkušeně mrkl. "S tvým obličejem jistě nepůjde o konverzaci. Podle toho, cos viděl posledně, bych řekl, že Stamie je neklidné ptáče, až příliš připravené roztáhnout křidélka. Jediné kouzlo, které nejspíš budeš potřebovat, je nabídka svobody. Obávám se spíš jejího strachu. Je to podezřívavá, pevnou rukou vedená domácnost, a možná se neodváží kvůli tobě riskovat kůži. Pokud k tomu dojde, budeš muset ze všech sil hrát zamilovaného."
"Což možná nebude stačit," zamumlal Alek.
"Illiorovy prsty, přece nejsi tak chladný?" škádlil ho Seregil. "Použij trochu představivosti a nech věci rozběhnout správným směrem. Podobné záležitosti se řídí samy, však víš."
Když se dostali k cestě vedoucí k roklině, drželi se pod stromy a pak vylezli na jeden z kopců, odkud měli dobrý výhled na svůj cíl. Nechali koně přivázané z doslechu strážných na věži a zbytek cesty došli pěšky. Vylezli na vysokou jedli, které využili i při prvním průzkumu, a prohlédli si pevnost.
Zdálo se, že na nádvoří vládne běžný shon. Čeledín vedl do stájí pěkného koně a odněkud z pod zdi se ozývaly údery dláta o kámen. Pak se otevřely kuchyňské dveře a ven vyšla Stamie, na úzkých ramenou váhy na nošení věder. S očima sklopenýma k zemi zahnula za roh hlavní budovy.
"Podívej se tamhle," zašeptal Seregil a prohlížel si malou boční branku blízko kuchyně. Vedla od ní dobře vyšlapaná pěšina přímo do lesa; bylo to tak snadné, jako ležet u jelení stezky a čekat, až přijde kořist.
"Na co?" zeptal se Alek.
"Tam, ta dvířka ve zdi, blízko útesů. Nakloň se, takhle, a podívej se na zřícenou věž, pak sjeď pohledem dolů přes…"
Seregil zmlkl, když si náhle cosi uvědomil. Sevřel Alekovi rameno a vzrušeně zašeptal: "Věž! Co se s tou věží stalo?"
"Nejspíš blesk," šeptem odpověděl Alek. "Vypadá to, jako by k tomu došlo už před lety a…"
Zastavil se a i na jeho tváři se pomalu rozrostl ostrý, hladový úšklebek.
"A co?" napověděl Seregil.
"A oni ji nikdy neopravili."

"Což je zpropadeně divné, protože…"
"Protože zaměstnávají jedny z nejlepších kameníků ve Skale," dokončil Alek. "Věděl jsem, že jsme si předtím něčeho nevšimli, ale prostě jsem to přehlédl!"
Seregil se na věž zadíval se sarkastickým úšklebkem. "A máme to, přímo před nosem. Ať tady najdeme cokoliv, vsadím svého nejlepšího koně, že to bude někde poblíž té věže. Jediné, co musíme udělat, je dostat se dovnitř."
"Jenže to nemůžeme, dokud Stamie nevyjde ven. Možná jsme přece jenom měli počkat na Nysandera."
"Trpělivost, Aleku. Dobrý lovec jako ty ví, jak si na kořist počíhat!"
* * *
"Cítíš se provinile, že jsi nejel s nimi, viď?" zeptala se Kari, když se k němu v tmavé ložnici přitiskla. Viděla na něm jasné známky pocitu viny: ty dva dny od Seregilova odjezdu byl Micum stále neklidnější a roztržitější. Celý den chodil od jedné drobnosti k druhé a nic nedokončil.
"Snad jsi přece jenom měl jet s nimi."
"Budou v pořádku." Micum se přisunul a pevně ji objal. "Je jenom divné, že Nysander neposlal vzkaz."
"Tak mu pošli zprávu ty. Někdo z hochů tam může být před polednem."
"Asi ano."
"Nevím, čeho se tak bojíš. Vždyť Seregil už podobné věci dělal mnohokrát. A dva dny vůbec nic neznamenají."
Micum se zamračil do stínu svíčky nad jejich hlavami. "Přesto, Alek je úplný začátečník…"
"Tak pošli vzkaz Nysanderovi. Nepotřebuji, aby ses mi tu zítra znovu motal kolem jako starý pes." Kari ho krátce políbila na bradu. "Anebo radši jeď rovnou ty sám. Znervózňuješ mě, když tu tak čekáš. A až tam budeš, můžeš navštívit Beku."
"To je nápad. Jistě se jí trochu stýská po domově. Ale budeš v pořádku?"
"Samozřejmě!" ušklíbla se Kari. "Odjedeš jen na pár hodin a já mám k ruce všechny ženské, aby o mě pečovaly. Jdi spát, můj milý. Zřejmě budeš chtít vyrazit brzy ráno."
* * *
Když Micum minul kasárna Jízdní hlídky a zamířil rovnou k Domu Orësky, cítil se trochu provinile. Prošel atriem, zaslechl důvěrně známé hlasy, otočil se a spatřil Nysandera a Thera, jak kráčejí přímo k němu. Oba měli na sobě zaprášené cestovní pláště a boty.
"No vida, dobré jitro!" zavolal Nysander. "Co tě tak časně ráno přivádí do města?"
Micumovi se sevřelo srdce. "Alek a Seregil s tebou nemluvili?"
"Byli jsme pryč," řekl mu Thero. "Právě se vracíme."
Nysander se zamračil. "Neslyšel jsem o nich od té doby, co odjeli do Cirny."
"Ten malý pacholek!" zabručel Micum. "Slíbil mi, že s tebou promluví, než odjedou. Kdybych to tušil, nikdy bych je nenechal jít."
"Co se stalo?"
"Před pár dny se s Alekem vrátili s důkazem, který Kassarii spojuje s ukradeným zlatem. Cestou z Cirny na ně zaútočili; mysleli si, že je to její práce. Seregil byl celý žhavý tam vyrazit, ale říkal, že si to nejdřív proberou s tebou."
"Možná nechal zprávu. Thero, jdi a přiveď Wethise, prosím. Seregil by vzkaz nejspíš svěřil jemu. Pojď ke mně do věže, Micume.
Nějak nechápu tvoje starosti," pokračoval čaroděj, když stoupali do schodů. "Dva dny nejsou na takovou práci nijak moc. Určitě bych vycítil, kdyby některý z nich byl vážně zraněný."
"Možná ano," zdráhavě souhlasil Micum. "Třeba se jenom cítím provinile, že jsem nešel s nimi, ale Kari je těhotná a nechtěl jsem ji nechat samotnou."
Thero přispěchal se svitkem. "Byli tady a nechali tu tohle."
Nysander rozvinul lodní seznam i stručnou čmáranici od Seregila, vysvětlující jeho význam.
"No, zjevně byl celý nedočkavý, aby tu čerstvou stopu neztratil," řekl. "Podívám se po nich."
Posadil se ke stolu, oběma rukama si zakryl oči a zamumlal složité zaklínadlo. Za chvilku se opřel. "Nevidím je úplně přesně, ale zdá se, že je všechno v pořádku. Chceš tu pár dní zůstat a počkat, jestli na něco přijdou?"
"Asi ano. Prosím, pošli za mě Kari vzkaz. A buď tak hodný, podívej se i na ni, když už jsi v tom. Já teď půjdu navštívit Beku. Její matka se obává, že se jí možná stýská."

Kapitola 38.
Klíč k srdci ubohé dívky

Než byla jejich trpělivost odměněna, mrzli Alek a Seregil venku skoro tři dny. Začátkem třetího odpoledne hlídkování na jedli spatřil Alek Stamie, jak vychází boční brankou s nůší na zádech a vyráží k lesu.
Seregil zrovna dřímal dole pod stromem. Alek slezl, probudil ho a společně odspěchali lesem, aby se k cestičce dostali dříve než děvče.
Zatímco se Alek posadil na poleno poblíž ohybu stezky, Seregil se držel z dohledu, mezi stromy. Když dívka přicházela, slyšel, jak si prozpěvuje.
Zahlédla chlapce před sebou a zmlkla. "Kdo je tam, a co chcete?" zavolala ostře.
"Elrid. Pamatuješ si na mě?" Alek pomalu vstal a modlil se, aby jeho hlas nezněl tak hloupě, jak se náhle cítil. "Před několika dny jsem přijel hledat lorda Teukra."
"Aha, ten posel z města." Byla zvědavá, ale stále ostražitá. Zůstala stát tam, kde byla. "Co tady zase pohledáváš? A proč se potloukáš po lese?"

"Říkala jsi, že bys ráda práci ve městě," odpověděl Alek. "Slyšel jsem o jednom místě - dobrém místě - a tak jsem ti o něm přišel říct. Tvá teta mi nepřipadala moc pohostinná, proto čekám tady - doufal jsem, že tě snad zastihnu samotnou."
Viděl, že zřetelně změkla, a dodal: "V noci bylo chladno. Nerozdělal jsem si oheň."
"Ubohý hlupáčku!" Stamie položila nůši a pospíšila si k němu. Škádlivě mu sevřela dlaně do svých. "Jsi celý promrzlý! Copak tě v tom městě nic nenaučili? Když si představím, žes byl v takové zimě celou noc venku pod hvězdami! Ještě se ti udělají omrzliny."
Na hranatých tvářích jí naskákaly červené skvrny. Vzhlédla a stále držela jeho ruce pevně ve svých.
"Myslel jsem na to, co jsi říkala, a jak se tu musíš cítit osamělá, a tak…" Alek pokrčil rameny a předstíral plachost, aby se mohl vyhnout jejímu zbožňujícímu pohledu. Lhát hostinským a tlustým šlechticům byla jedna věc; podvést tuhle prostou, laskavou, zoufalou dívku bylo něco úplně jiného. Snažil se zahnat výčitky svědomí a naléhal na ni; pečlivě se držel příběhu, který si se Seregilem vymysleli.
"Ve vedlejší uličce je švadlena, která hledá děvče do učení. Je to čistá práce a dostala by ses z kuchyně." Významně se odmlčel. "A je to jen o ulici vedle."
"Ano?" Stamie se usmála. "Tak to si opravdu nemůžu stěžovat. Máš koně? Pojeďme, než si někdo všimne, že jsem pryč."
"Nemůžeme jet hned!" Tak jsem ji odlákal pryč, pomyslel si Alek. Potíž byla jen v tom, jak ji udržet na místě dost dlouho, aby se dostali do pevnosti.
"Proč ne?"
"No…" Alek zapátral v mysli po pravděpodobné překážce. "Budeš si muset vzít věci a dát výpověď."
"Výpověď? Stejně by mě nenechali odejít! Otročím jim od chvíle, kdy jsem byla dost velká, abych uzvedla pánev. Jen nahlédnu zpět a svážu si uzlík, a v noci můžeme vyklouznout!"
Vyzrála na něj - musel vymyslet něco jiného.
"Dva sloužící, kteří cestují v noci?" ušklíbl se. "Hlídky by nás měly za zloděje na útěku a do města bychom vůbec nedojeli. Pokud by nás nedostali dřív opravdoví zločinci a noční jezdci. Nechceš skončit mrtvá ve škarpě, viď? Nebo hůř?"
Stamie zděšeně vykulila oči. "Ne, ale jak se teda dostaneme pryč? Nikdy mi nedovolí odejít, teta, Illester ani nikdo jiný."
"Nedozvědí se to." Alek ji objal rukou kolem pasu a odvedl ji hlouběji do lesa. "Bude to docela snadné. Počkáš, až všichni usnou, posbíráš si věci a počkáš. Vyjedeme těsně před úsvitem, to je dobrý čas na cestu. Když někoho ráno potkáme, bude si myslet, že jedeme na trh. Chápeš?"
"Aha! Udělám to přesně, jak říkáš. Jsem ti tak vděčná!"
Otočila se, s překvapivou rozhodností si ho přitáhla blíž a obdarovala ho bouřlivým, vášnivým polibkem. Rty měla ještě přitisknuté k jeho, když si přitáhla ruku k ploché hrudi a druhou si začala vykasávat domu utkanou sukni.
"Teď na to není čas," zalapal Alek po dechu a pokoušel se odtáhnout. Předtím nejspíš žvýkala syrový česnek, aby se ubránila zimnímu nachlazení.
"Nebude to trvat dlouho," zachichotala se Stamie a sáhla po lemu jeho tuniky.
S námahou se jí vytrhl a na délku paže od ní couvl. "Copak se nemůžeš držet zpátky?"
"Co je s tebou?" zeptalo se děvče rozhořčeně. "Jednu chvíli jsi slaďoučký a další se chováš, jako bys o mě nestál."
"Samozřejmě že o tebe stojím," ujistil ji. "Ale nechci, abys měla potíže. Jestli se nevrátíš s třískami nebo pro co tě poslali, půjdou tě hledat, že? Nebo tě zamknou, až se vrátíš?"
"To by mohli," připustila rozmrzele Stamie. "Už to párkrát udělali."
"Samozřejmě že by mohli," řekl Alek a přikročil blíž, aby ho mohla políbit. "A kde bychom byli, co? Ale jestli budeme opatrní, zítra v noci můžeme být v Rhíminee. Spolu."
"Spolu!" zašeptala Stamie, znovu přátelská.
"Ano. Teď pojď, pomůžu ti."
Drželi se z dohledu hlídek a sbírali do nůše klestí. Děvče rozrušeně a ochotně švitořilo a Alek brzy stočil řeč na zničenou věž.
Věž nad strží prý byla pobořená celé roky, i když Stamie nevěděla přesně, jak dlouho. Nikdo tam nesměl chodit a starý Illester povídal, že tam dokonce někdo straší, jakýsi lord, který byl ve věži, když do ní uhodil blesk.
"Říká se, že srazí dolů každého, kdo se tam odváží v noci vejít," svěřila mu s jemným zachvěním. "A je to pravda. Spousta sloužících odtamtud slyšela podivné zvuky a viděla, jak se tam míhá světlo. Teta tvrdí, že znala sluhu, který jednou zašel dovnitř, jen kousíček, a ucítil na tváři dotek mrtvé ruky. Nezabilo ho to hned, ale do týdne spadl do strže a rozbil se na kousíčky! Teta viděla, když ho odtamtud vynesli. Duchové jsou neblahá záležitost, víš, i zahlédnout je nosí smůlu."
"Taky jsem to slyšel," odpověděl neklidně Alek, když si vzpomněl na podivný vítr, který ucítil v hlavním sále.
Nůše byla brzy plná. Dala Alekovi polibek na rozloučenou, přejela mu rukama kolem boků a zašeptala: "Dnes v noci nezamhouřím oči, slibuji."
"Ani já." Alek se připravil k závěrečné lži, pak se toužebně zadíval k pevnosti a hluboce vzdychl. "Dnes v noci bude zase zima."
"Ach, můj ubožáčku! A zdá se, že bude i sněžit."
Alek zadržel dech a sledoval její zaváhání. Nech ji, ať si to promyslí, varoval ho Seregil.
"Kdyby nás chytili, oba by nás to stálo kůži." Umlkla a zamračila se. "Ale až všichni usnou, můžu vyklouznout a pustit tě dovnitř. Pokud zůstaneš vzadu ve špižírně a budeš úplně zticha, mohlo by to být bezpečné."
"A co strážní?"

"Většinou sledují cestu. A tahle strana nádvoří je dobrá, temná. Budeme ale muset být úplně zticha!"
"Zticha jako duchové." Alek ji vzal za ruku a usmál se na ni. "Potřebuju jen teplý kout v závětří, nic víc."
"Kéž bych tě mohla zahřát už dnes v noci," zavrněla.
"Brzy," slíbil jí. "V Rhíminee."
"V Rhíminee!" vzdychla. Vydechla mu do obličeje pach česneku, naposled ho políbila a odspěchala.
Alek počkal, až bude z dohledu, a vrátil se zpět do lesa. Když procházel kolem padlého stromu, skoro na Seregila šlápl.
"Máme štěstí, že je to opuštěné vesnické děvče," řekl Seregil a zavrtěl hlavou. "Služka v ulici Přileb by tě vyrazila. ‚Teď na to není čas!' a ‚Copak se nemůžeš držet zpátky?' To znělo jako slova báječného, žhavého nápadníka!"
"Říkal jsem ti, že se v takových věcech nevyznám," odsekl Alek, kterého Seregilova kritika popudila. "Kromě toho, cítil jsem se mizerně, když jsem jí tak lhal."
"Teď není na výčitky svědomí čas. U Illiorových rukou, copak jsme při každé práci někomu nelhali?"
"Já vím," zabručel Alek. "Ale tohle bylo něco jiného. Není to žádný lapka nebo chlípný kapitán, je to jenom ubohá nicka jako já. Nabízím jí jedinou věc na světě, po které touží, a zítra přijde o veškerou naději."
"Kdo říká, že přijde o naději? Chce práci ve městě; dohlédnu na to, aby nějakou našla."
"Ty bys to udělal?"
"Samozřejmě že bych to udělal. Zfalšuji báječné reference. Dostane šanci a může ji využít. Myslíš, že s tím dokážeš žít?"
Alek zahanbeně přikývl. "Myslím, že jsem ne…"
"Promysleme to. Snad bychom ji mohli vzít na ulici Kol," pokračoval Seregil krutě. "Když ti tolik jde o její blaho a vůbec."
"To jsem zrovna na mysli neměl."
"Ne?" Seregil se usmál a položil chlapci ruku kolem ramen. Zamířili nahoru do svahu. "No to je tedy překvapení!"

Kapitola 39.
Věž

Alek se přikrčil ve stínu vedle branky a pozoroval nebe; podle hvězd už byla skoro půlnoc. Přece jen nesněžilo. Místo toho se nebe vyjasnilo a teplota po západu slunce prudce klesla. Bez ohně a bez Seregila, se kterým se minulých pár dní vzájemně zahřívali, byl promrzlý až do morku kostí. A bál se.
Světla v pevnosti už dávno zhasla a Alek se začínal strachovat, že ji buď chytili, anebo se příliš obávala pro něj jít. Nebo usnula v teplé posteli a zapomněla na slib, že ho vyzvedne.
Držel se však na místě. Potom konečně zaslechl za zdí kroky. Stamie pootevřela dvířka a mávla na něj, ať jde dovnitř. S přehnanou opatrností ho provedla kuchyní do temné spíže.
"Vrátím se dolů, než se ostatní vzbudí," zašeptala nadšeně a přitiskla si jeho ruku na prsa. "Nemůžu se dočkat, až budu odsud pryč!"
Alek cítil pod látkou žebra a prudké bušení jejího srdce. Objal ji, odhodlaný hrát svou roli co nejlépe. Políbil ji těsně pod levé ucho a zašeptal něžnůstku, kterou mu doporučil Seregil. Dívka se šťastně zachvěla a přitiskla se k němu blíž.
"Kde máš pokoj?" zašeptal.
Tiše se zahihňala. "V křídle služebnictva, ty nezbedné štěně! Spím na pryčně u pat tetiny postele."
"Máš tam okno, můžeš se dívat na nebe?"
"Přímo nade mnou je vikýř. Podepřu okenici."
"Přijď za mnou, až začnou blednout hvězdy."
"Až začnou blednout hvězdy," vydechlo děvče. Naposledy se k němu přitiskla a odspěchala.
Alek se nějakou dobu nehýbal, bál se, že si najde nějakou záminku a vrátí se. Nebylo to obtížné čekání - po dvou dnech bez ohně byl vděčný i za nakloněný komín. Spíž navíc nádherně voněla uzeným masem. Byla tma, ale brzy nahmatal svazek tuhých klobásek.
Konečně vyklouzl ze spíže a na věšáku u kuchyňských dveří našel velký šátek. Omotal si ho kolem hlavy, aby si vylepšil maskování, po špičkách přešel k brance a otevřel závoru. Seregil s meči vklouzl dovnitř a Alek za ním zase zavřel.
Jakmile se ocitli v bezpečí kuchyně, prohlédl si Seregil Alekovo provizorní přestrojení a nakrčil nos. "Jedla jsi česnek, babičko?"
"Je tu pěkný kousek klobásy, jestli chceš," nabídl mu Alek a vrátil šátek na věšák.
"Zuj si boty," zašeptal Seregil. "Při tomhle druhu práce je nejlepší jít bos. A nezapomeň dýku. Možná ji budeme potřebovat."
Nechali boty schované za vinnými soudky a prošli k hlavní síni.
Všechna schodiště v pevnosti byla ve věžích, aby se dala v případě útoku snadněji bránit. Alek a Seregil mířili do jihovýchodní. Brzy našli úzkou chodbu vedoucí potřebným směrem.
Klenutý průchod na jejím konci vedl do malého předpokoje. S pomocí stíněného světelného kamene se tam porozhlédli a vzadu objevili těžké dubové dveře. Seregil nadzvedl závoru a snadno je otevřel.
Za dveřmi našli malé odpočívadlo bez oken. Zadní část neveliké komnaty a šachta schodiště byly zcela zablokovány sesypaným kamením a zprachnivělými trámy.
Alek vešel dovnitř a ztuhl hrůzou, když ho cosi lehce, záhadně pohladilo po líci. A další dotek, tentokrát spolu s tichým zaskučením a závanem ledového vzduchu.
"Duch!" přidušeně zašeptal Alek.
"Tak duch?" Seregil mávl rukou nad hlavou a přidržel u Aleka světelný kámen, aby se mohl podívat. Na prstech mu

uvázla dlouhá černá vlákna, hebká jako pavoučí síť.
"Tady je ten tvůj duch - jemná černá hedvábná příze zavěšená v průvanu. Tušil jsem to hned, když jsem slyšel Stamiino vyprávění."
"Ale co ten studený vítr?"
"Jsme v pevnosti kamenických mistrů, Aleku. Někde ve zdi jsou tenké větrací kanálky. Dělají tu průvan a ty tajemné zvuky patří k němu. Budeme tady muset být velmi opatrní."
"A co kouzla?"
"To je věc, které se nejspíš nemusíme bát. Pokud Kassarie patří k Leranům, pak by se nikdy nesnížila k používání nadpřirozených postupů nenáviděných Aurënfaieů. Ale budou tu pasti, vražedné pasti, a uděláme zatraceně dobře, když nebudeme příliš sebejistí."
Pečlivé hledání neodhalilo žádné známky tajných dveří nebo léčky.
"Vypadá to, že budeme muset hledat vchod jinde," zamumlal Seregil.
"Ale kde?"
"Asi nahoře."
Alek se podíval na hromadu suti. "Jak by nad námi mohlo něco být? Podívej se na to! Celý vnitřek věže musí být zničený."
"Ale zvenku to vypadá, že se zřítila jen jedna část vrcholku; to by takové škody nezpůsobilo."
"Myslíš, že tenhle nepořádek je jen podvod, padělek?"
"Buď tak, anebo jsem úplně vedle," ušklíbl se Seregil. "Proč by ale nechali věž neopravenou, kdyby k tomu neměli nějaký důvod?"
"Takže nahoru?"
"Nahoru!"
* * *
"Micume! Pojď sem!"
Micum se s trhnutím probral a zašátral pod polštářem po světelném kameni. Pokoj - Seregilova stará učednická komnata - byl prázdný, ale Nysanderův znepokojený hlas jako by visel ve vzduchu.
Micum si spěšně natáhl kalhoty a prohnal se chodbou k čarodějově ložnici. Nysander už měl na sobě starý cestovní plášť a kalhoty; tvář měl zamračenou soustředěním.
Micumovi se náhle sevřel žaludek. "Co se stalo?"
"Musíme hned vyrazit!" odvětil Nysander a přehodil si plášť. "Jsou, nebo byli, v nějakém strašlivém nebezpečí - modlím se k Illiorovi, aby to byla předtucha a ne pohled na něco, co už se stalo."
"Co?" dožadoval se Micum. "Cos viděl, Nysandere?"
Nysander si zavazoval plášť a ruce se mu chvěly. "Pád. Cítil jsem, že padají. A slyšel jsem je křičet."
* * *
Seregil a Alek se plížili po schodech severovýchodní věže do prvního patra pevnosti. Dveře nebyly zajištěné závorou, i když na zárubních byly z obou stran podpěry. Zakryli světlo a opatrně za ně nahlédli.
Byla tam tma, ale měli kolem sebe pocit volného prostoru. Někde poblíž se ozývalo chrápání a funění, bylo však obtížné určit, kde přesně spáči jsou. Jakmile jejich oči přivykly tmě, rozeznali matné světlo slabě osvětlující široký klenutý vchod v protější stěně. Ostrý pach výhně, mísící se s vůní kovu a oleje, napovídal, že by tu mohla být zbrojnice nebo kovárna.
Seregil nahmátl Alekovo zápěstí, sevřel ho a tiše nasměroval ke zdi po jejich levici.
Tato cesta však k ničemu nevedla. Na vzdálené straně místnosti byl sice vchod do zřícené věže, ale zatarasený těžkou kovářskou výhní. Vrátili se do druhé věže a vydali se do horního patra.
Na vrcholu schodů pootevřeli dveře a spatřili dlouhou chodbu. Kus od nich visela na háku noční lampa; zdálo se, že je tam jakési spojení s jinou chodbou. Ve světle viděli, že zdi jsou bohatě zdobeny freskami v moderním stylu a podlahy vykládané vyleštěnou mozaikou. Za jedněmi z mnoha vyřezávaných dveří, které chodbu lemovaly, ležel jejich nepřítel.
Přikradli se k noční lampě a zjistili, že horní patro je dvěma kolmými chodbami spojujícími protilehlé věže rozděleno na čtvrtiny. Chodby si byly velmi podobné, včetně dveří, fresek a vzorované podlahy. Tři z nich, včetně té, kterou přišli, končily dveřmi do věží. Na konci jihovýchodní chodby však byla zeď od podlahy až ke stropu zakrytá velkým goblénem.
Jak doufali, za goblénem byl další vstup do zřícené věže - tentokrát dveře opatřené mohutným zámkem. Seregil Alekovi ukázal, ať goblén spustí a hlídá, a sám začal s opatrnou prohlídkou. Zdobený mechanismus byl zašlý, ale páchl olejem, stejně jako těžké panty. Seregil projel prsty po spodním pantu, přičichl k němu a podržel Alekovi prst pod nosem. Chlapec okamžitě pochopil a usmál se; proč by tak pečlivě udržovali vchod do nepoužívané věže?
Rychle překonali zámek, a když se dveře tiše otevřely, spatřili před sebou měsícem ozářenou ochrannou zeď věže a tváře jim ovanul chladný noční vzduch. Stáli na čtvercové, rovné podlaze, která byla opravená, ale jižní a východní hradba zůstaly zřícené. Dlaždice je bolestivě studily do bosých nohou.
Když zbytky jižní hradby obcházeli, nad poničenou zdí bědoval vítr a sfoukával jim vlasy do tváří. Pevnost vzadu doléhala těsně nad strž; z místa, kde stáli, vedl příkrý sráz až dolů, k potemnělému říčnímu korytu.
"Už zase jsme chyceni někde vysoko," zašeptal nervózně Alek a poodstoupil.
"Ještě nás nechytili. Tady je to, co hledáme," řekl Seregil, který prolézal stíny pod severní hradbou. Světelný kámen odhalil další dveře. Ačkoliv byly poškrábané a poničené počasím, měly i tyhle těžký zámek a panty ve výborném stavu. Za nimi klesalo do tmy točité kamenné schodiště.
Seregil nahlédl dolů a ucítil v žaludku povědomou úzkost. "Tohle místo je nebezpečné - cítím to. Vytáhni dýku a dívej

se, kam šlapeš. A počítej schody - kdybychom přišli o světlo."
Stupně byly rovné, ale úzké, Seregilovi připomínaly schodiště vedoucí k Věštírně pod Illiorovým chrámem. Patnáct stop pod sebou viděli křivky hladce opracované zdi a dál byla tma. V rezavých železných svícnech zasazených v pravidelných rozestupech do kamene byly silné, vysoké svíce, jenže zaprášené. Celé místo působilo nepoužívaně a opuštěně.
Seregil tiše počítal a obezřeme sestupoval dolů. Na padesátém třetím schodu něco zahlédl a varovně zvedl ruku. Kousíček nad výškou kotníku byla nad schodem natažená zčernalá tětiva luku.
"Člověk by se mohl ošklivě zřítit," zamumlal Alek, který mu nahlížel přes rameno.
"Možná i něco horšího," odvětil Seregil a prohlížel si stíny pod sebou. Sundal si plášť, široce ho rozprostřel a hodil dolů. Plášť slétl o několik stop a zachytil se na čemsi, co vypadalo jako další struna, natažená napříč schodištěm. Když ji prozkoumali, zjistili, že je to tenké, pevné ostří.
Seregil vyzkoušel čepel nehtem palce. "Kdybys spadl přímo na tohle, můžeš přijít o ruku - nebo taky o hlavu."
Cestou dolů viděli ještě tři další podobné pasti. Pak se konečně dostali na konec - k hromadě kamenů, která blokovala přístup zespod.
"Tohle nedává smysl!" rozčileně namítl Alek. "Museli jsme něco přehlédnout.
"Našli jsme přesně to, co jsme měli najít," zabručel Seregil a zamířil zpět vzhůru. "Je to další slepá ulička, příliš snadno dostupná a příliš nebezpečná. Což však dokazuje jednu věc - věž je výborně opravená. Určitě tu něco schovávají."
Plahočili se do schodů, až znovu vyšli na ochoz.
"Teď musíme pracovat rychle," upozornil Seregil, když se podíval na hvězdy, které se už zřetelně skláněly k západu.
"A co když tu skutečný vchod není?"
"I to je možné." Seregil si prohrábl rukou vlasy. "Ale všechno, co jsme až doteď našli, mi říká, že jsme na správném místě. Rozhlédni se kolem, podívej se na každý kámen. Začneš tamhle, v rohu. Já se dám do práce tady. Hledej nerovné kameny, poslouchej, jestli nenarazíš na dutiny, prostě cokoliv. Čas kvapí."
Alek zastínil světlo a přešel k pobořené zdi. Seregil zůstal ve stínu u dveří.
* * *
Přestože si byl Seregil tak jistý, Alek pokračoval v prohledávání, aniž by příliš očekával, že něco najde. Zdi i podlaha byly postavené důkladně, kameny k sobě přiléhaly těsně. Procházel svůj úsek tam a zpátky, zkontroloval ho dvakrát, a stále nenacházel nic nového. Bílý měsíc už zapadal.
Když však přecházel k severní hradbě, šlápl bosou nohou na lehce odlišné místo, kterého si předtím nevšiml. Kdyby měl boty, vůbec by to nepostřehl, ale pod holým chodidlem ucítil něco mírně drsného. Klekl na kolena a našel místo jakoby posypané pískem, sotva větší než dlaň.
"Seregile, pojď sem, rychle!"
Seregil si dřepl za něj. Alek prohrábl písek a našel v kameni čtvercový výklenek. Na dně ležel bronzový kruh volně připojený k oku. Byl dost velký, takže ho Alek pevně sevřel a silně zatáhl. Čekal odpor těžké desky. Místo toho se zlehka zvedl nepravidelný kus dlaždic a odkryl dřevěný padací poklop, který k nim byl upevněný zespod. Posvítili si dolů a našli čtvercovou šachtu s dřevěným žebříkem vedoucím k dalším dveřím.
"Výborně!" zašeptal Seregil. Slezli po žebříku a zatáhli za poklop, který se nad nimi zavřel.
Dveře dole neměly zámek, jen pokroucenou závoru, zezelenalou stářím. Alek po ní vzrušeně sáhl, ale než se jí stihl dotknout, chytil ho Seregil za ruku.
"Počkej!" zasyčel. Vytáhl z váčku kousek provázku, uvázal na konci smyčku a přehodil ji přes rukojeť. Pak ustoupil bokem a zatáhl. Když se petlice zvedala, ozvalo se výrazné cvaknutí.
Zpoza ní vyskočily čtyři dlouhé jehly, rozmístěné tak, že alespoň jedna by určitě probodla zloději ruku. Špice jehel byly potřené jakousi tmavou pryskyřičnou látkou. Když se dveře otevřely, Seregil uvolnil rukojeť a jehly zajely zpět jako kočičí drápy. "Nikdy nevěř ničemu, co vypadá snadno," varoval ho Seregil a káravě se na něj podíval.
Vedlo odsud dřevěné schodiště. Klesalo podél zdí čtvercové věže, s řadou plošin a pravoúhlých zatáček.
"Samozřejmě! Dvojí schodiště," mumlal Seregil, který šel zase vpředu s dýkou v ruce. "Jedno pro sloužící a druhé jako tajná úniková cesta pro šlechtu, v případě útoku."
"Takže se tudy můžeme dostat ven a nemusíme se znovu vracet přes pevnost?"
"Uvidíme," zapochyboval Seregil. "Možná že je únik zahrazený, aby se sem zvenčí nikdo nedostal."
Na rozdíl od ostatních schodišť tohle bylo dřevěné, zhotovené ze silného dubu. Pravděpodobně tu zůstalo od doby, kdy pevnost postavili. Seregil zkoušel každý schod, než se na něj postavil, vypadaly však dost pevně.
Nebyly tu žádné natažené dráty, žádná ostří. Nicméně dobře věděli, že nesmí polevit v pozornosti, a byli čím dál ostražitější, čekali něco zákeřnějšího.
Tohle schodiště používali často, a naposledy nedávno. Vrstva usazeného prachu byla uprostřed stupňů mnohem tenčí a na plošinkách bylo vidět otisky bot. Lojové svíce v nástěnných svícnech páchly, jako by nedávno hořely. Na schodech byly patrné i kapky vosku, což svědčilo o tom, že tudy procházel někdo se svíčkou. Některé kapky už se v prachu skoro ztrácely, ale jiné byly stále zřetelné a voněly včelím voskem.
"Jak myslíš, že jsme hluboko?" zeptal se Alek a na chvíli se zastavil, aby si oddechl. Už snad celé hodiny pobíhali po schodech nahoru a dolů a chlapce začínaly bolet nohy.
"Teď musíme být zhruba na úrovni prvního patra," odvětil Seregil a zamířil k další plošině. "Všechno nám trvá mnohem déle, než jsem..."
Náhle jako by prkna plošiny vylétla Alekovi do tváře. Ztuhl na schodech a v bezmocném úžasu sledoval, jak se deska úhlopříčně v protilehlých rozích otočila na čepech. Její spodní strana teď trčela svisle před ním a odkryla pod sebou hlubokou jámu. Jakési prkno se uvolnilo a nehlučně se zřítilo do tmy.

Ó Illiore, Seregil! Slova Alekovi bušila v krku, když v hrůze zíral do zející šachty. Nic však neslyšel. Všechno se seběhlo příliš rychle. Celé tělo mu ztuhlo. Nejprve lavina kamení, a teď…
"Aleku!" odněkud zpoza převrácené plošiny zaznělo chraplavé, zděšené volání.
"Seregile! Tys nespadl!"
"Ale už se chystám. Dělej něco! Rychle!"
Aleka zaplavil pocit marnosti. Horní roh plošiny byl o několik stop mimo jeho dosah. Kdyby po něm skočil, deska by se překlopila, rozmáčkla by ho o druhou stranu šachty a nejspíš by Seregila srazila dolů, ať už se držel, čeho chtěl. Kéž by měl provaz - něco dost dlouhého, aby zachytil horní roh a stáhl ho dolů…
"Aleku!"
Chlapec sundal plášť, lem popadl do jedné ruky a druhý konec hodil k trčícímu rohu; doufal, že ho zachytí kapucí. K cíli chybělo pouhých pár palců.
"Do pekel!" Alek slyšel, jak Seregil namáhavě dýchá - byl jen pár nepřekonatelných yardů od něj. Zkusmo se rozhlédl kolem a všiml si rezavého svícnu zasazeného ve zdi nad nejnižším schodem.
Bez dalšího uvažování se ho pevně chytil pravicí a sklonil se nad jámu, jak nejvíc to šlo, plášť připravený v levé ruce k dalšímu hodu.
Už byl nakloněný přes okraj tak, že nemohl bez pomoci udržet rovnováhu, když mu svícen pod rukou povolil.
Chvíli bez dechu visel a čekal, kdy se uvolní poslední čep, šroub či výztuha a on sletí dolů.
Nestalo se to.
Ale mohlo by, kdyby se pohnul.
Nebo možná ne. Nedozví se to, dokud to nevyzkouší.
Měl dosti omezené možnosti; pohnout se hned nebo čekat, až spadne, protože mu dojdou síly.
"Aleku?"
Když se odhodlával k poslednímu, rozhodujícímu pokusu s pláštěm, stékal mu po tvářích pot. Hodil ho levou rukou a zachytil okrajem kapuce horní roh. Kapuce držela. Jakýmsi zázrakem vydržel i železný svícen, alespoň prozatím.
Zatáhl za plášť a vší silou, kterou posbíral, přitahoval roh plošiny k sobě. Váha dřeva - spolu s váhou Seregila, který pořád visel někde na opačné straně - byla na hranici toho, co dokázal zvládnout, ale deska se pomalu, pomaloučku nachylovala zpět. Jakmile se trochu sklonila, zachytil látku do zubů a přesunul ruku výš. Tak získal dostatečnou páku, aby se pomalu odklonil z cesty klesající hraně. Konečně dokázal plošinu zachytit a zatlačil.
Když se objevila horní strana, našel na ní schouleného Seregila, pevně svírajícího oběma rukama rukojeť dýky. Jakmile ucítil, že se pod ním podlaha propadá, nějak se mu podařilo zarazit ostří dostatečně hluboko mezi dvě prkna, a byl natolik lehký, že ho nůž udržel.
"Hoď mi konec pláště," zachraptěl, bílý a otřesený. "Když zamířím k tobě, znovu se to převáží. Udržíš mě, kdybych zase sletěl?"
"Počkej chviličku." Alek jednou rukou přidržoval okraj pasti, druhou si sundal opasek a znovu ho provlékl přezkou. Upevnil si smyčku na zápěstí a hodil Seregilovi volný konec. "Pořádně se drž. Myslím, že to bude lepší než plášť."
Seregil co nejpevněji zaklínil nůž, uchopil konec opasku a palec po palci se pomalu posouval k Alekovi.
Když se přemísťoval, plošina se pod jeho váhou zřetelně nachylovala, Alek ho však rychle přitáhl do bezpečí schodů.
"Bilairyho koule!" zalapal Seregil po dechu a složil se chlapci u nohou.
"A střeva!" Alek se otřeseně opřel o zeď. "Ten svícen, na kterém jsem visel, se skoro vytrhl! Ani nemůžu uvěřit, že to vydržel."
Když si však svícen prohlédl pečlivěji, zjistil, že drží naprosto pevně - na tyči, která vedla do zdi. Otočil svícen nahoru a tyč zajela zpět na své místo.
"Podívej se na to," ukázal zmateně.
Seregil se vyškrábal na nohy a prozkoumal mechanismus. Obrátil svícen do původní polohy, vytáhl meč a zatlačil jím na okraj plošiny. Velmi snadno se začala nachylovat. Když však otočil svícen dolů, podlaha zůstala pevná. Brzy objevili dva mohutné kolíky, které vyjížděly ven a zase zajížděly do zdi pod plošinou, takže ji držely, když byl svícen dole.
"Důmyslné," řekl Seregil s nefalšovaným obdivem. "Když jde Kassarie dolů, otočí svícen a nechá plošinu zajištěnou. Cestou nahoru past znovu odjistí. To uvolněné prkno musela být nějaká výztuha, která udržela plošinu na místě, dokud jsem nebyl v polovině. Tím je past ještě nebezpečnější, neměl jsem šanci skočit zpět."
"Jak jsi tam dokázal zarazit nůž včas?" zeptal se zvědavě Alek.
Seregil potřásl hlavou. "Ani si neuvědomuji, že jsem to udělal."
S dvojnásobnou opatrností pokračovali dolů. Po několika dalších zatáčkách se zdi změnily z kamenické práce na souvislou skálu, takže poznali, že jsou pod úrovní přízemí. Konečně se dostali na dno a našli krátkou, rovnou chodbu vedoucí ke dveřím.
Seregil se sklonil a prohlédl si zámek. "Vypadá celkem bezpečně. Ale raději ho odemkni ty. Mně se ještě třesou ruce!"
Alek si klekl a vytáhl náčiní. Vybral si háček a zašklebil se na Seregila: "Po všech těch potížích doufám, že to není jenom vinný sklep!"

Kapitola 40.
Let

Dveře na protest zaskřípěly a otevřely se.
Alek strčil dovnitř světelný kámen, překvapeně se napjal a zasykl.

"Co je?" zašeptal Seregil, ale než se šel podívat dopředu, uchopil meč.
Světlo nebylo dost jasné, aby jim ukázalo celou místnost, přesto však rozeznali ve zdobené židli u protější stěny sedící postavu. Nepohnula se ani nevykřikla; přistoupili blíž a spatřili, že je to vyschlé tělo muže.
Byl oblečený jako dávný šlechtic. Na scvrklém hrdle mu visel těžký zlatý náhrdelník a na kostnatých prstech odpočívajících na područkách křesla se lesklo několik prstenů. Husté, tmavé vlasy si podržely živý lesk a tvořily znepokojivý protiklad k propadlým lícím.
"Uven ari nobis!" pronesl tiše Seregil a naklonil se blíž.
Alek nerozuměl slovům, ale poznal uctivý tón, kterým byla vyřčena. Přemohl instinktivní odpor a podíval se mrtvému pozorněji do tváře. Pod vyschlou kůží si všiml ušlechtilých rysů, vysokých, nápadných lícních kostí a velkých propadlých důlků na místě, kde bývaly oči.
"Illiorovo Světlo! Seregile, nemůže to být…"
"Je to on," odpověděl pochmurně Seregil. "Nebo byl. Lord Corruth, ztracený manžel Idrilairi I. Prsteny to dosvědčují. Vidíš tohle?" ukázal na jeden ze šperků na pravé ruce mrtvého; byl na něm kosočtverec ze žíhaného karneolu, ve kterém byl vyryt skalský drak. "To je Pečeť Manžela. A tady vedle, ten stříbrný s červeným kamenem? Překrásná aurënská práce. Toto je Corruth í Glamien Yanari Meringil Bôkthersa."
"Tvůj příbuzný."
"Nikdy jsem ho neznal, i když jsem často doufal…" Seregil se dotkl jedné z rukou. "Kůže je suchá a dutá, jako slupka vyschlé dýně. Někdo si dal velkou práci, aby ho takhle uchoval."
"Ale proč?" otřásl se Alek.
Seregil rozzlobeně zavrtěl hlavou. "Zřejmě ty bastardy nějak zvráceně těšilo mít svého nepřítele přímo tady, aby se musel dívat, jak se snaží zničit jeho potomky. Třeba na něj přísahají, nevím. Takové frakce jako Lerani by nepřetrvaly generace, kdyby v sobě neměly pěkný kus fanatismu."
Komnata byla velká asi jako Nysanderova pracovna a v každé linii byla patrná ruka skutečného kamenického mistra; suchá, důkladně postavená čtvercová místnost, na zdech ani stopy po vlhkosti nebo mechu. Strop, ač nevysoký, měl žebrovanou klenbu, aby komnata nepůsobila tak skličujícím dojmem. Stál tu kulatý stůl, několik truhel a u zdí pár sekretářů. Ke stěně po levici přiléhalo nízké pódium s druhým křeslem podobným trůnu. Za ním visel na zdi velký štít.
"Další posvátný předmět," poznamenal Seregil zachmuřeně, když si prohlédl kresbu na štítu, korunovaného draka.
"Bezpochyby patřil královně Leře. Jsem zvědavý, koho si přichystali, aby ji nosil?"
"Myslel jsem, že neměla dědice."
"Neměla dcery, ale ve skalských rodinách je vždycky spousta neteří a sestřenic."
Když se probírali truhlami a sekretáři, našli pečlivě seřazenou sbírku map, dopisů a listin.
"Ať se propadnu!" Seregil rozložil na stole velký, zažloutlý pergamen. "Plány kanalizace v Rhíminee. A tady, jen se podívej, kdopak je nakreslil?"
Alek poznal malý obrázek stočené ještěrky. "Kassariina rodina musela ty stoky stavět."
"Alespoň část každopádně ano. Byl to velký podnik. Jen si představ, jak ohromnou cenu by to mělo pro nepřátelské průzkumníky!"
Pokračovali v prohlídce a brzy našli dost korespondence, která by přivedla šlechtice z tuctů domů na Pahorek Zrádců.
Alek otevřel jednu z truhel a sáhl dovnitř, aby odsunul zmuchlané cáry vlny. Pod nimi nahmatal studené, okrouhlé kovové předměty.
"Seregile, podívej se, co jsem našel!" Na dně truhly se lesklo osm zlatých bochánků, na kterých ještě byla značka královské pokladnice.
"Zlato z Bílého Jelena! Naše lady musí mít plno práce. Přepravují se po dvaceti čtyřech. Řeknu ti, Aleku, i kdyby Kassarie nebyla přímo hlavou Leranů, je v tom rozhodně až po uši!"
Zlato bylo příliš těžké, aby se dalo odnést, a tak Seregil vybral několik dosti inkriminujících dopisů a část jich předal Alekovi. Pak se vrátil k mrtvému a jemně mu stáhl prsteny z vyschlých prstů; šeptal při tom cosi v aurënštině.
Stříbrný prsten podal Alekovi a pečetní si uvázal na provázek kolem krku.
"Jsme Pozorovatelé v akci a toto je záležitost Pozorovatelů," pravil s neobvyklou vážností. "Pokud by se jednomu z nás cokoliv stalo, druhý musí bez ohledu na to pokračovat. Alespoň jeden z nich se musí dostat k Nysanderovi. Rozumíš?"
Alek si se zdráhavým přikývnutím navlékl prsten na palec.
"Dobrá. Kdybychom se rozdělili, potkáme se u toho stromu, kde jsme tábořili."
"Když jsi posledně něco takhle odnášel, měli jsme z toho strašlivé potíže," poznamenal hořce a dotkl se pečetního prstenu visícího příteli na hrudi.
Seregil s ponurým úsměvem zastrčil šperk pod tuniku. "Tenhle prsten mi neublíží."
* * *
Uvedli místnost do pořádku a spěchali nahoru na věž. Seregil si s úlevou prohlédl nebe; práce jim trvala mnohem déle, než předpokládali, ale zdálo se, že přece jen mají ještě chviličku času. Když ale vyšli zpoza goblénu na chodbu, cosi vzadu v hlavě mu zabušilo na poplach.
Něco se změnilo.
Popadl jílec meče a žaludek se mu znovu sevřel.
Světlo. Někdo povytáhl knot noční lampy.
Alek si toho všiml také a sáhl po zbrani.
Neslyšně se plížili ke křižovatce. Chodby vypadaly opuštěně. Odbočili doprava a vydali se k severovýchodní věži. Už byli skoro u ní, když se dveře prudce otevřely a vystoupili z nich dva muži s meči.

Nebyl čas ukrýt se. Nevěděli, kolik jich tam na ně číhá, a tak se otočili a pádili zpět.
"Tamhle je!" vykřikl muž za nimi. "A jsou dva! Tam!"
Na křižovatce se vrhli vpravo a prchali k severozápadní věži. Když rozrazili dveře a vtrhli dovnitř, rozléhaly se za nimi další výkřiky.
"Běž, půjdu za tebou!" přikázal Seregil a ulevilo se mu, když se Alek nezastavil a nezačal se s ním dohadovat.
Přibíhala k němu početná skupina mužů. Sebral z kouta dřevěné poleno, zabouchl dveře a zajistil je dřevem jako závorou. Z druhé strany do nich vzápětí narazilo těžké tělo, pak další. Když se rozběhl za Alekem, ozývaly se za ním tlumené kletby.
Dohnal ho kousek pod průchodem o patro níž. Jakmile však zahnuli za roh, viděli zdola světlo louče.
"První patro!" zasykl Seregil a drápal se zpět nahoru.
Když se dostali ke dveřím, zdola i shora k nim dusaly těžké kroky. Nebyl čas na opatrnost. S meči v pohotovosti je rozrazili a vpadli do velké komnaty.
Její jedinou obyvatelkou byla stará žena s lampou. Když je spatřila, upustila světlo, rozběhla se kamsi dozadu a vysokým, skřípavým hlasem volala o pomoc. Seregil si nevšímal plamenů šlehajících z rozbité lampy a rychle zavřel dveře na závoru.
"Odsud se muselo ozývat to chrápání," řekl Alek, když se nešťastně rozhlédl.
Byla to kasárna a v nich více prázdných postelí, než si Seregil přál spočítat.
"Všichni jsou vzhůru," poznamenal vztekle a zamířil k jihozápadní věži. "Pojď, vyzkoušíme tuhle."
"Nahoru nebo dolů?" zeptal se Alek, když se dostali dovnitř a zabarikádovali dveře.
"Dolů."
Ale za třetí zatáčkou znovu narazili na Kassariiny muže.
Zachránilo je, že stáli výš. Než stačili protivníci tasit, oba zaútočili meči. Dva muži padli a jejich těla zablokovala cestu na tak dlouho, aby se mohli dát na ústup. Další muž na ně šel shora, mával krátkou palicí. Alek, který byl vpředu, se před úderem sklonil a nastavil mu meč mezi kotníky. Nešťastník se překotil dopředu, narazil do Seregila a pak se rozplácl na schodech.
Když prchali kolem dveří v prvním patře, někdo se je zvenčí zrovna pokoušel vyrazit. Běželi dál, až se znovu ocitli ve druhém patře.
Vyběhli na chodbu, Alek dal na dveře závoru a zalapal po dechu. "Kam teď?"
"Nechej mě přemýšlet!" Seregil si potrhaným rukávem otřel čelo. Kolika věžemi to proběhli? A kolik dveří zajistili? Vlastně je to jedno; teď už budou hlídané všechny.
Přímo před nimi se otevřely jedny z dveří na chodbě a z nich vyšli další čtyři muži.
Seregil na nově příchozí bleskurychle zaútočil a stihl jednoho muže srazit dřív, než stačil vytasit meč. Zbytek se postavil na odpor, ale na Aleka se Seregilem nestačili. Seregil proklál druhého muže a obrátil se právě včas, aby zahlédl, jak třetí bodl Aleka do levé ruky. Chlapec se okamžitě vzpamatoval, využil výhody a sekl soupeře do stehna. Muž s výkřikem upadl a Seregil ho dorazil. Během bitky vzal čtvrtý muž nohy na ramena a utekl chodbou pryč.
"Nech ho jít," nařídil Seregil, když za ním Alek vyrazil. "Jsi zraněný. Jak je to vážné?"
Alek natáhl zkrvavenou ruku. "Jenom škrábnutí."
Přerušily je rozzuřené výkřiky. Vedle noční lampy se objevila další skupina. "Tady! Jsou zpátky tady!"
"Sem!" Seregil jako blesk proběhl do místnosti, ze které muži předtím vyšli.
Za dveřmi bylo malé skladiště, na protější straně mělo další otevřená dvířka. Vběhli za ně a řítili se nahoru úzkým schodištěm. Rozrazili příklop a vyběhli na rovnou střechu pevnosti.
"Jsme v pasti!" vykřikl Alek, když se rozhlédl.
Rychlá obchůzka ukázala, že se nemýlil. Dolů nevedla žádná jiná cesta; když se podívali přes nízké hrazení, našli na všech stranách jen neskutečnou hloubku. Kassariini muži už lezli příklopem nahoru, s loučemi, meči a palicemi.
"Tady se zastavíme," zavrčel Seregil a ustoupil k jižní hradbě.
Zády k sobě, meče v pohotovosti, brzy čelili zamračenému zástupu, který kolem nich postupně vytvořil hrozivý půlkruh.
"Máme je, má paní. Chlapec a žebrák," zavolal kdosi.
Objevily se další louče a muži obklopující Kassarii. Přistoupila blíž, zahalená v tmavém plášti, vlasy ve volném copu přehozené přes rameno, a prohlédla si vetřelce. Alek poznal, že po jejím boku stojí starý sluha Illester.
"Žebrák? To sotva." Zamračila se. "Lord Seregil í Korit. A - sir Alek jakýsi, že? Kdybych věděla, že se zajímáte o mé záležitosti, pánové, připravila bych vám řádné přivítání."
Seregil si přehodil rozedraný plášť dozadu a výsměšně se jí poklonil. "Lady Kassarie ä Moirian. Váš nedávný zájem o mé záležitosti byl dostatečným pozváním, ujišťuji vás."
Kassarie ho zhodnotila pohledem. "Vaše pověst je nedoceněná. Váš malý výlet do Cirny ukázal daleko větší iniciativu, než jaká je vám připisována, a teď tohle! Kdo by čekal takovou odvahu? Ano, bylo to ode mne hloupé. Rozmařilý hejsek, za kterého jste se vydával, by si v komnatách moci nikdy nevedl tak dobře."
"Lichotíte mi, paní."
"Jste příliš skromný, pane. Koneckonců, získal jste pozornost čarodějů a princezen." Její ústa se zkroutila do hořkého úšklebku. "Ale naproti tomu, jste jeden z nich, viďte? Jakýsi příbuzný naší zparchantělé královské rodiny? Věřím, že jste se s lordem Corruthem rád znovu shledal."
Seregil zaťal zuby. "Za tu ohavnost na vás dopadne kletba mého rodu."
"Budu se snažit, abych si ji zasloužila. A teď mi řekněte, na čí rozkaz jste vnikl do mého domu?"
"Jsme agenti Idrilain II., skutečné a právoplatné královny Skaly," odvětil Seregil.

"Skvěle řečeno!" zasmála se Kassarie. "A bylo by pro mě neštěstím, kdyby to byla pravda. Ale i já mám své agenty, víte, velmi obratné a spolehlivé. Kdybyste pracovali pro královnu, věděla bych to. Ne, myslím, že spíše budete mít o něco hlubší svazky s Aurënenem, než se obvykle předpokládá. Jsem si jistá, že by vaši lidé byli šťastní, kdyby mohli zdiskreditovat Skalany, kteří jsou věrní skutečnému rodu!"
Když vyřkla poslední slova, zazářilo jí v očích podivné, horečné světlo. Seregil pevně sevřel meč a se znepokojivou jistotou si pomyslel: Chystá se nás zabít.
"To koneckonců není důležité," pokračovala temně. "Vaše zmizení možná vyvolá určitý rozruch, ale myslím, že truchlit nad vámi bude jen málokdo."
"Přijdou další," odsekl Seregil. "Další jako my, až je budete nejméně očekávat."
"A zjistí, že jsem pryč. Ten hlupák Teukros nadělal více škody než vy. Ale vy o Teukrovi víte, že? Ten hoch se tu byl na něj zeptat." Pohlédla na Aleka. "A splatil mou pohostinnost tím, že mi svedl umývačku nádobí."
"Nic nevěděla," řekl jí Alek, který se náhle začal o děvče bát. "Podvedl jsem ji, aby mě pustila dovnitř."
"Ale, promluvil chrabrý ctitel." Kassarie se na něj posměšně usmála. "Práce ve velkém městě, sliby vášně - jak dojímavě všední, a přece tak účinné. Ale ukázalo se, že jste si vybrali špatně. Teta ji před chvílí chytila, jak se plíží pryč s ranečkem v ruce."
"Brzy z ní vytlučeme pravdu," zaskřehotal Illester. "To děvče nikdy nebylo moc spolehlivé."
"Prosím, neubližujte jí," ozval se slabě Alek.
"Samozřejmě, nemohu se ubránit jisté lítosti, je to ubohé, prosté děvče," pokračovala Kassarie. "Zlomilo jí srdce, když se dozvěděla o vaší zradě. Ale nemáme moc času na přemýšlení. Pánové, odhoďte meče!"
Seregil cítil v zádech Alekovo napětí. Chlapec čekal, že ho povede. Ve světle pochodní si prohlížel Kassariin majestátní výraz a zvažoval šanci, že se z téhle střechy dostanou živí. Zdálo se to nepravděpodobné.
"Nevěříme příliš vaší pohostinnosti," odpověděl; bojoval o čas. Mysli, člověče, mysli! Najdi slabé místo v tom davu! Jak je to daleko ke schodům, ke dveřím věže?
"Už jste mi na jednu noc způsobili potíží dost," zavrčela Kassarie, které docházela trpělivost. "Jen se rozhlédněte! Nemůžete se probít ven. Podívejte se vedle sebe. Tisíc stop dolů. Když shodili Teukra, křičel celou dobu, až do chvíle, kdy dopadl. To chcete?"
Seregil za sebou slyšel Alekův slabý, přidušený povzdech. Pokud jim kapitulace poskytovala byť jenom náznak naděje…
Skočte, chlapci!
Nysanderovo zvolání je oba zasáhlo jako válečný pokřik, i když ho zřejmě nikdo jiný neslyšel.
"Má paní vám přikázala, abyste se vzdali," vyštěkl Illester.
"Slyšel jsi?" zasykl Seregil.
"Nemůžu!" zašeptal Alek. Byl bílý hrůzou a v očích měl pochyby.
"Tak už dost," přikázala Kassarie, která je sledovala s rostoucím podezřením.
"Musíš!" prosil ho Seregil, i když i jemu samotnému se při tom pomyšlení sevřel žaludek.
"Ne…"
Seregile, Aleku, skočte! Musí to být hned!
"Chopte se jich!" vykřikla Kassarie. "Zajměte je živé!"
"Aleku, pojď!"
"Nemůžu…"
Teď, Seregile, pro lásku Illiora!
"Teď!" zaječel Seregil. Odhodil meč stranou, chytil Aleka kolem pasu a hodil ho přes hradbu. Snažil se neposlouchat výkřik mizící v temnotě, vyšvihl se za ním a vrhl se do propasti. Za sebou zaslechl Kassariin cynický smích.
Děsivě dlouhý okamžik Seregil prostě padal, oči pevně sevřené, nehmotný vítr ho šlehal do tváří.
Pak kouzlo spustilo.
Na okamžik ho zasáhl pocit prudkého trhnutí, jako by mu někdo chtěl vyrazit duši z těla. Následoval nádherný jas, i když pořád padal, tažen dolů čímsi, v čem byl zamotaný. Otevřel oči zářivému svitu hvězd, setřásl ze sebe košili a roztáhl svá…
Křídla!
Báječná, silná, opeřená křídla, která bila do vzduchu a nacházela v něm oporu. Srovnal se do klouzavého letu, podíval se novýma očima dolů a spatřil dalšího ptáka, jak sebou nemotorně zmítá, vylétá k němu a celou cestu divoce houká. Nikdy by si nepomyslel, že může sova vypadat ohromeně, ale Alek to dokázal. Když vylétali nad pevnost, jejich prázdné šaty se řítily do tmy.
Kassarie přešla k hradbě, aby se podívala na cestu, a spatřila, jak se po silnici k bráně žene jízdní jednotka. Dole na nádvoří se míhala světla pochodní, jak se její lidé rozbíhali do obranných pozic.
Když Seregil a Alek ve spirálách slétali dolů, aby se setkali s jezdci, vítr jim jemně čechral peří. Jakmile Alek ostrým sovím zrakem spatřil znak Královské jízdní hlídky, znovu vzrušeně zahoukal. V čele oddílu jela Klia, s Micumem a Myrhini po boku.
Seregil střemhlav slétl před Micuma.
"Seregile, jsi to ty?"
Seregil popolétl a přistál na Micumově napřažené ruce. Pod drápy cítil očka drátěné košile.
"Je to on?" zeptala se Klia, když velký kalous ušatý zaplácal křídly, aby udržel rovnováhu.
Seregil pohodil hlavou a mrkl velkým žlutým okem.
"Je to on!" vykřikl Micum. "Alek je s tebou?"

Seregil znovu pohodil hlavou, když kolem přelétl Alek.
"Jděte za Nysanderem," řekl Micum. "Je o kus vzadu, s Therem a Bekou. Počkej, co to máš?"
Micum zdvihl prsten, který sově visel na hrudi. Smyčka vydržela, i když si Seregil její lehké váhy za letu vůbec nevšiml. Micum vzal prsten k sobě do kapsy. Seregil roztáhl široká křídla a vzlétl za Alekem.
* * *
Alek sledoval cestu a brzy zahlédl malý oheň. Vedle seděli se zkříženýma nohama Thero a Nysander; dohlíželo na ně několik jezdců v uniformách.
Jak se ukázalo, přistávání bylo mnohem těžší než samotný let. Alek se několikrát pokusil napodobit Seregilův elegantní sestup, nakonec však stejně skončil jako neohrabaná hromádka u nohou jakéhosi vojáka.
"Aleku?" zeptal se známý hlas.
Beka si klekla, zvedla ho a jemně mu uhladila peří. Alek roztáhl drápy, aby získal rovnováhu, podíval se na ni a tiše zahoukal. Pod jeho nohou se cosi pohnulo; byl to stříbrný aurënský prsten, který měl stále na opeřeném spáru. Zvedl nohu a houkal na Beku, dokud si ho nevzala.
Seregil mezitím ladně usedl na Nysanderovu napřaženou ruku.
"Díky, Světlonoši! Nebyli jsme si jistí, jestli vás zaklínadla dostihnou včas," řekl mu Nysander; vypadal unaveně.
"Měli jsme štěstí, že jsme vás vůbec lokalizovali," dodal Thero. "Skoro se nám to nepodařilo, jak jste pořád pobíhali kolem. Mám je teď opět proměnit, Nysandere?"
"Kdybys byl tak hodný. Jsem úplně vyčerpaný."
I tato proměna proběhla stejně rychle, jako první, a se stejným krátkým pocitem dezorientace.
Po okamžiku závratě Alek zjistil, že stojí před Bekou nahý.
"Možná bys chtěl tohle." Beka mu podala plášť a ze všech sil se snažila nerozesmát, když viděla, jak se mu po tváři rozlévá zděšený ruměnec.
Pokořený Alek si spěšně přehodil plášť přes sebe. V tom rozrušení na podobné komplikace nepomyslel. Vzal si od ní prsten zpátky a otočil se k Seregilovi, který klečel vedle starého čaroděje. "Dopisy jsem ztratil i s oblečením, ale tohle mi zůstalo."
"A ještě jeden," zalapal po dechu Seregil a kýval hlavou v dlaních, jak na něj dolehla obvyklá vlna postmagické nevolnosti. "Pečeť Manžela. Má ji Micum - Nysandere, našli jsme to. Pod zřícenou věží je místnost. Museli jsme… My… Řekni mu to, Aleku!"
Odvrávoral se vyzvracet do stínů.
"Kassarie rozhodně patří k Leranům," pokračoval Alek vzrušeně. "Pořád ještě má část ukradeného zlata a tělo lorda Corrutha!"
"Chudák. Vždycky jsem se bál, že se mu stalo něco podobného," povzdechl si Nysander. "Ale co má být s prsteny a dokumenty?"
"Vzali jsme Corruthovy prsteny a nějaké listiny, abychom mohli dokázat, co jsme našli," vysvětlil Alek a podal Nysanderovi těžký aurënský šperk. "Micum má Pečeť Manžela, ale o všechno ostatní jsme přišli, když…" Alek se náhle zajíkl. "Můj meč! K čertu, je taky pryč, a moje černá dýka." Těchhle věcí si spolu s lukem cenil z toho mála majetku, který měl, nejvíc; byly to první věci, kterými ho Seregil vybavil ve Wolde.
"Budeme se snažit získat je zpátky, chlapče, i zbytek," ujistil ho Nysander.
"Musíme se tam dostat, a rychle," řekl Seregil, který se mezitím vrátil k ohni a vypadal přepadle, ale odhodlaně. Jeden z jezdců mu podal plášť a on se do něj zavinul. "Jinak všechno zničí, Nysandere; možná už na tom pracuje. I když máme ty prsteny, naše slovo proti jejímu neobstojí!"
"Má pravdu," souhlasil Thero.
"Je hlavou toho hada, tím jsem si jistý," pokračoval Seregil energicky. "Když dostaneme ji, dostaneme všechny! Ale Klia s ostatními tu místnost nikdy nenajdou. Musím se tam vrátit!"
"Ale ne beze mě!" prohlásil Alek.
Nysander unaveně přikývl. "Seržante Talmire, dejte prosím těm mužům oděv, koně a zbraně."
Beka o krok vystoupila. "Dovolte mi jet s nimi."
Čaroděj přísně zavrtěl hlavou. "Nemohu zrušit rozkazy velitelky Klii. Ta tě umístila sem."
"Ale…"
"Zůstaň tady," upozornil ji Seregil. "Opuštění stanoviště by tě mohlo stát jmenování. Ještě sis ho neužila!"
Alek s obvyklou cudností poodešel, aby se oblékl, zatímco Seregil si plášť stáhl rychle a bez váhání. V tu chvíli Alek spatřil, že kouzlo skrývající jizvu znovu selhalo; podivná rána byla opět zřetelně viditelná. I Nysander ji zahlédl a lehce na Aleka zavrtěl hlavou. Naštěstí si přes ni Seregil navlékl půjčenou halenu, dřív než si toho všiml někdo jiný.
Dokud si Alek nenatáhl kalhoty, Beka se zdvořile dívala jinam. Pak mu nabídla svůj meč. "Vezmi si ho," naléhala. "Budu se cítit lépe, když budu vědět, že máš zbraň, které věřím."
Alek meč vděčně přijal. Cítil v jejích slovech ozvěnu toho, co říkal její otec Seregilovi, když odjížděli z Vodního Luhu. Rychle si stiskli ruce a chlapec pravil: "I já jí věřím." Zaváhal, náhle si připadal hloupě; cítil, že by měl ještě něco dodat, ale nemohl přijít na to, co.
"Starej se dobře o Nysandera a Thera," řekl nakonec, "co kdyby nás znovu museli proměnit, aby nás odtamtud dostali?"
Žertem ho plácla přes ruku. "Dobře že vás tentokrát neproměnil v jelena a vydru, viď?"
* * *
Jakmile byli znovu vybaveni, vyskočili Alek i Seregil do sedel čerstvých koní a odcválali zpět k pevnosti.
Hlavní brána byla otevřená. Seregil se rozhlédl a usoudil, že honička na střeše porušila obvyklou kázeň a posádka se

nestačila na Kliin útok připravit.
Hrstka mužů z Hlídky hlídala na nádvoří houf chycených sluhů. Stamie se zničeně choulila mezi vězni, a když se na ni Alek pokoušel promluvit, odmítla se na něj podívat.
Zbytek jezdců útočil uvnitř. Ze střílny v prvním patře šlehaly plameny.
"Vypadá to, že tentokrát smíme vejít hlavním vchodem," podotkl Seregil s temným úšklebkem a ukázal na vyražené dveře.
Když pádili k severovýchodnímu schodišti, slyšeli, že se bojuje na různých místech. Na schodech ležela těla, ale hlavní bitva se odehrávala ve druhém patře.
Vyšli do horní chodby a spatřili, že se zbyli Kassariini muži postavili na odpor u vchodu do pobořené věže. Chodby byly příliš úzké pro větší útok, a tak se boj rozšířil do sousedních místností. Když běželi kolem otevřených dveří, zahlédli u drahého, převráceného nábytku zhroucená těla. Třeskot zbraní se ozýval snad odevšad. Krásné fresky byly potřísněné čerstvou krví a podlaha místy klouzala.
V jihovýchodní chodbě, přímo uprostřed bitevní vřavy, našli Micuma.
"Už máte Kassarii?" vykřikl Seregil; pokoušel se překřičet rámus.
"Pokud vím, ještě ji hledají," zařval Micum v odpověď.
"Tady za závěsem jsou dveře." Seregil ukázal chodbou na goblén. "Rozhlas, že se tam musíme dostat!"
Za chvíli se však všude rozlehl ozvěnou Kliin válečný pokřik, když poslední z obránců odhodili zbraně a padli princezně k nohám.
Seregil se prodíral vřavou k velitelce. "Tudy," zavolal a strhl goblén, aby jim ukázal vchod. Vzal za kliku, ale bylo zamčeno.
"Braknile, Tomasi, otevřete to!" vyštěkla Klia.
Dva statní jezdci se rozběhli proti dveřím a vyrazili je z pantů. Seregil a Alek zamířili k padacímu poklopu. Za nimi spěchala Klia, Micum, Myrhini a několik vojáků.
Padací poklop byl zavřený a písek nametený zpět na místo. Seregil našel kruh a zvedl ho. Pak zamířili po dřevěných schodech dolů. Opatrně přešli i zrádnou plošinu a seběhli až dolů do sklepení. Poslední dveře byly otevřené, komnata za nimi matně osvětlená.
Kassarie už na ně čekala. Stála u stolu uprostřed místnosti tak, aby mrtvého Corrutha nebylo vidět. V jedné ruce držela malou lampu, jako by jim chtěla posvítit na cestu, a odlesky světla propůjčily přísným rysům vladařský výraz. Místnost silně voněla voskem a olejem. Alek, stojící vedle něj, začichal a zamračil se.
Seregila bodl do páteře osten předtuchy: Kassarie vypadala jako velký jedovatý had připravený k úderu. Jak dlouho už tu stojí a čeká na ně?
"Takže jste zpátky?" poznamenala s hořkým úsměvem, když spatřila Aleka.
Klia se pohnula. Ačkoliv za jiných okolností mohla působit bezstarostně a půvabně, právě teď byla velitelkou a jednala se strohou jistotou, jako její matka.
"Kassarie ä Moirian, jménem Idrilain II. tě zatýkám," pronesla beze stopy citu. "Jsi obviněna z velezrady."
Kassarie se uklonila. "Zjevně jste ve výhodě. Vzdávám se, Vaše Výsosti, ale ustupuji jen vaší přesile, ne vašemu nelegitimnímu právu."
"Jak je libo," odvětila Klia a přistoupila blíž.
"Najdete tu všechno, co hledáte." Kassarie mávla rukou kolem sebe. "Snad vás bude stejně jako lorda Seregila zajímat setkání s vaším společným předkem."
Ustoupila stranou a s dramatickým gestem zvedla lampu. "Dovolte mi představit vám lorda Corrutha í Glamien Yanari Meringil Bôkthersu. Vaši psi už tělo okradli, myslím však, že potvrdí, že říkám pravdu."
Seregil si příliš pozdě uvědomil, že Klii neřekl, co našli. Tiše, překvapeně vykřikla a přistoupila blíž. Micum a ostatní byli zaražení stejně; když se Klia sklonila, aby si prohlédla zpustošenou tvář, oči všech se upíraly na hrozivý objekt.
* * *
Všech, kromě Aleka.
Za posledních pár týdnů už viděl mrtvol až dost. Vyhnul se pohledem uschlému lusku v křesle a místo toho se podíval na Kassarii. Byl jediný, kdo na její tváři zaznamenal škodolibý úsměv. Zvedala lampu stále výš.
Ta vůně. Bylo to příliš silné na obyčejnou lampu.
Nebyl čas Kliu varovat. Odstrčil Seregila a vrhl se dopředu. Kassarie hodila lampu princezně k nohám. Místnost byla politá olejem a ještě něčím daleko hořlavějším.
Suchý žár mu vysál vzduch z plic a sežehl kůži. Prudce se natáhl, chytil Kliu za rameno a vší silou ji strhl zpět. Za ním se natáhly další ruce a hrubě ho stáhly do požehnaného chladu chodby.
"Uhaste je!" zařval Micum.
Aleka položili na podlahu a zpola udusili pod plášti a těly. Spousta rukou ho bušila po zádech. Někde nad ním zuřivě klel Seregil.
Když ho konečně vybalili, spatřil Alek, že ho dovlekli pod schody. Z chodbičky vedoucí k otevřeným dveřím komnaty sálal žár. Uvnitř nebylo přes stěnu plamenů nic vidět - po Kassarii nezůstalo ani stopy.
Klia ležela vedle něj, krásnou, srdčitou tvář měla rudou a místy černou a polovina vlasů byla pryč.
"Zachránil jsi mi život!" zakašlala a vztáhla dlaň k jeho; hřbet ruky byl spálený a na místech, kde ji zasáhl olej, se objevovaly hrozivé puchýře.
"Zatímco my ostatní jsme čuměli jak idioti," zamračila se Myrhini, a když klekala ke Klii, otřela si oči rukávem.
Zpola omámený Alek zavrtěl hlavou. "Ta vůně - byla mi povědomá, ale nemůžu si vzpomenout, co to bylo."
"Myslím, že olej se sírou," řekla Myrhini.

Alek se zamračil, protože ho náhle začaly bolet spáleniny na zádech a na krku.
"Dej to sem!" Seregil přetáhl Alekovi půjčenou halenu přes hlavu. Na zádech byla na několika místech propálená. "To víš, hořel jsi. A vzadu jsi přišel o pár vlasů."
Alek si sáhl rukou do týla; cítil cosi drsného, a když se podíval na dlaň, měl ji černou.
"Zrovna když jsi začal vypadat docela slušně," stěžoval si Seregil a hlas se mu trochu chvěl. "U Bilairyho poklopce, smrdíš jako spálený pes!"

Kapitola 41.
Jizvy

Když Seregil, Alek a Micum vyráželi s Nysanderem do města, slunce se zrovna vyšplhalo nad vrcholky stromů. Thero se zdržel vzadu a pomáhal v pátrání po ztracených listinách a zbraních.
"Myslím, že tentokrát jsme napjali štěstí na nejvyšší mez," připustil Seregil, jedoucí mezi Alekem a Nysanderem.
"To tedy ano!" zaprskal Micum. "Dokud jsem nepřijel, Nysander vůbec nevěděl, že jste někam šli."
"A když jsem si uvědomil, že jste v nebezpečí, nemohl jsem na takovou dálku nic dělat," dodal Nysander. "Dokud jsme nedojeli, nebyl jsem si vůbec jistý, jestli jste živí nebo mrtví, a ani potom jsem vás nemohl zafixovat přesně, dokud vás nezahnali na tu střechu. Kvůli tomu jsem neměl čas na nic než na ty nejzoufalejší kroky."
"Ale i tak to byla pěkná prácička," pokračoval Seregil bezostyšně. "Už celé roky jsi mě neproměnil v ptáka. A v sovu nikdy!"
Alek byl vzrušený podobně. "Bylo to nádherné, alespoň jakmile jsem si zvykl. Jenom nevím, proč jsem měl tak jasné myšlenky. Když jste mě proměnil v jelena, byl jsem úplně zmatený."
"Tohle byl jiný druh metamorfózy," vysvětlil Nysander. "Kouzlo vnitřní podstaty vyvolá přirozenou magii osoby, na niž je sesláno, a často působí i na její mysl, jako v tvém případě. Proměna v sovu bylo metastatické kouzlo. I když vyžaduje daleko víc mé síly, obzvlášť na takovou vzdálenost, pozmění jen vnější podobu a mysl nechá nedotčenu. Nejvíce jsem se obával, že nedokážeš použít křídla včas."
"Učí se rychle," řekl Seregil a odolal nutkání plácnout Aleka po zádech. Podle toho, jak chlapec seděl na koni, usuzoval, že ho spáleniny bolí víc, než připouští.
"Nedozvěděli jsme se, kým chtěli Lerani Idrilain nahradit," podotkl Micum. "Všechno je zničeno, takže ostatní už asi nevystopujeme."
"To není tak úplně pravda," řekl Seregil a poklepal si na čelo. "Než to tam spálila, nahlédl jsem do některých listin. Vím o pár šlechticích, ke kterým si můžeme zajít pro odpovědi. Tam začneme."
Nysander přikývl. "Jakmile se vrátíme, vyšlu pár Pozorovatelů. Myslím, že vám třem pro teď vzrušení stačilo."
"Nejspíš ano," souhlasil Seregil, když se po očku podíval na Aleka, toporně jedoucího vedle něj.
Cestou se rozjasňovalo. Když dojeli na křižovatku na dohled města, Micum se s nimi rozloučil a zamířil domů.
"Kdybyste mě potřebovali, víte, kde mě najdete," zavolal a pobídl koně do cvalu.
"Budete teď zřejmě v Kohoutkovi," řekl Nysander a přitáhl koni uzdu. Alek a Seregil si nasazovali kápě.
Seregil přikývl. "Lord Seregil a sir Alek se vrátí do města, než začne Sakorův svátek. Co se týká vyšetřování téhle záležitosti, podržíš naše jména v tajnosti?"
"Doufám, že budu moci. Královna si Pozorovatelů dost cení a naše postupy respektuje. Než se ale vrátíš domů, budeš se muset stavit u mě ve věži. Musím se podívat ještě na jednu věc."
Seregil zachytil Alekův tázavý pohled. Zvedl ruku v rukavici k hrudi.
Alek zamyšleně rozevřel dlaň a podíval se na hladkou kruhovou jizvu na své vlastní dlani.
* * *
Než se v Domě Orësky pustili do čehokoliv dalšího, trval Nysander na tom, že se nasnídají. Když se posílil, odešli do malé cvičné místnosti a čaroděj zavřel dveře. Přikázal Seregilovi, aby si sundal košili, a prohlédl si znepokojující jizvu zblízka.
"Měla zůstat skrytá," zamumlal Nysander.
"Neobjevila se znovu poprvé," připomněl mu Seregil, který se nervózně díval na strop, zatímco čaroděj jizvu lehce mačkal a dloubal do ní. Najednou ho něco napadlo. Chytil Nysandera za zápěstí. "Když jsi mě změnil ve starého Dakuse, neobjevila se."
Nysander zavrtěl hlavou. "To byla menší proměna. Prostě jsem tvůj vzhled jen pozměnil."
"Tím chceš říct, že bych jednoho dne mohl vypadat jako on?"
"Buď zticha, Seregile! Musím se soustředit."
Nysander přitiskl na jizvu dlaň, zavřel oči a čekal na mentální obraz. Objevilo se jen málo: ocas padající hvězdy; záblesk tajemné modři; vzdálený hukot oceánu; náznak neznámého profilu. Pak už nic.
"Nu?" zeptal se Seregil.
"Jen kousky a zlomky." Nysander si unaveně třel kořen nosu. "Možná útržky vzpomínek, ale nic, co by naznačovalo zbytkovou moc těch znaků. Je to podivné. Co tvá ruka, Aleku?"
"Pořád stejná," odvětil Alek a zvedl ji, aby na ni čaroděj viděl.
"Vskutku velmi podivné," přemýšlel Nysander a svraštil nezkrotné obočí. "Problém musí být ve znacích na Seregilově jizvě."
Seregil si je prohlédl v zrcátku. "Ta strana kotouče, která popálila Aleka, byla hladká, nebyly na ní žádné řezby. Ale ty moje jsou spíše čím dál zřetelnější. Necítíš kolem nich vůbec žádnou magii?"
"Žádnou," odpověděl Nysander. "Nějak to musí způsobovat samotná konfigurace znaků, ať znamenají cokoliv."

Seregil vzhlédl. "Opravdu nevíš, co znamenají?"
"Poznal jsem tu siglu, jak jsem řekl. Co leží za ní, je mi stejnou záhadou jako tobě. Máš mé slovo."
"Takže jsme přesně tam, kde jsme začali," ozval se Alek popuzeně.
"Možná že ne," řekl Nysander měkce, a než na Seregilovu jizvu znovu seslal krycí kouzlo, naposledy se jí dotkl. "Objevila se znovu, když si Seregil vyměnil tělo s Therem, a pak ještě jednou, když se proměnil zpět ze soví podoby. To musí mít nějaký význam, i když ještě nevím, jaký."
* * *
Když odešli, odebral se Nysander do obývacího pokoje. Unaveně padl do křesla, opřel si hlavu o opěradlo a znovu si vybavil obrazy, které získal z jizvy - hvězda, zvuky moře, záblesk modré, náznak obličeje…
Bolela ho hlava. Od útoku si ještě neodpočinul a byl vyčerpaný - příliš vyčerpaný, aby ve věci jizvy pátral dál. Usoudil, že si potřebuje alespoň na chvilku zdřímnout v křesle. Později, po náležité přípravě, bude nad získanými informacemi dál meditovat.
Ticho v pokoji ho obklopilo jako silná, pohodlná přikrývka. Teplo ohně na tváři připomínalo svit letního slunce - tak příjemné, tak měkké, jako dotek ženských rtů. Když se propadal hlouběji do vítané nečinnosti, měl pocit, že znovu cítí pod svou rukou Seregilovu hruď, jemné výběžky jizvy se dotýkaly dlaně. Teď však byla Seregilova kůže chladná, chladná jako mramorová socha…
Nysander se v křesle nepokojně zavrtěl. Přichází vize, pomyslel si s nezřetelným zděšením. Jsem na vize příliš unavený…
Ale stejně přišla.
Stál v atriu uprostřed Orësky. Velkou kopulí shora dovnitř dopadalo jasné sluneční světlo a jemně ho hřálo. Ostatní čarodějové ho míjeli, aniž by se na něj podívali. Učni a služebníci spěchali za svými denními úkoly.
Pak ale promluvil Hlas a všichni lidé kolem se proměnili v mramorové sochy.
Hlas přicházel odněkud zdola, mdlý, zlověstný smích vibrující kdesi pod kamennou podlahou. Cítil ho chodidly. Když se podíval dolů, poprvé si všiml, že se mozaika rozpadá. Velké kusy vzoru, hrdého Illiorova Draka, se uvolňovaly a rozpadaly, nádherné dlaždice byly rozdrcené na prach.
Hlas se ozval znovu a on se otočil a zamířil nehybným davem k muzeu. Na druhé straně potemnělé místnosti, za řadami vitrín, byly pootevřené dveře k předpokoji sklepení.
Když se k nim přiblížil, zaslechl, jak před ním kdosi utíká. Bylo to škrábání a ťukání, zvuk naprosto nepodobný krokům krys. Něco mu zapraskalo pod nohama, jakýsi úlomek dřeva. Vitrína, v níž bývaly ruce Tikárie Megraeshe, byla prázdná; na dně se rýsovala vyštípnutá díra velká jako pěst.
Vyvolal si na levé dlani svítící kouli a šel dál. Když se přiblížil ke dveřím, rozlétly se s takovou silou, že praskly odshora až dolů. Roztříštěné se houpaly na pantech.
"Pojď, starče," volal ho sykavý šepot. "Starče. Starče. Starče, starý starče."
Měl husí kůži, ale poslechl.
Předpokoj vypadal, jak měl, ale ohlazené kamenné schodiště za ním zmizelo. Místo toho před čarodějem zela strašlivá černá propast, přes kterou nevedl žádný most nebo lávka. Vyvolal na pravé ruce druhé světlo, rozpřáhl paže a do bezedné hloubky skočil. Padal prudce dolů jako mořský orel.
Nedokázal říci, jak dlouho padá; připadalo mu, že velmi dlouho. Nebyl tu vítr, žádný pocit pohybu, věděl jen, že klesá, až nakonec, jako ve snu, jemně přistál na nerovném kameni. Před ním se objevil průchod vedoucí do důvěrně známých, cihlami dlážděných chodeb nejhlubších sklepení Orësky.
Nízká chodba se větvila do změti odboček a sklepů. Šel svou osamělou cestou, jako už nesčetněkrát, minul jeden roh a za dalším zabočil, aby se ujistil, že Místo, neoznačená, neoznačitelná část omítnuté zdi a všechno, co leželo za ní, vypadá tak, jak má.
Ale tohle dočasné místo pobytu, jak věděl, nemohlo být jediné. Hlas zněl před ním a teď se ozýval hlasitěji, volal ho z Místa.
"Pojď, starče! Pojď, Strážce!" Dunivá výzva se nesla ozvěnou vlhkými kamennými chodbami. "Pojď a podívej se na první ovoce své posvátné hlídky!"
Zahnul za poslední roh a stál tváří v tvář dyrmagnovi, Tikárii Megraeshi. Z vyschlé černé tváře hleděly jasné oči, vlhké a živoucí. Ruce, které on sám - tehdy mladý čaroděj, jenž krátce předtím oblékl roucho - usekl, si našly cestu zpět k pažím svého majitele. Viděl je v dlouhých rukávech slavnostní róby toho příšerného tvora.
"Projdi, ó nejvznešenější Strážce!" nařídil Tikárie a s lehkou úklonou ustoupil. "Překrásný čeká. Projdi a připoj se k hostině." Dyrmagnův hlas, stejně jako jeho oči, zůstal děsivě lidský.
Minul svého dávného nepřítele a našel průchod zablokovaný velkou hromadou nahých mrtvých těl. Po mrtvolách se plazily a šlapaly stvůry v barevných cárech; slyšel lačné chlemtání, jak se krmily.
Některé byly lidské, a mezi těmi rozeznal mnoho dávno poražených nepřátel, kteří se teď vrátili, aby ho navštívili ve snech.
Jiné byly pokroucené, nestvůrné bytosti, děsivé pod svými róbami.
A všichni hodovali na mrtvých. Hemžili se kolem bezvládných těl, hrbili se nad oběťmi jako šakalové a rvali zuby i spáry kusy masa, drtili v čelistech i kosti.
Ze stínů vyšla vysoká postava, celá zahalená v temném plášti, který skrýval její podobu.
"Připoj se k hostině," nařídila hlasem, znějícím jako vítr kvílící v komíně opuštěného domu. Nepřirozeně dlouhou rukou sáhla do hromady, vytrhla jedno z těl a hodila mu ho k nohám.
Byl to Seregil.
Polovinu tváře měl surově uhryznutou. Obě ruce byly pryč a kůže na prsou stržená.

V Nysanderově hrdle se zadrhlo zasténání, žal ho ochromil.
"Jen ho zhltni," vyzval ho přízrak a znovu sáhl mezi těla.
Další byl Micum, s rozervanou hrudí, obě silné paže utržené až u ramen.
Pak Alek, oloupený o dlaně a oči. Po tvářích mu stékala krev jako slzy a špinila měkké, světlé vlasy.
Následovali další, rychleji a rychleji. Přátelé, lordi, služebníci, cizinci, naházení jako kusy dřeva, dokud nebyl úplně obklopený stále se zvyšující hradbou těl. Ještě okamžik a bude v hoře mrtvého masa uvězněn.
Bojoval s žalem a děsem, přiměl dvě světla, která stále držel, aby zjasněla, a mrštil jimi před sebe, probil se přes zmrzačená těla svých společníků. Ohavný přízrak před ním nabobtnal a zmizel a vzal tu strašlivou hromadu mrtvých s sebou.
Před ním stál ten, kdo promlouval Hlasem, a Nysanderův žal se přeměnil v ochromující hrůzu. Mohutná postava stála zahalená stínem, až na místo, kde světlo ozářilo dokonalé rameno se zlatou kůží.
Hleděl na něj, navzdory rostoucí vlně hrůzy se svého nepřítele pokoušel spatřit. Cítil na sobě chladnou moc těch očí; pálily ho a ochromovaly jako voda zimního potoka.
Pak bytost zvedla ruku na pozdrav. Lesklá kůže ramene, paže i dlaně pukla jako zpráchnivělé sukno a visela v mrtvých cárech z hnijícího masa, které se nadouvalo pod ní.
"Vítej, ó, Strážce," řekla. "Ty jsi věrný."
Ta věc se vyklonila ze stínů, udeřila pěstí do kamenné zdi, jako by to byl jen papír, sáhla do dutiny za ní…
Nysander se vymrštil z křesla, zadýchaný a zmáčený potem. Oheň skoro vyhasl a pokoj byl plný stínů.
"Ó, Illiore!" zasténal a přitiskl si dlaně k očím. "Musím já být ten, kdo vidí konec?"

Pokračování příště.

Lynn Flewelling
Štěstí ve stínech

Anglický originál Luck in the Shadows
Překlad Hana Vlčinská
Obálka Jan Patrik Krásný
Grafická úprava obálky René Balický
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství FANTOM Printjako svou 5. publikaci
Ostrava 1999
Tisk Printo, s. r. o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 225 Kč